

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

ÇATI

ÇATIDAKİ RÜZGÂR

GAZAP TOHURLARI

ÇATIDAKİ DİKENLER

ÖÇ YUVASI

GEÇMİŞTEKİ GÖLGE

CENNETTEKİ FIRTINA

ÇATIDAKİ NEFES

ÇATININ SIRLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Christie İçin Mücadele

Jimmy'yle ben Richmond'un bir banliyösü olan Saddle Creek'e doğru yol alırken Virginia arazisi yanımdan uçar gibi geçiyordu. Yol tabelaları hedefimize giderek yaklaştığımızı müjdelediğinden kalbimin atışları da heyecandan hızlanıyordu. Çok geçmeden bebeğimi kollarımın arasına alabilecektim. Meadovs'da onu doğurduktan sonra Chris□tie'ye bakmaya bile doğru dürüst fırsat bulamamıştım; yavrucak, dünyaya adımını atmasının üzerinden birkaç dakika geçmeden benden koparırlıp alınmıştı. Cutler Nine'nin bana yaptığı kötülükler dizininin son halkasıydı bu. Yaşlı kadın hayatının son demine kadar benden nefret etmiş, bense o küskün ve kırık halimle bunun nedenlerini vasiyetnameler oku□nuncaya dek anlayamamıştım.

Jimmy, «Çok kalmadı,» diyerek bana gülümsedi. Christie'yi en sonunda gidip alacağım için o da neredeyse benim kadar heyecanlıydı. Jimmy bebeği kabullendiği için o denli mutluydum ki...

Jimmy Avrupa'da askerken, ben Sarah Bernhardt Okulu'ndaki şan öğretmenim Michael Sutton'a âşık olmuştum. Jimmy dönüşünü beklemeyişimden dolayı düşkırıklığına uğrayacak yerde, Michael'in büyüüne kapılmamı anlayışla karşılamıştı. Benim hamile kaldığımı, Michael'in□se beni terkettiğini öğrenince de, beni aramaya gelmiş ve Cutler Nine'nin korkunç ablası Emily Booth'un pençesinden kurtarmıştı. Gerçekten de hayatımın kahraman prensiydi o. Beni, bebeğimi gizlice doğurmam için yollandığım o garip çiftlik evinden koparıp almıştı. Jimmy, Chris□tie'nin doğumundan çok kısa bir süre sonra yetişmişti. Cutler Nine'nin

bebeğimi doğar doğmaz birilerine verme planını gerçekleştirdiğini duyar duymaz ikimiz de bebeğime kavuşana dek rahat etmemeye yemin etmiştik.

Ne var kT, kalbimin atışlarının başımı döndürecek kadar hızlanması na neden olan tek şey bu sevinçli beklenti değildi. Hayatımı kökünden değiştiren ve geleceğimi belirleyen olaylar dizisi başımı döndürmeyecek de ne yapacaktı... Cutler Nine'nin ölümünden sonra iki vasiyetname okunmuştu; onun vasiyetnamesiyle bir zamanlar büyükbabam sandığım, ama şimdi babam olduğunu bildiğim adamın bıraktığı gizli bir mektupla bir vasiyetname. Doğumuma yol açan günahını bağışlatmak için aile otelinin çoğunluk hisselerini bana bırakmıştı. Özetle, Cutler Koyu'nun asıl sahibi şimdi bendim.

Ama oranın sahibi olmak istiyor muydum ya da daha önemlisi, olabilir miydim? Christie'yi almak için yola çıkmamızdan hemen önce üvey kardeşim Clara Sue'nun bana haykırışı hâlâ kulaklarımdaydı. Öteden beri bana duyduğu kıskançlık, son olayların şokunu ve hasetini daha da alevlendirerek patlama noktasına getirmişti.

Ellerini kalçalarına dayayıp ağzını çarpıtarak bağırmıştı. «Sen dün yada babaannemin yerini dolduramazsın! Bütün Virginia kıyısının ması karası olacaksın. Babaannem hayatta olsaydı sana gülmekten ölürdü.»

Clara Sue bana meydan okuyordu. Yüzü gülmeyen, kötü ruhlu ihtiyar kadın sanki Clara Sue'nun ağzından konuşuyor, tüm küçümsemesine beni alaya alıyordu. Bu meydan okumayı karşılıksız bırakmamaya can atıyor olmama karşın, otelle tüm sorumluluklarını üstlenmenin bir şantöz olma hayallerimi kösteklemesinden korkuyordum. Ama sonra, Michael'in beni terkettiği gün tüm hayallerimin de söndüğünü düşündüm. Belki de gösteri dünyası bana göre değildi. Belki bütün bu olanlar benim açımdan daha hayırlıydı.

Jimmy de öyle düşünüyor görünüyordu. Bütün yolculuğumuz süresince planlar yapmış, vaatlerde bulunmuştu.

«Ordudan tezkeremi alır almaz seninle evleniriz,» diye söz verdi.

Sordum. «Sonra da otelde deli ailemle mi otururuz?»

«Onları umursamam. Hem gerçek patron şimdi sensin, Dawn. Ben de bakım ve onarım işlerinden sorumlu olurum. Orduda motorlar, elektrik ve makineler hakkında çok şey öğrendim...»

«Bu işi yapabilir miyim, bilemiyorum, Jimmy. Düşüncesi bile beni korkutuyor,» diye itiraf ettim.

«Saçma. Ailenin avukatı Bay Updike sana yardım edeceğini söyledi, otelin muhasebecisi Bay Dorfman da elinden geleni yapacağına söz verdi. Kimse bütün sorumluluğu hemen üstlenmeni senden beklemiyor.» Jimmy gülererek ekledi. «Cutler Koyu senin yeni okulun olacak. Terhis olur olmaz ben de hep senin yanında olurum.» Genç adam elimi avucunda sıktı.

Ona inanıyordum. Şimdi ona en çok gereksinim duyduğum sırada yanımdaydı, öyle değil mi? Hem yalanlardan, aldatmacalardan ve acıdan yorulmuştum. Jimmy ve Christie ile hayatımın mutlu bir ezgiyle başlamasını istiyordum. Christie'yi kollarımın arasında tutmak beklentisi de kalbimi tatlı bir sevinç ve umut müziğiyle dolduruyordu.

Ne yazık ki, vaatler tıpkı gökkuşakları gibi genelde fırtınaları izler. Bu kez de farklı olmayacaktı.

Cutler Nine ansızın ölünce Christie'yi hiçbir zaman bulamayacağımızdan korkmuştuk. Neyse ki, Bay Updike bu işin içindeydi ve bebeğimin nerede olduğunu biliyordu. Cutler Koyu'ndan ayrılmamızdan önce bize Christie'yi alan Sanford ve Patricia Compton adlı çiftin durumdan haberi olduklarını, bizi beklediklerini söylemişti. Ama kapılarını çaldığımızda farklı bir gerçekle karşılaştık.

Saddle Creek, Richmond'un iyi semtlerinden sayılan bir banliyö süydü. Bebekevi gibi binalarıyla, taze ve yeşil çimlik alanları, manolyaları, gülleri ve boru çiçekleriyle gerçekten güzeldi. Yumuşak bir mavilikteki göğün orasına burasına yapıştırılmış gibi duran puf puf beyaz bulutlarıyla bu sonbahar sonu günü bizde bir masal dünyasına girmişiz gibi bir et!* yaptı. Hor şey temizdi ve taze boyanmıştı. Christie'nin belki burada daha mutlu olacağını düşündüğümü anımsıyorum. Burası hiç kuşkusuz benim onu götüreceğimden daha mutlu bir dünyaydı.

Ama sonra, gerçek ailemin varlığını öğrenmenin bana ne kadar acı duyurduğunu anımsadım. İnsanın kim olduğu ve nereye ait bulunduğu sözkonusu olunca hiçbir şey, hatta servet ve yüksek mevkiler bile gerçekten daha değerli değildi. Üzüntüyle ıstırap dolu bir yolun sonunda öğrendiğim bir dersti bu. Kızımın böyle bir yazgısının olmamasına kararlıydım.

Bir köşedeki polis arabasında oturan nazik bir memur bize Cûmpton'ların evine nasıl gidebileceğimizi anlattı. Sanford Compton yörenin en büyük işinin, bir keten dokuma fabrikasının sahibiydi. Compton'ların evi de caddenin en güzel ve en büyük evlerinden biriydi. Sömürge dönemi tarzındaki kırmızı tuğladan iki katlı bir binanın ön yüzünün her iki yanında üçlü diziler halinde pencereleri vardı.

Arabayı park ettikten sonra indik, tepelerine pirinç toprak oturtulmuş dörtköşeli iki beyaz kolonun arasından büyük bahçeye girdikten sonra bir patikada ilerlemeye başladık. Yolum iki yanında insanın beline kadar yükselen çitler vardı. Küçük meleklerle ya da mermer kuşlarla bezeli havuzlar gözümüze çarptı. Kuşların gagalarından sular fışkırıyordu. Her ne tarafa baktıksa sarı, kırmızı, pembe ve beyaz gül tarhları gördük. Hayatımda hiç bu kadar kusursuz çimlik alanlar ve çitler görmemiştim.

«Burası bir ev mi yoksa bir müze mi?» Jimmy yüksek sesle düşünmüştü.

«Bir gün, içinde bizim de oturmamızı umut ettiğim gibi bir ev,» dedim.

Jimmy, «Ev mi dedin? Oysa otele oturmaya karar verdiğimizizi sanıyordum,» diye bana hatırlattı.

«Evet, ama bir gün biz de bunun gibi bir ev yaptıracak ve otel arazisinin dışında yaşayacağız,» diye vaat ettim ve sordum. «Sen de öyle bir yerde yaşamamızı yeğlemez misin?»,

Jimmy, «Tabii, niçin olmasın?» dedi. Gülümsüyor, kara gözleri şakacı bir anlamla ışıldıyordu. «O evi ben yapmaya başlayacağım,» diye ekledi. *

İkimiz de gülmeye başladık. Bundan daha neşeli olamazdık. Bir, iki dakika sonra Christie yine benim olacaktı.

Kapının ziline otüşü bana hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Fındıklıran Süitine benzettığım bir müzik çalıyordu.

Açık renkli meşeden büyük kapı en sonunda ince yapılı bir zenci uşak tarafından açıldı.

«Adım Dawn Cutler,» dedim. «Arkadaşımın adı da Jimmy Longc hamp. Bay ya da Bayan Compton'u görmeye geldik.»

Kalın bir erkek sesinin, «Pekâlâ, Frazer, ben bu işin çaresine bakarım,» dediğini duyduk.

Gözleri şaşkınlıktan iri iri açılan uşağın çekilmesi üzerine havuç renginde saçları olan uzun boylu bir adam karşımıza çıktı. Yüzü çillerle kaplıydı ve bize buz mavisi gözlerle bakıyordu. Burnunun çok zayıf ve uzun olması, gözlerinin olduğundan da daha fazla çukura kaçmış gibi gözükmesine yol açıyordu. Bir metre seksen beş santimden de daha boylu olduğu halde, omuzlarının öne çevrik ve düşük olması onu daha kısa gösteriyordu.

Kapıyı daha fazla açmak için tokmağı sert bir hareketle öyle bir kavrayışı vardı ki, Jimmy ile ben bakışmaktan kendimizi alamadık.

Orta yaşlı adam çatar gibi, «Lilian Cutler'in torunu musun?» diye bana sordu.

«Evet, torunu benim,» dedim.

Adam bana bakarak başını salladı. «Eğer öyleyse içeri gir de şu işi bir an önce bitirelim,» Böyle diyerek geçmem için istemeye istemeye kenara çekildi.

Tatsız bir önseziyle ürperdim. Jimmy'nin elini tuttum, böylece mermer zeminli hole adımımızı attık. Evin içine, düzinelerle gülden kaynaklanıyormuş izlenimi veren bir çiçek kokusu egemendi. Koridor tarafına göz atınca, yanbaşındaki duvarı tablolarla kaplı olan kavisli bir merdiven gözümüze ilişti. Hemen bütün tabloların konusu çocuklardı. Bazıları doğrudan doğruya portrelerdi, başkaları ise oyun oynayan veya kitap okuyan çocuk resimleriydi. Merdivenin basamakları yumuşacık görünümlü mavi kadife bir halıyla kaplıydı.

Bay Compton emir koken bir tonla, «Oturma odasına geçin,» dedi ve sağdaki kapıyı işaret etti. Jimmy ile ben o tarafa yürüdük.

Patricia Compton'un orada oturduğunu önce ikimiz de görmedik. Kadın heykel gibi hareketsizdi. Sırtındaki beyaz pamuklu elbise, arkasındaki pencereleri örten ipekli perdelere uyduğundan ilk bakışta göze çarpmıyordu. Bütün möbleler açık renkli ipekli kumaşla kaplanmıştı. Sağımızda, raflarında düzinelerle değerli heykelcik dizili iki buçuk metre yüksekliğinde bir vitrin yeriliyordu. Heykelciklerin arasında camdan hayvan figürleri olduğu gibi, elle boyanmış Çinli erkeklerle kadınlar, ayrı□

ca yine elle boyanmış çocuklarla anneleri veya çocuklarla hayvanlar vardı.

Oda o kadar temiz, hatta kullanılmıyor görüldüğü için, Jimmy ile ben içeri girip girmemeye bir an karar veremedik. Güzel bir tablonun içine girmek gibi bir şeydi, bu. Derken, Patricia'nın orada kanepenin üstünde oturduğunu gördüm. Kara gözleri iri iri açılmış, geniş, dudaksız ağzının köşeleri aşağı sarkmıştı. Kadıncağız bu haliyle sirkteki kederli soytarılara benziyordu.

«Girin, oturun.» Sanford Compton bize yönelttiği bu emrin arkasından geçip kulaklıktı koltuklardan birine yerleşti ve uzun bacaklarını üst üste attı. Jimmy ile ben kanepeye doğru ilerledik. Sanford belirli belirsiz bir baş hareketiyle, «Bu, eşim Patricia'dır,» dedi. Gülümsemeyi unmuş görünen soluk dudaklardan hafif bir gülümseme geldi, geçti. Bayan Compton bir şey demedi, soluk dudaklar bir hoş geldiniz bile mırıldanmadılar.

«Merhaba,» dedim ve gülümsedim. Bayan Compton karanlık kuyuları hatıra getiren derin ve melankolik, gözyaşı kaynağı gözlerini bizden ayırmıyordu. Bütün yüzü bir hüznün maskesiydi. ince vücutlu ve çok narin yapıydı. Ellerini kucağında sıkı sıkı kenetlemişti ve öylesine dimdik oturuyordu ki gözle görülmeyen bir askıya geçirilmiş olduğunu sanabilirdiniz. Sinirli bir hareketle yutkundu. Bakışı ikimizin üstünden ayrılmıyordu.

Hemen hemen beyaz denecek kadar açık sarı saçlarını yumuşak biçimde tepesinde toplamıştı.

«Kızım Christie için geldik,» dedim. Havayı yumuşatmak için doğru-
dan konuya girmiştim. Ağzımdan «kızım» kelimesini duyunca Bayan Compton inledi ve sağ elini kaldırarak çırpıntılı bir hareketle ensesine götürdü.

Sanford Compton karısına dönüp bakmadan, «Yavaş,» dedi. Bakışı Jimmy ile benim üstümde odaklaşmıştı. ,

Sonunda, «Bu, tek kelimeyle rezalet,» dedi.

«Anlamadım,» diyerek asker gibi dimdik oturan Jimmy'ye dönüp baktım. «Bay Updike seninle konuştu, öyle değil mi?»

Sanford Compton, «Evet, büyükannenizin avukatı bize telefon

etti.» diye yanıt verdi. Birden sordu. «Niçin bizi büyükannenizin kendi aramadı?»

«Büyükanнем öldü. Ölümü çok ani oldu,» diye açıkladım.

«Vah vah.» Bayan Compton dantelle süslü bir mendili gözlerine götürdü. Bu mendili avucunun içinde o kadar sıkı topaç yapmıştı ki onu daha önce görememiştim.

Sanford Compton, «Başlama lütfen,» diye homurdandı. Patricia Compton dudaklarına kadar yükselen hıçkırığı dudaklarını sıkarak ve soluğunu tutarak boğdu. Narin omuzları kalkıp iniyordu, ama sırtını dik tutuyor, sıksa göğüsleri elbisesinin altında belirli belirsiz farkediliyordu.

Sanford devam etti. «Dediğim gibi, bütün yasal prosedürleri tamamladık. Gerekli belgeleri imzaladık, imzalanmış başka belgeler ise bize verildi. Yanlış hiçbir şey yapmadık. Her ne yaptıksa doğru ve yasal-
dı.»

«Bunu biliyorum, efendim,» dedim. Kalbimin atışları hızlanmış, soluk almam güçleşmişti. Devam ettim. «Ama Bay Updike koşulları size anlatmış olmalı.»

Orta yaşlı adam, «Bebeğin evlilik dışı doğduğunu bize anlattılar,» dedi. Sesinde belirgin bir suçlama seziliyordu. «Cutler ailesi için bir utanç nedeni olduğu da ortadaydı.»

«Ama benim için bir utanç nedeni değil,» diye atıldım. «O utanç duyan sadece büyükanнемdi.»

Jimmy, «Hem bu neyi farketirir,» diye söze karıştı. Avuçlarını açarak ekledi. «Bebek ona ait.»

Sanford Compton dudak büktü. «Bebeğin kime ait olduğunu göreceğiz.»

«Ne?» Ağzım açık kalmıştı. Öne doğru eğildim. «Yani Christie'yi alıp eve götüremeyeceğimizi mi söylemek istiyorsunuz?»

«Christie'nin adı Violet olarak değiştirildi. Ona annemin adını verdik.» Sanford Compton bebeğin adının üstüne basa basa ekledi. «Molet ise burada evinde.»

«Oh hayır,» diye bağırarak Jimmy'ye döndüm. Böyle bir şey olmaz mazdı! Christie'yi bir kez daha kaybedemezdim! Özellikle şimdi onu bulduktan sonra!

Jimmy kontrollü bir sesle, «Bir dakika durun,» dedi. «Ani Dawn'a bebeğini geri vermeyeceğinizi mi söylemek istiyorsunuz?»

«Yapmamız gerekenleri yasal şekilde yaptık. Bebekler oyuncak değildir.» Sanford Compton ders veren bir profesör tavrıyla konuşuyordu. «Bebekler verilir sonra geri alınabilecek şeyler değildir. Violet'in şimdi bir yuvası var, bu yuvada çok sevilir ve bu yuvada mutlu bir kız olarak büyüyecek, hayatın ona sunabileceği en güzel şeylerden yararlanabilecek. Onu bir gün başınızdan atıp etesi gün suya salınmış bir balık gibi geri çekemezsiniz.»

«Evet ama ben onu suya atmadım ki,» diye bağırdım. «Büyükanne bebeğimi çaldı ve o belgelerde imzayı taklit etti. Bay Updike bütün bunları size açık seçik anlatmadı mı?»

«Bay Updike'in bütün söylediği, insanların fikir değiştirebilecekleri ve sizin şimdi bebeği geri istediğiniz oldu. Bu konuda avukatlarıma danıştım, onlar da yasal haklarımı olduğunu bana bildirdiler. Söylemeye gerek yok, bu haklarımı koruyacağım.»

Orta yaşlı adamın sözleri sırtımda soğuk ürpertilere neden olmuştu. Birisi buz gibi suyla dolu bir kovayı başımdan aşağı boşaltmış olsa bu kadar olurdu. Şimdi de yasal bir mücadele mi başlayacaktı? Öz yavrum için mahkemelerde mi savaşıacaktım? Cutler Nine'nin intikamı ölümdünden sonra dahi sürüyordu. Mezarının içinden hayatımı ve mutluluğumu yönetiyordu.

Jimmy öfkesini hâlâ frenlemeye çalışarak, «Bakın, büyük bir hata işliyorsunuz,» dedi. «Olanları anlamadığınıza eminim. Dawn bebeğinden asla vazgeçmedi. O...»

Sanford delikanlının sözünü kesti. «Bize, annesi tarafından istenmeyen bir bebeği önerdiler. Karımla ben uzun yıllardan beri çocuk sahibi olmaya çalışıyorduk. Biz bu denli umutsuzca çocuk isterken, başkaları gelenekleri ve çevreyi hiçe sayarak çocuk sahibi oluyor, sonra da o çocukları başlarından savıyorlar.» Adam bu sözleri bana bakarak tükürür gibi söylemişti. Devam etti. «Her neyse, biz ayrıntıların üzerinde durmadık, şartları kabul edip, belgeleri imzaladık, çocuk da bize verildi.

«Şimdi de siz buraya gelip bütün bu yapılanları bozmak istiyorsunuz. Aradan zaman geçti. Biz Violet'i seviyoruz ve siz inanmasanız da,

Violet bize ve özellikle karıma bağlandı. İnsanlarla oyuncak bebeklerle olduğu gibi oynayamazsınız.»

«Bu haksızlık, Bay Compton!» diye atıldım.

Jimmy, «Söyledikleriniz saçma!» diye belirtti.

«Jimmy!»

«Hayır, bu adamın bizimle o şekilde konuşmaya hakkı yok. Onun hiçbir şey bildiği yok.»

Sanford Compton ani bir kararla ayağa kalktı. «Bildiğim bir şey varsa, bebeği size vermeyeceğiz. Şimdi ikinizin de derhal evimden çıkıp gitmenizi istiyorum!»

Jimmy de ayağa fırlamıştı. «Dawn'ın bebeğini alıkoymazsınız!» diye bağırdı.

Sanford Compton istifini bozmadı. «Size söylediğim gibi bebek artık ona ait değil. Violet bizim bebeğimizdir.»

«Ök canım.» Jimmy burnundan soluyordu: «Gel, Dawn,» dedi. «Doğru polise gidiyoruz. Bu adamlar bebeğimizi çalmak istiyorlar.»

Bayan Compton, «Aman Tanrım!» diye inledi. Gözyaşlarını artık tutamıyordu.

Sanford Compton köpürdü. «Yaptığınızı görüyor musunuz? Karımı sinirlendirdiniz. Evimi derhal terketmezseniz polisi çağıran ben olacağım.»

Jimmy, «Hiç merak etmeyin,» diyerek elimi yakaladı. «Polisi göreceğiz, sonra da geri döneceğiz. Siz sadece herkesi gereksiz yere uğraştıracaksınız.»

*

Uşak, Bay Compton onu çağırmak için gözle görülmeyen bir düğmeye basmış gibi kapıda belirdi.

«Frazer, bu kişileri kapıya kadar geçir lütfen.»

Odadan çıkmadan önce Bayan Compton'a baktım. «Üzgünüm,» dedim. «Ama ben bebeğimi yabancılara vermeyi hiçbir zaman düşünmedim. Suç benim değil. Bunların olmasını istemezdim.»

i

Patricia Compton daha çok hıçkırmaya başladı.

Sanford emretti. «Gidin lütfen.»

Jimmy ile dışarı çıktık. Uşak önümüzde geri çekildi, sonra bize sokak kapısını açmak için ileri geçti.

«Ne anlamsız insanlar.» Jimmy, içerdeki tarafından duyulacak kadar hızlı konuşmuştu.

Güneş ışığına çıktık, ne var ki gün benim için soluk bir griye dönüşmüştü. Yağmur yağsa bu kadar olur, diye düşündüm. Benim için hiçbir şey kolay olmayacak mıydı? Hatalar hayalet gibi peşimi bırakmıyordu. Kötülükten doğma bir çocuk olduğum için hayatımın sonuna kadar lanetlenmiş olarak yaşayacağıma inanmaya başlamıştım. Babaların günahı deyişi yalan olmasa gerekti. Benim de gözlerim yaşlarla doldu, daha kapının önünden uzaklaşmadan bir sinir krizine tutulmuş gibi hiç kıırıyordum. Jimmy beni kollarının arasına çekerek yanağımdan öptü.

«Ağlama. Merak da etme. Bu iş o kadar da zor olmayacak,» diye söz verdi.

«Ah Jimmy, her şeyin ne kadar zor olacağını nasıl göremezsin? Benimle niçin evlenmek istediğini anlayamıyorum. Sen de benimle birlikte acı çekeceksin. Ben lanetliyim, lanetli!»

«Yapma, Dawn. Konu sen değilsin. Her şey o kötü ruhlu kocakarının yüzünden. Ama her şey düzelecek. O adam çok aptal, yok yere başına dert açacak.»

«O insanları suçlayamam, Jimmy. Adam tamamen haksız değildi. Kadının yüzündeki anlamı da gördün mü? En sonunda bir bebeğe kavuşmuştu, biz ise onu almaya geldik.» Konuşmamı inleyen bir sesle bitirmiştım.

Jimmy, «Ama sen Christie'yi istiyorsun, değil mi?» diye sordu.

«Evet, tabii ki istiyorum. Yalnız bu acılara ve ıstıraplara dayanamıyorum. Bir tek ihtiyar kadına, bu kadar insanı üzme gücünü kim verdi?» Yine ağlamaya başlamıştım.

Jimmy, «Her neyse, o, yapacağını yaptı, ama artık bu iş bitti. Şimdi yapılan yanlışları düzelteceğiz. Ve sanırım, en iyisi doğru polise gitmemiz,» dedi.

«Hayır, yakınlardaki bir otelde bir oda tutmamız ve Bay Updike'i aramız daha doğru olur. Polis bize yardım edemez. Sanford Compton haklı, bir hukuk mücadelesinin eşiğindeyiz.»

Terkettiğimiz eve bakarak Christie'nin hangi odada olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Ona en güzel beşiği ve en pahalı bebek giysilerini

satın aldıklarından emindim. Ne de olsa minicik bir bebektir.'o, nerede olduğunu ve başına neyin geldiğini bilmiyordu. Olabileceği kadar hoşnuttu mutlaka. Ama ben kısa bir süre sonra onun bu hoşnutluğunu yokecektim. Ancak, Christie kadar küçük bir bebeğin bile en sonunda kollarımın arasına verildiği zaman öz annesini hissedeceğini ve bu duygunun ona daha derin, daha tam bir güvenlik ve sevgi duyuracağına inanmak zorundaydım. Bu insanla silahlanmış olarak, öz çocuğumun bana verilmesi uğruna savaşıma başlamak için Jimmy ile birlikte yola çıktım.

Richmond'un hemen dışındaki küçük bir otelde odatt"nuk. Burası onarılmış eski bir köşktü, odaları sakin, geniş ve rahattı, ama biz herhangi bir şeyin tadını çıkarabilecek durumda değildik. Buradaki zamanımız telefon beklemek ve duruşmanın hazırlıklarıyla geçecekti.

Bay Updike'a telefon ettiğimde gösterdiği tepki beni şaşırttı.

«Belki de işi oluruna bırakmak daha akıllıca olur,» diye önerdi. «Bebek çok iyi bir evde ve ona çok iyi bakılacak. Sanford Compton varlığı ve çevresinde güçlü bir adamdır.»

«Onun varlığı beni ilgilendirmez, Bay Updike. Christie benim bebeğimdir ve onu geri istiyorum,» diye atıldım. Ne kadar sinirlendiğimi gizlemeye gerek görmeyerek devam ett"ti. «Compton'lara her şeyi açıkladığınızı zannediyordum.» Aile avukatlığını sürdürmek isterse, şimdi otele mülkün en büyük hissedarı olduğuma göre benim isteğimi yerine getirmek zorundaydı.

Bay Updike, «Durumu onlara anlatırken o kadar ayrıntıya girmedim,» diye itiraf etti. «Sadece Cutler adını korumak istiyordum. Gazetecilerin bu öyküyü nasıl parmaklarına dolayacaklarını tahmin edebiliyorum, bunun ise otele yansması çok mümkün.»

Sıklıkla dişlerimin arasından konuşarak, «Bay Updike,» dedim. «Christie'yi hem de en kısa zamanda alamazsam, öyküyü gazetelere duyuracak olan ben olacağım!»

«Anlıyorum,» dedi. «Yalnız, o yaşça sizden çok büyük olan adamla ilişkinizi, evlilik dışı hamileliğinizin dillere düşeceğini de sizin anlamanızı isterim.»

«Ne yaptığımı ve nelerin olduğunu biliyorum, Bay Updike. Bebeğim benim için bunların hepsinden daha önemlidir. Eğer bana yardım edemezseniz, hem de hemen yardım edemezseniz, başka bir avukata başvuracağım.» Tehdidimi ve öfkemi çekinmeden açığa vurmuştum böylece.

Bay Updike genzini temizledi. «Size yardım edeceğim. Ama önce bu işin bütün yönlerini anlamanızı istedim.»

«Peki, bundan sonra ne yapacağız?» diye sordum.

«Burada bazı insanlar tanıyorum. Bu açıdan işe başlayacağım. Durumu belki de bir yargıcın ve sadece avukatlarla tarafların hazır bulunacağı kapalı bir oturumla çözüme kavuşturabiliriz. Bunu hedefleyerek çalışacağım ve ümit ederim ki...»

«Öyleyse Jimmy ile ben burada kalarak hazırlıkları acele tarafından yapmanızı bekleyeceğiz,» diye bildirdim.

«Peki. Size telefon ederim. Nerede kalıyorsunuz?»

Avukata otelimizin adını ve telefon numarasını bildirdim ve sorunun en kısa zamanda çözümlenmesini arzu ettiğimi yineledim. Bay Updike derhal kollarını sıvayacağına söz verdi.

, Bay Updike ona ilk telefon edişimin ertesinde beni aradı ve Compton'larla avukatlarını, gerek Compton'ların gerekse kendisinin tanıdığı olan Yüksek Mahkeme yargıçlarından Povvell'in başkanlığındaki bir oturuma razı ettiğini haber verdi.

Endişeyle sordum. «Bay Compton bu yörede güçlüyse, yargıç da arkadaşısıysa âdil davranır mı acaba?»

Bay Updike, «Bu birtür gizli oturum olacak. Yani yargıcın bize tanıdığı bir ayrıcalık,» diye açıkladı. «Sonuçtan hoşnut kalmazsak, sonradan yasal yaptırımlara başvurabiliriz. Compton'lar da zaten kamuya açık bir oturumdan yana değiller.»

Bay Updike bundan sonra oturumun yapılacağı yerin adresini ve yargıcın odasında bulunmamız gereken saati bildirdi ve bizimle orada bir saat önce buluşacağını söyledi. Oturum öğleden sonra yapılacaktı. Bu yüzden o kadar sinirliydim ki, yemekte bir lokma bir şey bile yiyemedim.

Jimmy, «Göreceksin, işler yoluna girecek,» diye beni rahatlatmaya

çalıştı. «Olayların arkasındaki gerçek anlaşılınca, her şey kolayca ve de çabuk çözümlenecek.»

«Ah Jimmy, keşke senin kadar emin olabilsem. Bay Updike, Sanford Compton'un ne kadar güçlü olduğunu, politikacılarla avukatlar arasında büyük nüfuzu bulunduğunu vurgulayıp duruyor, üstelik geçmişimin pis ayrıntılarını bana anımsatmaktan vazgeçmiyor.»

Jimmy, «Bütün bunlar önemsiz,» diye ısrar etti. «Gerçek gerçektir, Christie de senin bebeğindir.» Tavrındaki kararlılık benim duyduğum güveni de perçinlemeye yaradı.

«Benimle olduğuna ne kadar seviniyorum, Jimmy. Sen olmasan bunların hiçbirini başaramazdım,» dedim ona. Genç adam öğle yemeği yediğimiz restorandaki masamızın üstünden elini uzatarak benimkinin üstüne koydu.

«Senin bulunmadığın bir yerde olmayı asla istemem, Dawn. Ne şimdi ne de başka bir zaman,» dedi.

Onu hemen oracıkta öpmek isterdim, ama hepsi iyi giyimli ve kendini beğenmiş kimselerle çevriliydik. Üstelik burası lüks bir lokantaydı, ben ise dikkati çekecek ve dedikoduya yol açacak herhangi bir şey yapmaktan çekiniyordum. Jimmy olayların beni paranoyak yaptığını söylediyse de elimde değildi bu. Genç adam güldü ve yalnız kaldığımızda onu iki kat daha fazla öpeceğime bana söz verdirdi.

Duruşmanın yapılacağı öğleden sonra hava bulutlu ve biraz da serindi. Sonbahar doğaya sinsi sinsi egemen olma yolundaydı. Gölgelelerini üzerimize düşürmüştü bile. Kuşlar huzursuz gözüküyorlardı, biyolojik saatleri onları, gidip daha sıcak iklimler aramak zorunda kalacakları saate giderek yaklaşıtıyordu. Bulutlar da daha karanlık ve kasvetli görünüyor, rüzgâr şiddetleniyordu. Yaşlanan ve güçsüzleşen yapraklar dallarından kopup yere doğru döne döne inişe geçerken, başka yapraklar luruncu, sarı ve kahve renklerine bürünmeye koyulmuşlardı.

Bay Updike bizi binanın girişinde karşıladı. Yetmişini geçmiş bir adam olmasına rağmen, çok daha genç erkeklere özgü güçlü ve otoriter bir görünümü vardı. Ak saçlarında hâlâ bir dalga göze'çarpmıyor, geniş omuzları ve fıçimsı göğsüyle dimdik duruyordu. Onu görmek, derin ve tanınan sesini işitmek bana inan ve güven duyurdu. Jimmy ile

el sıkıştıktan sonra duruşmayı ne şekilde yönlendirmek istediğini kısaca anlattı.

«Yargıç Powell size sorular sormaya başlayana kadar konuşmayı tamamen bana bırakın,» dedi.

Olur gibilerden başımı eğdim. Tam o sırada Sanford ve Patricia Compton'un avukatlarıyla birlikte binaya girdiklerini gördük. Bay Compton ona yol gösterilmesi gerekiyormuş gibi karısını kolundan tutuyordu. Kadıncağz dantelli mendili küçük sol yumruğunun içinde hapsetmişti. Bizim bulunduğumuz yöne baktığında yüzünde dehşet ve korkunun biçimlendiğini gördüm ve benim de sırtımda soğuk ürpertiler dolaştı.

Compton'ların avukatı daha kısa boylu ve daha ince yapılı bir adamdı, fakat şaşılacak derecede güzel bir konuşma sesine sahipti. Bir müzisyen ve şarkıcı olarak buna dikkat etmemem olanaksızdı. Adı Felix Humbrick'di ve konuşmasıyla birlikte işimizin hiç de kolay olmayacağını anladım.

Hepimiz, ikinci kattaki büyük bir oda olan yargıcın ofisinde toplandık. Yerler mermerdi, duvarların ikisinde de sayısız kalın hukuk kitaplarıyla dolu raflar sıralanıyordu. Yargıcın meşe tahtasından büyük yazı masasının arkasındaki duvarda Yargıç Powell'i politikacılarla el sıkışırken gösteren çerçeveli fotoğraflar asılıydı. Hatta bunlardan birinde Başkanla el sıkışıyordu. Bütün bunlar ofise ciddi ve tumturaklı bir hava veriyor, insana burada fısıldayarak konuşmak gerektiğini hissettiriyordu. □

Compton'larla avukatları odanın bir yanında yer alırken, biz öbür yana geçtik. İki avukat ise yargıcın masasına en yakın deri koltuklarda oturmuşlardı. Bay Compton tenezzül edip bize bakmıyordu, ama Patricia Compton arada bir bana donuk bir bakış fırlatıyordu.

Yargıç Powell her kim konuşursa dikkatini onun üstünde yoğunlaştıran, konuşanın yüzünün arkasındaki gerçek insanı görebilecekmiş gibi bakan gergin bir adamdı. Ben de neler hissettiğinin bir işaretini yakalamak için onun yüzünü inceledim, ama duruşmayı yönetmeye başladığında yüzü bir maskeye dönüştü. Dudakları oynamıyor, gözleri sadece gördüğünü yansıtıyor ve hiçbir tepki göstermiyordu. Kaşları bile havaya kalkmıyordu. Adam bir adalet heykeli kadar hareketsizdi.

Yargıç, «Önce şunun iyice anlaşılmasını isterim,» diye başladı.

«Bu, ilgili tarafların her ikisi tarafından istenen ve üzerinde anlaşmaya varılan resmi olmayan bir duruşmadır. Dolayısıyla da bir stenografin notlar almasını veya işlemleri kayda geçmesini istemedim. Ayrıca, bu gayriresmi duruşmanın sonunda yapabileceğim çeşitli öneriler tarafların ikisini de bağlamayacağı gibi, sonradan vaki olabilecek resmi bir duruşmada da tanıt veya kanıt olarak kullanılamazlar. Burası anlaşıldı mı?»

Bay Updike hemen, «Evet, sayın yargıç,» dedi.

Felix Humbrick de, «Çok iyi anladık, sayın yargıç,» diye atıldı.

Yargıç, «Önceden kararlaştırıldığı gibi Bay Humbrick'le başlayacağız,» dedi ve döner koltuğunu hafifçe çevirerek tüm dikkatini Felix Humbrick'in yüzüne verdi. Jimmy elimi aldı ve avucunda hafifçe sıktı.

Compton'ların avukatı konuşmasına başladı. «Teşekkür ederim, sayın yargıç. Sizin de bildiğiniz gibi, müvekkillerim Sanford ve Patricia Compton yeni doğmuş bir bebeği evlat edinmek istiyorlardı. Hiç kuşkusuz, çocuğun özgeçmişine önem veriyorlardı, dolayısıyla da bir dostlarından, ailesi belli olan bir bebeğin doğumunun yaklaştığını öğrenince çok sevindiler. Çok zorunlu olmadıkça adının bu işe karıştırılmamasını isteyen bu dost, Cutler Koyu Oteli'nin sahibi ve yöneticisi Bayan Lilian •utler'in yakın arkadaşıydı.

«Bayan Cutler, torununun utanç verici bir ilişkisi olduğunu arkadaşıyla duyurmuştu. Özetle, o kız New York kentinde okula devam ederken <endisinden yaşlı bir adam tarafından baştan çıkarılmıştı. Bunun sonu:unda da hamile kalmıştı.

«Bayan Cutler'le torununun her ikisi de belH nedenlerle olayın gizli olmasını istiyorlardı. Bayan Cutler bunun üzerine, torununun okuldan lyırılıp bebeğin doğumuna kadar kızkardeşinin evinde kalması için gere<enleri yaptı. Bayan Cutler'in kızkardeşi deneyimli bir ebedir.

«Bu kadar genç yaşta, üstelik evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak lurumunda kalan ve müzik kariyerini sürdürmeyi umut eden Bayan Cutlor'in torunu, doğuracağı bebeğin başkaları tarafından evlat edinilmesi ne razı oldu. Bu bağlamda belgeler imzalandı, böylece bebeğin doğumundan hemen sonra Bay ve Bayan Compton'a verilmesini kabul etmiş oldu.

«Olaylar daha önce belirttiğimiz biçimde gelişti. Compton'lar bebe

ği evlerine aldılar, esenliğini garantilemek için gerekli tıbbi önlemlere başvurdular ve çok geçmeden bebekle aralarında duygusal bir bağ gelişti. Bebeğe hatta Bay Compton'un ölmüş annesinin adını verdiler.

«Şimdi ise, sizin de bildiğiniz gibi, Bayan Cutler'in torunu bebeğin kendisine geri verilmesini istiyor. Biz onun bu istemini mantıksız ve sağduyuya aykırı, keyfi ve iyi niyetle yapılmış bir anlaşmayı ihlal olarak algılıyoruz. Gerçek şu ki, anlaşma Cutler ailesinin avukatı tarafından düzenlendi ve maddelerin hiçbirine itiraz edilmedi. Bu maddelerden birinde şöyle deniliyor: 'Hardy Sokağı 12 numarada mukil Bay ve Bayan Sanford Compton sözkonusu bebeğin doğum tarihinden itibaren sağlığı ve gereksinimleriyle ilgili tüm sorumlulukları üstleniyor ve bebekle ilgili olarak Cutler ailesinden hiçbir ek istemde bulunmamayı taahhüt ediyorlar, şöyle ki sözkonusu bebek bugünden itibaren onların sorumluluğunda olacaktır.'

«Tek sorumluluğunda' dediğini vurguluyorum, sayın yargıç, bu koşulu onlar en içten duygularıyla kabul ettiler, buna karşın, Dawn Cutler'le Cutler ailesi de sözkonusu bebek hakkında başkaca istemlerde ve araştırmalarda bulunmamaya razı geldiler.»

Avukat belgeyi yargıcın masasının üstüne bırakarak, «Bütün bunlar imzalandı, mühürlendi ve tasdik edildi.» diye tamamladı. Yargıç Povell belgeye kısaca göz gezdirdi, imzalara bakmak için sayfayı çevirdi ve yüzünde herhangi bir anlam değişikliği olmayarak başını eğdi. Döner koltuğunu bu kez bize çevirdi..

«Bay Updike, şimdi sıra sizde.»

«Biz o anlaşmaya itiraz etmiyoruz, sayın yargıç. Bununla birlikte yeni birkaç gerçeği sunmak için bugün buradayız. Bunun en önemlisi, Dawn Cutler'in, bu anlaşmaya taraf olmuş olmaması ve özellikle de olaydan haberinin bulunmamış olması.»

«Haber yok muymuş?»

«Öyle, sayın yargıç,» diyen Bay Updike'in yüzünü göremiyor, ancak, ne kadar sıkıldığını hissedebiliyordum.

Yargıç sordu. «Yani anneyle görüşmeden mi bu anlaşmayı hazırladınız?»

«Şey... evet efendim. Müvekkilim annenin bunlara razı olduğunu bana garantilemişti. Dawn uzak bir yerde anlattığım koşullarda yaşıyor»

du. Bayan Cutler bebeği başka bir aileye vermenin, Dawn'ın annesiyle babasının ve Dawn'ın, herkes için en iyi çözüm olarak vardıkları ortak karar olduğuna dair beni inandırmıştı.»

Yargıç, «Peki, bu belgenin üstündeki imza kime ait?» diye sordu.

Bay Updike'in oturduğu yerde ne kadar huzursuz olduğu gözden kaçmıyordu. Şöyle bir kıpırdadıktan sonra genzini temizledi ve konuştu. «Görünüşe bakılırsa, imza taklit edilmiş.»

«Taklit mi edilmiş?» Yargıç en sonunda tepki göstermeye başlıyordu. Hafifçe kaşlarını kaldırarak, «Yanılmıyorsam, siz de o imzayı başka örneklerle karşılaştırmaya lüzum görmediniz, öyle mi?»

«Kuşkulanmam için bir neden yoktu, sayın yargıç. Yıllardan beri Cutler ailesinin vekiliydim ve deneyimlerim bana, özellikle Bayan Cutler'in işlerini azami dürüstlük ve büyük bir yetenekle yönettiğini göstermişti.»

Felix Humbrick söze karıştı. «Sayın yargıç...»

«Evet?»

«Burada yanımızda Dawn Cutler'in başka imza örnekleri var ve hepsi de belgedekine tıpatıp uyuyor. Onun için de imzanın taklit edilmediğini savunuyoruz.» Avukat böyle diyerek belgeleri yargıcın önüne bıraktı.

Yargıç bunlara göz gezdirdikten sonra, «Bay Updike, ben elyazısı konusunda uzman değilim, ama gerçekten birbirlerine benziyorlar,» dedi ve belgeleri bizim avukatımıza uzattı. Bay Updike onlara baktıktan sonra gözlüğünü çıkardı ve katlayıp ceketinin üst cebine soktu. «Sayın yargıç, bu taklidin nasıl yapıldığını bilemiyorum, ama yapıldığından kuşku yok,» dedi.

Yargıç Powell, «Anlıyorum,» diye karşılık verdi. «Sizi bu sonuca götüren düşüncelerinizi bize açıklayabilir misiniz?»

Bay Updike dönüp bana baktı. Onun devam etmesini ve benim Christie'ye kavuşmam için ne gerekirse söylemesini istediğimi yüzümden okudu.

«Sayın yargıç,» diye başladı. «Bayan Cutler kısa zaman önce vefat etti, bunun üzerine de vasiyetnameler ve başka belgeler açıldı. Bunun sonucunda, Dawn Cutler'in, ne yazık ki Bayan Cutler'in torunu olmadığı ortaya çıktı, efendim.»

Bu konuşmalar yapılırken önüne bakmayı sürdürmüş olan Patricia

Compton hızla başını kaldırdı ve yepyeni bir ilgiyle bana baktı.

Yargıç Povvell, «Anlıyorum. Devam edin,» dedi.

«Anlaşıldığı üzere, Dawn Cutler, Lillian Cutler'in kocasının çocuğuymuş.»

«Yani, Bayan Cutler'in kızı mı oluyor?»

«Hayır, sayın yargıç.»

Yargıç Povvell, «Anlıyorum,» diye atıldı. «Daha fazla ayrıntıya girmenize gerek yok.»

Sanford Compton bu noktada, «Anlayamadım,» diye öfkeyle atıldı. «Bu yüz kızartıcı öykünün bizimle ne ilgisi var?»

«Bay Updike, Bayan Cutler'in girişiminin bir başka nedeni olabileceğini ima ediyor. Burada belirgin bir düzen ve aldatmacanın var olduğu ortada. Bayan Dawn...» Yargıç bana döndü. Aynı anda yüreğimin ağzıma geldiğini ve boynumla yüzümü ateş bastığını hissettim. Yargıç bana sordu. «Bu anlaşmayı imzaladığınızı inkâr mı ediyorsunuz?»

«Kesinlikle, efendim.»

Yargıç bana yavaşça sordu. «Bebeğiniz doğduktan sonra ne yapmayı tasarlıyordunuz?»

«Bilmiyorum, sayın yargıç. Bu bebeği çok istiyordum, başkasına verildiğini öğrenince de şok oldum.»

«Bayan Cutler sizi tehdit etmedi mi ya da gelecekte karşılaşacağınız güçlüklerle ilgili olarak uyarmadı mı? Bu durumda o belgeyi imzalama sizi razı etmiş olamaz mı?»

«Hayır, efendim. Meadovvs'a gitmek için New York'tan ayrıldıktan sonra Cutler Nine'yi bir daha görmedim.»

«Meadovvs mu?» Yargıç, Bay Updike'a baktı.

«Bayan Cutler'in kızkardeşinin evidir.»

«Anlıyorum. Demek evinize dönene kadar Bay ve Bayan Compton'un varlığından haberiniz yoktu, öyle mi?»

«Doğru efendim.»

Yargıç birden sordu. «Onu başkasına vermeyi tasarlamadıysanız, bebeğinizi niçin gizlilik içinde doğurmaya razı oldunuz?»

«Sayın yargıç, Cutler Nine'nin istediği ya da önerdiği herhangi bir şeye karşı koyacak durumda değildim, ama gerçek amacının ne olduğunu yine de bilmiyordum. Tabii benden niçin nefret ettiğini ve bana ait bir çocuğu niçin karşısında görmek istemeyeceğini şimdi anlıyorum.»

Yargıç Powell yine, «Anlıyorum,» dedi ve kısa bir süre arkasına dayanarak düşündü. Sonra, bakışını Compton'lara çevirdi.

«Bay ve Bayan Compton, Bay Updike'in verdiği bilgiler işin rengini değiştiriyor. Elinizde yasal bir anlaşmanın olduğu doğruysa da, buna itiraz edilmesi için de haklı nedenler bulunuyor. Herhangi bir resmi duruşma bu yeni bilgileri de gündeme getirecektir. Oysa ben, Bay Updike'in bugün burada, gerçeğin yalnız yüzeyine değindiğinden şüpheleniyorum.

«Özetle, sizin için üzücü olsa da, bu davanın görüleceği çirkin ortamı hesaba katmanız gerekir. Sonuçta siz haklı görülseniz bile çocuğun geleceği açısından hiç iyi olmaz.» Yargıç öne doğru eğildi. «Bu dava medya için bir atraksiyona dönüşebilir.»

Bayan Compton hıçkırmaya başladı. Sanford Compton karısına sarıldı. «Öbür koşullar hakkında hiçbir fikrimiz yoktu,» dedi.

Yargıç adamın öfkesini yatıştırmak için yumuşak bir sesle, «Tabii ki yoktu,» diye doğruladı. «Bay Humbrick, müvekkillerinize, bebeği annesine iade etmelerini salık vermenizi öneririm... yani gayriresmi olarak öneririm.»

Felix Humbrick, «Önerinizi ciddi şekilde düşüneceğiz,» diye karşılık vıdı. Arkasından yavaşça, «Sanford,» dedi.

Sanford Compton, «Teşekkür ederim, sayın yargıç,» dedi. Karısının kalkmasına yardım etti ve Bayan Compton daha da gürültülü hıçkırdığı halde, yargıcın ofisinden çıktılar. Felix Humbrick arkada kalarak Bay Updike'a döndü.

«Kentte mi kalıyorsunuz?»

«Kalmayı hesaba katmamıştım. Niçin yazıhanenize telefon etmiyorum? Bize ne kadar bir süre tanıyorsunuz?»

Bay Humbrick, «Bana iki saat verin,» diye yanıtladı. İki hukukçu el sıkıştılar. Sonra, Bay Humbrick Compton'ların arkasından ofisi terketti.

Yargıç da ayağa kalkmıştı. Durduğu yerden Jimmy ile bana bakıyordu. Bacaklarımın titremesinden ayağa kalkmaya korkuyordum.

Yargıç Powell, «Böylesi bir durumun ne kadar tatsız olduğunu söyleyebilirim. İlimi gerektiriyor,» dedi. «Büyük güçlüklerin üstesinden gelmek zorunlu olacaktır, genç hanım. Bunların bazılarında sorumlu olmasanız bile, yine de çok hatalısınız.»

«Biliyorum, sayın yargıç.»

Jimmy'ye bakarken yargıcın gözleri parlıyordu. «Görünüşe bakılırsa, size destek olacak bir arkadaş bulmuşsunuz. Size bundan sonrası için iyi şanslar diliyorum.»

«Teşekkür ederim,» dedi ve Jimmy ile birlikte ayağa kalktık.

Bay Updike, «Ben de birazdan geleceğim,» dedi. Onu yargıcı yanında bıraktık ve binanın holüne doğru uzaklaştık. Dışarıda Sanford Compton'un Bay Humbrick'le tartıştığını görebiliyorduk. Anlaşılan, Patricia otomobilin içinde kocasını bekliyordu. Az sonra hepsi gittiler.

Bay Updike otelimize dönmemizi uygun buldu. O kadar sinirli ve korku içindeydim ki, yürümek veya konuşmak bile büyük çaba harcamamı gerektiriyordu. Kalbimin içi, hepsi birden kanat çırpın minik kelebeklerle doluymuş gibi bir his duyuyordum. Bay Updike bütün bunları oluşuna ne kadar üzüldüğünü, Cutler Nine'nin hareketinin ise kendisinden ne kadar umulmayacak bir şey olduğunu anlatıp duruyordu. Bütün bunlardan, avukatın Bayan Cutler'e büyük saygı duyduğunu anlamıştim, onun gençlik yıllarındaki halini anlattığında da, o zaman yaşayıp farklı bir Bayan Cutler'i tanımadığıma çok esef ettim.

Bay Updike iki saat sonra Felix Humbrick'e telefon edince Compton'ların mücadeleden vazgeçtiklerini öğrendi. İsteri nöbetine tutulmuş gibi mutluluk gözyaşları dökmeye başladım. Beni kucaklarken Jimmy'nin bile gözleri yaşlıydı.

Bay Updike, «Sanford Compton en kısa zamanda evine gidip bebeği almanızı söyledi,» diye bildirdi. «Üzüntülerinin gereğinden bir dakik fazla bile uzamasını istemiyor.»

Jimmy, «Çok doğru. Hemen oraya gidiyoruz,» dedi.

Ben de, «Teşekkür ederim, Bay Updike,» dedim. «Bu işin sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum.»

Benim anlaşılmaya taraf olup olmadığımı kontrol etmediği için yargıçtan azar işittiğinden şüphelenmiştim. Bay Updike bende bu git-yanılırlara düşecek adam etkisi yapmıyordu. Bir anlamda o da Cutler Nine tarafından kullanılmıştı. Ne var ki, anlayamadığım nedenlerle bun kabul etmeye yanaşmıyordu.

Cutler ailesinin bazı sırları böylece açığa çıkarılmış oluyordu, ama ben daha açıklanmamış şeyler olduğunu hissediyordum.

Jimmy ile ben Christie'yi almak için köşke gittiğimizde bambaşka bir Sanford Compton'la karşılaştık. Frazer'in bizi içeri almasına izin verdi ve bizi holde karşıladı. İçinde Christie için satın aldıkları eşyaların bulunduğu büyük bir kutunun yanında ayakta duruyordu.

«Kutuda bebek giysileri, bebek bezleri, beşik oyuncakları ve çocuk doktorunun önerdiği formüller var. Size başka şeyler önerecek kendi doktorunuzun olduğuna eminim, ama o vakte kadar işinize yarar,» dedi. Başını çevirip merdiven tarafına baktı. «Patricia birazdan bebeği getirecek.»

Jimmy kutuyu alarak,. «Bunu otomobile kadar götüreyim,» dedi ve ekledi. «Teşekkür ederim.»

Yalnız kaldığımızda Sanford, «Bütün bunlar için çok üzgünüm,» dedi. «Başkalarının üzüntüsünü arttırmayı hiç amaçlamamıştık.»

«Hayır, hayır. Suç sizin değil. Size gerçeği söylememişler,» diye itildim.

«Gerçeği bilmiş olsaydık, işler asla bu duruma gelmezdi, emin olun.» Adamın mavi gözlerinde yine buz gibi bir anlam dikkati çekiyordu. «Büyükanneniz ya da kendine böyle dedirten kadın, amma malın gözüymüş.»

Bu tanımlamaya gülmekten kendimi alamadım, ama neşem pek kısa süreli oldu. Merdiven tarafına gözüm ilişince, Patricia Compton'un bebek Christie kollarının arasında olduğu halde basamakları ağır ağır indiğini görmüştüm. Kalbim bir an duracak gibi oldu. Patricia trans hnlndeymiş gibi yürüyordu çünkü. Her an sendeleyip merdivenden aşarını yuvarlanacak, bebek de kollarının arasından fırlayacakmış gibi geliyordu bana.

Sanford, «Bu işi ben yapmak istemiştım, ama o ısrar etti,» diye fısıllırlı.

N

ileri atılarak kadıncağızı merdivenin dibinde karşılamaya hazırlanını Patricia yere iki basamak kala durdu ve bana baktı. Christie pemhtı bir battaniyeye sarılmıştı, minik burnuyla çenesinin başka hiçbir yeri yn/ükmüyordu. Patricia bir şey demeden bana bakmayı sürdürüyordu. U/tün bakışlarıyla titreyen dudakları, uzanıp Christie'yi kollarının arasını kapmamı engelledi.

Kadıncağız sonunda, «Az önce maması verildi, şimdi de uyuklu»

yor,» dedi. «Karnı doyduktan sonra hemen uyuyakalır. Bazen...» Patricia gülümsedi. «... biberonun emziği hâlâ dudaklarının arasında olduğu halde uyuyakalıyor. Sadece, sütü emmeyi bırakarak gözlerini kapıyo ve hayatından hoşnut halde dalıp gidiyor. Olağanüstü bir bebek, bu.»

Patricia'nın bakışı Sanford'un üzerine çevrildi. Jimmy de dönmüş yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Sanford, «Bebeği artık Bayan Cutler'e ver, Patricia,» dedi. Yumuşak bir sesle, fakat kararlı konuşmuştu.

«Ne? Ha evet, evet.» Kadıncağız, Christie'yi bana doğru uzattı ben de ileri atılarak bebeğimi kaptım. Minik yüze bakınca, etrafım saran bölgelerin yavaş yavaş uzaklaştığını ve kalbimin neşeyle ve ışıklıldığını hissettim. Saçlarının ne kadar parlak bir sarı olduğunu unutmuşum. Başında altından bir taç vardı sanki.

Patricia'ya dönerek, «Teşekkür ederim,» dedim. «Duyduğunuz acıyı anlıyor ve sizin için gerçekten üzülüyorum.»

Patricia'nın dudaklarının titremesi artmıştı. Çenesi de buruşmaya omuzları ise sarsılmaya başlamıştı.

Sanford, «Patricia, söz vermiştin,» diye onu uyardı.

Orta yaşlı kadın derin bir soluk aldı ve üzüntüsünü böylece içind hapsedebileceği gibi küçük yumruklarını göğsüne bastırdı.

«Üzgünüm,» diye fısıldadı.

Jimmy, «Gitsek iyi olacak, Dawn,» dedi. «Önümüzde uüin bi; dönüş yolculuğu var.»

Sanford'a, «Bebeğin eşyası için de teşekkür ederim,» dedim. Başını salladı, ama onun da gözyaşlarını zor tuttuğunu görebiliyordum. Frazer arkamızdan kapıyı kaparken Patricia Compton'un canhıraş bir feriyat kopardığını duyduk. Yavrusu kollarının arasından koparılan herhang bir annenin çılgınydı bu.

Ağır sokak kapısı kapanınca feryat da Ailahtan içeride hapsoldu Jimmy ile ben buna rağmen Patricia Compton'un ıstırabından kaçmak için bahçe yolunu uçarcasına aştık. Jimmy arabayı çalıştırana kadar ikimiz de konuşmadık. Christie'nin yuvası olabilecek eve ve bahçelerine! bir kez daha dönüp baktım. Sonra, gözlerimi kapadım ve bu tabloyu belleğimin en derin köşelerine ittim. Gözlerimi tekrar açınca, bebeğimin! öpücüklerimi bekleyen minik pembe yüzüyle karşılaştım.

Cutler Koyuna Dönüş

Jimmy ile Saddle Creek'e doğru yola çıkmadan önce Bayan Boston'dan Cutler Nine'nin dairesinin karşısındaki odayı hazırlamasını istemiştim. Otel arazisine bakan geniş iki penceresi vardı. Uçuk mavi renkli duvar kâğıdı da hoşuma gidiyordu. Philip, Clara Sue ve benim için bebek odası görevi yapan bir oda vardı, ama kaçırılışım orada planlanmıştı. Christie'yi asla orada yaşatmak istemiyordum.

Bayan Boston, Christie'nin öteberisini yerleştirmeme yardım etti. Jimmy, Sanford Compton'un bize verdiği kutu dolusu giysileri ve başka eşyayı getirmişti. Bayan Boston da hepsini çıkarıp çekmecelere koydu. □

Bayan Boston, «Bu evde şimdi yeni doğmuş bir bebeğin bulunması güzel şey,» dedi. «Bir bebeğin doğumu, bir evi ziyaret eden ölümün, arkasında bıraktığı karanlık gölgeleri kovar.» Yaşlı kadın itiraf etti. «Ayrıca, bu çok da güzel bir bebek.»

Ona teşekkür ettim. Annemin gelip Christie'yi görmesini beklemiştim, ama o dairesinin kapısını kapalı tutarak gelişimizi bilmiyormuş gibi davranmayı yeğledi.

Bayan Boston odadan çıkıp Christie beşiğinde tatlı tatlı uyumaya başladığı sırada üzerimde bir bakış hissettim, dönüp bakınca da kapı pervazına yaslanmış olan Clara Sue'yla karşılaştım. Kollarını «jögüsleri»nin altında devşirmişti. Dudaklarının köşelerinde de alaycı bir kıvrım vardı.

Küçümser bir tavırla, «Onu buraya getirmeye utanmadın mı?» diye •ordu. «Ne de olsa o da senin gibi bir piç.»

«Neden utanacakmışım,» dedim. «Bebeğim, bu olanlar yüzünden ne daha az güzel, ne de daha az olağanüstü. Bir daha da ona piç dediğini duymayayım. Anlaşıldı mı?» *

Clara Sue beni darbelemeyi aklına koymuştu. «Çocuk büyüyüp de (lorçek babasının kim olduğunu sorduğu zaman ona ne diyeceksin?» diye sordu. r

«Hayatı anlayacak kadar büyüdüğü zaman ona gerçeği söyleyece□

ğim,» dedim. «Yavrum, benim gibi, yalanlarla örölü bir dünyada büyü meyecek.»

Clara Sue ısrar etti. «Gerçek iğrenç, yüz kızartıcı. Büyükannem buna asla izin vermezdi. Otelin ününe zarar veriyor.»

Ellerimi yumruk yaparak kızkardeşimin üzerine yürüdüm. Gözleri mi gözlerinin içine dikmişim. Nefret dolu gülümseyişi yüzünden silindi ve yerini korku dolu bir anlama bıraktı. Benim attığım her adıma karşılık, o bir adım geri gidiyordu.

«Bunu yalnız bir kere söyleyeceğim, onun için de dinlesen iyi edersin,» dedim. «Christie'nin kötü görünmesine yol açmak için sakın bir şey söylemeye kalkışma. Bu otelde iğrenç ve yüz kızartıcı olan bir şey varsa, o da sensin. Christie'ye sakın yaklaşmaya kalkışma. Seni onu yanında görmek istemiyorum!» Bağırmağa başlamışım. «Ve eğer etrafa Çirkin dedikodular yaydığını duyarsam, o fazla kilolarını yumruklarım! eritirim.» Sözlerime güç kazandırmak için yumruğumu havaya kaldırmıştım. Clara Sue bana bir kez daha nefretle baktıktan sonra oradan kaçtı. ?

Bundan sonraki günlerde durum pek fazla değişmedi. Gerçekten! de kendimi bir öksüz gibi hissetmeye başlamışım. Çalışmalarıyla günlerini doldurmuş olan Randolph'un, Cutler Nine'nin ölümünden sonra aşırı derecede melankolik biri olduğunu biliyordum. Her zaman çekici bir gülümseyişi olan bu kibar ve tatlı dilli güneyli centilmen, şimdi üteld ve arazisinde somurtarak dolaşıyor, ancak çok gerekirse insanlar! konuşuyordu. Gözlerinde gölgeli bir bakış vardı, konuştuğu zaman d sesi fısıltıdan farksız çıkıyordu.

Randolph kadar titiz ve görünüşüne önem veren az erkek tanıdım, ama şimdi giysilerine eskisi kadar aldırıyor, buruşuk gömlekleri pantolonlar giyiyor, kırıklı ve lekeli kravatlar takıyor, ayaklarında bum ve topukları aşınmış ayakkabılarla dolaşıyordu. Annemin de durumu far kettiğini biliyordum, ama görmezlikten gelmeyi yeğliyordu. Birisi ona bu konuyu açtıındaysa gerilimden yakınacağına ve avucunu alına yapıştırıp, bu konunun, «sözü edilmemesi gerekenlerden olduğunu ileri süreceğine emindim.

Clara Sue çoğu zaman somurtarak dolaştığı, Philip de boş zamanını onunla geçirmedığım için küstüğü için, oteldeki hava boşucu bir hal almıştı. Müşteriler de bunu hissederek yakınmaya başlamışlardı. Hepsi

de, ben ne dersem diyeyim, müşterileri için şık ve sevimli bir ortam yaratmasını bilmiş olan Cutler Nine'nin yokluğunu hissediyorlardı. Şimdi herkes, yazın ve tatil mevsiminin sonunu iple çekiyordu.

Christie'yle dönüşümüzden bir hafta sonra Jimmy gitmek zorunda kaldı. İzin süresi sona erdiğinden görevinin başına dönmesi gerekiyordu. Son haftalarda yaşadığım karmaşa ve ıstırap sırasında hep yanımda olduğundan gidişinin beni korkutması ve karamsarlığa düşürmesi doğaldı. Kendimi bir kez daha terkedilmiş biri gibi hissediyordum. Ayrılk her ikimiz için de üzücü oldu. Son vedamız otelin önünde park etmiş otomobilinin içinde oldu.

Kasvetli bulutların büsbütün kararttığı gri bir gündü. Demirden yapılmış izlenimi veren bulutların altındaki okyanus da donuk bir kurşunı renk almış ve çimento kaplı bir alana dönüşmüştü. Bahçede sert bir rüzgârın havalandırdığı yapraklar yere yağıyor ve dört bir yana sürükleniyordu. Çimlerin ve otoyolunun üstünde çılgınca bir dans tutturmuşlardı.

Jimmy, «O kadar surat asma,» diye bana takıldı. «Seni her fırsatta ararım, ilk iznimi alır almaz da yanına koşacağım.»

«Duygularıma hâkim olamıyorum, Jimmy. Burası, içinde bir sürü insan olan kocaman bir otel, ama o insanların arasında bana yakın olan hiç kimse yok.» Bunları söylerken gözkapaklarımin altındaki yaşlar gözlerimi yakıyordu.

Jimmy'nin kara gözlerinde garip bir parıltı vardı. «Gideceğim /aman böyle olacağını biliyordum,» dedi. Gerindi. «Onun için de planlarımı öne aldım.»

«Nasil öne aldın?» Yaşlı gözlerimin içi gülüyordu şimdi. «Anlayamıyorum,» diye geveledim. Jimmy orada oturmuş, bana gülümsüyordu. «Bana bir açıklama yapmayacak mısın?»

Jimmy, «Hım,» diyerek, elini üniforma ceketinin cebine daldırdı ve buradan kapalı avucunda tuttuğu bir cismi çıkardı. Onun elini bana uzattı) avucunu açmasını bekledim. Avucunda hayatımda gördüğüm en çjuzel pırlantalı yüzük ışıldıyordu. Hem taşı oldukça iriydi de! Bir an soluflutn tutuldu. Konuşamadım.

Sonunda, oturduğum yerden adeta hoplayarak, «Jimmy, bunu ne /aman aldın?» diye bağırdım. Jimmy gülerek yüzüğü parmağıma geçir

«Avrupa'dayken Amsterdam'a kısa bir yolculuk yaptığım zaman almıştım,» diye itiraf etti. Ekledi. «Orada pırlantalar kelepir fiyatına alına biliyor.» Seyahatleri sırasında edindiği bilgilerle belli ki gururlanıyordu.! Devam etti. «Arkadaşlarım, tüm kuruşlarımı biriktirmemle alay ediyorlardı tabii, ama...» Jimmy elimi avucuna alıp gözlerimin içine baktı «.. yüzünde bu anlamı görmek ve bakışlarındaki hüznü biraz olsun sile bilmek için değerdi.»

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki soluğum kesilecek sandım. Başım da dönüyordu. Altımdaki arabanın da bir an etrafımda fırıl fırıl döndüğünü sandım.

Jimmy solumama bakarak, «İyisin ya?» diye sordu.

«Evet. Yalnız... çok şaşırdım. Ah, Jimmy,» diyerek kollarımı onuri boynuna doladım. Sonra, daha önce öpüşmediğimiz şekilde öpüştük! Ona elimden geldiğince uzun süre sarıldım kaldım. Sonra birbirimizin kollarından sıyrıldık ve Jimmy yanaklarımdaki yaşları mendiliyle yavaşça sildi.

Jimmy kara gözlerinde, onda çok sevdiğim muzip gülümsemeyle! «Düşün bir kere,» dedi. «Yakın bir gelecekte seni yine Dawn Longc hamp yapacağım.»

«Öyle ya. Ah Jimmy, o günü nasıl iple çektiğimi bilsen.»

Yine öpüştük. Sonra da Jimmy artık gitmek zorunda olduğunu söyledi.

«Gecikmemizi hoş karşılamıyorlar,» dedi. Gülümsedi. «Artık Emer son Peabody'de değiliz. Neyse, kendine ve küçük Christie'ye iyi bak.»

Otomobilden inmek içimden gelmiyordu, ama onun gitmesine katlanmak zorundaydım. Jimmy penceresinin camını indirdi, böylece son bir kez daha öpüşebildik. Genç adam bundan sonra arabayı çalıştırdı ve uzaklaşmaya koyuldu. Otomobili bahçe yolunun köşesini dönüp kaybolana kadar ona el salladım.

Sonbaharın soğuk rüzgârları saçlarımı havalandırıyor ve alnımın üstünde dans ettiriyordu. Bedenimi kollarımla sararak otele doğru yürümeye başladım. Parmağımdaki pırlantalı nişan yüzüğünü görmek içimi ısıtıyor ve kalbimi umutla dolduruyordu.

Heyecan ve Jimmy'nin gidişinin üzüntüsünün biraraya gelmesi! beni yormuştu. Biran önce yukarıda Christie'nin yanında uyumaya canı atıyordum. Hiçbir şey düşünmeyerek ve gözlerim yarı kapalı olarak!

merdiveni ağır ağır çıktım. Odaya girince doğru Christie'nin beşiğinin başına gittim. Onu yatakta yanıma yatırmayı ve kollarımın arasında tutarak uyumayı istiyordum. Fakat bebeği almak için beşiğin içine eğildiğimde orada olmadığını gördüm.

Durumu önce kavrayamadım. Gözlerim sanki bana oyun oynuyordu. Gördüklerime inanamamış gibi gözlerimi kapadım, sonra tekrar açtım. Bir yararı olmadı. Christie gitmişti! . >

Bayan Boston mutlaka onu alıp bir yere götürmüştür, diye düşündüm. Kalbim çarpmaya başlamıştı. Hayır, çarpmaktan da fazla, göğüs kafesimi sanki dövüyordu. Soluğum kesildi ve bir iki saniye boyu tikanır gibi oldum. Ama sonra kendimi toparlayarak sakin olmaya çalıştım ve Bayan Boston'u bulmak için odadan çıktım. Onu odasında bulamadım. Mutfakta başaşçı Nussbaum'la gevezelik ediyordu. Ben hızla içeri girince, ikisi de şaşırarak döndüler. Yüzümün pancar gibi olduğuna emin dim. Cildimin cayır cayır yandığını hissediyordum. Konuşacak halde değildim.

Bayan Boston gözlerimdeki dehşeti görünce, «Ne oldu, Dawn?» diye telaşla sordu. Christie kollarında değildi, bebeği buraya getirmesi ele zaten söz konusu olamazdı.

«Christie...» Devam edebilmek için yutkundum. «Christie kayıp,» dödim ve en sonunda, aynen zayıflamış bir barajdan boşanan sular gibi gözlerimden yaşlar fışkırdı.

Nussbaum, «Ne diyorsunuz?» diye geveledi.

«Kayıp mı?» Bayan Boston başını salladı. «Bu işte mutlaka bir yanlışlık olmalı.»

«Hayır, hayır, hiçbir yanlışlık yok. Christie beşiğinde değil,» diye bağırdım.

Nussbaum beni omuzlarımdan tuttu. «Telaşlanmayın. Bebeğin bir şeyi olmadığına eminim.» Böyle diyerek bakışını, yüzü şimdi büyük bir endişe yansıtan Bayan Boston'a çevirdi.

Kâhya kadın, «Yukarı çıkalım,» diye önerdi. Ben de arkasından atıldım ve koşa koşa merdiveni çıkmaya başladım. Yukarıda yine boş beşiklerle karşılaştım. Bayan Boston başını salladı.

«Anlayamıyorum,» dedi. «Bebeği yirmi dakika önce beşiğinde bırakıp çıktım. Mişıl mişıl uyuyordu.»

Artık kendime hâkim olacak durumda değildim. «Oh hayır,» diye

bağdırdım. Christie gitmişti. Gerçekten gitmişti! Yine, «Oh hayır!» diye ferat yat ettim. Sonuçta annem de beni duyarak dairesinden çıkıp geldi.

Bana sinirli bir bakış yönelterek, «Ne oluyor?» diye bilmek istedi.

Bayan Boston, «Bebek,» dedi. «Bebek gitmiş. Birisi bebeği götürmüş.»

Bu sözler, annemin yüzünü bir dehşet maskesine dönüştürdü. Ağız çarpıldı, irileşen gözleri sanki kafatasının derinlerine çekildiler. Aynı sözleri daha önce beni götürdükleri zaman da duymuştu tabii. Sanki zaman içinde geriye giderek aynı olayı bir kez daha yaşıyordu. Başını sallayarak geri geri gitmeye başladı.

«Hayır,» dedi. «Mutlaka bir hata oldu. Bu olamaz. Tekrar olamaz. Ben buna dayanamam. Bu uğursuz yerde niçin mutluluk hiç barınmıyor?» Bu sözleri mırıldandıktan sonra annem odadan koşarak kaçtı.

Bayan Boston, «Yardım isteyelim,» diye önerdi.

Titremenin önüne geçemedim. Jimmy onu en çok gereksindiyim şu sırada gitmişti. Yalvarırım Tanrım, Christie de gitmesin, yavrum da benimle aynı yazgıyı paylaşmasın. Annem haklı mıydı yoksa? Bu yerde bir uğursuzluk mu vardı? Kader bu zalim oyunu tekrar tekrar oynuyordu anlaşılan. Gözyaşlarımı içime çekerek Bayan Boston'un arkasından odadan çıktım. Koşar adımlarla binanın holüne indik. Bayan Boston orada bütün personeli etrafımıza topladı.

Kâhya kadın, «Birisi Christie'yi beşiğinden alıp götürmüş,» diye bildirdi ve emretti. «Oteldeki herkesin onu aramasını istiyorum.»

Herkes bizim gibi dehşet içinde kaldı ve ilgilendi. Kat garsonları dört bir yana dağıldılar Resepsiyon görevlileri de aramaya katıldılar. Yemek salonundaki personel ise dışarı çıkarak otelin etrafını taramaya koyuldular. Olanları öğrenenler arttıkça arama ekibi daha da kalabalıklaştı ve sonunda oteldeki herkesi kapsadı.

Yemek salonu görevlilerinden bazılarıyla oyun odasında poker oynamakta olan Philip de koşarak geldi.

«Bebek gerçekten de mi kayıp?» diye sordu. Sadece başımı eğebildim. Bir koltuğun içine çökerek kendimi kapıp koyvermemek için bedeni kollarımla sardım. Midemdekileri boşaltmanın eşliğinde olmaktan korkuyordum. Midemin bulanmasına ek olarak boğazıma bir şey düğümlendiğinden yutkunamıyor, arada bir gözlerimi kapamak ve solunmak için çaba göstermek zorunda kalıyordum. Oda hizmetçileri,

resepsiyon görevlileri, Bayan Boston, herkes beni avutmaya çalışıyordu.

Sonunda holün uzak ucundan birinin bize seslendiğini duyduk. Oda hizmetçilerinden biriydi. «Bebek bulundu!» diye bağırdı.

«Christie. Christie,» diye seslendim ve her nasıl olduysa, ayakta durma gücünü kendimde bulabildim. Sesin geldiği yöne yürürken yerin üstünde süzülüyordum sanki. Aradan bir iki dakika geçmemişti ki, çamaşırhane görevlisi Millie Francis, Christie kollarının arasındayken koridorda göründü.

«Bir şeyi yok ya?» diye bağırdım.

«İyidir,» dedi Millie. Bebeğimi yavaşça bana uzattı. Christie şaşkınlıktan gözlerini iri iri açmıştı. Bebeğimi bağrıma basarken onu bulmasaydım ne yapardım, bunu düşünmek bile istemiyordum.

«Neredeydi?» diye sordum.

«Onu az daha göremeyecektim. Çok iyi bir bebek, bu. Orada uslu uslu yatıyordu.»

Atıldım. «Nerede yatıyordu?»

«Çamaşırhane. Bir sandıkta havlu yığınının üstündeydi.»

Herkes şaşkın şaşkın baktı.

Resepsiyon görevlilerinin en kıdemlilerinden Bayan Bradly, «Oraya nasıl gitmiş olabilir? Ve kim onu oraya koydu acaba?» diye sordu.

Garsonlardan biri, «Her kim bu işi yaptıysa pek tatsız bir şaka anlayışı var,» diye belirtti.

Hepsine dönüp bakarak, «Teşekkür ederim,» dedim. «Bana yardım ettiğiniz için, hepinize teşekkür ediyorum.»

Bayan Boston, «Yavrucak bu serüvenden pek sarsılmışa benzemiyor,» diye beni avutmaya çalıştı. Christie'yi hemen odama çıkardık ve orada daha yakından inceledik. Vücudunda herhangi bir bere yoktu ve şimdi çok canlı ve mutlu gözüküyordu.

Bayan Boston, «Bu işi kim yapabilir?» diye hâlâ söylenip duruyordu.

Derken Clara Sue kapıda belirdi. Bütün yüzüne yayılan bir gülümsemeyle, «Ne oldu? Yoksa bir eğlenceyi mi kaçırdım?» diye sordu.

Bayan Boston'un ondan kuşkulandığı gözlerinin kısılmasından belliydi. «Sen neredeydin?» diye sordu.

Clara Sue omuzlarını silkti. «Plak dinlerken uyuyakalmışım.»

Bayan Boston, «Kulağıma müzik sesi gelmedi,» dedi.

Clara Sue, «Kulaklarının iyi işittiğini iddia edebilir misin?» diye sesini yükselttikten sonra, yine gülümsedi. Bundan sonra bana döndü. Gözlerinde çirkin bir parıltı vardı. «Christie uyurken plak çaldım, ama o hiç rahatsız olmadı. Christie çok iyi bir bebek, öyle değil mi, Dawn?» Bu sözlerden sonra Clara Sue yanımızdan ayrıldı.

Bayan Boston'la bakiştık. Kadıncağızın yüzü öfkeden allak bullaktı.

Sert bir sesle, «Bugünden itibaren Clara Sue'nun odama girdiğini duymayayım. Hele onu asla bebeğimin yanında görmek istemem,» dedim.

Bayan Boston, «Seninle aynı fikirdeyim,» diye içini çekti.

Christie o gece yatağımda benimle yattı. Akşamki olaylar beni öylesine sarsmıştı ki, titremem durulana kadar aradan saatler geçti. İkide birde bebeğimin iyi olduğuna bakmak zorunluluğu duyuyordum. Sonunda uyuyakaldımsa da, hemen her saat başı zıplayarak uyanıyor ve nasıl olduğunu kontrol ediyordum. Sonunda, sabahın ilk ışıkları ufukta belirince derin bir uykunun koynuna yuvarlandım. Christie de uykuyu ne kadar gereksindiğini anlamış gibi, karnının doyurulması için ağlamadı, sonuçta da ilerleyen saatlerde beni uyandıran Bayan Boston oldu.

Uykunun etkisinden sıyrılmak için elimden geleni yaptıktan sonra, Christie'nin formülünü hazırlamak için yataktan kalktım. Fakat Bayan Boston benden önce davranarak bebeğin mamasıyla kapıma gelmişti.

«Kanımcı zamanı geldi,» dedi.

«Çok düşüncelisiniz, Bayan Boston. Teşekkür ederim,» dedim ve Christie'yi kollarımın arasına aldım. Sonra, salıncaklı koltuğa oturup bebeğimin karnını doyurdum. Christie'nin gözlerini Michael'den, fakat burnuyla ağzını benden aldığını düşünüyordum. Christie minik pembe parmaklarını yumruk yaptı ve gözlerini iri iri açarak benimkilerin içine dikti. Ağzının, sessiz bir «Oh» biçimlendirdiğini görür gibi olarak güldüm. Sütünü içerken dikkatini yüzümde odaklaştırdı ve gözlerini bir an bile benden ayırmadı.

<

Longchamp Anne'nin, Fem'i doğurduğu ve son derece mecalsiz ve hasta olduğu için, bebeğe benim bakmak zorunda kaldığım günler

o kadar uzaklarda kalmıştı ki, sanki başka bir hayata aitmiş gibi geliyordu bana. Ama Christie'ye bakmaya başladığım an bebekler hakkında bütün bildiklerim ve öğrendiklerim geri dönmüştü.

Christie beni öylesine büyülemişti ve ben ona öylesine dalmıştım ki, ne annemin odaya girdiğini, ne de Bayan Boston'un çıktığını farketmemiştim.

«Dünkü patırtı ve heyecan neydi? Yoksa düş mü görüyordum?» diye inledi.

«Hayır, düş değildi, anne. Korkarım, Clara Sue bana çok kötü bir şaka yaptı. Christie'yi buradan alıp çamaşırhanedeki bir sandığın içine gizledi. Tabii, o bunu inkâr ediyor, ama onun suçlu olduğundan benim hiç kuşum yok.»

Annem, bu sözlerden bir anlam çıkaramamış gibi başını salladı. Uykusundan hâlâ sıyrılamamış gibi bir hali vardı. Annemin kendini böylesine kapıp koyvermesine inanamıyordum. Güzel görünmek onun için her zaman o kadar önemli olmuştu ki. Sözüm ona çok hasta olduğu zamanlar bile görünüşünü ihmal etmezdi. Onu yatakta ya da yatağın dışında hiç makyajsız görmemiştim, Saçları da daima fırçalanmış ve biçimli olurdu. Ve daima ziynetlerini takardı.

Oysa şimdi arkasında en eski ve şekilsiz sabahlıklarından biri vardı. Saçları da fırçalanmamış ve dağınıktı. Ne makyaj yapmış, ne de ziynet takmıştı. Yüzü de alabildiğine soluktu. Dudakları bile rengini kaybetmişti. Başını sallayarak odanın içine yürüdü. Sonra yüzünü buruşturdu.

«Kendini gülünç hissetmiyor musun?» diye sordu.

«Gülünç mü dedin? Kendimi niçin gülünç hissedeyim, anne?»

«Bir kocan olmadığı halde burada kollarının arasında bir bebekle oturuyorsun, böylece, altından kalkamayacağın kadar çok sorumluluk yükleniyorsun!» Annem derin bir göğüs geçirdi. «Onu geri almak için yola çıkmadan önce seninle konuştuğum zaman sözümü dinlemiş olmanı isterdim.

«Bebeğin gerçek babası ikinizi de yüzüstü bıraktı, oysa sen hâlâ o kadar gençsin ki, Cutler Nine'nin başvurduğu yöntem hoş olmasa bile, o senin için en doğrusunu yapmıştı. Bebek mükemmel bir ailenin yanındaydı. Şimdiyse büyük bir yük omuzlarına binmiş oluyor.»

Bakışını benden kaçırmaması için gözlerimi onunkilerin içine dikip

rek, «Bu tam senden beklenecek bir konuşmaydı, anne,» diye soğuk bir tavırla karşılık verdim. «Christie benim için bir yük değil. O, benim kızımdır ve ben onu bütün kaibimle seviyorum. Benim için hayatta en önemli şey o ve benim onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Sonuçlarını düşünmeden bebeğini başkalarına vermek senin için ne kadar kolay olmuştur. Sorun şu ki herkes için aynı şeyin olacağını zannediyorsun. Her zaman bencildin ve hâlâ da öylesin. SEN, SEN, SEN Hayatta yalnız kendini düşündün! Evet, Christie'yi ben Tanrı'nın bana bir armağanı olarak görüyorum. Yük olan biri varsa, o da sensin.» Bu son sözleri annemin yüzüne tükürür gibi söylemiştim.

Annem bana bakarak gözlerini kırıştırdı, sonra ustalıklı geliştirdiği çocuksu tavırla gülümsedi. «Seninle çirkin bir tartışmaya girişecek değilim, Dawn. Ne şimdi, ne de başka zaman, istediğini düşünmekte ve yapmakta özgürsün. Sana kanımca en iyi öğüdü veriyorum. Ama sen beni dinlemek istemezsen, o da senin bileceğin iş.»

Annem sözünün bu yerinde elinde olmayarak Christie'ye baktı. «Bu işin en korkunç yanı da beni vaktinden önce büyükanne yapmış olman,» diye söylendi. «Yalnız şunu iyice bil,» diyerek geri çekildi ve kollarını küçük göğüslerinin altında birleştirdi. «Kimsenin benden Cutler] Nine diye söz etmesine izin vermeyeceğim.»

«Nasıl istersen,» dedim. «Ama inan bana, bu işten zararlı çıkacak olan tek kimse sen olacaksın.»

«Zararlı mı çıkacağım?» Annem tatsız bir gülüş salıverdi. «Geçire ve bezlerini pislikle dolduran bir bebeğe mamasını yedirmenin ne yararı var? Merak etme, o işten zamanında bıkip usandım ben.»

«Ok canım,» dedim. «Ne zaman bebek baktın sen? Yanında yj bir yardımcı veya dadı vardı... ya da bebeğini başkalarına armağan ettin.»

«Hiç durma, kalbimi kır.» Annemin çenesi titriyordu. «Beni hırpalamak sana zevk veriyor, değil mi? Kaç kez af dilersem dileyeyim, yaptığımın dolaylı benı hiçbir zaman bağışlamayacaksın. Senin için yeterince acı çekmedim demek. Kimse yaptığım ve yapmayı sürdürdüğüm özerklerin farkında değil.»

«Anne, bu sözlerinin kulağa ne kadar gülünç geldiğini bilemezsin,» dedim. Christie'yi geçirttikten sonra tekrar beşiğine yatırdım. Annem,

sergilediğim deneyime şaşırmıştı. Yanağına süzülen iki damla gözyaşını sildi. Sonra, birden gözleri parladı.

İşaret parmağını bana uzatarak, «Bu da nesi?» diye sordu.

«Neden söz ediyorsun?» Annemin neyi işaret ettiğini gerçekten anlayamamıştım... Yüzümdeki ya da giysilerimdeki bir şey miydi bu?.. Parmağımda Jimmy'nin yüzüğü olduğunu o an için unutmuştum.

Annem, «Şu yüzük,» dedi. «Bir nişan yüzüğüne benziyor.»

«Bir nişan yüzüğü de ondan, anne. Jimmy ile ben nişanlandık,» diye gururla açıkladım.

«Oh, hayır.» Annem elini alnına götürdü ve bir yandan başını sallarken avucunu da saçlarının üstünde gezdirdi. «Gerçekten de akılsızın tekiymişsin. Demek o delikanlıyla gerçekten evleneceksin ha... beş parasız bir askerle, onurlu bir adı, hiçbir pozisyonu olmayan bir zavallının karısı olacaksın. Sen ne zaman benim sözümü dinlemeye başlayacaksın acaba?»

«Jimmy ile ben birbirimizi seviyoruz, anne. Birlikte pek çok hayat sınavından geçtik ve biz...»

«Birbirinizi seviyorsunuz.» Annem başını arkaya atıp çirkin çirkin güldü. «Aşk bazan ne kadar gülünç bir kelimedir. Romanlarda reklam edilen, fakat gerçek hayatla hiçbir ilgisi olmayan romantik bir sanı. Sana gereksindiğin ve layık olduğun şeyleri verebilecek birini sev. İnan bana,» Annem başını sallayarak tamamladı. «Ben, deneyimlere dayanarak konuşuyorum.»

«Deneyim benim değil, anne. Senin deneyimin,» dedim. Sertçe bir sesle konuşmuştum.

Annem, «Senin neyin var?» diye sordu. «Artık Cutler Koyu'nun sahibisin. Bir gecenin içinde mevki, güç ve para sahibi edildin. En önemli damat adayları seni alabilmek için otelin önünde kuyruk olacaklar. Tıpkı bana olduğu gibi, en zengin, en önemli genç adamlar sana kur yapacaklar. Onları dilediğin gibi oynatabilirsin. Hepsi sana pahalı armağanlar yağdıracaklar, sana sonsuz ve en olmayacak vaatlerde bulunacaklar. Sonunda seçimini yaptığın zaman, içlerinde en kalburüstü olanını aoçebil irsin.»

«Benim istediğim bu değil, anne. Sana söyledim... Jimmy ile ben birbirimizi seviyoruz. Senin bütün saydıklarının mevki, güç, para birbiri□

mizin olduğumuz sürece bizim için önemli değil. Bunun ne kadar önemli olduğunu arılamadığına eminim. Ve sanırım sen bu yüzden mutsunsun. Kendinden başka sevebileceğin kimsen yok, bugünlerdeyse kendinden o kadar da hoşlandığına emin değilim. Öyle değil mi, anne?»

«Sen çok zalim ruhlu bir çocuksun, Dawn.» Annemin gözleri kısılmıştı. «Gerçek babana ne kadar çok çektiğini bilemezsin.»

«Ona ne kadar çekmişim, anne? Söyle bana.» Annemin gerçek babamı anlatmasını istiyordum, ama o beni daha fazla konuşturmadı.

«Yorgunum. Bezginim üstelik,» dedi. «Canın ne istersen onu yap.»

Odasına dönerek kapıları yine sıkı sıkı kapadı. Kendi kendine acı mayı sürdüreceği küçük dünyasına kapanmıştı yine. Benim ise acıma sı için ona bir neden daha verdiğim anlaşıyordu.

Philip'in üniversiteye, Clara Sue'nun ise liseye dönmesinden sonra benim de eğitimim başladı. Cutler Nine'nin ölümüyle vasiyetnameleri okunmasından kısa bir süre sonra Bay Updike'la otelin mali işlerinde sorumlu Bay Dorfman otelin yönetiminin, Bay Updike'ın «geçici dönem» dediği süre boyunca en pürüzsüz şekilde süregelmeleri için bir plan geliştirmişlerdi. Söz konusu geçici dönemle, benim gerçekte önemli sorumluluklar üstlenebilmek için yeterince bilgilendirilmeme ve olgunlaşmama kadar geçecek sürenin kastedildiğini biliyordum.

Bay Dorfman kalın camlı gözlük takan ufak tefek ve dazlak kafalı bir adamdı. İşinin ehli bir yönetici olmasına karşın, insanlarla konuşurken sıkıntı duyuyordu. Konuştuğu kimselere bakmaktan kaçınan pisin' biri olduğuna karar verdim. Konuşurken masasına ya da elindeki bir kâğıda bakmak âdetindeydi. Sanki sessizce içeri girmiştin de, onunl göze görünmeyen biri arasındaki bir konuşmayı dinliyordum.

İlk karşılaşışımızda, «Ne yazık ki size pek iyi haberler veremeyeceğim,» diye konuştu. «Otelin varlıklarıyla borçlarının eksiksiz bir değerlendirilmesini yaptım. Otelin ipotekli olduğunu ve Bayan Cutler'in geçmiş yıllarda ancak faizleri ödeyebildiğini herhalde biliyorsunuzdur.»

Hayır gibilerden başımı salladım. Şaşkınlığım yüzüme yansımıştı. Bay Dorfman sinirlenecek yerde, bu gibi konularda o kadar az şey bilmemden • hoşnut kalmışa benziyordu. Bundan sonra ipoteklerin ne

demek olduğunu, faiz oranlarını ve bütün bunların otel için anlamını bana açıklamaya girişti.

Şaşkınlıkla, «Demek ki yoksuluz, öyle mi?» diye söylenenlerden sonuç çıkardım.

«Hayır, hayır.» Bay Dorfman ilk kez gülümsüyordu. Tabii, ağzının köşelerindeki seğirmeye gülümseme denebilirse... «Bütün büyük mülk sahipleri mallarını ipotek ederler. Bu, yoksul oldukları anlamına gelmez. Tam aksine. Müesseseniz bir sürü kişiyi çalıştırıyor, mülkün değeri de yüksek, hem de çok yüksek. Göreceğiniz gibi, otel bazı yıllarda büyük kâr sağladı, bazı yıllarda ise □ özellikle son üç yılda □ geliriyle gideri başa baş gitti.» Adam, böylece beni biraz rahatlatmış gibi, «Belki küçük bir kazanç sağladı,» diye ekledi.

«Ama ipotegün ana parasını ödemiş olsak, hiç kârımız olmayacaktır,» diye belirtti.

«Ana parayı ödemeniz gerekmez. Banka çok yüksek bir tutarı bulan faizi toplamaktan çok mutlu. Otel işletmecisi olmaya ise hiç meraklı olmadıklarına inanabilirsiniz.»

«Bütün bunlar benim için çok karışık,» diye atıldım.

«Zamanla bu konuları benim kadar iyi anlayacaksınız. Bu amaçla İncelemeniz için birtakım belgeler topladım. Orada yazılı olanları ve özellikle otelin her yönünün işletme giderlerini dikkatle inceleyin. Daha •onra sizinle tekrar konuşacağız. Bu işlerin o kadar karmaşık olmadığını göreceksiniz,» diyerek bana kalın kâğıt pakedi uzattı. Bunların arasındayirmi yıl gerilere giden etütler de vardı. Bu işlerin okula gitmekten farksız olacağını düşünmeye başlamıştım.

«Peki, Randolph bu durum hakkında ne düşünüyor?» diye sordum. Belki de benim pasif ortaklıkla yetinip, sorumluluğun en büyük kısmını Randolph'a bırakmam daha doğru olurdu. Bay Dorfman'ın kalın ve kıllı kaşları havaya kalktı.

«Bay Updike'in size gerekli açıklamayı yaptığını sanıyordum.»

«Neyin açıklaması?» diye sordum.

Bay Dorfman oturduğu yerde kıpırdandıktan sonra gelişimden beri ilk kez doğrudan bana baktı. Sonra, sakın bir sesle, «Bay Randolph gerçek bir sorumluluk üstlenebilecek durumda değil. Bir süreden beri, hatırla Bayan Cutler'in ölümünün öncesinden beri dedeğildi,» dedi. Sonra,

«Otel hakkında siz daha şimdiden ondan daha çok şey biliyorsunuz,»! diye ekleyerek beni şaşırttı.

«Ne kadar garip,» dedim. «Bazan tuhaf davrandığını, çok önemli! olmayan şeyler yaptığını biliyorum, ama yine öe...»

«Bayan Cutler oğluna hiçbir zaman gerçek bir sorumluluk vermemisti, Dawn... Bay Randolph bankada bir hesap bile açtırmamıştır,» diye bombayı patlattıktan sonra, önündeki dosyayı karıştırmaya başladı.

Arkama yaslanıp bekledim. Randolph'a güvenip otelin işletilmesini il ilgili işlerin çoğunu ona bırakmayı, bu arada, zamanının çoğunu Christie'nin bakıma adamayı umut etmiştim. Kucağımdaki evrak yığını! birden sanki ağırlaşmıştı. Bu işin üstesinden gelemezdim. Bana bırakılan miras bir nimet değil, bir yükü. İşleri yüzüme gözüme bulaştırır ve burada çalışan bunca insan işsiz kalırsa, perişan olurum.

«Bay Dorfman...» diye başladım, «Ben...»

Bay Dorfman beni konuşturmadı. «Burada sizin için çalışan çok kaliteli ve deneyimli adamlarınız olduğunu belirtiyim, Dawn. Bu otelin bütün personeli çok ehil kimseler. Bayan Cutler bu bakımdan işi çok sıkı tutardı. Bir yıl büyük kâr etmese bile, bu kendi yöntemlerinin ya da emrindekilerin yüzünden değil, ekonomik koşullardan ileri gelirdi. Benim görevim, sizin onun yerini doldurmanıza yardım etmek.» Yönetici beni teşvik etmek için arkasına yaslandı ve, «Düşünün bir kere,» dedi. «Bayan Cutler, Bay Cutler'le evlenip bu otelin işletmecisi olduğunda sizden yaşça pek büyük değildi.»

«Ama onun yanında Bay Cutler vardı,» diye yapıştırdım.

Bay Dorfman başını salladı. «Ölülerin aleyhinde konuşmak istemem, ama sizin ve Bay Randolph'un babasının pek parlak bir otel yöneticisi olmadığını söylemek zorundayım. Babam da bu otelde mali işler müdürü olduğundan kendi deneyimime dayanarak konuşuyorum. Bu otel ancak Bayan Cutler dizginleri eline aldıktan sonra bugünkü konumuna gelmiştir.» Bay Dorfman bundan sonra konuyu değiştirdi; «Özetle size daima yardıma hazır olacağım. Beni burada bulamayıp herhangi bir konu için bana gereksinmeniz olursa, evimin telefon numarası size verdiğim evrak pakedinin üstünde yazılı.»

Rüyada gibi yerimden kalktım, Bay Dorfman'a teşekkür ettim v

kapıdan çıkarak bir uyurgezer gibi koridorda ilerlemeye başladım. Nereye gidiyordum? Birden Cutler Nine'nin ofisini devralmanın zamanının geldiğini anımsadım.

Kapıyı vurmam gerekirmiş gibi odanın dışında durdum. Sonra, kapıyı ağır ağır açtım ve onun dirilmesini beklemiş gibi uzunca bir süre kalbim çarparak bekledim. Onun, uzun boyu ve kusursuz kesilmiş ve biçimlendirilmiş çelik mavisî saçlarıyla dimdik durduğunu görür gibi oluyordum. Masasının arkasında duruyordu, arkasında da fırfırlı bluzunun üstüne giydiğı mavi pamuklu ceket vardı. Soğuk bakışlı gri gözlerini üzerime çevirdi. Hayalimde onun beni azarladığını bile duyar gibi oldum: «Burada ne işin var senin? Önce kapıyı vurmadan ne cesaretle ofisime girersin?»

Etrafıma bakındım. Duvarları koyu renk lambrili ofise hâlâ Cutler Nine'nin leylak kokuju parfümü egemendi. Odanın, meşe tahtası tabanından su mavisî bir pamukluyla kaplı kanepenin önündeki oval lacivert halısına varıncaya kadar her özelliğı, ölen kadının katı ve hoşgörüsüz kişiliğini yansıtıyordu. Meşe tahtasından koyu renkli yazı masası aynen bıraktığı gibi kalmıştı: kalemler özel kaplarının içindeydi, kâğıtlar düzenli bir şekilde masanın bir yanında istiflenmişti, bir köşede, içinde karamela olan bir kâse, öbür köşede ise siyah bir telefon aygıtı vardı. Bloknotu ise masanın orta yerinde açık olarak duruyordu.

Kararlı bir tavırla pencereye yürüdüm ve kordonu çekerek aralık duran perdeleri sonuna kadar açtım. Güneş ışığı odanın içine dolmasıyla Cutler Nine'nin yüksek arkalıklı, kırmızı deri koltuğunu, kitap raflarını ye kolonlu lambayı saran gölgeleri koydu. Toz zerrecikleri havada dans ediyordu. Geri çekilerek, gerçek babam olduğunu öğrendiğim Cutler Dede'nin portresine baktım.

Görünüşe bakılırsa, portre bu ofiste adam bu masanın arkasında otururken resmedilmişti. Şimdi de başı hafifçe öne eğik ve mavi gözleri üstüme dikili olduğu halde, yüksekteki yerinden bana bakıyordu sanki. Odanın öbür yanına geçtiğimde de portre o gözler beni izliyormuş etkisi yapıyordu. Sanatkârın, güçlü, otoriter ve kibar bir görünüş betimleme direktifi almasına karşın, babamın dudaklarına havailiğinden ve çekiciliğinden bir şeyler katmayı başarmıştı.

Acaba nasıl bir adamdı o? Babam gerçekten düzensi, hilekâr ve

şehvet düşkünü biri miydi? Hangi akla uyarak anneme tecavüz etmişti? Yani olay gerçekten bir tecavüz olmuşsa... Oğlunun karısıyla sevişebil-
diğine göre, ne tür bir ahlak anlayışı vardı? Her şeye rağmen, birtakı
vicdan kıpırtıları duyduğu, bana bu mirası bırakmak ve ölümünden son
ra günahlarını itiraf etmek suretiyle yaptıklarını bağışlatmaya çalışmasın
dan belliydi. Bununla beraber Cutler Nine'nin ölümünden önce açıklan
maması için direktifler bıraktığına göre olayın karısını nasıl etkileyeceği
ni hesaba katacak kadar merhametliydi de.

Benimkilere şaşılacak derecede benzeyen, babamın gözlerin¹
bakarken, bu adamdan bana, birkaç bedensel özellikten başka neleri
geçtiğini merak ediyordum. Acaba ben de onun gibi hırslı olacak mı
dım? Omuzlarıma yüklenen sorumlulukların üstesinden gelip iyi bi
yönetici olabilecek miydim? Konukları hoşnut etmek için gerekli çekici
lik onun gibi bende de var mıydı? Personele âdil davranmış mıydı
adamları tarafından seviliyor muydu ve ben de onun gibi olabilecek miy
dım? Onu tanımaya büyük bir istek duyduğumun bilincindeydim v
onun emrinde çalışmış olup bugün hâlâ burada olanları onun hakkınd
konuşturmayı umuyordum. Annemin bana dikkate değer bir şey anlat
masını beklemiyordum tabii. Randolph'a gelince, gördüğüm ve anlad
ğım kadarıyla bugünlerde ondan herhangi bir şey beklemek yararsızdı.

Masanın etrafını dönerek Cutler Nine'nin koltuğuna oturdum. B
görüş noktasından bakınca, her şeyi daha normal ve gerçekçi bir aç
dan görmeyi başardım. Cutler Nine'nin koltuğunda oturmak ve onu
yerine geçmek bana, bu işi sürdürmek için gerekli özgüveni aşlamış
sanki. Ofis, önceleri gözük-³tüğü kadar büyük değildi. Burasını neşelen
dirmek için birçok şeyler yapabileceğimi düşünüyordum. Halıyla möble
leri değiştirecektim. Sonra da duvarlara parlak renkli tablolar asacak
tim.

Arkama yaslandım. Cutler Nine'nin arkamda durup dişlerini gıcır-
dattığını duyar gibiydim. Belki de bu işi başarabilirim, diye düşündüm.
Belki...

Sonra birden saatin kaç olduğunu anımsayarak Chirstie'nin yanına
koşmak için harekete geçtim. Ancak, binanın holünden geçtiğim sırada
oda hizmetçilerinin yaşlılarından Patty beni durdurdu.

«Çamaşırhaneye gitseniz iyi olur,» diye önerdi. Benimle bir sırrı
paylaşmak istermiş gibi bir hali vardı.

«Bir şey mi kırıldı yoksa?» Gidip Bay Dorfman'ı görmesini söylemek dilimin ucuna kadar geldi, ama kadın, hayır gibilerden başını salladı. «Birisi mutlaka oraya gitmeli,» diye yineledi ve beni şaşkın halde bırakarak uzaklaştı. Bayan Boston'a, Christie'ye bakmaya gitmesini söyledikten sonra, çamaşırhanein bulunduğu otelin bodrum katına indim.

Önce orada kimsenin olmadığını sandım, ama bütün çamaşır makinelerinin bulunduğu odaya girince, Randolph'un bir köşede çarşafarla havluların katlanması için kullanılan masanın başında olduğunu gördüm. Masanın iki yanına ölçü için kullanılan kaplardan bir düzineden fazlasını dizmişti ve mutfaklarda örneğin un veya şeker ölçmek için kullanılan kaşıklardan birini elinde tutuyordu. Şu farkla ki kaşığı, kapların içine sabun tozu doldurmakta kullanıyordu. Yanındaki büyük fiçılar farklı marka iki sabun tozuyla doluydu.

Yanına yaklaşarak, «Randolph, orada ne yapıyorsunuz?» diye sordum. •

Dönüp bana bakmadı. Kaşığı sabun tozuyla doldurmayı sürdürüyordu.

«Randolph?» deyip kolunu tutmam üzerine, kan çanağına dönmüş gözlerini vahşi bir bakışla üzerime çevirdi.

«Evet, haklıyım,» dedi. «Kuşkulanmışım ve şimdi de haklı olduğumu görüyorum.» Bundan sonra yine sabun tozlarıyla uğraşmaya başladı.

«Hangi konuda haklıdınız, Randolph?» diye sordum.

Durup bana deli deli gülümsedi. «Sağımdaki ürün daha konsantre,» dedi. «Fiyatının daha yüksek olmasına karşın, çamaşırın kilosu başına daha az sabun tozu kullanılmasını gerektirir, anlıyor musun? Bu demektir ki, daha pahalı olan ürünü satın almakla paradan tasarruf edebiliriz. Anneme de bir kere bunu söylemiştim. Evet, söylemiştim. Ama o beni dinlemedi. Başka bir işle meşguldü... Her neyse.» Elini yükseğe kaldırıp salladı. «Ama ben haklıydım.» Bana bakarken gözleri daha da çok parlamaya başladı, gülümseyişi de daha deli deli oldu. «Evet, haklıydım,» dedi yine.

«Arttıracağımız para o kadar mı çok olacak, Randolph? Yani sizin anlayacağınız, bu işle uğraşmanıza değecek mi?»

«Ne?» Orta yaşlı adam, her türlü anlamdan yoksun, bomboş mavi

gözlerini benim üzerime çevirdi. Benim kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyordu. Sırtımda soğuk ürpertilerin dolaştığını hissettim. «Üzgünüm,» dedi. «Bu etüdü bitirmek zorundayım. Seninle sonra konuşurum, olmaz mı? Teşekkür ederim, teşekkür ederim,» diye homurdandı ve yine sabun tozunu dikkatle kaşık kaşık ölçü kaplarına doldurmaya girişti.

Onu biraz daha seyrettikten sonra aceleyle yukarı koştum. Annemin bu olanları bilmesi gerektiğini düşünüyordum.

İkinci kat merdiven sahanlığına ayağımı bastığımda annemin gülüşü kulağıma çarpıldı. Aynı zamanda bir erkek sesi de duyduğumdan yavaşça yaklaştım. Annemin dış kapısını yumuşak bir hareketle vurdum, sonra da içeri girdim.

Annem, «Evet?» diye seslendi. Sesi rahatsız edilişine canının sıkıldığını belli ediyordu. İçeriye başımı uzatınca, annemin kanepede oturduğunu, karşısındaki kulaklıkl koltukta ise kibar bir adamın bacak bacak üstüne atıp rahatına baktığını gördüm.

Annem mavi angora bir kazak, bunun altına da rengârenk bir eteklik giymişti. Fırçaladığı saçlarını omuzlarına dökmüş, sallantılı pırlanta küpeler ve bunu tamamlayan bir bilezik takmıştı. Makyaj j'pmaya da başlamıştı ve her zamankinden şen ve mutlu görünüyordu.

İşıl işıl bir yüzle, «Dawn, seni Bay Bronson Alcott'la tanıştırayım. Kendisi eski dostlarımdan biridir,» dedi. Yüzüne yayılan pembelik, onu daha da güzelleştirmişti.

Bronson Alcott, «Hakkında o kadar çok şey duyduğum genç hanım demek bu,» dedi.

Kusursuz bir burnu ve ince, kumral bıyığı olan uzun boylu ve zarif yapılı bir adamdı. Kısa kesilmiş saçlarının kestane rengi perçemleri Tiffany lambasının ışığında parılıyordu. İçi gülen mavimsi yeşil gözlerinin de bir gülümseme biçimlendi.

«Merhaba,» dedim.

Annem, «Bronson, Cutler Koyu Ulusal Bankası'nın yönetim kurulu başkanıdır,» diye açıkladı. Anlamlı bir tavırla ekledi. «Bu otelin üzerinde ki ipotek onun bankasının elinde.»

«Ya.» Yine yabancıya dönüp baktım. Bir bankerde görülmesi olağan olmayan güneş yanığı bir teni vardı. Yüzünde sanki göz kırpacakmış gibi muzip bir gülümseyiş dikkati çekiyordu. Uzun ve zarif ellerini dizlerinin üstünde üst üste koymuştu. Kırk beş yaşlarında gözükmesine rağmen, daha da yaşlı olabileceğini düşündüm.

«En sonunda seninle tanışmak fırsatını bulduğuma sevindim, Dawn,» dedi. Derin ve tanınan sesi, seksi gülümseyişini tamamlıyordu. Ağzından çıkan her bir sözle, her bir hareketiyle annemi büyülüyordu. Ayağa kalkarak bana elini uzattı. Bu eli tutarken, adamın tepeden tırnağa süzerek beni adeta içmesi karşısında kızardığımı hissettim. Elimi kolay kolay salıvermedi.

Parmaklarımı hâlâ avucunda tutarak, «Bu bir nişan yüzüğü mü?» diye sordu.

Annem tatsız bir sesle, «Evet, öyle,» dedi.

Bronson, «Öyleyse kutlarım,» dedi. «Şanslı genç adam kim?» Başını yana eğdi. Gülümsemesi yumuşamıştı. «Kent dışından biri mi?» diye sordu.

Annem tırnaklarını törpülemeye başlayarak, «Kent dışından olduğu söylenebilir,» diye yanıtladı. «Askerde çünkü.»

Anneme ters ters bakarak, «Nişanlının adı James Gary Longc hamp,» dedim.

Bronson'un ben oturana kadar ayakta kalacağını anlamıştım. Bütün kadınların kendilerini bir Scarlett O'Hara gibi hissetmelerini sağlayan tipik bir Güneyli centilmendi. İstemeye istemeye kanepede annemin yanına oturdum, o da kulaklı koltuğuna döndü.

«Ee, düşün ne zaman?» diye sordu.

«Jimmy terhis olur olmaz,» diyerek anneme bir kez daha meydan okudum. O, sinirli bir gülüşle tırnaklarını törpülemeyi sürdürdü. Bir yandan da yakınıyordu. «Ona, acele etmemesini, bundan böyle Virginia'da ki bütün kibar ve zengin bekârların peşinden koşacağını söyledim, ama ne yazık ki bu çocukluk serüveninden vazgeçmiyor.»

Bronson'un gözlerinde yine o muzip parıltı belirdi. «O kadar da katı olmayalım, Laura Sue. Seninle ben de çok eskiden bir çocukluk serüveni yaşamamış mıydık?»

Annemin yanaklarına koyu bir kızartı yayıldı. «O başkaydı, Bronson, tamamen başkaydı.»

Orta yaşlı adam, «Annen fena halde kalbimi kırmıştı, Dawn,» dedi. «Onu hiçbir zaman tümüyle bağışlamadım. Ama...» Bronson başını sallayarak ekledi. «.. korkarım o günlerde kırılan kalp yalnız benimki değildir. Hayranları yan yana dizilseler buradan tâ Boston'a kadar uzanan bir kuyruk oluşurdu.»

Annemin yüzü güldü.

Bronson bu kez bana döndü. «Seni de aynı durumda düşünmek hiç de zor değil.» Bakışı, yüzümden ayrılmayınca, gözücuyla annemin kıskançlıktan mosmor olduğunu gördüm.

«Şu sıralar kimsenin kalbini kırmaya niyetim yok, Bay Alcott,» dedim.

«Lütfen, bana Bronson de. İş ortaklığımıza ek olarak iyi arkadaş olacağımızı da umut ediyorum.» Banker bana göz kırptı. Sonra, yeleğinin cebinden kalın bir altın kösteğin ucundaki altın saati çıkardı. «Benim artık gitmem gerek,» dedi. «Bankadaki sorumluluklarımdan lüzumundan fazla uzak kaldım.» Ayağa kalkarak yine bana döndü. «Seninle annenin Beulla Korusu'nda beni görmeye gelmenizi ümit edeceğim.»

Annem hemen bir açıklama yaptı. «Alcott'ların malikânesidir. Cutler Koyu'nun kuzey batısında nefis bir köşkleri var.»

Annemin bunu söyleyişinden ve Bronson'a bakışından birçok defalar oraya gittiği ve karanlıkta bile malikânenin yolunu bulabileceği sonucunu çıkardım.

«Evet, bir gün belki hepimiz oraya geliriz,» dedim. «Hepimiz»i vurgulayarak konuşmuştum. Bronson bana ciddi bir yüzle baktı, ama annem çekingen bir tavırla gülümsedi. Orta yaşlı adam uzanıp elimi tuttu ve dudaklarına götürdü.

«Hoşçakalın. Sizinle tanışmak benim için bir zevkti,» dedi. Bu arada beni gözlerinde o kadar uzun hapsedti ki, kalbimin atışlarının hızlandığını hissettim. Sanki yüzümün her bir özelliğini ezberine almak istiyordu. Sonra, anneme döndü. «Laura Sue...»

Annem ayağa kalktı ve birbirlerine sarıldılar. Bronson, annemin yanağına bir öpücük kondurdu, ama bu arada dudakları annemin dudaklarına o kadar yaklaştı ki, birbirlerine değdiklerine eminim. Anne me bakınca, yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördüm. Kalbinin benimkinden de hızlı çarptığı belli oluyordu.

Çabuk çabuk, «Aman Allahım,» dedi. «Doğru dürüst giyinmenin ve bir konuğu kabul etmenin beni bu kadar yoracağını düşünememiştim. Korkarım, biraz dinlenmem gerekecek, Dawn.» Böyle diyerek bana arkasını döndü ve yatak odasına girmeye hazırlandı.

«Anne bekle. Buraya belli bir sebepten dolayı seni görmeye geldim,» dedim.

Biraz sinirli bir tavırla durdu ve, «Şimdi de ne var, Dawn?» diye pufladı.

«Konu Randolph. Bana hiç iyi görünmüyor, ayrıca çok garip şeyler yapıyor.» Anneme çamaşırhanede tanıştığı olduğum durumu anlattı. Ama o dudak büktü.

«Bunda yeni olan bir taraf yok,» dedi. «Randolph Randolph'dur.»

«Ama sence de durumu kötüye gitmiyor mu? Örneğin, artık görüşme nüshüyle hiç ilgilenmiyor.»

«O da geçer, Dawn. Değerli annesinin yasını tutmak için başvurduğum bir yöntem, bu. Lütfen kızım, bugünlerde kendi sağlığım için kaygılanıyorum ben.»

«Evet,» dedim. «Ama senin sağlığın dilediğin zaman düzelebiliyor.»

Annem, «Ben bu işler için fazla yorgunum,» diye karşılık verdi. «Hem de çok yorgun,» diye ekleyerek yatak odasına girdi ve arkasından kapıyı kapadı. Ben de kendi odama gittim ve Bayan Boston'u orada buldum. Christie'yi kucağında sallayarak bir ninni eşliğinde uyutmayı çalışıyordu. Bu tablo beni gülümsetti.

«Teşekkür ederim, Bayan Boston, o kadar işiniz varken benim görevimi mi de siz yapacaksınız?» dedim.

Yaşlı kadın Christie'yi yavaşça beşiğine yatırarak, «Ben bu yaptığımı iş saymıyorum, Dawn,» dedi. Arkasından ekledi. «Annenizin konuğu gitti mi?»

«Evet, az önce gitti,» dedim. Kâhya kadının bu ahbablığı onayladığını sesiyle gözlerinden sezmiştim. «Siz onu tanıyor musunuz, Bayan Boston?» diye sordum.

«Bay Alcott'u herkes tanır. Uzun bir zaman önce otele sık sık gelirdi. •

«Doğru mu söylüyorsunuz?»

«Evet. Annenizin pek çok erkek konuğu vardı. Ama Randolph'la

evlenmesinden sonra yalnız Bay Alcott oteli ziyaret etmeyi sürdürdü.»

«Kendisi evli değil mi?» diye sordum. Şimdi düşündükçe parmağın-
da halka görmediğimi anımsıyordum.

Bayan Boston, «Oh hayır,» dedim. «O, hâlâ Cutler Koyu'nun en
sükseli bekârlarından biridir.»

«Acaba niçin evlenmedi? Çok yakışıklı bir adammış,» dedim.
Bayan Boston'un yüzündeki anlam bu olayın ardındaki dedikoduyu bil-
diğini işaret ediyordu. «Siz niçin evlenmediğini biliyor musunuz?» diye
sordum.

Kadın omuzlarını silktili. «Otelleri bilirsiniz... insanlar dedikodu yapar-
lar.»

«Peki, neler söylüyorlar, Bayan Boston?» Konuyu deşmeye karar-
lıydım.

«Annenizin adamcağızın fena halde kalbini kırdığını, onun istes-
bile başkasını sevemeyeceğini söylüyorlardı. Ama bu kadar gevezeli
yeter.» Bayan Boston doğrulup omuzlarını arkaya attı. «Bir yığın iş ben
bekliyor.»

Kadıncağızın arkasından seslendim. «Bayan Boston, Bay Alcott ne
zaman otele sık gelmekten vazgeçti?»

Bayan Boston daha fazla dedikodu etmeyeceğini anlatmak ister
gibi dudaklarını sıkı. Ama sonra buna rağmen, «Siz doğup çalındıktan
sonra,» dedi. «Ama bu, birbirlerini görmekten vazgeçtiklerini göster-
mez.» Bayan Boston alt dudağını ısırđı. «Şimdi de bana sormaktan vaz-
geçin, yoksa âdi bir dedikoducudan farkım kalmayacak.» Birden kendi
etrafında döndü ve beni kafamın içinde yanıtı olmayan bir sürü soruyla
yalnız bıraktı.

İşî Öğreniyorum

Bundan sonraki aylarda Christie hızla büyüüp geliştđ. Minik yüzü-
nün çizgileri de kişiliğı gibi belirginleşti. Yalnızca bezinin ıslandığını ya
da karnının acıktığını bize haber vermek için ağlayan, hayatından hoş-
nut ve mutlu bir bebek olmayı sürdürdü. Fazla ilgi istemediğı gibi, otel□

deki herkes onu okşayıp sevmeye can attığı halde, fazla sevgi düşkünü de değildi. Onu her ne zaman aşağı indirsem, resepsiyon görevlileri, oda hizmetçileri, hatta restoran personeli yanına üşüşüyor, onu tutmak veya tombul yanaklarını çimdiklemek için yarışıyor. O da gülümsüyor ve minik pembe yumruklarıyla suratlarını yavaşça dövüyordu.

Merakı ve dikkate değer sezişi onu sürekli meşgul ediyordu. Bakıp da ilgi duymadığı hiçbir şey yoktu. Saatler boyu oturup bir oyuncağı ellerinin arasında evirip çevirmekten, tadına bakmaktan, katılığını kontrol etmekten ve parmaklarının ucuyla biçimini yoklamaktan zevk alıyordu. Elinin uzanabildiği her şeyi kontrol ediyor, bir şey onu güldürdüğü zaman da ellerini çırpıyor, irileşen gözleri, etrafındaki herkesi mutlu eden bir yaşama sevinci yansıtıyordu. Christie en bulutlu ve kasvetli günlere bile güneş ışığı ve sıcaklık katıyordu.

Onu kucağıma oturttuğum zaman mutlaka parmaklarıyla yüzümü kontrol ediyor, burnuma, dudaklarıma dokunuyor, bazan da «Oooh» diye ses çıkarıyordu. Ben gülümsesem o da gülümsüyordu, onu hafifçe azarlamak için dursam birden ciddileşiyor ve daima dinliyordu. Onunla sık sık «e» diye oynuyordum, ama o yalnız gözlerimi gördüğü zaman gülüyordu. O zaman sevinci görülecek şeydi.

Dokuz aylık olduğu sırada saçları ensesine karar uzamıştı, ben de o saçları tarayabiliyor ve fırçalayabiliyordum. Christie daha o zaman hile dışı bir küçük hanımdı, uslu uslu oturup saçlarını fırçalamaktan, banyo edilmekten, sevilip okşanmaktan hoşlanıyordu. Ona ninni söyleyen ister ben, ister Bayan Boston olsun, sakın sakın yatıp dikkatle dinliyordu. İkimiz de küçüğümüzün şarkılarımızı ezberlediğini ve geleceğini bildiği bölümleri dinlemeyi sabırsızlıkla beklediğini hissediyorduk.

İster şarkılarımız ister radyo ve plaklar olsun, her tür müzik ifadesi onu ilgilendiriyordu. Ezgiler çalan beşik oyuncakları onun favorileriydi ve eğer karnının doyurulması veya bezlerinin değiştirilmesi dışında bir şey için ağlıyorsa bu, oyuncakları tıngırdatan kordonları çekmem içindi. Herkes onun müziğe olan eğilimini biliyordu. Daha birinci yaş gününde ona, içine müzik kutuları monte edilmiş resimli kitaplar, çocuk şarkıları çalan kurulu oyuncaklar, kayıt aygıtları ve çalması için oyuncak piyano (İbi armağanlar yağmıştı. Onun favorisi işte bu piyanoydu. Melodiler üretme yeteneği daha şimdiden onu büyülüyordu.

Başlangıçta hem Christie'ye bakmaya, hem de otel işi hakkında bilgi edinmeye çalıştım, ama ilkbahar yaklaşıp otelde iş ve faaliyet çoğalınca, kızıma bakmak için bir yardımcı gereksindiğime karar verdim. Barada, yıllar önce otele ilk geldiğim zaman benimle oda hizmetçileri yapan Sissy adlı genç zenci kızının iş aradığını duymuştum. Doğduğum zaman bana bakan Bayan Dalton adlı kadını bulmama yardım ettiği için, Cutler Nine onu kovmuştu.

Bayan Boston, Sissy ile annesini çok iyi tanıyor ve Sissy'nin yardımcı olarak ideal olacağını düşünüyordu. Sissy son görüşmemizde beri hayatımda olagelen değişikliklerden çok etkilenmişti. Kendisi, günden beri fazla değişmişe benzemiyordu. Bir süre oturup konuştu" ve eski günleri anımsadık. Sissy bana Bayan Dalton'un öldüğünü söyledi.

«Onunla tanıştığım zaman da çok hastaydı,» dedim. Sissy, «doğru» der gibi üzüntüyle başını salladı. Devam ettim. «Cutler Nine'ni bana yardım ettiğin için seni cezalandırdığını duyunca çok üzölmüşüm, Sissy. Seninle annen için hayatı çok fazla güçleştirmediyimi umarım.»

«Hayır, geçinip gittik. Ben bir süre büyük bir mağazada çalıştım□ Clarence Potter'le de orada tanıştım.»

Sissy, Clarence'le sözlü olduğunu, yeterince para biriktirdiklerini evleneceklerini anlattı. «Ama o zamana kadar Christie'ye bakmanız seve seve yardım ederim,» dedi.

Christie, Sissy'ye hemen ısındı. Zenci kız, Christie'ye müşfik ve sabırlı davranıyor, onun yaptığı her yeni şey karşısında benim kada heyecanlanıyordu. Christie kalkıp bir adım attığında koşa koşa ofise" inip bana haber vermeden duramamıştı. Christie'nin daha on bir aylık□ ken adını söylediğini de iddia etmişti. Christie gerçekten de normal bebeklerden daha hızlı gelişıyordu. Onun net olarak «anne» dediğini duyduğumda on üç aylık bile değildi.

Az çok net olarak «Anne» demesini duyduktan sonra Christie'ye başka kelimelerde öğretmeye başladım; onun, o kelimeleri hecelemesi□ ni duyanlar ne kadar zeki bir çocuk olduğunu söylemeden duramıyor□ lardı. Ona öğretmeyi umut ettiğim kelimelerden biri «Baba»ydı. Jimmy; bir dahaki izninde otele geldiği vakit, Christie'nin onu «Baba» diye karşılamasını istiyordum.

. Jimmy'nin telefon etmediği ya da bir telefona ulaşamazsa mektup yazmadığı bir tek hafta bile geçmiyordu. Benim ona mektuplarım ise ciltler doldurabilirdi. Önce Christie'nin yaptıklarını sıralayarak, arkadan oteldeki faaliyetlerimi bir bir anlatarak sayfalar dolduruyordum. Hesaplar, siparişler ve Bay Dorfman'la görüşmelerimle ilgili ayrıntılarla zavallı-yı ölesiye sıklığıma eminim, ama o hiç şikâyet etmiyordu.

Bir gün telefonda, «Aldığım mektupları burada herkes kıskanıyor. Bazı arkadaşlara ailelerinden hiçbir şey gelmiyor,» demişti.

Jimmy defalarla izin alıp yanıma gelmeye çalışmıştı, ama daima onu gelmekten alıkoyan bir şey oluyordu. Sonunda bir hafta sonu için izin koparabildi. Ama tekrar gideceği güne kadar, son altı aylık görevini gönüllü olarak Panama'da kanal bekçiliği yaparak tamamlayacağını bana açıklamadı.

«Bu göreve gönüllü olursam altı hafta daha erken terhis olabileceğim. Onun için de degeceğini düşündüm,» dedi. Titreyen çenemi öptü. «Bu demektir ki altı hafta daha erken evlenebileceğiz. Sen de bunu istemez misin?»

«Nasıl istemem ki,» diye atıldım. «Ne var ki, yine bu kadar uzağa gidecek olman hoşuma gitmiyor.»

«Neyse ki şimdi çok meşgul olacaksın. Zaman ikimiz için de çabuk geçecek. Ama kesin planlar yapabiliriz artık: evlenme planları.»

Haklı olduğunu biliyordum. Birlikte nefis bir hafta sonu geçirdik. Otelin rıhtımında iki yelkenlisi ve bir motoru vardı. İlkbahar sonu olduğu için hava enikonu ısınmıştı, biz de motorla gezmeye çıktık. Kıynın bir mil açığında demir attık, ben yüzerken Jimmy de balık tuttu. Bayan Bos-ton bizim için bir piknik sepeti hazırlamıştı. Bütün gün açık havada kalarak güneşin ufkun altına kayışını bu arada gökyüzünü turuncuya, okyanusu ise rüya gibi bir laciverde boyamasını seyrettik. Jimmy ile ben tek-nede yan yana oturuyorduk. O, kolunu belime dolamıştı. Böylece, kıynı seyrederken dalgalar bizi bir beşik içindeymiş gibi sallıyordu. Cutler Koyu Otel denize bakan tepenin yamacına azametle oturmuştu.

Jimmy, «Burası çok güzel,» dedi. «Burada çok mutlu olacağımıza eminim. Yeter ki, bütün günlerini çalışmakla geçiren o kaçık iş kadını-rından birine benzeme. Öyleleri hakkında çok şey duydum. Dediklerine göre Cutler Nine de onlardanmış.»

«Ben hiçbir zaman öyle olmayacağım, Jimmy.»

Delikanlı, «Evet, şimdi söz vermesi kolay,» diye dudak büktü. «Ama burada bulunduğum kısa süre içinde seni otelde faaliyet halinde seyrettim... bir kâğıt imzalıyor, bir bölüm şefiyle filanca konuyu konuşuyor ya da birinin bir başkasıyla ilgili yakınmalarını dinliyordun ve bütün bunlardan zevk aldığın belli oluyordu.»

«Her şeyi elimden geldiğince çabuk öğrenmeye çalışıyorum, Jimmy. Randolph'un ne halde olduğunu gördün. Otelin çalıştırılmasına katkıda bulunacak hiçbir şey yapmıyor. Bütün işler Bay Dorfman'ın, Bay Updike'in ve benim üzerime yıkıldı.» Bu açıklamadan sonra ekledi. «Ama daima sana ayıracak vaktim olacak.»

Jimmy «Tutamayacağın vaatlerde bulunma,» diye beni uyardı.

«Bulunmam. Ama sen beni korkutuyorsun, Jimmy. Yeter artık.» Jimmy bu sözlerim karşısında güldü ve burnunun ucunu öptü.

«Pekâlâ,» dedi. «İşi oluruna bırakacağız demektir, Bayan Longchamp.»

Bana Bayan Longchamp demesi hoşuma gitmişti. Düğünümüzden ve halayımızdan söz ettik. Jimmy, Cod Burnu'na gitmemizi istiyordu.

«Bu mevsimde, ilkbaharda, orası çok güzel olur. Babam her zaman oraya gitmek isterdi,» dedi.

«O bir sürü yere gitmekten söz ederdi,» diye ona hatırlattım. Longchamp Baba o günlerde düşlerin ve umutların adamıydı.

Jimmy, «Biliyorum,» dedi. «Ama Cod Burnu onun hayalindeki sihirli yerdirdi. Ne çare ki, annemle o oraya gitmeyi bir türlü başaramadılar.»

«Evet, Jimmy. Oraya gitmeye sabırsızlanıyorum.»

Sabırsızlığımı yenmek için kendimi işime verdim, böylece zaman daha çabuk geçti. Philip'le Clara Sue o yaz öğrenci programlarına katılarak yurt dışına gittiler. Clara Sue yakınımdaydı olmadığı için mutluydum. Christie'ye yaptığından dolayı onu bir türlü bağışlayamıyordum. Yaptığının zalimce ve hasta bir şey olduğunu ona söylemiştim. Ertesi sonbahar hafta sonları her ne zaman otele dönse, Jimmy ile yaklaşan evliliğimi alaya almaktan geri kalmadı.

Bir gün damarıma basmak için, «Yoksa üniformasıyla mı evlenecek?» diye sordu. «Nikâh memurunun sorusuna ister misin, 'Evet,' yeri ne boş bulunup 'Evet, komutanım,' deyiversin.»

En sevdiği numaralarından biri nişan yüzüğümü küçümsemekti.

«Cam parçasına benziyor,» eliyordu. «Ama eminim, o zavallı bir pırlanta satın aldığıını zannetmiştir.»

«Ona sakın bir daha zavallı deme!» diye tısladım. Gözlerim ateş saçıyordu. Clara Sue saçlarını omuzlarına döktü ve beni sinirlendirmiş olmanın verdiği hazla uzaklaştı.

Her geçen gün daha hain olduğunu farkediyor, aramızda kan bağı olduğunu kabul etmekte zorlanıyordum. Gerçi saç ve göz renklerimiz aynıydı, ikimizin yüzünde de annemin yüz çizgilerini hatırlatan özellikler vardı ama, kişiliklerimiz gece ve gündüz kadar farklıydı. Ayrıca Clara Sue bir kilo savaşına girişmişti. Vücudu her ne kadar benimkinden dolgun ve şehvetliyse de, dikkat etmezse hemen kilo alıyordu. Şeker, çikolata bahsinde iştahına daima yenik düşüyor, sürekli rejim yapıyordu. Ama erkeklerin ilgisini çekmekten de hiç geri kalmıyor, kapanın elinde kaldığından okulda delikanlılar etrafından eksik olmuyordu.

Philip ender olarak eve geliyordu. Üniversitedeki durumu çok iyiydi, sınıflarını pekiyiyle geçiyordu, ayrıca sınıfının başkanı ve kürek takımının kaptanıydı. Arada bir anne gibi davranacağı tuttuğu zaman, annem, benimle Bayan Boston'a kolej gazetesinde ondan söz eden kupürlerigösterirdi.

Babalarının giderek garipleşen davranışları ve fiziksel dejenerasyonu Philip'te de, Clara Sue'da da en küçük bir ilgi uyandırmıyordu, ikisinin de ondan utandıklarını seziyordum. Zaman zaman ona gerçek bir şey yaptırmaya çalışmak ve ona gerçek sorunlar getirmek suretiyle Randolph'u depresyonun pençesinden kurtarmayı deniyordum, ama o herhangi bir çalışmayı ender olarak tamamlıyordu, sonunda da işi başkasına bırakmak zorunda kalınıyordu.

Kederin pençesinden sıyrılabilirdiği biricik zamanlar Sissy'nin ya da benim Christie'yi ona getirdiğimiz dakikalardı. Bebeğin, tıklım tıklım ofisinde sürünmesine ve her şeye dokunmasına izin veriyordu. On dört aylık olunca Christie cisimleri eline alarak, «Neee?» diye bize doğru uzatırdı. O zaman, «Bu nedir?» diye sorduğunu hepimiz bilirdik. Randolph ona karşı sonsuz bir sabır gösteriyordu. Çocuğun, adamın karanlık ve kasvetli gününe renk kattığının bilincindeydim. Onun sorularını her defasında yanıtlıyordu. Christie, Randolph'un ofisinde saatlerce oturarak, onu, kâğıtların üstüne konan bir ağırlıktan lisedeyken kazandığı bir kupaya varıncaya kadar her türlü eşya hakkında sorgulayabiliyordu.

Orta yaşlı adam çocukla yirmi yaşındaymış gibi konuşuyor, her şeyin öyküsünü anlatıyor, Christie de kimildamadan ve gözlerini iri iri açarak oturuyor, söylenenleri anlıyormuş gibi dinliyordu.

Bay Dorfman'ın otel yönetimi hakkında söyledikleri doğrudu. Cutler Nine sanki havaya bir top fırlatmıştı, top ise o ilk hareket hızının etkisiyle uçmayı sürdürüyordu. Hiç kuşkusuz çoğu konuklar beni bir kenara çekerek Cutler Nine'yi ne kadar özlediklerini söylemeyi ihmal etmiyorlardı. Ben de onu özlüyormuş numarası yapmak zorundaydım. Beni en çok ilgilendiren, hatta büyüleyen ise, bazı eskilerin yaşlı kadın hakkında anlattıkları öykülerdi. Bu konuklardan bazıları otuz yıldan, hatta daha eskilerden beri otele gelirlerdi.

Betimledikleri kadın gerçekten çok farklı bir kişiydi. Anlatıları, «Sıcak» ve «sevecen» gibi niteliklerle doluydu. Herkes onun konuklarına kendilerini evlerinde hissetmeleri için gösterdiği o fazladan çabayı anlatıta anlatıta bitiremiyordu. Yaşlıca bir hanımefendi bana, Cutler Koyu'na gelişin ailesini ziyaret edişi gibi bir şey olduğunu anlatmıştı. Cutler Nine yabancılara bu yüzünü gösterirken, nasıl olup da annemle bana kesinlikle farklı, bambaşka bir yüzünü göstermeyi uygun görmüştü?

Ölen kadına duyduğum tiksintiye rağmen, merak etmemek elimde değildi. Bu nedenle de saatler boyu dosya dolaplarındaki kâğıtları karıştırıyor, konuklardan gelen mektupları ve onun konuklara yolladığı mektupların kopyalarını okuyor, ölümünden iki yıl sonra bile kafamda bir nefret simgesi haline gelen kadını anlamak için bir ipucu arıyordum.

Randolph'un dışında hiç kimse □ hatta Bayan Boston bile □ ölümünden sonra Cutler Nine'nin, otelin aileye ait bölümünde bulunan odasına girmemişti. Eşyası ölümü günündeki gibi hiç dokunulmadan kalmıştı, elbiseleri hâlâ gardroplarında asılıydı, ziynetleri hâlâ mahfazalarının içinde, parfümleriyle pudraları hâlâ tuvalet masasının üstündeydi. Kapılı kapısının önünden geçerken her defasında üşüyor, içeri girip eşyasına bakmak için içimde dayanılmaz bir dürtü duyuyordum. Şeytanın büyüüne kapılmak gibi bir şeydi bu. Bu hissime elimtien geldiğinde uzun bir zaman karşı koydum, sonra bir gün ani bir kararla tokmağı çevirince kapının kilitli olduğunu keşfederek hayrete düştüm. Bayan Boston'a konuyu açtığımda Randolph'un emri olduğu yanıtını aldım.

Kâhya kadın, «Odanın tek anahtarı onda,» dedi ve ekledi. «Bana göre hava hoş, nasılsa içeri girmek hoşuma gitmeyecek.» Cutler Nine'nin odasında bir uğursuzluk varmış gibi konuşuyordu.

Bu işin daha fazla üstüne gitmedim. Otelin işletmesinde giderek daha fazla sorumluluk üstlenmek zorunda kaldığımdan daha başka tasalarım vardı. Personelin de bana güveni artıyordu. Sorunları şimdi daha sık olarak gelip bana açıyorlardı. Bir gün Bay Dorfman ofisime gelerek görevlerimi bu kadar iyi yerine getirdiğimden dolayı beni övdü.

«Konukların senin sözünü ettiklerini duydum,» dedi. «Çok sıcakkanlı ve cana yakın olduğunu, bu bakımdan büyükannene benzediğini söylüyorlardı.»

Bu övgüden hoşlanıp hoşlanmadığımı bilemeyerek adamcağıza bakakaldım.

Bay Dorfman devam etti. «Özellikle yaşlı konuklar, Christie'yi onlara merhaba demeye getirmene bayılıyorlar. Onlara, kendilerini de bir büyükanne ya da bir büyükbaba gibi hissettiriyormuşsun. Bu, çok ince ve çok da akıllıca bir davranış.»

«Christie insanları seviyor,» dedim. «Ben bu işi ticaret kaygısıyla yapmıyorum.»

«Daha iyi ya. Doğal olanı yapıyorsun demektir. Bayan Cutler de öyleydi, kendi özel dünyasını, konuklarıyla paylaşmaktan çekinmezdi. Bu müessesenin konuklar için bu denli özel olmasının bir sırrı da bu işte.»

«Şu sıralar işlerimiz ne durumda?» diye sordum.

Bay Dorfman, «Oldukça iyi sayılır,» diye yanıt verdi. «Belki rekor kırıyoruz, ama işlerimiz tıkrında.» Ekledi. «Kutlarım. Cutler Koyu Üniverstesi'nden diploma alacağın gün yaklaştı sayılır.»

Gülümsemekten kendimi alamadım. Bay Dorfman'ın şaka yapması için, işin içinde çok özel bir şeyin bulunması gerekirdi. Tüm isteklerim ve özlemlerim ne olursa olsun, otel daima ön plana çıkıyordu. Bu da Cutler Nine'nin mirasının bir parçası mıydı yoksa sadece yazgımın bana çizdiği yolu mu izliyordum?

Babamın portresine baktım ve bir kez daha gözlerini üstümde hissettirdim. Yalnız bakışları şimdi sanki şen bir alayla doluydu. Artık her sırrı biliyormuş, benim ise yanıtları keşfetmeye duyduğum özlemde zevk alıyormuş gibi...

Jimmy'nin terhis tarihini öğrenir öğrenmez anneme düğün tarihimi

zi bildirdim. Jimmy ile benim gerçekten evleneceğimizi anlayınca, annem, düşünümüzün hazırlıklarını yapmaya girişti. Bu kadar hevesle çalışması büyük bir olasılıkla, herkesin dikkatini utanç verici açıklamalardan uzaklaştırabileceğini düşünmesindendi. Bu denli esnek oluşuna hayranlık duyuyordum. Vasiyetnamelerin okunması sırasında açıklanan sırrın şimdi otel personelinin büyük kısmı ve Cutler Koyu'ndaki bir sürü kişi tarafından öğrenildiğini artık bildiği halde, herhangi şekilde rezil edilmiş bir kadın gibi davranmıyordu.

Annem aksine otelin içinde eski konumuna dönmüş bir prenses gibi dolaşıyordu. Özellikle Cutler Nine artık ense kökünde olmadığı, sert bakışı ve sözleriyle onu dehşete düşüremediği için yapabiliyordu bunu. Personelden hiç kimsenin yüzüne karşı onunla alay etmeye cüret edemeyeceğine güveni vardı. Cutler Koyu'nun yeni kraliçesi olabileceğine hâlâ inanıyordu.

Ama hiç bu kadar şık giyinmediği ve bu kadar güzel görünmediği halde, o, benim için açılacak biri olmuştu. Sarı saçları hiç bu kadar yumuşak ve parlak görünmemiş, mavi gözleri hiç bu kadar ışıldamamıştı. Yanakları da solgun ve sarımsı olacak yerde pembeydi. Teni aynen bir şeftali gibiydi. Canlı bir Dresden biblosu gibi otelin içinde dolaşiyor, sağa sola gülücükler dağıtıyor, ötekiyle berikiyle laflıyordu. Daha şen ve pırl pırl olmakla alaycı bakışlardan ve dedikodulardan kaçınabileceğim hissediyordu sanki. Ziyetleri ve güzel elbiseleri, nefis saçları ve zarif tavırlarıyla dünyanın gözlerini kamaştıracaktı.

Bu yeni planıyla hiçbir şey, onun gelinin annesi rolünü oynaması ve Cutler Koyu'nda görülenlerin en göz kamaştırıcısı olmasını amaçladığı partiyi düzenlemesi kadar güzel uyum sağlayamazdı. Dairesinin oturma odasını düşünüyordu düzenlemek, organize etmek ve dizayn etmek için bir karargâha dönüştürmüştü. Orada mavi desenli bir kumaşla kaplı koltuğunda bir kraliçe edasıyla oturuyor, ufak ellerini koyu maun kolluklara dayayarak gerçek bir kraliçe gibi davranıyor, hizmet görevlileriyle esnafı, fotoğrafçıları, matbaacıları ve dekoratörleri buyur ediyordu. İçeriden bazılarını fikirlerini, ürünlerini ve fiyatlarını arz etmeye çağırıyordu ve seçimini yaparken beğenmediklerini, kurbanlarını cellada teslim eden bir kraliçe tavrıyla geri çeviriyordu. Bir konuda kararını verdiği anda, o konuyla ilgilenen başkaları onunla bir daha telefonla bile bağlantı kuramıyorlardı.

Bir gün bana, «Biliyor musun, Dawn,» dedi. «Gelinliğim hâlâ duruyor, ufak tefek değişiklikler yapılırsa sana tıpatıp uyacağına eminim. Onu giyersen beni o kadar mutlu edersin ki. İster misin? Günümüz standartlarına göre bile son derece şık olduğuna inanabilirsin.»

Bunu pek istemiyordum, ama annemi böylelikle mutlu edeceğim için sonunda razı oldum. Yalanları ve, zayıf karakteri nedeniyle onu başışlamadığım halde, töreni ve bunu izleyen daveti planlamasına ses çıkarmadım. Ne de olsa bu gibi şeyler hakkında benden daha çok şey biliyordu. Yüksek sosyete içinde büyümüştü. Neyin şık olduğunu ve protokolü biliyordu. Önemli bir topluluk çalışmasından peçetelerin nasıl katlanması gerektiğine varıncaya kadar, planlamasını beceriyordu.

Yine de davetiyelerimizin müsveddelerini göstermek için beni dairemine çağırmasına kadar bu işin nasıl olacağına hâlâ aklım ermiyordu. Kart bir katedral biçimindeydi, gelinle damadın silüetleri ise üstüne kabartma olarak işlenmişti. Annem, gelinlik beyazının şık bir renk olduğuna karar vermişti. Davetiyeyi yavaşça açarak okumaya başladım:

Bay ve Bayan Randolph Boyse Cutler

kızları Dawn ile James Gary Longchamp'ın

26 Ekim Cumartesi sabahı saat 11'de

Cutler Koyu Otel'ndeki evlenme törenlerini

ve bunu izleyecek resepsiyonu onurlandırmanızı

saygılarıyla rica ederler.

Annem, Randolph'un adını, babam olduğunu ima ederek kullan-

mış olmasına nasıl bir tepki göstereceğimi görmek için yüzümü inceliyordu. Sanırım, zavallı Randolph da karışık kafasıyla hâlâ kızı olduğunu düşünüyordu. Ayrıca, düğünün parasını ödeyenler de onunla nnnemdi.

Jimmy ile benim düğünümüze öncelik eden hafta içinde annem hemen her gün, olayın çeşitli yönlerinin başında olacak otel personeliyim toplantılar yaptı. Bu kişiler başaşçı Nussbaum, başgarson Norton Green, Bay Stanley ve başkalıydı. Personelin kokteyl partinin ordövrü lori ve şölenin yemekleriyle ilgili olarak annemin defalarla fikir değıştirmesi ve sonra da ilk fikirlerine dönmesi, yani özetle «Genç Bayan Cutler»'in herkes için hayatı güçleştirmesi konusunda kaç kez yakındıklarını duydum.

Cutler Nine'nin ölmesine rağmen, personelin annemden hâlâ «Genç Bayan Cutler» diye söz etmesi tuhafıma gidiyordu. Anlaşılan, annem ne kadar çarpıcı biçimde davranırsa davranırsın, en azından oteldeyken Cutler Nine'nin gölgesinden ve varlığından kendini kurtaramayacaktı.

Bütün bu işler olup biterken Randolph'un hemen hiç yararı olmadı: Annesinin ölümünün onda yol açtığı derin melankoliden hâlâ kurtulamamıştı. Bir gece Cutler Nine'nin eski odasının dışından geçerken içeriden gelen bir ağlama sesi kulağıma çalındı ve dinlemek için durdum. Sesi Randolph'unkine benzettiğimden yavaşça kapıyı vurdum. Ağlama durdu, fakat o kapıya gelmedi. Başka bir gün de kendisi beni görmeye gelene kadar durumunun ne kadar kötü olduğunu kavrayamamıştım.

Ofiste çalıştığım sırada kapının hafifçe vurulduğunu duydum, başımı kaldırıncı Randolph'un çekine çekine içeri baktığını gördüm.

«Demek buradasınız? Olabileceğinizi düşündüm. Çok meşgul müsünüz?» diye sordu.

«Meşgul müyüm?» Gülümsedim. «Hayır. Bir şey mi var?»

Adam, «Oh hayır, ciddi bir şey yok,» diyerek acele içeri girdi. Bir kesekâğıdını göğsüne bastırmıştı. «Ama çok düşündüm, konuyu kafamda evirip çevirdim. Siz haklıymışsınız,» dedi.

«Haklı mıymışım? Hangi konuda?» diyerek şaşkın halde arkam yaslandım.

Randolph kesekâğıdının içindekileri masanın üstüne boşalttı. Bu, yarım düzine kadar tel raptiye kutusuydu.

Orta yaşlı adam bir kesekâğıdını boşaltmak büyük marifetmiş gibi gülümseyerek birkaç adım gerilerken ben, «Bu da nesi?» diye sordum.

«Sizin dediğiniz. O insanlar hakkında yanılmamışsınız. Bizi şöyle ya da böyle aldatıyorlar.» Tel raptiye kutularını işaret etti. «Örneğin, bu kutuların her birinde yüz tane raptiye bulunması gerekir, ama ben hepsini saydım ve her kutudaki raptiyelerden beşinin, altısının eksik olduğunu gördüm. Beş ya da altı raptiye eksik! Biz bu kutuları kasayla ismarladığımıza göre, kaç raptiyemizin çalındığını düşünebiliyor musunuz?

«Randolph, ben...»

Orta yaşlı adam, «Geçen günkü tartışmamızdan sonra bunu öğrenmenin sizi sevindireceğini düşündüm,» dedi.

«Tartışma mı?» dedim. «Ne tartışması?» Randolph beni duymamış gibi davrandı. Kutuları yine kesekâğdının içine yerleştirmeye başlamıştı. İki sonra, geri çekilip doğru yanıtı bilmiş bir ilkokul çocuğunun beklentili tavrıyla bana baktı. Benden bir övgü beklediği belliydi, ama ben ona fiio söyleyebileceğimi bilemiyordum.

«Randolph, çok üzgünüm, ama neden söz ettiğini anlayamadım,» diye geveledim.

O, sözlerimi duymamış gibi, «Ha evet, dahası da var,» dedi. «Kasabın faturalarını da denetlemeye başladım. Sanırım, o bakımdan da haklısınız.» Elini cebine atarak eskilikten sararmış ve köşeleri ufalanmış bir fatura demeti çıkardı. «Etimizi ve tavuğumuzu satın aldığımız toptancılar bize vaat edilen toplu iskontoyu yapmadılar. Bizi ne kadar dolandırdıklarını bilmiyorum, ama işin peşini bırakmayacağım. Doğru rakamı haftaya sonuna kadar size bildiririm. O zaman adamlardan hesap sorarız, öyle değil mi? Neyse, daha fazla vaktinizi almayayım, anne.» Randolph böyle diyerek kendi etrafında döndü ve odadan çıkmaya hazırlandı.

«Anne mi?»

Adam kapıda durdu ve dönüp bana baktı. «Sizi yemekte görürüm, linne,» diye ekledi ve odadan çıktı.

Donakalmıştım. Randolph, Cutler Nine'nin ölümünü kabul etmemekle yetinmiyor, onu hâlâ canlı olarak hayal ediyordu. Üstüne üstlük bana bakıyor ve benim o olduğumu zannediyordu. Neden sadece, bu ilişti yaşlı kadının koltuğunda oturmam mıydı? Cutler Nine sanki mezarından uzanıyor ve her şeyi eski eşyası aracılığıyla etkileyebiliyordu. İlişiler ürperticiydi bu. Randolph'un sorununun ne kadar ciddi olduğunu ne yapıp ne edip annemin kafasına sokmaya karar verdim.

Randolph benim otelin eski bölümüne yöneldiğimi gördüğü sırada resepsiyon masasının başında birisiyle konuşuyordu. Elini sallayarak bana doğru yürüdü. Şimdi ne yapacak, ne söyleyecekti acaba? Hem

herkesin önünde? Bunu merak ediyordum.

«Selam,» dedi. Sesi, ofistekinden çok farklıydı. «Laura Sue düşün tarihine karar verildiğini söyledi,» dedi.

Ona bakakalmıştım. Bu kez beni olduğum gibi görüyordu. Ama nasıl oluyor da bu kadar hızlı ve dramatik bir dönüş yapabiliyordu? Arkama dönüp Cutler Nine'nin ofisine baktım. Sırtım ürpermişti. Ruhum hâlâ oralarda mı dolaşıyordu?

Söylediklerine hemen bir karşılık vermediğimi gören Randolph, «İyi ama heyecanlı değil misin?» diye sordu.

«Evet,» dedimse de, gözlerindeki anlamı bu kadar çabuk değiştire bilmesinden, tıpkı bir musluğu açıp kapar gibi bir duygudan ötekin geçebilmesinden korkmuştum;

«Güzel,» dedi. «Annem büyük aile toplantılarını sever. Kuşkusuz seninki daha önce görmediğin kadar muazzam bir düşün olacak. Neyse, artık işimin başına dönmeliyim. Anneme vaatlerde bulundum...»

Onun, hızlı adımlarla kendi ofisine doğru uzaklaştığını gördü. Bunun üzerine, doğru annemin dairesine yollandım ve onun bir dekora! törle yaptığı konuşmayı yarıda kestim. Düşün törenini izleyecek dansi parti için balo salonumuzda bir şeyler yaptırmak istiyordu.

«Seninle hemen şimdi konuşmalıyım,» dedim. Dekoratöre dön] düm. «Üzgünüm, ama çok önemli bir sorun var.»

Adam, «Tabii,» diyerek getirdiği örnekleri toplarladı ve odadan çı

Adam gider gitmez, annem sinirli bir tavırla, «Ne var, Dawn?» diye sordu. «Çok önemli bir şeyi konuşuyorduk. Bugün çok yüklü bir progr; mim var.»

«Konuştuğunuz ne ise o kadar acelesi yok. Randolph ve davranış] larıyla ilgili niçin hiçbir şey yapmadınız?»

Annem, «Ha o mu?» diye boşver gibilerden bir el hareketi yaptı] «Ben ne yapabilirim ki?» Gözlerini iri iri açtı. «Hem bu kadar iş arasınd niçin Randolph'u düşünelim?»

«Durumu kötüleştiği için,» diye karşılık verdim ve az önce CutleM Nine'nin ofisinde olanları ve Randolph'un söylediklerini anlattım.

Annem içini çekti. «Annesinin ölümünü kabul etmiyor, gerçekle yüz yüze gelmekten kaçınıyor. Onu bu konuda sürekli uyarıyorum ama dediklerimi duymuyor ya da duymak istemiyor.» Annem dudaktan nı sıkarak başını salladı. Sonra yine içini çekti. «Şimdilik Randolph'y boşvereceğiz, Dawn. Yakında normale döner.»

«Onu nasıl boşverirsin, anne? Onu bir doktora göstermelisiniz.»

«Ne diye? O sadece kıymetli annesini özlüyor.» Annem dudak bük tü. «Bir doktor onu ne yapsın? Annesini geri getiremez ki.» Annem fısıltı] dar gibi ekledi. «Öyle olması da isabet!»

Ben ısrarı sürdürdüm. «Şöyle ya da böyle, onun için bir şeylerin]

yapılması lazım. Bu gidişle durumu daha da kötüleşecek. Personel bir süre daha yüzüne gülebilir, ama durumu doğal değil, normal değil. Gözlerinin altında kara gölgeler var. Hem o kadar zayıfladı ki elbiseleri üstünden sarkıyor. Durumunun ne kadar ciddileştiğini farketmediğine inanmıyorum.»

Annem, «Zamanla normale döner,» diye omuzlarını silkti.

«Hayır, dönemez,» diye direttim. Ellerimi kalçalarıma dayayarak annemin karşısına dikilmiştim.

Benim yerimden kımıldamayacağımı anlayınca, sonunda, «Pekâlâ, pekâlâ,» dedi. «Yakın zamanda iyileşmezse, Dr. Madeo'dan gelip ona bakmasını isterim. Nasıl, artık sevindin mi?»

«Asıl kaygılananın sen olmanı beklerdim, anne. Randolph gerçi benim gerçek babam değil, ama senin gerçek koçandır.»

Annem, «Öf Dawn, yine başlama,» diye yalvardı. Dramatik bir hareketle elini alnına götürmüştü. «Şimdi yapılacak o kadar çok işimiz var ki,» diye devam etti. «Lütfen, dekoratöre söyle, yine yanıma gelsin.»

Konuşmayı daha fazla sürdürmenin bir anlamı olmadığını anlamıştım. Annem devekuşu gibi başını kuma gömmek istiyorsa varsın öyle yapsındı. Yalnız görmek ve duymak istediklerini görüyor ve duyuyordu. Hayatını bugüne kadar böyle yaşamıştı ve olan ya da olacak hiçbir şey onu değiştirmeyecekti. Bıkınlık içinde başımı salladım ve annemi düşünümü planlamakta serbest bıraktım.

Bay Updike anneme, davet etmesi gereken önemli kimselerin listesini sağlamıştı. Bu arada, bu düşünün aynen genç kızların sosyeteye tanıttıkları baloların görevini yaparak beni Virginia yüksek sosyetesine resmen tanıtacağını vurgulamaktan geri kalmadı. Annem de bu arada yapmış olduklarının ve yapmakta olduklarının önemini vurgulamak fırsatını kaçırmadı. Cutler'ler arzu edilmeyecek bir ün kazanmışlardı, şimdi hâlâ Virginia'nın en şık ve görgülü ailelerinden biri olduğumuzu dünyaya kanıtlamamız gerekiyordu. Otel düşün davetlilerinin en önemli bölümünü oluşturan zengin ve nüfuzlu kimseler için daima gözde bir tatil yeri olmuştu ve olmayı sürdürecekti.

Jimmy ile benim de listeye eklenecek birkaç ismimiz vardı. Sarah Bernhardt Okulu'ndaki en iyi arkadaşım Trisha'ya bir davetiye yollayarak nedimem olmasını istediğimi belirttim. Longchamp Baba'ya da bir

davetiye yollamıştık, ama o, davetiyeyi alır almaz bize telefon edere yeni karısı Edvina bebek beklediği ve bazı sağlık sorunları olduğu iç gelebileceğini sanmadığını bildirdi.

Jimmy, «İne mi hamileymiş?» diye söylendi. Longchamp Bab nın, yeni karısı Edvina'yla yeni bir aile sahibi olduğunu düşünme bizim için bir şoktu. Edvina, Christie'nin doğumundan bir ay kad önce Gavin adında bir erkek çocuk doğurmuştu. Jimmy, «Düğünüm seni yanımda görmek isterdim, baba,» dedi.

«Vaatlerde bulunmayı hiç sevmem, Jimmy. Eğer başarabilirse gelirim. Ama Edvina o zamana kadar iyileşmezse, yanında kaim' zorundayım. Beni anlıyorsun, değil mi, oğlum?»

Jimmy, «Evet, baba,» dedi, ama telefonu kapayıp bu konuşm bana aktarmasından sonra ben Jimmy'nin babasını anlamadığını gö düm. İki kişinin annemiz ve babamız olduğunu, ikimizin ise kardeş oldı; ğumuzu sanarak büyüdüğümüz bir dünyayı ikimiz de anlayamıyordu. Göz açıp kapayana kadar yeni ailelerin sahibi olabildiğimiz bir dünyaf ikimiz de anlayamıyorduk. Ve ikimiz de Longchamp Anne'yi bellediğ mizden silip Longchamp Baba'nın yanında yeni bir eş ve aileyi gözleri mizin önünde canlandıramıyorduk. Bu açıdan Randolph'dan pek ı kadar farklı değildik sanırım. Biz de sevdiğimiz şeylere yapıyor, değj sikliklere gözümüzü kapıyor, onları umutsuzca reddetmeye çalışıyoa duk. Ne çare ki, biz kendimize mahsus bir dünyaya sürüklenemezdi Yaşamımızı sürdürmek zorundaydık.

Düğünden iki hafta önceki hafta sonu Philip üniversiteden eve dö dü. Philip geldiği sırada ben yukarıda Christie'ye denizci giysilerini gi dirmekle meşguldüm.

Philip kapının ağzından, «Bu işi yıllardır yapıyormuşsun gibi bi halin var,» dedi. Onun koridorda ayak seslerini duymamıştım. Arkasıc da lacivert bir ceketle haki pantolon, boynunda ise çizgili kravat var Yüzü kürek sporundan güneş yanığıydı, bu tatlı esmerlik ise mavi gözl rine daha çekici bir anlam vermişti.

«Yeterince deneyimim oldu, Philip,» deyip ardından sordum. «Ra dolph'u gördün mü?»

«Aslında hayır. Annem, düğünle ilgili planları bana anlattı, ben de Jimmy ile sana mutluluklar dilemek ve bir yardımım olabilir mi diye bakmak için doğru buraya geldim.»

Dudak büktüm. «Yardıma unut. Sen asıl babanla ilgilenmelisin. Çok garip davranıyor.»

«Biliyorum. Annem bazı şeyler anlattı. İçeri girebilir miyim?» Philip hâlâ kapının eşiğinde duruyordu.

İsteksizliğimi gizlemeye lüzum görmeyerek, «Pekâlâ,» dedim.

Delikanlı hemen yanımda biterek Christie'ye baktı. «Selam, Chris□ tie,» dedi.

Ben, saçlarını kulaklarının arkasına ve başının arkasına doğru fırça-larken, kızım Philip'e bakıyordu.

Christie'nin merakla dolu, parlak gözleri vardı ve sürekli görmeye alışık olmadığı insanlara dikkatle bakmak âdetindeydi.

«Bu, Philip,» dedim. «'Philip' diyebilir misin?»

Philip, «Konuşuyor mu yoksa?» diye şaşkınlıkla sordu.

«Tabii ki konuşuyor. Yaklaşık iki yaşında ve istediği zaman dayanılmaz bir geveze olabiliyor, Philip,» diye yinelemem üzerine Christie «Hayır» der gibi başını salladı. «Gördün mü, bize yüz vermiyor,» dedim.

Philip, «Çok güzel bir kız olmuş. Annesine çok benziyor,» dedi. Philip'e ters ters baktım ve Christie'yi oyun parkına bıraktım. Hızır kız ben onu oraya koyar koymaz oyuncak piyanosuna uzandı ve tuşlara basmaya başladı, arada da başını kaldırarak, Philip'in konserini beğenip beğenmediğini anlamaya çalışıyordu.

Delikanlı, «Olağanüstü,» diyerek ellerini çırttı. Christie ona güldü ve piyanosuyla oynamayı sürdürdü.

«Philip, çok ciddiym,» dedim, «Randolph için bir şeyler yapılmasında ısrar etmelisin. Çok fazla kilo kaybetti, gözlerinin altında kara gölgeler var, ayrıca kendine de hiç bakmıyor. Hatta ona pasaklı dahi denebilir. Oysa eskiden üstüne başına o kadar dikkat ederdi ki. Şimdi de Cut□ ler Nine hâlâ yaşıyormuş gibi davranıyor. Beni bile onunla karıştırdı.»

Philip kayıtsız bir tavırla, «Depresyon geçiriyor,» dedi ve omuzlarını silkti. «Yakında bunu da atlatır.»

Bu tutumuna fena halde kızmıştım. «Ben bunu hiç sanmıyorum,» dedi. «Ama bu yüzden kafanı şişirecek değilim.»

Philip, «Bu kadarına da şükür,» dedi. Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı.

«Sen hiç değişmeyeceksin, Philip. Anneme fazla benziyorsun: iki niz de bencilsiniz.»

Delikanlı, «Seninle tartışacak değilim, Dawn. Seninle bir daha hiç tartışmak istemiyorum. Geçmişte sana söylediklerimden ve yaptıklarım-
dan dolayı beni bağışlamayı beklemiyorum, ama...»

«Haklısın,» diye atıldım, «Seni bağışlayamam.»

«Ama en azından arkadaş olacağımızı umut ediyorum.» Philip ekledi. «Arkadaşlığına layık olmaya çalışacağım. Gerçekten.»

Dönüp ona baktım. Pişman gözüktüyordu. Gözlerindeki parıltı kaybolmuş, dudaklarını sıkıyordu.

«İstediğin nedir, Philip?» diye sordum.

«Bir fırsat daha istiyorum. Örneğin, sana karşı kardeşçe bir şey yapabilmek fırsatını. Bir başlangıç olarak, düşününe gerçek anlamda katılmak isterdim.»

«O da ne demek? Anlayamadım.»

«Annem, Ormond Longchamp'ın Jimmy'nin sağdıcı olmak için gelemeyeceğini söyledi. Ben de düşündüm ki... yani o görevin bana verilmesini isterim.»

«Jimmy'nin sağdıcı mı olmak istiyorsun?»

«Bunu bir şeref sayarım.» Delikanlı içten görünüyordu. Ekledi. «Ama sen razı olmazsan Jimmy'nin de razı olmayacağını biliyorum.»

«Yine de razı olmayabilir,» dedim.

Philip, «Normal aile ilişkilerimizin olmasını isterim,» diye belirtti.

«Normal aile ilişkileri mi?» Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. «Bunun ne demek olduğunu bile artık bilmiyorum.»

Delikanlı, «Yine de bunu isterim,» diye ısrar etti.

Philip'e merakla bakıyordum. Gerçekten içtenlikli mi davranıyordu? Belki o da aldatmalardan, çekişmelerden bıkmıştı. Belki o da, birçok kimselerin olağan karşıladıkları, fakat her nedense Cutler'lerin ulaşamadıkları türden bir aile hayatının özlemine duyuyordu. Gerçekten de daha olgun, daha akıllı, daha dengeli gözüktüyordu. Vasiyetlerdeki açıklamalarla sonrasının onu fena halde sarstığı kesindi. Büyükbabasının annesiyle cinsel ilişkide bulunduğunu öğrenmişti ne de olsa. Bu herhal-

de gururlanılacak bir şey değildi. Cutler'lerin içinde yaşadıkları dünyanın saygısını ve beğenisini tekrar kazanabilmek için epeyi bir çaba göstermeleri gerekecekti. Bu işi belki de sonraki kuşak başaracaktı.

«Pekâlâ, Philip,» dedim. «Jimmy ile bunu konuşurum.»

«Güzel.» Philip oturarak devam etti. «Duyduğuma göre, otelcilik işine alışıyormuşsun.»

«Daha öğrenecek çok şeyim var. Ama her gün bilgim artıyor.» Gerçekten gururlanarak bu yanıtı vermiştim.

Philip, «Üniversiteyi bitirdikten sonra, buraya dönüp oteli işletmene yardım etmek niyetindeyim. Bazı şeyleri değiştirmek, onları modernleştirmek ve işi büyütmek için çok parlak bazı fikirlerim var,» dedi.

«Çok eski, çok kibar ve üstün bir müessese olduğumuzu unutmamalıyız, Philip. Müşterilerimiz de bazı şeylerin değişmeden, nasılsalar öyle kalmalarını bekleyen kimselerdir,» diye karşılık verdim.

Philip'in gözleri şaşkınlıktan irileşti. «Bir an Cutler Nine konuşuyordum sandım,» dedi.

Bu benzetme hiç hoşuma gitmemişti. «Onun gibi konuşmayı isteye-bileceğimi hiç sanmıyorum,» diye kesip attım.

Philip, «Orası hiç belli olmaz,» diye ayağa kalktı. «Bu oteli şimdiki haline getiren Cutler Nine olmuştur. Sen burada hiçbir şey değiştirmeyen, otel seni değiştirir.»

«Orasını görürüz,» dedim. Philip haklı mıydı acaba? Ölümünden sonra bile hâlâ Cutler Nine'yle mücadelede miydim?

Philip gülümsedi. «Pekâlâ. Gidip babamı göreceğim. Bakalım, onun için bir şey yapabilecek miyim? Bu akşam yemeği seninle ve Jimmy'yle yiyebilir miyim?» Delikanlı izah etti. «Yarın üniversiteye dönüyorum, düğünden önce sizleri görmeye gelmek için fazla bir vaktim olmayacak.»

«Evet, bize katılabilirsin,» dedim.

«Teşekkür ederim.» Philip kapıya yürüdü. Ama sonra birden durdu. «Ha evet, sana söylemeyi unuttum. Üniversitede bir kızla tanıştım. Adı Betty Ann Monroe. Bir süredir beraber çıkıyoruz. Bu hafta ona sınıf içnemi vereceğim. Üniversitede bu söz kesilmesiyle eşanlamlıdır.»

«Öyleyse seni kutlarım.»

«Betty Ann'i seveceğine eminim. Çok zeki ve duyarlı bir kızdır.»

«Senin için sevindim, Philip. Umarım yakında Betty Ann'le tanışırım,» dedim. Philip'in başka bir kıza, onunla evlenmeyi isteyecek kadar ilgi duymasına sevinmiştim. Bu onun gerçekten değiştiği hususunda beni umutlandırıyordu. Sözüünü ettiği normal aile ilişkileri o kadar uzak bir hayal değildi belki.

«Teşekkür ederim.» Philip bana yaklaştı. «Dawn,» dedi. «Aramızda geçen olay umarım bir gün unutulabilir...»

«Demek istediğin oysa, ben kimseye bir şey söylemem, Philip,» dedim. Öyleydi ki delikanlı anında rahatlamış göründü. «O olayın utancını hâlâ yaşıyorum,» diye eklemem üzerine, yüzündeki gülümseme silindi.

«Evet, bir an önce gidip babamı göreyim. Seninle yemekte görüşürüz,» deyip acele odadan çıktı.

Jimmy biraz sonra yanıma gelince ona Philip'in ne istediğini anlattım. Philip'in bana tecavüz ettiğini Jimmy'ye söylememiştim. O sıralarda Philip'in marifetini ona açıklamaktan korkmuş, aradan zaman geçince de Philip'in duşta bana saldırışını belleğimin derinlerine sürmüş, ora da sonsuza dek gömülü kalmasını dilemiştim.

«Sağdırcım olacakmış ha? Çok düşünceliymiş. Ama önemi yok.» Jimmy bana yan gözle bakarak ekledi. «Sence bir sakıncası yok tabii.» Yoksa bir şey mi biliyordu? Olanları her nasılsa sezmiş miydi" Hiç kuşkusuz, Philip'in, Emerson Peabody Okulu'nda erkek arkadaşım olduğu günleri anımsıyordu, ama bu, aramızdaki kan bağıını öğrenmemizden önceydi.

«O senin sağdırcın olmak istiyor, Jimmy. Kabul edip etmemek senin bileceğin iş,» diye karşılık vererek gözlerimi Jimmy'ninkilerde kayırdım.

Jimmy derin bir sezişle, «Sana hâlâ tutkun, öyle değil mi, Dawn?» diye sordu.

«Öyle sanmıyorum, Jimmy,» diyerek ona Betty Ann Monroe'yi anlattım.

<

Jimmy, «Hım,» dedi. Düşünüyordu. «Neyse göreceğiz,» dedi; sonunda, «Şimdilik onunla benim arkadaş olmamızın bir sakıncası yok. Ne de olsa kayınbiraderim olacak. Düğün tarihi de yaklaşıyor.» Jimmy beni öperek düşün yolunu tuttu.

«Bugün garip bir şey oldu,» dedi. «Randolph az önce atölyeye geldi ve vidalarımızla çivilerimizin hesabını sordu. Sanırım, onları teker teker saymaya niyetleniyor. Bunu düşünebiliyor musun?»

Jimmy'ye, Randolph'la aramda geçenleri ve annemle bu konudaki konuşmamı anlattım.

Jimmy, «Birisi en kısa zamanda onun için bir şeyler yapmalı,» dedi. «Çok acı bir olay bu.»

Jimmy, Randolph'a, öz oğlu ve karısından daha çok acıma ve ilgi duyuyordu. Bence hepsinden acı olan da buydu.

Jimmy duş yaparken telefon çaldı. Arayan Trisha'ydı. Yaklaşan düğünümün haberi onu çok heyecanlandırmıştı. Ayrıca, Sarah Bernhardt Okulu'ndaki öbür öğrenciler ve pansiyoncumuz Agnes Morris hakkında anlatılacak bir sürü dedikodusu vardı.

«Agnes'de fazla bir değişiklik yok,» dedi. «Her zamanki gibi dramatik hareketler yapıyor ve yüzünü kat kat boyaların altında gizliyor. Ha evet, Bayan Liddy de seni sordu ve iyi haberlere çok sevindi. Sana sevgilerini yolluyor.»

«Bayan Liddy'yi çok özlüyorum. Bana hep iyi davranırdı. Belki bir gün onu Cutler Koyu'nda bir hafta sonu geçirmeye davet ederim. Ah Trisha, seni tekrar görmeye ne kadar sabırsızlandığımı bir bilsen.»

«Ben de öyle.» Konuşmamız burada kesildi. Aramıza yoğun bir sessizlik çökmüştü. Trisha'nın bana söyleyecek bir şeyi olduğunu hissetmiştim. «Michael Suttonla ilgili bazı haberler vardı,» diye itiraf etti. «Ama onları duymak isteyeceğine emin değilim.»

«Benim için farketmez,» diye atıldım. «Neymiş o haberler?»

«Gazetelerde onun aşk maceraları hakkında daima bir sürü dedikodu oluyor. Londra'daki bir müzikalde bir başrol kapmış. Hakkındaki oleştiriler çok olumluymuş.»

«Onun için sevindim,» dedim.

Trisha beni susturdu. «Sana böyle şeyler yapabildiğine göre feci bir insanmış!»

«İşin o yönünü artık anımsamak istemiyorum, Trisha. Artık mutluyum. Hem Christie de var. Önemli olan da bu. Michael hayatımdan o kadar uzaklaştı ki. Bak, onun hakkında konuşman beni zerrece etkilemedi.» Bu sonuncusu yalandı. Michael'in beni nasıl aldattığını, sonra

da terkettiğini kalbimin derinlerinde hiç unutmuyacaktım. Ben onu çok sevmiştim, ama aşkımın onun için hiçbir anlamı olmamıştı.

Trisha, «Öyle düşünmene sevindim,» dedi. «Günün birinde yine şarkı söylemeyi düşünüyor musun, Dawn?»

«Dilerim, bir gün o da olur. Şimdi Christie ve otel bütün zamanımı dolduruyor.»

«Bebeği görmeye sabırsızlanıyorum. Kime daha çok benziyor?»

«Michael'i andıran yanları var, ama şu sıralar daha çok bana benziyor.» Bazan Christie'ye bakıp karşımda Michael'i görür gibi olduğuma ve eski anılarıma belleğimin yüzeyine çıkarak bana acı verdiğine göre, böylece bir yalan daha söylemiş oluyordum.

Trisha, «Artık telefonu kapıyorum,» dedi. «Yapılacak bir sürü iş var. Yakında yine görüşürüz. Hoşçakal.»

Ahize elimde olduğu halde bir süre oturduğum yerde kaldım. Tris ha'nın sesi kulağımda rüzgârın taşıdığı bir yaprak gibi uzaklaşıyor, uzaklaşıyor ve gitgide küçülerek kayboluyordu.

Bir zamanlar genç ve masumdum. Bir sürü hayalim vardı. New York'a ilk gelişimi anımsayınca gülümsemekten kendimi alamadım. Trafikten, insan kalabalığından ve yüksek binalardan ne kadar korkmuş, yurdumuzu yöneten egzantrik huylu aktris eskisi Agnes Morris'in karşısında nasıl davranacağımı şaşırmıştım. Ama sonra Trisha fırtına gibi hayatıma girmiş, beni heyecanla, gece hayatıyla, kahvehanelerle, mağazalarla, müzelerle ve tiyatroyla tanıştırmıştı. Şan sınıfı için sadece birkaç şanslı öğrenci seçecek olan Michael Sutton tarafından sınanacağım gün o da benimle beraber gelmişti. Trisha'yla ben o sabah sevinçle bağırarak ve kalbimiz çarpa çarpa kaldırımlarda koşmuş, el ele tutuşarak karşıdan karşıya geçmiştik.

Derken onu görmüştük. Bir sinema dergisinden fırlamış gibi bir havası vardı. Dönüp bana baktığı ve gözlerimiz birleştiği zaman nasıl uçacak gibi olduğumu hâlâ anımsıyordum. Aramızdaki hava binbir vaatle doluydu. Düşlerdeki gibi, yalnızca şarkılarla öykülerde betimlenen türden bir aşk yaşamıştık. Beraber şarkı söylerken ne kadar büyülmüş, müzik kulağa geliyordu.

Bugün hâlâ sesini duyar gibiydim.

Jimmy belinde bir havluyla banyodan çıkarak, «Hey,» dedi. «Niçin

«İlde telefonla gülümseyip duruyorsun? Telefonda biri mi var?»

«Ne?..» Birden, ahizenin hâlâ elimde olduğunun farkına vardım. Trisha telefon etti,» dedim. «Düğünümüze geleceği için çok heyecan-
lı»

«Güzel.» Jimmy bana baktı. «Sen iyi misin?»

Zayıf bir sesle, «Evet,» dedim ve ahizeyi yerine bıraktım. Ama hemen arkasından başımı kaldırarak ona baktım ve, «Ah Jimmy, bana rıl, son defa olacaktı gibi kollarının arasında sık beni,» diye inledim.

Jimmy hemen yanıma gelerek beni kollarıyla sardı.. Başımı serin göğsüne dayadım, o da saçlarımı öptü.

«Öyle konuşma,» dedi. «Seni son defa kollarımın arasında tutma-
ma kadar çok uzun vakitler geçecek.»

Sözlerinin, sıcak yağmur damlaları gibi beni rahatlatması gerekirdi. Ama ben, yüzümü cama dayamışım, yağmur damlaları da camın üstün-
den gözyaşları gibi kayıyorlarmış gibi bir his duyuyordum.

Öyle olduğu halde, dudaklarının benimkileri bulup içimi umutla dol-
durması için yüzümü kocama çevirdim.

Düğün Günüm

Jimmy ile benim düğün günümüz yaklaştıkça otelin çevresindeki

herkesi bir heyecandır sarıyor, hazırlıklar herkesin dikkatini çekiyordu. Dev bir sahnede dolaşıyormuş gibi bir his duyuyordum. Herkesin her an bana baktığını hissediyor, gülümsediklerini görüyordum. Kalbimde sürekli bir titreme vardı. Sık sık başımın dönmesine karşı da elimden bir şey gelmiyordu. Bu gibi hallerde oturup sakinleşmeye çalışmaktan baş-
ka çarem yoktu.

O günlerdeki tek tatsız olay, annemin, Clara Sue'nun okuldaki sorunlarını anlatmak için koşa koşa bana gelmesi oldu. Clara Sue'nun kıskançlıktan çatladığını biliyordum. Eve her ne zaman telefon etse, annem ya da başkaları düğünden başka bir şeyden söz etmiyorlardı. Clara Sue herkesin dikkatinin odak noktası olmama dayanamıyordu. Philip de heyecanlıydı ve kızkardeşiyle konuştuğunda bunu ona söyle-

beni bir delinin karısı olarak görür. Çok aşağılatıcı bir şey bu,» Annem bu son cümleyi bağırarak söylemişti.

«İyi de, onun için en iyisinin ne olacağını biliyor musun, anne?» diye sordum. Gözlerimi orta yaşlı kadının yüzüne dikmiştim.

Annem «Bu kadar yeter» der gibi bir el hareketi yaptı. «Doktora, ona haplar ve sakinleştiriciler yazmasını söyledim,» dedi. «Bunu düşün-
necek. Ama o vakte kadar bütün yük benim omuzlarımda, Dawn. Bana bir konuda yardım etmek ister misin?»

Şaşırmışım. «Ben mi? Ne yapmamı istiyorsun?»

«Bayan Turnbull'e telefon et ve onunla Clara Sue hakkında konuş. Emerson Peabody Okulu kızcağızın kaydını silmek istiyor.»

«Ben mi Bayan Turnbull'e telefon edeceğim?» Gülmeye başladım. «Kadın benden nefret ediyordu, Jimmy ile beni oradan atmak için de elinden geleni yaptı.» Hedef edildiğimiz haksız muamelenin anısı beni hâlâ kızdırabiliyordu.

Annem omuzlarını silkti. «İyi ama, o iş gecmı Kaldı. Şimdi büyük bir otelin sahibisin. Bayan Turnbull'e daha büyük bir bağış vaat edebilirsin. Ne isterse vaat et. Clara Sue'yu okuldan atarlarsa, ne yaparım ben? Al sana bir yüzkarası daha...»

«Anne,» dedim. «Seninle ben birbirimize daha yakın olsaydık ve ben Clara Sue için sana yardım etmek isteseydim bile, yapamazdım bunu. Sen beni hiç dinlemiyorsun. Bayan Turnbull benim telefonumu bile kabul etmez sanırım. Ayrıca, Clara Sue'nun söyleyeceklerimi dinle-
yeceğini nereden çıkarıyorsun? Bana içerliyor, benden nefret ediyor, bunu açıklamaktan da çekinmiyor.»

«Hayır,» diye devam ettim. «Annelik sorumluluğunu üstlenip Clara Sue'yla Bayan Turnbull'i görmeye senin gitmen gerekir. O kadından, görüşebilmeniz için bir randevu iste ve sorunu karşılıklı tartışın.»

«Ne? Olmayacak bir şey bu! Beni nasıl okula, bu rezaletin orta yeri-
ne sürüklersin?» Annem küçük yumruklarıyla gözlerinin yaşını sildi ve gülmeye başladı. «Ne kadar gülünç.»

«Clara Sue'nun annesi sensin,» dedim. «Kızının sorumluluğu bana değil, sana ait.»

«Evet, Clara Sue'nun annesiyim, ama bu, o yüzden ıstırap çekme-
mi gerektirmez.» Annem oturduğu yerde kısa bir süre düşündü. Sonra,

«Son bana yardım etmeyi reddedersen, ben de Bay Updike'ı oraya yollarım.» Bu fikri beğenmişti ki, «Evet,» diye atıldı. «Bu gibi işlerde kullanamayacak olduktan sonra bir avukat tutmanın anlamı ne?»

«Bir avukatın, bir velinin yerini tutması beklenemez, anne. Bay Updike'in görevi, bize hukuki öneriler vermek ve kontratlarımızla, anlaşmalarımızla ilgilenmek,» diye karşılık verdim.

«Saçma. Bay Updike daima aileden biri gibi olmuştur. Cutler Nine de ona öyle davranır, bu da Bay Updike'in hoşuna giderdi. Bana yardım edecektir. Edeceğine eminim.. Müdüre telefon edip Clara Sue'nun kaydını silmelerini engelleyecektir.»

Bu sonuca vardıkdan sonra annem yerinden kalktı ve tuvalet masasının aynasında yüzüne göz attı. «Şu halime bak,» diye inledi. «Bütün bunların benim üzerimdeki etkisini bak da gör. İşte, bir kırışık giderek derinleşmeye başlıyor.» Böyle diyerek, sağ gözünün köşesini işaret etmişti. Tabii ben bir şey göremedim. Annemin cildi her zamanki gibi pürüzsüz ve kusursuzdu. Kadın yaşa karşı bağışıklıydı anlaşılan.

Saçından birkaç teli tutup bana göstererek, «A saçlarım,» dedi. «Bu sabah saçlarımı tararken ne buldum, biliyor musun?..» Hayır gibilerden başımı sallamam üzerine açıkladı. «Kır saçlar buldum. Evet, kırışmış saçlar.»

İçimi çektim. «Anne herkes günün birinde yaşlanmaya mahkûm. Hayatın boyunca genç bir kadın olarak kalmayı nasıl ümit edebilirsin?»

«Başka kimselerin sorunlarının seni etkilemesine izin vermezsen, kendine de iyi bakarsan, çok, çok uzun yıllar genç ve güzel kalabilirsin, Dawn.»

Aksi bir sesle konuştum. «Clara Sue'nun sorunlarıyla Randolph'un sorunları başka kimselerin sorunları değil, anne. Clara Sue senin kızın, Randolph ise kocan.»

Annem, «Bunu bana hatırlatmana gerek yok,» diye suratını asarak kapıya yürüdü. Çıkmadan önce, «Günün birinde beni anlayacak ve en başta bana acıman gerektiğini göreceksin,» diye söylendi ve burnunu çeke çeke odadan çıktı.

Arkasından ona acıdığımı bağırarak geldi içimden. Başka insanları, hatta kendi çocuklarını bile sevmeyecek kadar bencil olduğu için acıyordum ona. Doğal olanı durdurmak istediği ve ben, her kır saç teliyle

boğuşacak yerde zarif şekilde yaşlanmasını istediğim için ona acıdığımı söylemek istiyordum. Bir gün uyanacak ve kendini yaşlanan vücudunun içinde tutsak olarak hissedecekti. Aynalar onun için birer işkence aracı olacak, daha genç olduğu zamanlara ait resimleri, kalbine saplanan birer iğne görevi yapacaktı. Ama tek kelime söylemedim. Ne diye gücümü boş yere harcayacaktım?

Annem Bay Updike'a telefon etti, avukat da Clara Sue'nun tard cezasını erteletmeyi başardı. Ama ben o kızın er veya geç başını tekrar derde sokacağından emindim.

Hayat öylesine cilvelerle doluydu ki. Birkaç yıl önce Jimmy'nin, Fern'in ve Longchamp Baba'nın yanından koparılıp alınmış, bir gece yolculuğundan sonra Cutler Koyu'ndaki gerçek aileme iade edilmiştim. Bir arka kapıdan otele sokulduğumu ve doğrudan Cutler Nine'nin karşısına çıkarıldığımı, onun bana bir solucanmışım gibi baktığını ve adımı değiştirerek, tuvaletleri temizleterek ve yatakları yaptırarak beni küçük düşürmeye çalıştığını anımsıyordum. Şimdi ise ben onun koltuğunda oturuyor, çekleri imzalıyor ve kararları veriyordum. Güzel bir bebeğim vardı. Jimmy ile evleneceğimiz gün de yaklaşıyordu. Hayır, nefretle ve intikam düşleriyle kalbimi karartmanın hiç sırası değildi. Şimdi bağışlamanın, sevmenin ve umut etmenin zamanıydı.

Clara Sue düşünümeye birkaç gün kala telefon edip gelemeyeceğini haber verdiği zaman bile kızmadım.

«Benim için çok önemli olan bir randevum var,» dedi. Belki de gelmesi için ona yalvaracağımı sanmıştı.

«Buna üzüldüm, Clara Sue,» diye karşılık verdim.

Clara Sue hâlâ beni kızdırmaya çalışarak, «Orada olmadığımı zaten kimse farketmeyecektir,» diye söylendi.

«Belki de farketmeyeceklerdir. Ama ben onlara seni hatırlatmak için elimden geleni yapacağım,» dedim.

Clara Sue alayımı farketmemişti. «Bir zamanlar erkek kardeşin sandığın erkekle evlenmen çok saçma,» diye atıldı.

«Çok üzgünüm Clara Sue, ama bu ara yapmam gereken o kadar çok şey var ki telefonu kapamak zorundayım. Beni aradığın ve bize mutluluklar dilediğin için sana teşekkür ederim,» dedim ve ahizeyi yerine bıraktım. Oysa Clara Sue, Jimmy ile bana mutluluk dilememişti. Şimdi

di öfkesinden köpürdüğünü görür gibiydim. Bu tabio beni güldürdü ve mutsuz olabilecek bir anima neşe kattı.

Zaten somurtmaya vakit yoktu. Ertesi gün Trisha geldi. Onun ne zaman geleceğini bildiğimden otelin kapısında bekliyordum. Otelin otomobili sonunda göründü. Trisha daha araba tamamen durmadan atladi ve hem ağlaşıarak, hem gülüşerek ve ikimiz de bir ağızdan konuşarak birbirimizi kucakladık.

Trisha'nın kişiliğinde en küçük bir değişme olmamıştı. Hâlâ yerinde duramayan, coşkun ve şen Trisha'ydı. Parlak yeşil gözleri heyecanla doluydu. Hiç kuşkusuz daha olgun görünüyordu, çok da şık olmuştu. Kestane rengi saçları bir yana taranmış ve bir kulağının altında dolgun bir bukle biçiminde toplanmıştı. Arkasında pembe ve beyaz yünlüden bir ceket ve uçuk pembe bir gömlek vardı.

«Ne kadar güzelleşmişsin,» dedim.

«Sen de öyle, sen de öyle. Tanrım, burası kadar güzel!» diye atıldı. Kendi etrafında dönerek dört bir yana heyecanla baktı. İlkbahar başının en sıcak günlerinin birinde gelmişti. Her taraf çiçek içindeydi. Çimler yeni kırılmıştı. Hava taze kesilmiş ot kokuyordu. Trisha, «Burası ne kadar güzel, üstelik senin,» diye ekleyerek kolumu sıktı. «Her şeyi hemen görmek istiyorum,» dedi. «Özellikle düşünün yapılacağı şapel'i, balo salonunu ve gelinliğini. Oh, gelinliğini görmeye sabırsızlanıyorum. Haydi, koşalım.»

Kasırgadan farksız bir kızdı Trisha. Onu otelin bir bölümüne getirdiğim anda beni başka yere götürmesi için koluma asılıyordu. Karşılaştığımız herkesle tanışmayı, herkesin görevinin ne olduğunu öğrenmeyi istiyordu. Onu mutfağa getirdiğimde Nussbaum yeni icat ettiği bir strudel'i tatmasında ısrar etti. Trisha gözlerini yuvarladı ve o kadar anlamlı bir tavırla dudaklarını yaladı ki, asık suratlı Nussbaum'u bile sonunda güldürdü.

Trisha'yı daha sonra daireme çıkardım. Oraya giderken onu annemle tanıştırmak için durdum. Annem arkadaşımı öylesine bir gösterişle karşıladı ki, Trisha'yla ben bakiştık ve kahkahalarla gülmemek için kendimizi güç tuttuk. Odama kapandığımızda Trisha'yla en sonunda doya doya gülebildik.

Trisha, «Annen aynen anlattığın gibi,» dedi. «Bana, Agnes'in, *İskoç*

ya *Kraliçesi Mary* oyununda Kraliçe Elizabeth'i nasıl oynadığını gösterişini hatırlatıyor.»

Sonra Randolph'dan sözü açtım ve Trisha'ya nasıl biriyle karşılaşacağını anlatmaya çalıştım. Trisha gelinliğini görünce onu ille giyeyim diye tutturdu. Gülmek ve Trisha'yla arkadaşılığımı yenilemek beni adeta gençleştirmişti. Oteldeki hayatım beni bazı bakımlardan istemediğim kadar olgunlaştırmıştı çünkü. Ama Trisha'yla beraberken sinema yıldızlarından «Ah, Oh» diye söz edebiliyor, kıkırdayarak moda dergilerini karıştırabiliyor, Trisha'nın, Sarah Bernhardt'tayken tanıdığımız gençler hakkındaki öykülerine kahkahalarla gülebiliyorduk. Ancak, ikimiz de sözü Michael Sutton'a getirmemeye belli ölçülerde özen gösteriyorduk. Onunla ve şan sınıfında geçirdiğim günler sanki hiç olmamıştı. Derken, Sissy, Christie'yi getirdi.

Onları tanıştırmam üzerine Trisha, «Aman ne güzel şey!» diye bağırdı. Bebeğimin hemen gözleri parladı. Korkarım, annesiyle babasının kendini beğenmişliği ona da geçmişti. Bir iki dakika çekingen davrandı. Bu arada, yan gözle Trisha'ya bakarak tatlı sözlerle gönlünün yapılmasını bekliyordu. Ama sonra, tüm çekiciliğini kullanmaya, gülümsemeye ve Trisha'nın okşayışlarını ve öpücüklerini kabul etmeye koyuldu.

Trisha, «Oyuncak bebeğe benziyor!» diye fısıldadı. «Michael'in güzel gözlerini de almış.»

«Biliyorum.»

Bütün hafta sonu boyunca ikimizin arasında Michael'in bundan başka tek sözü geçmedi.

Sonradan, Jimmy'yi aramaya çıktık. Arazide çalışan personeli denetleniyor ve havuz teçhizatı üzerinde çalışıyordu. Trisha'yla içten bir buluşma yaşadılar. Jimmy'nin yanından ayrıldığımızda Trisha onun ne kadar yakışıklı ve olgun olduğuna dikkatimi çekti.

Her ikimizin de elini tutan Christie'yle otele doğru yürüdüğümüz sırada, arkadaşım, «Ne kadar şanslısın,» dedi. «Hayatta güzel olan her şey sen de... lüks ve güzel bir otel, seni seven yakışıklı bir erkek ve güzel bir çocuk. Ve unutma, hâlâ çok yeteneklisin. Sesinle hâlâ bir şeyler yapabilirsin. Şimdi sen de kendini şanslı hissetmiyor musun?»

«Bazan,» diye karşılık verdim. Dönüp Jimmy'ye baktığımda bana Hini salladı. Devam ettim. «Bazan da fırtınanın gözüne girmişim gibi bir

his duyuyorum. Orası sakın, büyüleyici ve aldatıcı. Anlayamadığım bir nedenden dolayı kalbim çarpmaya başlıyor, başım dönüyor, korktuğumu hissediyorum. O anı, bir sahneyi fotoğraflarını çekip ölmezleştiren bir kamera gibi dondurmayı, bizi bugünün sınırları içinde hapsetmeyi istemedim.

Trisha bana bir an dikkatle baktı, sonra yine gülümsedi.

«Bunun nedeni daha önce çok zor bir hayatının olması,» dedi..
«Şansına inanamıyorsun. Bu da çok doğal.»

«Öyle mi sanıyorsun? Bunu umarım, Trisha.»

Arkadaşım beni kucakladı, bundan sonra da büyük günüm için! hazırlıkları tamamlamak üzere içeri girdik.

Düşünümünden bir gün önce törenin provasını yaptık. Philip o sabah üniversiteden eve dönmüştü. Randolph'la ilgilenip, onun olması gereken yerde olmasını sağlamakla görevliydi. Annem, rahibin geldiği andan itibaren kumandayı eline aldı. Herkesin hareketlerini bir koreografî uzmanının titizliğiyle düzenlemişti: filanca nereden gelerek salona girecekti, kim kimin elini tutacaktı ve hepimiz nerede nasıl duracaktık. Randolph prova boyunca kıpırdayıp durdu ve sonunda «çok önemli» işinin başına dönmesine izin verilince son derece rahatlamış göründü. Annem derin derin içini çekerek, Randolph'un bu halinin kendisi için ne güç olduğunu herkesin bilmesi için tüm gerekenleri yaptı. Sonunda da, kocasının davranışına ne kadar sinirlendiğini anlatmak için ertesi günkü gerçek düğüne kadar dinlenmek zorunda olduğunu söyleyerek odasına çekildi.

Ertesi sabah çok erken saatte, güneş daha doğmadan uyandım, ama yataкта kalarak tavanı seyretmeye koyuldum. Günün anlamı, hayatımın en hüznü ve de en mutlu anlarından bazılarının sinema şeridi gibi gözlerimin önünde canlanmasına neden olmuştu. Ben küçük bir kızken Longchamp Anne'nin saçlarını fırçalarken benimle ilgili düşlerini ve umutlarını anlatmasını anımsamamam mümkün değildi. Büyüdükten sonra çok güzel bir kadın olacağımı ve bir prensin kalbini fethedeceğimi hayal ediyordu.

«Güzel bir köşkte oturacak ve en küçük bir emrini bile yapmaya

koşacak bir hizmetkâr ordun olacak,» derdi, ben de aynada başını yana eğip pırl pırl gözlerle bana baktığını görürdüm.

Ama sonra hastanede onu son görüşümdeki solgun yüzü, donuk bakışlı gözleri hayalimde canlandı. Elime yapışan elini hâlâ hissedebiliyordum. Jimmy'nin hıçkırmasını hâlâ duyabiliyor ve görebiliyordum. Longchamp Baba'nın gri yüzü, kapalı gözlerimin arkasındaki karanlığın içinde belirdi. Tüm ıstırap ve acılar kara gözlerinin içinde yüzüyordu.

Hıçkırıklarımla boğuşuyor, gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyordum. Bugün evleniyordum ve gerçek annem benim için şık ve zengin bir davet düzenlemek için elinden geleni yapmış olsa bile, ben Longchamp Anne'yle Baba'yı özleyiyor, yanımda olamayacaklarına hayırlanıyordum. Annesiz, babasız bir gelinmişim gibi bir his duyuyordum. Randolph acıklı bir baba müsveddesiydi, anneme gelince, o benim düşünümü düşünmekten çok, uzun zaman dillerde dolaşacak bir parti düzenlemenin peşindeydi.

İstemeyerek de olsa, Michael'i ve New York'daki apartmanında geçirdiğimiz romantik zamanları anımsamaktan kendimi alamıyordum. O sıralar bana türlü vaatlerde bulunmuştu; masallara layik bir düşünle evlenecektik, türlü ünlüler törende hazır bulunacaklar, haberleri gazetelerle dergilerde yayımlanacaktı, arkadan, Fransız Rivierası'nda halayımızı geçirecek, İsviçre'de bir şale kiraliyacak, Akdeniz'de gemi yolculuğunu yapacak, sonunda da sahneye zaferli bir dönüş yaparak birbirimize aşkımızı şarkılarımızla ilan edecek ve süperstarlık konumuna erişecektik.

Bütün bu umutlar aynen sabun köpüğü gibi sönmüş, gitmişti. Christie olmasa, gerçekte hiçbirinin olmadığına kendimi inandırmaya çalışacaktım.

Ama hepsi olmuş, buna ek olarak Meadovvs'da o dehşet dolu ayları da yaşamıştım. Olanları kurşunkalemle yazılmış satırlar gibi belleğimden silemezdim. O çeşitli olaylar, üzüntülerle ıstıraplar, gözyaşlarıyla kahkahalar, kalp kırıklığıyla ferahlama birbirine karışarak sonsuza dek beraberimde taşıyacağım bir anı salatası oluşturmuşlardı.

Güneşin ilk ışınları perdelerin aralığından içeri süzülerek odayı taze bir sıcaklık ve umutla doldurunca, bu karamsar düşünceler kafamdan silindi. Christie'nin beşiğinin içinde kımıldadığını duydum. Az sonra ken

di kendine mır mır söylenirken, gözlerindeki uyku da silindi ve yeni bir keşif gününe başlamış oldu.

Yataktan kalkıp yanına gittim. Saatin ne kadar erken olduğunu sezmiş gibi bana şaşkınlıkla baktı. Onu kollarımın arasına alarak pencere nin yanına götürdüm ve bu nefis ilkbahar gününü seyredebilmesi için perdeleri açtım. Karanlıkla gölgelerin, doğan güneş karşısında gerilemeleri benim gibi onu da büyülemişti. Her yerde kuşlar uyanıyor, yuvalarıyla dallarından havalanarak ılık sabahı selamlıyor ve yiyecek bulma savaşlarına başlıyorlardı.

«Güzel bir sabah, değil mi, Christie? Annen bu güzel ilkbahar sabahında evlenecek,» dedim. Christie ne dediğimi anlıyormuş gibi dönüp merakla bana baktı. Sonra, mavi gözlerini önümüzdeki sahneye çevirerek, onu minik bir meleğe benzeten gülümseyişini gösterdi.

Çok geçmeden Sissy bebeğe bakıp bana yardımcı olmak için geldi, Bayan Boston da bana bir kahvaltı tepsisi getirdi. Bayan Boston ilk iş olarak annemin dedikodusunu yaptı. «Gece yarısı kalkmam gerekmişti,» diye anlattı. «Şişgi görmeyeyim mi... Ne olduğuna bakmaya gidince anneni gördüm. Sabahın dördü var yoktu.»

«Ne yapıyordu peki?» diye şaşkınlıkla sordum.

«Kalkmış, tuvalet masasının başında makyaj yapıyordu. Heyecandan belki de vaktini şaşırmıştır.» Bayan Boston bu son cümlesini başını sallayarak eklemişti. Ama annemin yaptıkları artık beni şaşırtma özelliğini kaybetmişti.

Çok geçmeden Trisha hazırlanmam için yardıma geldi. Sissy, Christie'yi giydirdi ve bizi rahatsız etmemesi için alıp götürdü.

Trisha bana, «Sinirli misin?» diye sordu.

«Yani ellerim titrediği ve dudaklarımı boyamaya cesaret edemediğim için mi böyle söylüyorsun?» diye gülerek karşılık verdim. Trisha, saçlarıma biçim vermeme yardım etti. Annem konukları karşılamak için aşağı inmeden önce bize bakmaya geldi.

Üstünde fildişi rengine atkısız bir tuvalet vardı. Bunun bedeni incilerle işli bir danteldendi. Omuzlarına örümcek ağı kadar ince bir şal almıştı. Boynuna en gösterişli pırlantalı gerdanlığını takmıştı. Kulaklarında ise bununla uyumlu pırlantalı küpeler sallanıyordu. Sol koluna zümrütler, pırlantalar ve yakutlarla bezeli kalın altın bileziğini takmıştı. Bir

keresinde bu bileziğin otelin yarısı değerinde olmasıyla övünmüştü.

«Çok güzel olmuşsun, anne,» dedim.

Trisha da, «Evet, Bayan Cutler. Gerçekten çok güzelsiniz,» diye bana katıldı.

«Teşekkür ederim, kızlar. Sana iyi şanslar dilemeye ve bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmaya gelmiştim, Dawn. Bundan sonra çok meşgul olacağım,» dedi.

«Teşekkür ederim, anne, her şeyimiz tamam,» demem üzerine, bana pırl pırl bir gülümseyiş yöneltti ve otelin kraliçeliği rolünü oynamak için acele uzaklaştı.

Jimmy geleneklere bağlılığıyla beni şaşırttı. Şapel'de buluşmamızdan önce beni görmeyi ya da kendini bana göstermeyi reddetmişti. «Bütün bir ömre yetecek kadar şanssızlık gördük,» dedi. «Daha fazlasına yol açacak bir şey yapmamaya kesinlikle dikkat edeceğim.»

Trisha ile ben müziğin başlamasını beklemek üzere bizden beklenen konuma geçtiğimizde o kadar titriyordum ki, mihraba giderken mutlaka ayağımın bir yere takılacağına ve düşeceğime emindim. Philip müziğin başlamasına birkaç saniye kala Randolph'u getirdi. İkisi de smokin, giymişlerdi. Philip'in smokini mum gibi üstüne oturmuştu ve delikanlı her zamankinden yakışıklı görünüyordu, ancak, Randolph'un ki üzerinden sarkarak ne, kadar kilo kaybettiğini vurguluyordu. Philip saçlarını kestirmeyi ve sinekkaydı traş yaptırmayı başarmıştı. Adamcağız gülümsüyor ve heyecanlı görünüyordu, ama aradan birkaç saniye geçmeden kıpırdamaya başladı ve dalgınlaştı. Philip'in kulağına sürekli bir şeyler fısıldadığına dikkat ederek, «Baban iyi mi kuzum?» diye sordum.

«Merak etme,» dedi Philip. «Küçük rolünü aksatmadan oynayacak.» Bana dikkatle baktı. «Hiç bugünkü kadar güzel olmamıştın, Dawn. Tören başlamadan önce bana bir öpücük vererek şans dileyebilir misin?»

«Peki, Philip,» dedim.

Gözleri parladı ve beni dudaklarımdan öpmek için eğildi, ama ben atik davranarak ona yanağımı çevirdim. Düşkırıklığına uğrayan delikanlı, yanağıma küçük bir öpücük oturttu ve geri çekildi. «İyi şanslar, Dawn,» diye fısıldadı.

«Teşekkür ederim, Philip.»

O sırada müzik başladı ve biz de mihraba doğru yürüyüşe geçtik.

Jimmy mihrabın önünde beni beklerken ne kadar yakışıklıydı. Be ona yaklaştıkça gözleri parlamaya başladı. Hiç kimsenin beni Jimrrr' kadar sevmeyeceğini düşünüyor ve böyle bir erkeğim olduğu için ço' şanslı olduğuma inanıyordum.

Beceriksiz bir davranışta bulunmak korkusundan sağıma, solum bakmaya cesaret edemiyordum. Buna rağmen, konukların arasındayörenin ileri gelenlerinden bazılarıyla karıları gözüme ilişti. Çeşitli toplantılarda onlarla karşılaşmıştım. Bay ve Bayan Updike'la Bay ve Baya Dorfman'ın birlikte oturduklarını gördüm. Erkekler gülümsüyor, kadınla ise hiçbir şeyi gözden kaçırmamak ister gibi etrafı dikkatle inceliyorlardı. Bazı kimseler bana eleştiriyile bakıyormuş gibime geldi. Öyleleri, ke dimi, zengin bir kızın giysilerini giyerek o zengin kızın kimliğini ve hayatını çalmış yoksul bir kızmışım gibi hissetmeme yol açıyorlardı.

Annemin herkese ısl ısl gülümsediğini gördüm. Pürüzsüz tenini üstündeki ziynetler de gülümseyişi kadar göz kamaştırıyordu. Ba Alcott da yanında duruyor ve bana sempatiyle bakıyordu. Smokin ceke ti ve yakasına taktığı karanfille çok şık ve kibar görünüyordu. Geçidi bir yanında Sissy, Christie'yi kollarının arasında tutuyordu. Kızım, kaba rık etekli beyaz elbisesinin içinde porselen bir bebekten farksızdı. Etrafında olan bitenlere içermiş gibi bakıyordu. Sanki büyülenmişti. Ben gördüğüm an gözleri parladı.

Orada burada otelin çeşitli bölümlerinin şefleriyle eşleri gözüme ilişti. Onların gülümseyişleri öbür konuklarınkinden daha içten görünüyordu.

Jimmy'nin yanında yerimi aldım. Rahip kısa bir duayla töreni açtı. Kalbim göğsümün içinde davul gibi atıyordu. Rahibin her duruşundaki sessizlik anlarında herkesin, kalbimin atışlarını duyduğuna emindim.

Tam o sırada Randolph eğilip kulağımın içine, «Cutler Nine'yi görmiyorum,» dedi. «Herhalde onu gelmekten alıkoyan bir şey oldu. Gidip bakayım.»

«Ne? Hayır, Randolph.»

Onu durdurmak için hızla döndümse de, adamcağız kilisenin ortasındaki geçitten kapıya doğru atılmıştı. Cemaatin arasında şaşkınlık mırıltıları duyuldu. Annem bayılır gibi olmuştu. Bronson hemen kolunu

nun beline doladı. Rahip bir an durduktan sonra anneme baktı. Annem Bronson'a bir şey söyledi, adam bunun üzerine öne doğru bir, I adım attı ve rahibe bakarak başını eğdi. Rahip bunun üzerine, «Bu adını kim bu erkeğe veriyor?» diye sordu.

Bronson Alcott, «Ben veriyorum,» dedi. Cemaatin arasında yine aşkınlık anlatan mırıltılar dolaştı, ama rahip buna rağmen törene evam etti. Philip o sırada parmağıma geçirmesi için yüzüğü oldukça isteksiz bir tavırla Jimmy'ye uzattı.

Rahibin sözlerini yinelemesi gerektiğinde Jimmy'nin gözlerinin içine baktım, ama o sırada Philip'in dudaklarını kıpırdattığını görmek beni şaşırttı. Yemini o da yineliyordu: «Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günlerde ve kötü günlerde...» Jimmy aracılığıyla benimle evlendiğini sanıyordu san-ki. O da Jimmy ile aynı zamanda «Evet» diye heceleledi. Öylesine sarsılmıştım ki, yemini yinelememi söyleyen rahibi neredeyse duymayacaktım. Ama kendimi toparladım, Jimmy'nin yüzüğünü onun parmağına geçirirken de bizi sonsuza dek birbirimize bağlayacak olan sözleri yineledim: «Ölüm bizi ayırana kadar.»

Öpüştük ve alkışlar arasında kilisenin ortasındaki geçitten kapıya doğru hızla uzaklaştık. Düğün töreni sona ermişti. Artık Bayan James Gary Longchamp'dım.

Kokteyllerle bunu izleyecek yemek için otelin geniş lobisi uygun görülmüştü. Konuklar içeri girerken annem, Jimmy ve ben onları karşılamak için sıra olduk. Annem henüz tanımadığım bazı önemli konuklarla tanışmamız için Bay Updike'in, Jimmy ile benim yanımda durabileceğini düşünmüştü. Aslında bu, Randolph'un yerine getirmesi gereken, lakat bunu başaracak durumda olmadığı bir görev olduğu için, kalbimde hüznü duydum. Kendisi zaten ortalıkta yoktu. Philip'e babasını sorduğumda bakacağını söyledi.

Konuklar sıradakilerin elini sıktıktan sonra, lobinin iki yanında kurulu içki barlarının başına gidiyorlardı. Erkek ve kadın garsonlar annemin unlar için özel olarak dizayn ettiği yeni üniformaları giymişlerdi. Erkekliarsonların üstünde kırmızı yelek, beyaz gömlek, beyaz papyon kravat ve kırmızı pantolon, kadın garsonların üstünde ise beyaz yelek, beyaz

fiyonklu kırmızı bluz ve beyaz etek vardı. Kalabalığın arasında dolanı sıcak ve soğuk ordövrler: kızartılmış ve haşlanmış karidesler, ton balığı havyar ve kaz ciğeri ikram ediyorlardı. Bazı garsonlar da tepsiler içinde şampanya getiriyorlardı.

Lobinin uzak köşesine beş kişilik bir orkestra yerleştirilmişti. He keşle el sıkıştıktan sonra, Jimmy, ben ve Trisha kendimize biraz yiyecek, içecek aldık. Christie, Sissy ile birlikte orkestranın yanındaydı müziğe ellerini çırparak eşlik ediyor ve iki yanına sallanıyordu. Zate herkes de çok eğleniyor görünüyordu. Philip çok geçmeden Randolph'u aramaktan döndü ve babasının ofisinde bazı önemsiz işleri meşgul olduğu haberini getirdi. «Biraz akli karışık, ama başka bir şey yok,» dedi.

«Yanımıza gelmeyecek mi?»

«Gelecektir, tabii. Birazdan.»

Konuklar yemek ve dans için balo salonuna davet edilmeden önce Bronson Aicott yanıma sokuldu. «Tören esnasındaki davranışıma kızmadığımı umarım,» dedi. «Randolph en münasebetsiz zamanda başını alı, gidince annen paniğe kapıldı ve benden bir şeyler yapmamı istedi.»

«Anlıyorum,» dedim. «Size teşekkür borçluyum.»

Bronson gülümsedi. «Geline öperek kutlayabilir miyim?» Olur gibi?) lerden başımı eğmem üzerine beni sevgiyle yanağımdan öptü. Elimi davucunda sıkarak, «Sana mutluluklar ve bol şanslar dilerim,» dedi. «ki niz de çok güzel bir çift oldunuz.»

Bronson bu sözlerden sonra, çok iyi vakit geçirdiği belli olan annemin yanına yürüdü. O, bir erkek hayran grubunu etrafında toplamıştı bile ve beğenilen bir kadın olmanın bol bol keyfini çıkarıyordu.

Aradan çok geçmeden orkestra sustu ve orkestra şefi mikrofonu eline alarak, konukları balo salonuna davet etmekle görevlendirildiğini haber verdi. Konuklar içeri girerken, üstünde kırmızı ve sarı güllerle «DAWN VE JAMES'i KUTLARIZ» yazılı dev bir kemerin altından geçtiler. Bütün masaların ortasında dekoratif çiçek gruplamaları yer alıyordu. Masaların yanında gümüş buz kovalarının içinde şampanya şişeleri vardı. Konuklara düşünün küçük anıları armağan edildi: üstünde altın□ dan harflerle «Dawn ve James», ayrıca tarih yazılı altın çerçeveli kibrit kutuları, üstüne adlarımız ve bir gelinle damat silueti kakılmış gerçek

eriden kitap işaretleri, hanımlara da arkasında «Dawn ve James Cutler Koyu» yazılı makyaj aynaları...

Konuklar balo salonuna girerlerken anneme Randolph'a gidip bakmasının gerekeceğini ima ettim. Ağzına bir kaşık dolusu balık yağı akıtmışım gibi yüzünü buruşturdu. «Ne diye? İnsanın içini karartıyor, ayrıca, hepimizi zor duruma düşürdü.»

«İyi ama...»

Ama başka bir şey söylememe fırsat kalmadan annem birisinin kondisine doğru geldiğini gördü. Bunun üzerine şen bir kahkaha attı ve konuğa doğru uzaklaştı.

Sonunda Randolph'un ofisine giden ben oldum. Adamcağızı masanın başında bir deftere bir şeyler karalamakla meşgul buldum. Ona yaklaşıp, «Randolph, iyi misin?» diye sordum.

Adamcağız önce başını kaldırarak bana, sonra da önündeki deftere baktı. Birdenbire bir tek yaş sol gözkapağının altından kopup yanağı boyunca yuvarlanmaya başladı. Dudakları titriyordu. «Gitti,» dedi. «Annem gitti.»

Gerçekle en sonunda yüzleşmesine sevinmiştim. «Evet, Randolph,» dedim, «Artık o öldü.»

Adamcağız başını sallayarak Cutler Nine'nin masanın üstündeki fotoğrafına baktı. «Onunla vedalaşmaya bile fırsat bulamadım,» diy mırıldandı. «Birbirimize söylememiz gereken şeyleri hiçbir zaman söylemedik. En azından ben ona söylemem gerekenleri söylemedim. Oysa o benimle daima ilgilenir, beni korurdu.»

«Randolph, çok üzgünüm,» dedim. «Uzun zamandan beri gerçeklerden kaçtığını biliyorum, ama artık bunu başarman iyi oldu. Belki artık yine bir şeyler başarabilir, annenin olmanı istediği gibi olabilirsin.»

«Bilmiyorum,» dedi. «Bunu başarabilir miyim bilmem. Kendimi öyle perişan hissediyorum ki.»

«Zamanla iyileşeceksin, Randolph. Buna eminim.»

Orta yaşlı adam bana gülümsedi. «Ne kadar güzelleşmişsin.»

«Teşekkür ederim, Randolph. Bunun benim düşün günüm olduğunı biliyorsun. Törenle kokteyl sona erdi. Şimdi yemek yemek için hep birlikte balo salonuna geçiyoruz. Sen de gelip bugünü bizimle kutlamak istemez misin? Ailece içeri girmemizin zamanı geldi,» diye vurguladım.

Randolph, «Evet,» dedi etrafına bakınarak. «Birazdan gelirim. Ya nız önce kendimi biraz toparlamalıyım.» Anlamalı kara gözlerini ba³ çevirdi. «Sana iyi şanslar, Dawn.» Beni bir daha hiç görmeyecekm; gibi konuşmuştu.

«Gecikme, Randolph. Ne olur,» dedim.

Yanağını elinin tersiyle sildi. «Gecikmem,» dedi. «Teşekkür ed rim.»

Lobiye döndüğümde annemi Jimmy'nin yanında beni sabırsızlık! bekler buldum. «İçeri girme zamanımız geldi. Nerelerdeydin?» dedi.

«Randolph'u görmeye gittim. Artık gerçeği yavaş yavaş kabulle meye başlıyor,»

«Bunun zamanı çoktan geldi de geçiyor bile.»

«O seni istiyor, ona yardım edecek birine ihtiyacı var,» dedim.

Annem, «Öf Dawn, bu tatsız işi şimdi açmanın sırası mı?» diye ini di. «Bugün senin düğün günün! Tadını çıkar!»

«Randolph bizimle içeri gireceğini söylemişti,» diyerek etrafım bakındım.

Tam o sırada içeriden adlarımızın anons edildiğini duyduk. «Bayan lar, Baylar, ev sahipleriniz Cutler'ler ve gelinle damat Bay ve Baya James Gary Longchamp.»

Jimmy, «İçeri girsek iyi olacak,» dedi.

«Peki» der gibi başımı salladım ve kocamın koluna girdim. Kemer i altından geçmeden önce son bir kez daha arkama baktım, ama Ran dolph görünülerde yoktu.

Sofrada Bronson Alcott annemin sağında oturuyordu. Randolph' ait boş sandalye ise solundaydı. Jimmy ile ben oturur oturmaz Bron son Alcott ayağa kalktı ve gelinle damadın sağlığına kadeh kaldırma onurunun kendisine verildiğini söyleyerek bize döndü.

«Cutler Koyu halkı Bay ve Bayan James Gary Longchamp'a sağ-lık, mutluluk ve başarı diliyor. Ben de ikinizin uzun ve çok mutlu bir evli-liğiniz olmasını diledim.» Kadehini kaldırdı. «James ile Dawn'a içiyo-rum.» Masanın etrafındaki konuklarda bir ağızdan, «James'le Dawn'al» diye yinelediler.

„ Bu içten dileğin arkasından tokuşturulan kadehlerin çıkardığı tıngır-tı bütün salonda yankılandı.

Jimmy ile ben kalkıp iki kez dans ettik. Arkadan Philip benimle

dans etmek istedi. Jimmy'nin bakışları sertleşmişti, ama başını eğmesi üzerine Philip'le dansa kalktım.

Delikanlı beni göğsüne bastırarak dönerken, «Annem bu kez hiçbir masraftan kaçınmamış,» dedi. «Bu otelde hiç böylesine görkemli bir parti görmemiştim. Eminim, Cutler Nine hayatta olsaydı, dünyada bu kadar harcama yapmazdı.»

«Annemin paraya ve harcamalara fazla akli ermiyor, aldırıldığı da yok.»

Philip, «Bununla birlikte senin için masraftan kaçınmadığına sevindim. Böyle bir düğüne sen tanıdığım herkesten daha fazla layıksın,» dedi. Devam etti. «Çok merak ediyorum, acaba benim düğünüm de bu ayarda bir şey olacak mı? Sanırım olacaktır.»

«Resmen nişanlandın mı?» diye sordum¹.

«Henüz değil, ama o tarih yakın,» Philip ekledi. «Nişanlımın ailesi çok zengindir.»

«Senin için sevindim, Philip.»

Delikanlı beni bir kez daha hızla döndürerek, «Ne de sen istediğin kızla birlikte olamayacak olduktan sonra para önemli değildir,» dedi.

«Ama sen o kızı istiyorsun, öyle değil mi, Philip?»

Delikanlı, «Biliyor musun, o kızın yerinde senin olmanı isterdim, Dawn,» diye karşılık verdi. Gözleri sonsuz bir arzuyla doluydu.

«Böyle bir şeyin asla olamayacağını bildiğimize göre, konuşması da anlamsız, öyle değil mi?» dedim.

«Haklısın,» dedi. «İnsanı gereksiz yere üzmekten başka işe yaramaz.» □

Dans sona erdikten sonra Philip'ten gidip Randolph'a bakmasını İttedim. «Niçin geciktiğini merak ediyorum,» dedim.

«Sen emret,» diyerek önümde eğildi ve uzaklaştı.

Bu kez Bronson Alcott beni dansa kaldırdı. «Biliyor musun,» dedi. «Jimmy'yi bayağı kışkırtıyorum. Bütün sahilin en parlak kızını elde etti.»

«Tam aksine, Bay Alcott. Asıl ben en parlak partiyi yaptım,» dedim.

Orta yaşlı adam güldü. «Ne olur, bana Bronson de,» dedi. «Kendimi senden yaşlı hissetmek hoşuma gitmiyor.»

«Boşuna değil ya, annemle o kadar iyi anlaşıyorsunuz. O da yaşlımın bekleneneği gibi davranmaya yanaşmaz,» diye burun kıvırdım.

Dans bitince kavallemi bırakıp Jimmy'nin yanına koştum. «Bura dan bir an önce kaçıma ve halayımıza çıkmaya can atıyorum, dedim.

Yüzü gülen Jimmy beni hafifçe öptü. Derken Sissy, Christie'yi yan miza getirdi, biz de onunla dans pistine çıktık, onu aramızda tutara dans ettik ve müziğin tadını çıkardık.

Philip o sırada çıkagelerek, Randolph'un, ofisindeki divanda uyu kaldığını söyledi. «Onu uyandırmaya kıyamadım,» dedi.

«Belki öylesi daha iyi,» diye itiraf ettim.

Yemek ve dans, akşamın ilerleyen saatlerine kadar sürdü. Erk kalkmak ve günün heyecanı beni öylesine yormuştu ki, davetin sonunf yaklaşmasına bayağı sevinliyordum. Dişlerini fırçalamak gibi en bas işlerin dahi onu yorduğundan yakının annem, sonsuz bir enerjiy kavuşmuş görünüyordu. Özellikle erkeklerden aldığı övgüler onu ço mutlu etmişti. Ona veda etmeye geldiklerinde, «İyi ama saat dab erken!» gibilerden sözlerle konuklarının gitmesini önlemeye çalışıyordu

Buna rağmen herkes dağılmakta gecikmedi ve geride, sadece ora on iki kişi kaldı: En son gidenler Bay Updike, Bay Dorfman ve Bronso Alcott oldu.

Jimmy ile balayı yolculuğumuza çıkmak için bavullarımızı hazırla mıştık. Uçak biletlerimiz de Jimmy'nin yanındaydı. Otelin otomobili üstümüzü değiştirir değiştirmez bizi havaalanına götürmek üzere kapı da bekliyordu. Sissy'nin Christie'yi yatırmasına yardım ederken kızım annesinin bir süre yanında olmayacağını ve Sissy'yi üzmemesini söyl meye çalıştım. Christie ne dediğimi anlamış olmalıydı ki, bana h zamankinden sıkı sarıldı ve beni uzun uzun öptü.

Sissy, «Siz üzölmeyin, Davım,» dedi. «Christie'ye gözüm gibi baka cağım.»

«Buna eminim, Sissy. Teşekkür ederim.»

Kız, «Çok güzel bir gelindiniz,» derken gözlerinden yaşlar süzölü yordu.

«Sen de bir gün güzel bir gelin olacaksın, Sissy.»

Kız gülömsedi ve birbirimizi kucakladı. Jimmy çantalarımızı aşağı indirmişti bile. Beni lobide bekliyordu. Aşağı inerken, süröklenir gibi merdiveni çıkan annemle karşılaştım. «O kadar yorgunum ki,» dedi «Bu gidişle bütün bir haftayı uykuda geçireceğim.»

Ben, «Teşekkür ederim, anne. Olağanüstü bir düğündü,» diye karılık verdim.

Annemin hemen yüzü güldü. «Öyleydi, değil mi?»

«Her şey mükemmeldi. Randolph'un dışında tabii,» dedim ve ekledim. «Umarım artık onunla ilgilenirsin.»

Annemin yüzünden gülümseyiş sHindi. «Lütfen, bana onu hatırlatma,» dedi. Hafif hafif inleyerek yukarı çıkmayı sürdürdü.

Kalan basamakları hızlı hızlı inerek Jimmy'nin yanına vardım. Bizim□'e havaalanına kadar gelecek olan Trisha, kapıda Jimmy'nin yanında "uruyordu.

Ben lobiden geçerken resepsiyon masasına yaslanmış durumda bekleyen Philip yanıma geldi. «Hoşça vakit geçir,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

«Seninle giden ben olmak isterdim,» diye ekledi.

Onu duymamış gibi davranarak Jimmy'nin beni bekleyen kollarının rasına atılmaya koştum.

Balayı ve Üzüntüler

Otelin limuzininde başımı Jimmy'nin omuzuna dayayarak gözlerimi kapadım. Yorgunluktan belki tükenmiştim, ama mutluydum. Kocamın parmaklarının, alnıma dökülmüş saç perçemlerini arkaya ittiğini ve sevgiyle dolu, sıcak öpücüğü için yer açtığını hissettim. Gözlerim kapalı olarak gülümsedim.

Jimmy, «Büyülü bir düş gören genç bir kadına benziyorsun,» diye fısıldadı.

«Öyleyim,» diye yanıt verdim.

Jimmy, «Ben de o düşün içinde olduğum sürece bir sakıncası yok,» dedi. Gözlerimi yavaşça açarak yumuşak bakışlı, kara gözlerine baktım. Ne de olsa başka bir erkeğe çılgınca âşık olmuş ve o erkeğin çocuğunu doğurmuştum. Jimmy düşlerimin onu da kapsayıp kapsama-diğini merak etmekte haklıydı.

Bana olan aşkının ne kadar derin ve güçlü olduğu birden kafama çarpıldı. Michael beni terkettikten sonra adama olan aşkımın son bulup

bulmadığını hiçbir zaman sormamıştı. Michael'i sık sık düşünüp düşünmediğimi de merak etmiyor görünüyordu. En azından bunu hiçbir zaman sormamıştı. Belki de ona yalan söyleyip, Michael'in arada sırada ve özellikle Christie kollarımdayken aklıma geldiğini inkâr edemeyceğimi biliyordu.

Ama Jimmy bütün bunları unutmaya hazırdı. Birbirimize olan sevginin her geçen gün daha kuvvetleneceğine inanıyordu. Onun için kadar büyük bir değerim vardı ki bu uğurda her şeyi göze alıyordu. Benim ise onu sevdiğime ve bu sevginin daha da güçleneceğine inanım vardı.

«Sen her zaman düşlerimin bir parçası olacaksın, Jimmy. Sonsuz dek...» diye ona söz verdim ve dudaklarımı ona uzattım. Uzun uzun öpüştük. Sonra ben gözlerimi yine kapadım ve başımı onun göğsünü üstüne kaydırdım. Jimmy hava limanına varmamıza kadar beni öylece tuttu.

Uçakla Cod Burnu'nun ucundaki Provincetown'a kadar gittik. Orada bindiğimiz taksi bizi kumsalda olan motelimize götürdü. Balayı daire sine yerleştirdiğimizde vakit gece yarısına yaklaşıyordu. İkimiz de yorgun, fakat çok heyecanlıydık. Odamızın küçük bir balkonu vardı. Yerden yalnız iki kat yukarıdaydık, ama karşımıza bir engel dikmeden uzayan kumsal, geniş bir okyanus manzarasından yararlanabilmemizi sağlıyordu. Berrak bir geceydi, yıldızlar da siyah kadife üstüne serpiştirilmiş pırlanalar gibi ışıltıyorlardı. O kadar mutluydum ki, Jimmy arkadan beni yaklaştı. Aklımdan geçenleri sezmiş gibi kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. «Mutlu musun?» diye sordu.

«Bilsen hem de ne kadar mutluyum, Jimmy.»

Delikanlının gözlerinde tatlı bir anlam biçimlendi. «Yıldızlar ne kadar yakın gözüküyorlar,» dedi ve beni yanağımdan öptü.

«Çok da parlaklar,» dedim. «Gözlerimi kapadığımda bile onları görebiliyorum!» Jimmy gülerek beni kendisine çevirdi ve dudaklarımdan öptü. «Bayan James Gary Longchamp,» diye fısıldadı ve beni tüy gibi havalandırarak yatağa taşıdı. Beni oraya yatırdıktan sonra tepemde durdu. Bir yandan saçlarımı okşarken bana bakıyordu.

Daha önce bir kere Jimmy beni New York'ta görmeye geldiği zaman oteldeki odasına gitmiştik ve orada sevişmemize ramak kalmıştı. Michael'le tanışmamdan önceydi bu. İki kardeş gibi büyütülmemize

Işkın anılar Jimmy'de de, bende de o tarihte henüz o kadar tazeydi ki, ramızda kan bağı olmadığını ve birbirimizi arzulamamız ve sevmemiz- de kirli olan bir taraf bulunmadığını kendimize tekrarlamamıza karşın, yıllar yılı kardeş gibi yaşamının etkisinden sıyrılamamıştık.

Jimmy de aynı şeyleri hissetmiş ve bizim için henüz çok erken Olduğuna karar vermişti. Böylece, birbirimize sarılmamıza ve birbirimizi öpüp koklamamıza karşın, sön adımı atmaktan kaçınmıştık. Bunu yaptığımız anda yanlış bir suçluluk, yalanlar ve aldatmacaların üstünde kurulu olan aramızdaki duvarın, aslında hiçbir zaman aramızda olmaması gerektiğini ve yıkılacağını biliyordum.

Jimmy, «Çok mu yorgunsun?» diye sorarak beni bu rahatsızlık verici düşüncelerden kurtardı.

«Hayır,» dedim ve bluzumun düğmelerini çözmeye giriştim.

Jimmy, «O işi bana bırak. Sen yatıp yıldızları seyret,» dedi.

Gülümsedimse de, Jimmy'nin parmaklarını bluzumun düğmelerinin üstünde hissettiğim an kalbim çarpmaya başladı. Bluzumu usulca (istümden sıyrıldı ve kollarımdan aşağı kaydırıldı. Arkasından, aynı yavaş lılıkla sutyenimin kancalarını söktü. Gözlerimi açmadım. Yatağın ayakları Cına doğru çekilerek iskarpinlerimi ayaklarımdan çıkardı ve etekliğimi bacaklarımdan üzerinden aşağı çekti. Külodumu da çıkardığında en sonunda gözlerimi açıp ona baktım. Bana öylesine bir arzuyla bakıyordu ki, başım döndü.

Fısıltıdan farksız bir sesle, «Beni, senin soyunmanı seyrederken yakaladığın zamanları anımsıyor musun?» diye sordu.

O zamanlar yüzünün nasıl kıpkırmızı olduğunu anımsayarak, «Evet,» dedim.

«Vücudunun nasıl değiştiğine tanık oldukça büyüleniyordum. Göğüslerin geliyor, vücudunun çizgileri daha bir yuvarlanıyordu. Bakmak istemiyordum, doğru olmadığını biliyordum, ama sen bir mıknaşılın, benim başım da sanki bir demir parçasıydı.

«O divan yataklarını paylaştığımız zaman vücutlarımız birbirine değince nasıl havaya sıçradığını da anımsıyorsun, değil mi?»

Jimmy ellerini onları bekleyen göğüslerimin üstüne koyarak, «Evet, anımsıyorum,» dedi. Gözlerimi kapadım ve vücudunun üstünden sıyrıp attığı giysilerinin çıkardığı hisrtıya kulak verdim. Birkaç saniye sonra, çıplak olarak yanımdaydı ve ikimizin de düşlerimizde gördüğümüz,

hayalini kurduğumuz şey gerçekleşme yolundaydı.

Şimdi göğüslerimin üstüne kelebek gibi hafif öpücükler kondur dudakları gerçekte. Beni okşayan ve giderek kendisine yaklaştıran eli gerçekte. Taş gibi sert erkekliğinin dokunuşu gerçekte. Sahte bir geçiş, şin kapısını en sonunda kapar gibi bir kez daha durakladık, ondan sonra da coşku dolu bir kucaklaşmayla gerçek anlamda karı koca oldık. Aşk ruhumun derinlerine, giderek daha derinlerine saplanırken, ben 'onu kendime çekiyor, giderek daha fazlasını isteyerek ikimizi de inle; durumuna getiriyordum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sürekli 'vızıltıya dönüşmüştü ve kanımı vücudumda giderek daha hızlı koşturuyor, bu arada parmaklarım karıncalanıyordu.

Sonradan ihtirasımızın yoğunluğuna ikimiz de şaşarak yan yana yatıp kaldık. Jimmy'nin parmakları benimkileri hapsedmişti. Böylece ele tutuşarak ve konuşmadan yatıyor ve karanlığa bakıyor, bu arada penceremizin dışında yıldızlar sanki daha çok parlıyor, ışıkları okyanusun yüzeyinde oynuyor, Jimmy ile benim en sonunda karı koca oluştuk muza sanki bütün dünya sevinliyordu.

İkimiz de o gece rahat ve derin bir uykuya daldık. Perdelerin aratıldığından içeri süzülen güneşin ışınları bile uykumuzu bölemedi. Okyanüsün sesintileri perdeleri havalandırdı ve bizi sanki dürttü, böylece sonundaki gözkapaklarımızı araladık ve birbirimizin yüzüne baktık.

Jimmy, «Bu, Bayan James Gary Longchamp olarak uyandığın sabahın,» dedi. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Açlıktan ölüyorum,» diye karşılık vermeme kocam bir kahkahla attı. Duş yaptık ve kahvaltıya gitmek için acele giyindik. Motel restoranının oldukça büyük bir terası vardı. Buradaki şemsiyeli masalardan birine oturup taze sıkılmış portakal suyu, kahve ve bakan yumurtadan oluşan sabah kahvaltımızı ettik.

Daha sonra kumsalda uzun bir gezinti yaptık, deniz kabukları aradık ve birbirinden ilginç kabuklar keşfederek birbirimizi şaşırttık. Motel döndüğümüzde yanımızda bir torba dolusu deniz kabuğu vardı. «Christie bunlara bayılacak,» dedim.

Öğleden sonra kumların üstünde yattık ve okyanusta yüzdük. Bütün gün kadar hareket iştahımızı kamçıladığından ikimiz de Cod Burnu'nun ünlü istakozunu tatmaya hazırдық. Jimmy yörede epeyi araştırma yaptığının tüm faaliyetlerimizi önceden planlamıştı. Bu arada limandaki bir,

deniz ürünleri lokantasında yer de ayırtmıştı. Bunun kapısının üstündeki tabelada «Bugün yediğiniz istakoz dün Cod Burnu koyunda yüzüyor□'u» diye yazılıydı.

Lokantanın çok sevimli ve romantik bir atmosferi vardı. Yalnız mumların aydınlattığı bir masada oturuyor ve limandaki tekneleri görüyorduk. Bunlardan birçoklarının ışıkları yandığından uzaktan bakınca denize düşmüş yıldızları anımsatıyorlardı. Yemekten sonra kentte küçük bir gezinti yaptık, camekânları seyrettik ve dönerken götürmek için ne gibi armağanlar satın alacağımızı planladık.

O geceki sevişmemiz en azından bir gece önceki kadar ihtiraslı oldu. Güneş banyosu, yüzme, yürüyüşler, sonra da kendimize çektiğimiz şölenler bizi yine derin bir uykunun koynuna yuvarladı. Birbirimizin kolları arasında dalıp gittik ve ancak ertesi sabah ılık okyanus esintileriyle le pırl pırl güneşin okşayışlarıyla gözlerimizi açtık.

Jimmy birer kayak kiralayıp sakin koyda kürek çekmemizi planlamıştı, böylece kahvaltı eder etmez üstümüzü değiştik ve kumsala indik. Teknenin sahibi bize can yelekleri ve teknelerin nasıl kullanılacağına dair bilgi verdi. Biraz sonra teknelerimizde eğlenceli bir yolculuğa çıkmış bulunuyorduk. Eğlenceli, fakat aynı zamanda yorucu. Okyanus o kadar sakin olduğu için çok şanslıydık, ama zorlu bir kürek çekişten sonra yine kıyıyı görünce ikimiz de sevindik.

Ne var ki, yaklaştıkça motelin resepsiyon görevlilerinden birinin kıyıda teknelerin sahibinin yanında durduğunu ve bizim geldiğimiz yöne baktığını gördüm. Biz kumsala yanaşırken elini kolunu sallayarak bize doğru yürüdü.

«Bizden ne istiyor acaba?» diye mırıldandım. Jimmy kayığından kıyıya atladı ve benim de kendi kayığımdan inmeme yardım etti.

Görevli, «Size çok acele bir telefon geldi, Bayan Longchamp, onun için de sizinle kocanızın dönüp dönmediğine bakmak için buraya indim,» dedi.

İçimi korku kapladı. Endişeyle Jimmy'ye baktım, sonra tekrar görevliye dönerek sordum. «Telefon edenin kim olduğunu biliyor musunuz?» Kalbimin atışları giderek hızlanıyordu.

Adam üstünde bir telefon numarası yazılı olan bir kâğıdı bana uzatarak, «Bay Updike adında biriydi.» diye yanıtladı. «Sizin onu derhal aramanızı istedi.»

«Oh hayır, Jimmy. Mutlaka Christie'ye bir şey oldu,» diye bağırdım.

Jimmy, «Hemen kötüye yorma,» dedi. «Otele ilgili bir şey, örneğin, vakit kaybetmeden verilmesi gereken bir karar olabilir.»

Telefon etmek için moteldeki odamıza koştuk. Bay Updike telefonu daha ilk çalışında açtı. «Sizi balayında rahatsız ettiğim için üzgünüm, Dawn, ama trajik bir olay mecbur etti,» dedi.

«Ne var, Bay Updike? Ne oldu?» diye bağırdım. Titriyordum. Jimmy yanımda durmuş, elimi avucunda sıkıyordu.

Avukat, «Randolph öldü,» diye karşılık verdi.

«Randolph mu? İyi ama niçin... nasıl?»

«Olan bitenlerin onu perişan ettiği anlaşıyor. Dün gece bir ara otelden ayrılmış. Gittiğini kimse farketmemiş. Bütün akşamı dolaşara' geçirdikten sonra sonunda mezarlığa gitmiş.»

«Mezarlığa mı?»

«Evet. Ve annesinin mezarının üstüne yığılıp kalmış. Mezarlık bekçisi onu bu sabah bulmuş. Hemen bir ambulans çağırmış, ama iş işten geçmişmiş. Doktor onun üzüntüden eriyip gittiğini söyledi. Ancak ölümün nedeni kalp sektesi olarak gösterilecek.»

«Çok üzüldüm,» diye içimi çektim. «Zavallı Randolph. O kadar acı çekiyordu, üstelik ona gerçekten yardım eden kimsesi de yoktu.»

«Çok doğru.» Bay Updike hafifçe öksürerek genzini temizledi. «Orada nelerin olup bittiğini tahmin edebilirsiniz. Anneniz...»

«Herkesin kafasını kazan etmiştir mutlaka,» dedim. «Düzineyle doktorun otele girip çıktığını tahmin edebiliyorum.»

«Otelde epeyi karışıklık olduğu şüphe götürmez. Bayan Cutler, Bay Dorfman'a, bütün konukların odalarını boşaltmalarını istemesini ve otelin kapatılmasını söylemiş. Bay Dorfman hiç kuşkusuz bu sorumluluğu üstlenmek istemedi. Bu yüzden de bana telefon etti, ben de size haber vereceğimi söyledim.»

«Ne yapmamızı öneriyorsunuz, Bay Updike?» diye sordum.

Avukat, «Rahmetli Bayan Cutler asla oteli kapatmazdı,» dedi. «Ona göre otelcilik de tiyatroculuk gibiydi, özetle ne olursa olsun temsil devam etmeli.»

O korkunç ihtiyar kadının ne yapacağını umursamayarak, «Öyleyse oteli kapatın,» diye ısrar ettim. «Konuklar duygularımızı anlarlar.

Hem ölenin ruhuna saygı göstermek gerek. Jimmy ile ben derhal otele dönmek üzere yola çıkacağız. Cenaze töreni ne zaman?»

«Anneniz hemen yarın yapılmasını istiyordu, ama rahip onu öbür güne kadar beklemeye razı etti. Bir sürü eş, dost cenazede bulunmayı isteyecektir.» Avukat ekledi. «Philip'le Clara Sue eve döndüler bile.»

Telefonu kapadıktan sonra Bay Updike'la bütün konuştuklarımı Jimmy'ye anlattım. «Anneme Randolph'un durumunun ne kadar ciddi olduğunu söylemiştim. Onu uyarmıştım. Ama annem umursamadı. Zavallının çocukları da umursamadılar,» dedim. .

«Sen elinden geleni yaptın, Dawn. Kendini sakın suçlamaya kalkışma.»

«Biliyorum. Ama ne kadar feci. Zavallı Randolph.» Gözlerimin yaşarmaya başladığını hissetmiştim. «Hep o canavar kadının yüzünden,» diye söylendim. «Mezarının içinden uzanıp insanları mahvediyor.»

Jimmy'nin kaşlarının arasında bir kaygı kırışığı yer etti. «Öyle konuşma,» dedi. «Çünkü çok geçmeden kendin de bu söylediklerine inanabilirsin.»

«İyi ama, nasıl oluyor da kötü şeyler iyi şeylerden daha ömürlü olabiliyorlar, çürümüş bir şeyin kokusu ise güzel bir parfümünkünden daha uzun zaman dayanıyor?»

«Bu doğru değil, Dawn. Öyle gözükebilir, ama gerçekte değildir.» Jimmy yüzüme baktı. «Güzel anılarımız bizimle birlikte yaşıyorlar, öyle değil mi?»

Hayır gibilerden başımı salladım. «Evet ama, kötü anılarımız dış bizi bıçak gibi keser ve iz bırakırlar, o izler ise sonsuza dek bizimle kalır. O kötü ihtiyar kadını hayatımızdan silmenin mutlaka bir yolunu bulmalıyım.» Bu sözleri söylerken kararlı bir tavırla dudaklarımı sıkıştımtım.

Jimmy, «Böyle konuştuğun zaman beni korkutuyorsun,» dedi. «Bütün yüzün değişiyor, ben de senin kim olduğunu bilemiyorum, çünkü benim tanıdığım Dawn asla intikamı düşünmezdi.»

«Benim düşündüğüm şey intikam değil, hayatta kalmadır, Jimmy,» diye karşılık verdim.

Jimmy'nin yüzünde üzgün bir anlam vardı. O söylediklerimi belki söylememem gerekirdi, ama Cutler Nine'nin her nasılsa ölümler dünyasından bize kadar uzandığına ve herkesin mutluluğunu ve özellikle

benimkini yok etmek için mutlaka bir yol bulduğuna inanmaktan kendimi alamıyordum.

Motel müdürü aceleyle yolculuk hazırlıkları yapmamıza yardım etti, Boston'a kadar ufak bir uçakla yolculuk etmek, oradan da bizi Virgini Beach'e götürecek daha büyük bir uçağa geçmek zorundaydık. Akşam saat dokuz sularında oraya vardığımızda otelin arabası gelmişti? Şoför Julius bagaj dairesinin kapısında elinde kasketi ve kederli bir yüzle bizi bekliyordu.

Oteldekilerin çoğu Randolph'u severdi. Otel yöneticisi olarak yeteksiz olmasına ve annesinin ölümünden sonra bilincini yitirmesine rağmen, iyi bir insan ve eksiksiz bir güneyli centilmendi. Bunalıma girmeden önce daima yüzü güler, ister oda hizmetçisi, ister zengin bir motel müşterisi olsun, karşılaştığı herkese hoş bir söz söylemeden geçmezdi.

Personel gibi otelin sürekli müşterileri de adamcağızın bedensel ve zihinsel çöküşüne üzülmüşlerdi. Görünüşe bakılırsa yalnızca onu çok sevmesi gerekenler ilgisiz davranıyorlardı.

Binaya ve arazisine tam bir yas havası egemendi. Kurşuni bulutlardan soğuk bir yağmur süzülüyor, havayı daha bir karartıyor ve soğut yordu. Otel uzaktan terkedilmiş bir eve benziyordu. Pencereleri de boş ve karanlıktı. Geniş lobiye girip orasını boş ve loş bulmak çok garipti. Resepsiyon görevlilerinden yalnız bir tanesi Bayan Bradly telefonlara cevaplamak için görevi başındaydı. Kat garsonlarının en yaşlılarından! Robert Garvood bavullarımı otelin aileye ait bölümüne taşımaya girişti: Annemin oda kapısı her zamanki gibi sıkı sıkıya kapalıydı, ama ben kor dorda yürürken Philip kendi odasının kapısında belirdi.

«Döneceğini sanmıyordum.» dedi. Gülümseyerek beni yanağımdan öptü. Eli omuzumun üstünde kaldı.

«Tabii ki dönmek zorundaydım,» diye itiraz ettim. «Niçin dönmeye çekmişim?» Öfkemi gizlemeyerek delikanlının elini üstümden ittim.

Philip, «Demek istediğim şu ki, o senin baban değildi, sen ise bala yındaydın,» diye açıkladı. Çirkin bir gülümseyişle sordu. «Yoksa zevkli vakit geçirmiyor muydun?» Babasının üzücü şekilde ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra nasıl bu kadar kaygısız ve şen olabiliyordu?

Genelde çok güzel ve büyüleyici olan gülümseyişine tiksinti duymaktan kendimi alamadım.

«Yani sana şaşıyorum Philip, hayatta hiçbir şeye, hatta babanın anısına dahi saygı duymaz mısın sen?» Sert bir sesle konuşmuştum. Philip'in yüzündeki sırıtış aniden silindi.

«Tabii ki üzgünüm, hem de çok üzgün. Üniversiteden koşa koşa gelmedim mi?» diye savunmaya geçti.

Yanında daha fazla durmayarak Christie'nin nasıl olduğunu görmek için bebek odasına yürüdüm. Sissy beni kapıda karşıladı. Bebeğim mışıl mışıl uyuyordu.

Sissy gözlerini silerek, «O kadar kötü oldu ki,» dedi. Christie'yi uyandırmamamız için onu odanın dışına çektim □ «Clarance, Bay Cutler'in elbiselerinin dikenli tellerin içine yuvarlanmış gibi paralanmış olduğunu söyledi. Elleriyile Bayan Cutler'in mezar taşına sarılmış ve yüzünü toprağa bastırmış durumda ölmüş.» Kız vücudunu saran ürpertiye geçiş-tirmek için silkindi. «Zavallı adam.»

«Biliyorum,» dedim. «Christie nasıl?»

«Kötü bir şey olduğunun farkında. Herkesin ağladığını, burnunu çektiğini duydu, devamlı üzgün suratlar gördü. Bayan Boston'la ben onu odasından çıkarmamaya çalıştık. Ama hep sizi soruyor.»

Yavaşça bebek odasına girdim. Christie'nin altın renkli saçlarının bir perçemi alnına dökülmüştü. Kusursuz küçük yüzüyle tıpkı porselen bir bebeği andırıyordu. Yorganını düzelttikten sonra Jimmy ile benim eşyamızı yerleştirmek için odadan çıktım. Fakat gelişimizi duymuş olan Bayan Boston odamda benden önce o işi yapıyordu.

Yaşlı gözlerle, «Kendimi meşgul etmek için sürekli yapılacak bir iş arıyorum,» dedi. Onunla birbirimize sarıldık.

«Annem nasıl?» diye sordum. Bayan Boston derin bir soluk alarak omuzlarını arkaya attı.

«Odasına kapandı ve o zamandan beri dışarı çıkmadı,» dedi. «Bütün yaptığı sürekli bir şeyler istemek. Sanırım, yatağından çıkmamıştır.» • \ \ , ' • • • ' •

Sordum. «Cenaze hazırlıklarıyla kim ilgilendi?»

«Sanırım, Bay Updike.»

«Er veya geç bu görevi yapmak gerekecek,» diyerek annemin dairesine yürüdüm. Yatak odasının kapısı kapalıydı. «Anne, uyanık mısın?»

diye seslendim. Bir yanıt duyamayınca geri dönmeye hazırlandım. Am tam o sırada onun sesini duydum.

«Dawn... sen misin?»

Kapıyı açıp içeri girdim. Annem şimdiye kadar bana hiç şimdi de" yatağında, başı kocaman saten yastıkların içine gömülü ve yorganı boy nuna çekmiş durumda olduğu kadar küçük görünmemişti. Odada ışık olarak sadece, her tarafa ölgün ve soluk bir parıltı düşüren küçük bir masa lambası vardı. Yasta olmasına rağmen, annem saçlarını belk saatlerce fırçalamıştı. Dudakları ve yanakları boyalıydı. İncili küpeler v bunlara uygun bir inci gerdanlık takmıştı.

Yatağın içinde hafifçe doğruldu ve atılıp onu avutmam için ban kollarını uzattı. Yatağına yaklaşp beni kucaklamasına izin verdim.

«Dawn, döndüğüne ne kadar sevindim,» dedi. «Çok feci oldu, çok. Olanların hepsini duydun mu?» Annem beni kucaklamakla tüm enerjisi- ni yitirmiş gibi yastıklarının üstüne çöktü. «Cutler Koyu halkı bu ölümü kuşaklar boyu konuşacaktır.»

«Randolph'un bunu umursayacağını sanmıyorum, anne,» diye sözünü kestim.

«Tabii ki. O öldü gitti ne de olsa. Bu olanların artık onun için hiçbir önemi olmayacaktır.» Annem konuştuğca sinirleniyordu. Küçük yumruk- larını kullanarak yanaklarına süzülen yaşları sildi ve yatağın içinde otu- rur duruma geçti. «Bay Updike ikide bir telefon ederek bana cenazeyle ilgili berbat sorular soruyor,» diye inledi. «Bir daha o konuda tek söz duymak istemiyorum. Bu işi sen üstlenmek zorundasın.»

«A Philip veya Clara Sue, onlar neci oluyorlar?» diye sordum.

«Clara Sue odasından çıkmak istemiyor. Philip ise gitgide babası- na benzemeye başlıyor.» Annem yine içini çektikten sonra tamamladı. «Ah, bu tatsız hikâye bir sona erse, başka şey istemiyorum,»

«Durumunun giderek ciddileştiğini sana söylemişim,» dedim. «Phi- lip'e de söylemişim tabii. Ama kimse umursamadı.» Sesim, arzu etti- ğimden sert çıkmıştı. Ama Randolph'un ölümünün, bütün sevdiklerini ne denli rahatsız ettiğini sürekli dinlemekten sıkılmaya başlıyordum.

«Bu yüzden de beni suçlamaya kalkma sakın, Dawn.» Annem işa- ret parmağını üzerime çevirmişti. «Onun için yapabileceğim bir şey yok- tu. Annesi Randolph'da saplantı halini almıştı. Onun karşısında huşu duyar, annesi değil de bir tanrıçaymış gibi tapardı ona. Onu gerçekte

olduğu gibi, hain ruhlu ve zalim bir kadın olarak hiçbir zaman göreme-
di. Randolph'a göre o kadın her ne yaparsa doğruydu. Annesi bir yönü
başıyla işaret etse, Randolph onun arzusunu yerine getirmek için
hemen o yöne koşardı.» Annem omuzlarını silktili. «Randolph annesiyle
beraber olmak istiyordu, sonuçta işte beraberler.»

«Onun bu şekilde bir mezarın üstünde ölmek istemediğine eminim,
anne. Zavallı hastaydı,» dedim yavaşça.

Annem, «İnan bana, Dawn, öyle ölmeyi istiyordu,» diye dudak bük-
tü. «Belki deliydi, ama ne yaptığını çok iyi biliyordu.» Orta yaşlı kadın
derin bir göğüs geçirdi. «Neyse, artık bitti. Yani işin bir bölümü bitti.
Ama son bir tatsızlık daha var. Ben hasta olduğum için, berbat ayrıntı-
larla başa çıkamam. Her şeyin olabildiğince çabuk olup bitmesini istiyö-
rum. Sen bunun çaresine bakar mısın? Benim için yapar mısın bunu?»
Annem yalvarmaya başlamıştı.

«Usul neyse onu yapacağız ve Randolph'a gereken saygıyı göste-
receğiz, anne,» dedim. Böyle derken omuzlarımı arkaya atmıştım. Bu
hareketimle hayatta en çok nefret ettiğim kadını taklit ettiğimin farkını
daydım. Annemin şaşkınlıktan irileşen gözleri de bunu doğruladı.
Devam ettim. «Sen de seven bir kadın kocasının cenaze töreninde nasıl
davranırsa, öyle davranacaksın. Pek çok gelenler olacağına ve en çok
beğendiğin kimselerin gözünün senin üstünde olacağına emin olabilir-
sin.»

Annem, «Aman Tanrım,» diye inleyerek gözlerini kapadı. «Bu işin
altından kalkacak gücü nerede bulacağım ben?»

Sert bir sesle, «Bulacağına eminim,» dedim. «Derhal Bay Updike'a
telefon edip yapılması gereken başka ne kaldığını öğreneceğim, sonra
da sana yapacaklarını söyleyeceğim.» Bu sözlerden sonra odadan çık-
maya hazırlandım.

Ama annem, «Dawn?» diye bağırdı.

«Ne var, anne?»

Annem billur gibi gözyaşlarının arasında bana gülümseyerek, «Bu-
raya gelip bana destek olduğun için Tann'ya ne kadar şükrediyorum bu-
sen,» dedi.

Hemen yumuşadım. «Senin işini kolaylaştırmak için elimden geleni
yapacağım,» dedim.

Annem arkamdan, «Teşekkür ederim, Dawn, teşekkür ederim,»

diye soslendi yine. Zayıf bir sesle ekledi. «Bir zamanlar... onu.... sevmiş-tim.»

«Öyleyse onun yasını tutacağın zaman, eskiden tanıdığın adamın: yasını tut,» diye önerdim ve annemi dantel mendilinin içine gözyaşı döker durumda bıraktım.

Gerek Bay Updike gerekse Bay Dorfman, Cutler Nine'nin cenaze kafilesi gibi, Randolph'unkinin de son bir veda için otelin önünde durmasının uygun olacağını düşünmüşlerdi. Rahip otelin kapısından birkaç söz söyleyecekti. Kendisine bunu haber verdiğimde annem feryat etti. «Olamaz! Böylesine dramatik bir sahneye ne gerek var?» Ama cenaze töreninin ayrıntıları üzerinde anlaşılmaya varıldıktan sonra, annem birden yepyeni bir enerji sergilemeye başladı. En başta, Cutler Nine'nin cenazesine giydiği elbisenin Randolph için yeterince iyi olmadığına karar verdi.

«Öbür törende neye benzediğim umurumda değil. Bu çok farklı,» diye fikrini açıkladı.

Yörenin ünlü terzilerinden biri acele tarafından otele çağırıldı ve; çok şık bir siyah elbise dikmekle görevlendirildi. Annem sıkı oturan bir bel, kabarık kollar ve çok derin bir dekolte istiyordu. Terzi bu isteğe j şaşırmıştı, ama söyleneni yaptı. Cenaze töreninin sabahında annemi yeni yas kılığıyla görünce, bir kıyafet balosuna gitmek için hazırlandığını sandım. Bir siyah maskesi eksikti. Tırnaklarına manikür yaptırmış, saçlarını yıkatmış ve şekil verdirtmiş, hatta güzellik enstitüsünden bir; uzman çağırarak yüzüne masaj yaptırmış ve maske uygulamıştı. Nedeni de, iddia ettiğine göre, saatlerce ağlamanın onu yaşlı bir kadına dön , dürmüş olmasıydı.

Jimmy ile benim yarım kalan halayımızdan dönüşümüzü izleyeni zaman içinde Clara Sue bir kez olsun kendini bize göstermedi. Annesi gibi o da yemeklerinin odasına çıkarılmasında ısrar ediyordu. Bununla birlikte, sürekli telefon ederek arkadaşlarıyla konuştuğunu bana söyledi ; ler. Onu cenaze töreninin sabahında gördüğümde ise başını öte yana çevirdi.

Ailenin, otelin limuziniyle hep birarada gitmesi planlanmıştı, amal

yöredeki arkadaşlarından bazıları gelince, Clara Sue onlarla gitmeye karar verdi. Annem buna itiraz etmedi.

Gökyüzü çok bulutlu ve karanlıktı. Allahtan ki yağmur yağmadı. Cenazeye gelenler o kadar kalabalıktılar ki, kilisenin kapısından dışarı taştılar. Kalabalık gruplar basamaklarda ve çimenlerin üstünde durdular. Rahibin, Randolph'u övücü sözlerini dinlediler. Clara Sue en sonunda ailenin sırasında bizlere katılmıştı. Philip'in yanında duruyordu. Bay ve Bayan Updike, Bay ve Bayan Dorfman ve annemin arzusu üzerine, Bronson Alcott arkamızda duruyorlardı. Bronson'u zaman zaman annemin sevgiyle kolunu okşarken yakalıyordum. Bir keresinde annem de uzanıp onun elini avucunda sıktı.

Annemin hem güzel, hem de çok sık olduğunu itiraf etmek zorundaydık. Tıpkı siyah bir kabuk içine hapsolmuş parlak bir inci gibiydi. Saat tutmuş gibi belli aralıklarla dantelli mendilini gözlerine bastırıyor ve gözlerini kapıyarak küçük soluklar alıyordu. Sonra, gözlerini açıp rast gele birine bakıyor ve o kimsenin sabır dileyen bakışına teşekkür dolu bir gülümseyiş yöneltiyordu.

Rahibin, Cutler ailesinin çevreye yaptığı önemli yardımları vurguladığı övgü konuşmasından sonra, oradakiler kiliseden çıkarak otomobillerine bindiler ve otele doğru yola çıkan cenaze arabasını izlemeye koyuldular. Bütün otel personeli otelin lobisinde toplanmıştı. Rahip orada da Cutler ailesinin yarattığı geleneklerden ve otelin Randolph için bir iş olmaktan öte bir anlam taşımasından söz etti. En sonunda, «Böylece seninle son bir kez daha vedalaşıyoruz, Randolph Boyse Cutler ve seni ebedi uykunu uyumaya götürüyoruz. Buradaki görevlerin sona erdi,» dediğinde kalabalık içinde gözü yaşlı olmayan tek bir kişi kalmadı.

Mezarlığın kemerinin altından geçtiğimiz sırada gözlerimi kapadım. Sembolik olarak benim ölümümü belirtmek için oraya dikilmiş küçük mezar taşını keşfettiğim günün anısı yüreğimin acıyla burkulmasına neden olmuştu.

Randolph annesiyle babasının yanında toprağa verilecekti. Tabut mezarın başına getirildiği sırada annem bana baktı. Düşüncelerini okuyabiliyordum. Bana bir kez daha Randolph'un istediği yerde olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Ama ben, annesine duyduğu tüm sevgi ve hayranlığa rağmen, onun kendine böyle bir son arzuladığını düşünüyordum.

yordum. O, anılarının labirentinde dolaşan ve hayatına bir anlam arayan kayıp bir ruhtu.

Törene katılanlar dağılmaya başlarken ve Jimmy ile ben de gitmeye hazırlandığımız sırada, biraz ileride duran Clara Sue hızla dönerek bana ters ters baktı. Yüzündeki anlam üzüntüden çok, oradakilerin bana sarılıp sabır dilemeleri ve elimi sıkmaları karşısında duyduğu üzüntü ve kıskançlıktı. Ama ailesinin arasında durmadığına göre, bu ilgiden yoksun kalışının suçu bence ona aitti.

Mezarlıktan çıkacağım sırada birden önüme geçti. «Nasıl, mutlu musun?» diye bağırdı. Yüzü kıpkırmızıydı.

«Ne?» Şaşırarak önce Jimmy'ye, sonra da yine ona baktım. Etrafımızdakilerden bazıları onun birdenbire parlayışını duymuşlar ve dinlemek için durmuşlardı.

Clara Sue bağırmayı sürdürdü. «Seni geri getirmelerinden beri bu aile günbegün parçalanıyor. Sana otelin tüm yönetim yetkisini verdiler, babam da bir hiç oldu... bir hiç!» Kızın gözlerinden nefret fışkırıyordu.

«Bu doğru değil,» diye başladım. «Randolph çok önceden hastaydı.»

Clara Sue yüzünü benimkine yaklaştırdı. «Babamın adını ağzına alma. Başka herkesi aldatabilirsin, ama beni asla. Hepimizin başına bela oldun. Dahası, büyükannemin hastalanıp ölmesinden sen sorumlusun. Sonunda aynı şeyi babama da yaptın!» Kızın sesi kırbaç gibi saklıyordu.

«Bu seninki haksızlık, Clara Sue. Ayrıca bunları konuşmamızın ne yeri, ne de zamanı...»

Jimmy de söze karıştı. «Clara Sue, aptalca hareket ediyorsun.»

Philip, «Doğru söylüyor, Clara Sue,» diye ekledi. «Aynen şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun!»

Clara yakınımızdakilerin başlarının yukarisından etrafa yayılan ve herkesin şaşkınlık ve şoktan gözlerini iri iri açmalarına neden olan istic bir gülüş salıverdi.

«Tabii, siz ikiniz onun tarafını tutarsınız. İkiniz de âşıksınız ona!» Tartışmaya kulak misafiri olanlar bu suçlama karşısında daha da dikkat kesildiler.

Philip suratına tokadı yemiş gibi kıpkırmızı kesildi. «Kes sesini!» diye tıslayarak yumruk yaptığı elleriyle kızkardeşinin üzerine yürüdü.

Clara Sue yerinden kımıldamadı bile. Çarpık gülümseyişiyle ona meydan okuyordu. Philip'in kızkardeşine vuracağına emindim. Üstelik bütün bunlar babalarının yeni kazılmış mezarının ayakucunda oluyordu.

Annemin, «Ah, Clara Sue,» diye bağırdığını duydum. Dönünce, onun bayılıp Bronson Alcott'un kollarının arasına yığıldığını gördüm. Philip onun yanına koşmaya hazırlanırken, Clara Sue bana doğru bir adım attı.

«Şu yaptığına bak,» diye sırttı.

«Ben mi yaptım?»

Clara Sue annesiyle zerrece ilgilenmeyerek, «Seni buradan atma-
dan rahat yüzü görmeyeceğim,» diye devam etti. Sona kalanlar, Bronson'un mendiliyle yelpazelediği annemin etrafında halka olmuşlardı.

Clara Sue, «Avukatlar tutacağım, senden kurtulmanın yolunu bulacağım,» diye bana tehditler yağdırmayı sürdürdü.

«Ne istersen yap,» dedim. «Kendinden başka hiç kimseye ve hiçbir şeye saygın yok. Dahası, babanın anısına saygısızlık ediyorsun.» Bunları ekledikten sonra annemin etrafında toplu olanlara katılmaya gittim. O hâlâ kendine gelememişti.

Bronson Alcott sonunda onu kucaklayarak mezarlıktan çıkarmaya girişti. İnsanlar kenara çekilerek bize şaşkınlıkla bakıyorlardı. Clara Sue'nun bana yönelttiği kötücül saldırının dedikodusu halkın arasında hızla yayılıyordu. Dolayısıyla da, Bronson'un arkasından kemeri geçtiğimiz ve otelin limuzinine yöneldiğimiz sırada bütün gözler üzerimizdedi. Julius arabanın kapısını açtı, Bronson da annemi dikkatle arka koltuğa oturttu.

Annem gözkapaklarını kırıştırmaya başlamıştı. Gözlerini bir açıyor, bir kapıyordu. .

Bronson, «Onu hemen otele götürün,» diye fısıldadı. «Ben de arkamızda olacağız.»

«Peki, teşekkür ederim,» dedim. Jimmy, Philip ve ben limuzinde annemin yanına yerleştik. Philip'i annemin elini okşarken, onu avuttuğu zamanlardaki Randolph'a benzettim. Kadıncağız sonunda ağır ağır gözlerini açtı ve gülümsemeye çalıştı.

«Ben iyiyim,» diye mırıldandı. «Her şey bitti artık... en sonunda bitti, değil mi?»

Philip, «Evet. Her şey bitti anne,» dedi. Annem de gülümseyip yine gözlerini kapadı.

Otele vardığımızda Bronson Alcott'u bizi bekler bulduk. Philip'le Jimmy annemin limuzinden inmesine yardım ettiler, ama Bronson onu hemen elimizden aldı. Annem onun omuzuna dayanarak yürüyebildi. Personel biz otele girerken kenara çekilerek bize bakıyordu. Bayan Boston o sırada ortaya çıkarak annemi Bronson Alcott'un elinden aldı. Annem ona gülümserken, gözlerinde teşekkürden daha fazla bir şeyler" vardı ya da bana öyle geldi. Sonra Bayan Boston onu otelin aileye ait i bölümüne doğru götürdü ve dairesine çıkmasına yardım etti.

Ayrılmamızdan önce Philip, Jimmy ile bana, «Clara Sue'nun söylediklerine üzuldüm,» dedi. «Kız herkes için bir sorun haline geldi, ama sizi rahatsız etmesine izin vermeyeceğim.»

«Belki de üzüntüsünden nasıl davranacağını şaşırmıştır,» diye karşı 1 lık verdim. Ekledim. «Zaten şimdi onu düşünmek istemiyorum. Gelenle- ri karşılamak için şöyle bir düzeliş dinlenmem gerek.»

Jimmy ile ben dairemize çıkarak mezarlıkta giydiğimiz elbiseleri üstümüzden attık. Günün ilerleyen saatlerinde ailenin yakın dostları ve başsağlığı dilemek isteyen başkaları geldiler. Bay Updike, Bay Dorfman ve ben, konuklara lobide küçük pastalar, çay ve kahve ikram edilmesini! kararlaştırmıştık. Annem dairesinden çıkmamıştı, konuklarla ilgileneni Jimmy, Philip ve ben olduk. Clara Sue görünürlerde yoktu. Sonunda, 1 onun otele dönmediğini öğrendik.

Saatlerden sonra annem birçok defalar olduğu gibi mucizevi şekil B de iyileşti ve konukları selamlamak için aşağı indi. O sık yas kıyafeti I hâlâ üstündeydi. Başsağlığı dilemeler, üzüntü ifadeleri, yanaktan öpme 1 ler ve el sıkmalar, onun ilgiye duyduğu gereksinmeyi besliyordu. Gün 1 ilerledikçe yorulacak yerde, giderek güçlendi. Onun bir iki kez güldüğü 1 nü duydum ve özellikle, yanından hiç ayrılmayan Bronson'a tekrar tek | rar gülümsediğine dikkat ettim.

Bütün konuklar gittikten sonra Jimmy, Philip ve ben bir şeyler 1 yemek için mutfığa gittik. Nussbaum bir orduya yetecek kadar yemek İ pişirmişti. Duygusal açıdan o kadar yorgun olmama rağmen, açlıktan | ölüyordum.

Annem dairesine çekildi ve yemeğinin oraya getirilmesini istedi, i

Kimse bir şey dememekle beraber, Bronson Alcott'u kendisiyle yemek yemeye davet ettiğini biliyorduk.

Mutfaktaki masaya oturduğumuzda Philip, «Clara Sue otele dön-
meyecek. Bu da galiba en iyi çözüm,» diye açıkladı.

«Ne demek istiyorsun, Philip? Nerede ki?» diye sordum.

«O şımarık arkadaşlarından biriyle Richmond'a döneceğine dair bir mesaj yollamış.»

«Okula o kadar mı çabuk dönecek? İyi ama...»

Philip, «Ben de sabaha buradan ayrılacağım,» dedi. «Burada daha fazla kalmam için bir neden yok. Üstelik sınıf geçme sınavlarıma çalışmam lazım.»

Jimmy ile bir an bakiştık, sonra yine dikkatimizi tabağımızdaki yiye-
ceklere verdik.

Philip devam etti. «Anneme gelince, o üzüntüsünü çok çabuk unu-
tacaktır. Benim burada olup olmamam onun durumunu değiştirmez.»
Philip yüzüme baktı. «Ama kalmamı gerektirecek işe ait nedenler varsa, söyle...»

«Hayır, hayır, Bay Updike'la Bay Dorfman mali işleri kontrol altına aldılar,» dedim. «Hafta sonunda oteli tekrar açacağız. Herkesin işinin başına dönmesi çok daha iyi.»

İtiraf etmesi benim için hiç hoş değildi ama, Cutler Nine'nin felsefe-
si çoğunlukla doğrudu. Ben yine de oteli kısa bir süre için kapatarak, Randolph'un anısına biraz olsun saygı gösterdiğimiz için mutluydum.

Philip, «Ben de o yüzden kitaplarıma dönmek istiyorum,» dedi. «Clara Sue'nun mezarlıkta söyledikleri için sizden tekrar özür dilerim. Gerçekten bir sorun oldu bu kız. İnanın, ileride herkesi rahatsız etmesini önlemeye çalışacağım.»

Sonradan Jimmy ile ben Christie'ye bakmaya gittik ve odamıza çekiidik. Koridorda yürürken annemin kahkahalarının, dairesinin kapalı kapılarının arkasından dışarı taşıtığını duyduk.

«Annem şimdiden üzüntüsünü yenmeyi başarıyor,» diye mırıldandı, Jimmy de «evet» der gibi başını eğdi ve gülümsedi.

Ama sonradan yatağımızda yatarken kederim baskın çıktı. Jimmy'ye daha çok sokuldum ve başımı onun omuzuna dayadım. Bütün gün tepemizden çekilmeyerek karamsarlık ve üzüntü atmosferini

yoğunlaştıran bulutlar dağılmaya başlamıştı. Gökte bir iki yıldızın bile ışıldadığını görebiliyorduk.

Jimmy, «Annemin öldüğü günü unutamıyorum,» diye mırıldandı.

«Senin hastaneden nasıl koşarak eve döndüğünü anımsıyorum,» dedim.

«Tepinmek, bir şeyleri tekmelemek istiyordum. Clara Sue'nun yaptığı gibi, insanın babasını gömer gömmez arkadaşlarla kaçıp gitmesini, hayalimde bile canlandıramıyorum. Philip'in üniversiteye ve eski hayatına bu kadar çabuk döhebilmesine de aklım ermiyor. Bu Cutler'ler zaten oldu bitti garip bir aileymişler, öyle değil mi, Dawn?»

«Galiba haklısın, Jimmy.»

Jimmy sordu. «Burada kalıp çocuklarımızı da bu otelde büyütürsek aynı şey bizim de başımıza gelir mi dersin?»

«Sanmam Jimmy. Birbirimizi o kadar sevdiğimize göre, böyle bir şeyin olmasına asla göz yumamayız.» Jimmy bu sözlerimi onayladıysa da, karanlıkta, daha doğrusu pencereden içeri yansıyan yıldızların ölgün ışığında bile gözlerinde korku olduğunu görebiliyordum. Oysa mutlulukla sevginin bizim için mevsimler kadar garantili olduğuna onu inandırmayı, ona bunu vaat etmeyi ne kadar isterdim.

Ne çare ki, Cutler Nine'nin çelik rengindeki gözlerini belleğimden silemiyordum. Bana hiç mi rahat yüzü göstermeyecekti bu gözler? Cutler Nine bize zarar vermek için daha başka şeyler de yapabilecek miydi?»

Jimmy'ye daha sıkı sarıldım, o da saçlarımı öptü ve elimi okşadı.

Sokağın yukarı tarafındaki mezarlıkta Randolph annesinin yanında yatıyordu. Sonunda huzura kavuşabilmiş miydi acaba?

Beulla Korusu'nda Bir Akşam

Randolph'un ölümünü izleyen birkaç günün içinde annemde oldukça dramatik bir değişikliğin farkına vardım. Artık bütün vaktini dairesinde kapalı olarak geçirmek istemiyordu. Yas sürecini yepyeni bir enerjiyle sona erdirdi. Fakat dikkatinin ve ilgisinin odak noktası kesinlikle otel

değildi. Aksine, otelle ilgili her şeyden kaçınıyordu. Gelen konuklarla konuşmaya ya da otelin faaliyetlerine katkıda bulunmaya en küçük bir arzusu yoktu. Otelin limuzinine ulaşmak için dahi olsa lobiden yürüyerek geçmekten nefret ettiğini biliyordum. Personelin eleştirisi dolu bakışlarından hoşlanmadığı için, binayı bir arka kapıdan terketmeye başladı. Gidiş gelişlerini gizli tutsa bu kadar olurdu. Sadece alışverişe çıktığını ya da eski dostlarla öğle veya akşam yemeğine gideceğini ileri sürmesi ne karşı, ben onun saman altından su yürüttüğüne emindim.

Evet, annem birden bir yığın eski dost ve arkadaş sahibi olmuştu. Benim otele geri getirilişimden bu yana onu görmeye gelmiş olan tanıdıkları bir elimin parmaklarından fazla değildi, onun birini ziyarete gittiğini ise hiç anımsamıyordum. Ama bu durum pek çabuk değişti.

Günün birinde bu buluşmalardan birine gideceği sırada koridorda onunla karşılaştım. Dolaplarını karıştırarak çok az giyilmiş, ama çok şık ve modern bir kostüm seçmişti. Bir yas döneminin siyah giysilerini giymek bunların modellerini kendisi saptamış olsa bile ona renkleri ve parlaklığı özletmişti. Giysilerinin pembeleri, mavileri, yeşilleri göz kamaştırıcıydı. Karşılaştığımız gün başında mavi bir şapka vardı. Kıvrılmış saçları, makyajlı yüzü ve pırıl pırıl ziynetleriyle adeta zıplayarak merdiveni indi. Hatta yanılıyorsam usulca bir melodiyi bile mırıldanıyordu.

Beni görünce, «Sen miydin, Dawn?» dedi ve mavi gözlerinden bir an boyu suçluluk denebilecek bir anlam geçti. Hemen sonra gülümsedi ve kendi etrafında döndü. «Nasılım?»

Belki on yaş gençleştiğini itiraf etmek zorundaydım. Yüzünde bambaşka bir parlaklık vardı. Ruhunu basan karanlık sanki birden yok olmuştu.

«Çok güzelsin, anne. Bugün nereye gidiyorsun?» diye sordum.

«Ha evet, öğle yemeğinde bazı eski okul arkadaşlarımla buluşuyorum, ondan sonra da sanırım bir defileye gideceğiz.» Programını sanki ezberlenmiş gibi hızlı hızlı sıralamıştı. Yüzümdeki kuşkuyu okuyunca daha enerjik bir tavırla devam etti.

«Niçin dışarı çıkmayacakmışım? Dairemden bıktım. Benim için giderek hapishaneye dönüşüyor. Bir hastalıktan öbürüne kadar orada o kadar uzun zaman kapalı kaldım ki, şimdi gerektiğinden bir dakika bile fazla kalamıyorum. Ayrıca...» Dudaklarının köşeleri sarktı. «Burada zavallı Randolph'u bana anımsatan o kadar çok şey var ki. Onun eşya

sından kurtulmalıyım. Bazılarını Philip'e verebilirim, kalanı da Kurtuluş > Ordusu'na gider. Bu trajediden bari bazı zavallılar yararlınsın.»

Soğuk bir sesle, «Bu çok iyiolur, anne,» dedim.

Annem, «Hem daireme ne kadar az güneş ışığı girdiğine dikkat etmedin mi?» diye inledi. «Herhalde binanın içindeki konumundandır. Orası bazan o kadar kasvetli ve soğuk oluyor ki. Tevekkeli Cutler Nine orayı Randolph'a verdi de öbür yandakini kendisine saklamadı. Onun dairesi günün büyük kısmında güneş alıyor.»

Yarı şaka, «Öyleyse sen de artık o daireye taşın,» diye önerdim.

«Allah korusun. O korkunç kadının hiçbir şeyini istemem. Hatta bunun şakasını bile duymak istemiyorum.» Annemin birden ekşimiş olan yüzü yine tatlılaştı. «Julius dışarıda otel limuzininde beni bekliyor,» dedi. Biraz uzaklaştıktan sonra dönüp tekrar bana seslendi. «Belki de senin için satın alabileceğim şık bir şey bulurum.»

Annem gittikten sonra yukarıya Christie'yi almaya çıktım. Yaz ortasında bulunduğumuz için otelin en faal zamanıydı ve ben de otelin yönetimiyle doğrudan ilgileniyordum. Jimmy otel işlerine, onu ve Christie'yi ihmal edecek kadar dalmayacağına dair verdiğim sözü zaman zaman bana hatırlatıyordu. Birkaç kez bir soruna çözüm getirmem için yemek masasından çağırılmışım, geri döndüğümde de Jimmy'nin gözlerinde, «Sana dememiş miydim,» diye anlaşılabilecek bir parıltı dikkatimi çekmişti.

Gerek Bay Dorfman gerekse Bay Updike güvenlerinin bir kanıtı olarak bana eskisinden daha fazla iş bırakır olmuşlardı. Telefonlar, istekler, personelin ve firmaların soruları giderek daha fazla bana yöneltiliyordu. Bu iş benim için tahmin ettiğimden daha yorucu, hatta tüketici olmaya başlamıştı. Bu arada, benden o kadar yaşlı olan Cutler Nine'nin oteli yönetme yöntemlerine günden güne daha fazla hayranlık duymaya başlamıştım. Öte yandan, Christie'ye yeterince zaman ayıramadığım için duyduğum suçluluk duygusu da artıyordu.

Yavrum o kadar hızlı geliyordu ki, bir gün ona cici bebek gözüyle bakılırken, ertesi gün çevresine dikkate değer bir merak duyan büyümüş ve küçülmüş bir küçük kız kesiliyordu. Randolph'un yokluğunu çok fazla hissediyordu. Adamcağızı herkesten çok özleyen belki de Christie'ydi. Sissy onun ikide birde Randolph'un ofisine gitmek istediğini anlatıyordu. Randolph her defasında çocuğa son derece sabırlı dav

ranmış, hatta Christe'nin, o garip uğraşlarını yarıda kesmesine sevinmişti.

Sonunda Sissy'ye Christie'yi ofisine getirmesini söyledim, ama bu durum benim için Randolph'da olduğundan daha güç oluyordu, benim işlerim gerçekte çünkü. Telefonda benimle konuşmayı bekleyen kimse lerse, benim önce Christie'ye bir şeyleri açıklamamı beklemekten hiç de hoşlanmıyorlardı. Ama önce Christie'yle ilgilenmezsem yumurcak eteğimi çekiyor ve tâ ki isteği yerine gelinceye kadar aynı soruyu tekrar tekrar soruyordu.

Bazan keyifli olduğu günlerinde Jimmy, Christie'yi çimlerin kırpılmasını ya da adamların otelin şurasını burasını boyamalarını seyretmeye götürüyordu. Onun iki yaşında olduğunu duydukları zaman konuklar pek şaşıyorlardı. Otel çevresinde her hafta başka yabancılarla çevirili olarak büyüdüğü için, herkese samimi davranıyor ve ancak birisi giysilerini, saçlarını ya da güzel mavi gözlerini övdüğü zaman utangaçlaşıyordu.

Annemin cilveliliğinin ona da mı geçtiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Kendi kendine âşık olduğu kesin. İlk fırça ve tarak setiyle birlikte aynasının önünde saatler geçirdiği oluyordu. Sissy ilk kez tırnaklarına manikür yaptığı zaman sabırla oturdu, sonra da herkese kendini sergilemek için otelin içinde dolaştırılacağı zamanı zor bekledi.

Yalnız annem onunla fazla ilgilenmiyordu. Christie'yle koridorlarda ya da lobide karşılaşacak olsa, çocuğa gülümsüyor, ama sanırım onları gören başkaları olduğu için bu işi yapıyordu. Christie'yle vakit geçirmeye gönüllü olmadığı gibi, Sissy'nin onu dairesine getirmesine de izin vermiyordu. Christie'nin nasılsa dairesine girdiği bir günde orada çocuğun kırabileceği değerli şeyler olduğundan, Sissy'nin onu oradan çıkarması için feryadı basmıştı.

Annemin kalabalık yeni programı ender olarak otelde bulunmasına neden oluyordu. Yemek salonunda ender olarak bizimle sofraya oturuyor, otelin konuklarını da gelip geçerken görüyordu. Philip bir gün bana telefon ederek, annesinin niçin telefonlarını cevapsız bıraktığını sordu.

«Okulda derslerimi tamamlamak üzereyim ve yakında Betty Ann ve ailesiyle Bermuda'da kısa bir tatile çıkmak istiyorum. Beni onlar davet

ettiler. Annemin bilmesini istedim,» dedi. Ama benim de bilmemi istediğini hissediyordum.

«Anneme en son ne zaman telefon ettin, Philip?»

«Bir hafta önce. Ondan önce de iki kere telefon etmiştim. Nerede? Sağlığı iyi mi?»

«Evet. Onu hiç bu kadar sağlıklı ve enerjik görmemiştim. Sorun şu ki, son günlerde onu ben de pek fazla görmüyorum. Daima bir yerlere gidiyor, gittiği yerde günün büyük kısmını geçiriyor.» Ekledim. «Bazan akşamları da kalıyor.»

Philip, «Hımm,» dedi. «Annemden ummayacağım bir şey bu, neyse ona mesajı ver. Size Bermuda'dan kartlar yollarım.»

«Umarım, iyi vakit geçirirsin,» diye karşılık verdim.

«Teşekkür ederim. Döndüğüm zaman işlerden payıma düşenleri üstlenirim.»

«Senin için yapılacak pek çok şey olacak,» dedim.

Philip güldü. «Yeni Bayan Cutler olmak yolundasın galiba.»

«Hiç de değil. Ben benim.»

Bu uğurda pek çok şey yaptığımı hissediyordum. Ofisin dekorunu değiştirmiş, karanlık suratlı perdelerin yerine parlak mavi renkte olanları almış, yerdeki halıyı söktürerek yerine yumuşacık bir bej halı yaydırmıştım. Duvarlara da parlak renkli ve aydınlık tablolar asmıştım. Eski tabloları yalnız yazı masasının arkasındaki duvarda asılı babamın portresini bırakmıştım.

Masanın her tarafında Christie'yle Jimmy'nin çerçevelenmiş fotoğrafları vardı. Sissy'ye ayrıca Christie'nin oyuncularından bazılarının odanın bir köşesine taşıttım. Jimmy odadaki vazolara iki günde bir taze çiçekler koyduruyordu. Ancak bu şekilde gül, karanfil, yasemin gibi çiçeklerin kokusunun Cutler Nine'ye özgü leylak kokusunun yerini almasını sağlayabildik.

Akşam yemekten önce duş yapıp giyinmeye başladığım sırada annem gelip kapımı vurdu. Görünüşe bakılırsa, gittiği yerden dönmüştü ve dışarıda geçireceği akşamlarından biri için tekrar kıyafet değiştirmişti. Beli sıkıca oturmuş bol etekli şarap kırmızısı elbisesinin içinde çok şıktı. Kendi etrafında dönerek, «Bu elbiseyi bugün satın aldım,» dedi. «Nasıl, bana yakışmış mı?»

«Çok güzelsin,» diye onu övdüm.

«Teşekkür ederim.» Annem kırkıkadı. «Ben de kendimi çok güzel hissediyorum,» Kendi güzelliği ve geçirdiği iyi vakitler onu sarhoş etmişti sanki. Hiçbir kocanın, karısı tarafından bu kadar çabuk unutamadığını düşünüyordum.

«Bu gece nereye gidiyorsun?» diye sordum. Yine o belirsiz yanıtlarından birini vermesini bekliyordum.

Annem resmi bir bildiride bulunacakmış gibi doğruldu. «Bu gece Virginia Beach'in en lüks lokantalarından birinde bir yemek davetini kabul ettim,» diye karşılık verdi.

«Ya. Peki, kiminle yemek yiyeceksin?»

Annem, «Bronson Alcott'la,» diye itiraf etti. Hemen arkasından savunmaya geçti. «Beyefendi bir kavalyeyle ortalıkta görünmem o kadar da kötü olmasa gerek. İnsanlar herhalde benim de Randolph gibi eriyip gitmemi beklemiyorlardı. Hâlâ genç ve güzelim ben, öylesi haksızlık olurdu.»

Suluk dahi almadan devam etti. «Ayrıca, Bronson eski bir aile dostumuzdur. Kimse kocam ölür ölmez sokağa fırladığımı ve her gün yeni bir flörtle buluştuğumu söyleyemez.»

«İstediğini yapabilecek yaştasın, anne,» dedim.

«Doğru» der gibi başını salladı. «Haklısın.» Durup aynada kendine baktı ve âsi bir iki perçemini düzeltti.

«Philip bugün telefon etti,» dedim. «Telefonlarını niçin yanıtsız bıraktığını merak ediyor.»

«Öyle mi yapmışım?» Annem bir yandan aynadaki aksini incelerken hafif bir gülüş salıverdi. «Onu aramayışıma çok mu sinirlenmiş?»

«Dediğim gibi, merak etmiş, biraz da kaygılanmış. Ben de ona senin epeyi gezip tozduğunu, dairende sararıp solmadığını söyledim.» Annemi iğnelemekten kendimi alamamıştım.

«Güzel,» dedi.

Devam ettim. «Philip kız arkadaşının ailesiyle tatile çıkacağını sana haber vermemi istedi. Onu, son sınavından hemen sonra Bermuda'ya götüreceklermiş...»

Annem, «İşte bu harika!» diye bağırdı. «Philip'in kendine ailesi böylesine saygın ve zengin bir kız arkadaş bulmuş olmasına seviniyorum. Hiç değilse çocuklarımdan biri beni dinledi ve hayattaki deneyimlerimden yararlandı.»

Annemin iğnelemesini anlamazlıktan gelerek, «Philip ayrıca, Clar Sue'nun yazın otele gelmeyeceğini haberverdi,» dedim. «Sen bunu bir yor muydun?» J

«Eve gelmeyecek miymiş? Hayır, bilmiyordum. Nereye gidiyor-muş?» Annem yüzünü buruşturmuştu.

«Yazı bir arkadaşıyla Jersey kıyısında geçirecekmiş.»

Annem, «Bir bakıma iyi oldu,» diye atıldı. «Şu sıralar bende onunla; uğraşacak sabır yoktu. Hayatımı düzene sokmaya çalışıyorum.» Gülüm-sedi. Yine kendi etrafında dönerek salantılı pırlanta küpelerini eliyle yok-ladı, sonrada parmaklarını pırlanta gerdanlığının üstünde gezdirdi. Göz-leri değerli taşların parıltısını içiyordu sanki.

«Senin için sevindim, anne,» dedikten sonra, dolabımda akşam t yemeğine giyebileceğim bir elbise aramaya koyuldum. Otel ağzına kadar doluydu ve yeni bazı konuklarımızı karşılamam gerecekti.

Annem bana teşekkür edip odamdan çıkacağı sırada birden dön-dü. «Bunca gevezelik arasında az daha niçin buraya seni görmeye gel-diğimi unutuyordum,» dedi. «Ne kadar akılsızım, değil mi?»

«Bana yeni elbiseni göstermeye geldiğini sanmıştım,» dedim.

«O da var ya.»

Annemin önemli bir şey söylemek istediğini sezerek, «Evet, bana ne söylemeye geldin?» diye sordum.

Annem durup derin bir soluk aldı. «Bronson gelecek salı gecesi senin ve Jimmy'nin benimle birlikte evindeki resmi bir akşam yemeğine katılmanızı istiyor. Sizce bir engeli yoksa tabii.»

Şaşırmıştım. «Resmi bir yemek mi?»

«Evet. İnan, çok iyi olacak. Hem sizlerin Beulla Korusu'nu görmeni-zi çok istiyorum. Ayrıca,» Annem gözlerini kıstı ve, «...otelin ipoteğini elinde tutan bankanın genel müdürü olan adamın davetini kabul etmek akıllıca bir hareket olur.» dedi.

«Eğer gitmeyi kabul edersem, bu gitmemek benim için kötü olaca-ğI için olmayacak,» diye sert bir sesle karşılık verdim.

Annem suratına tükürmüşüm gibi irkildi. «Yanlış anlama... Şimdi mevki sahibi bir kadın olduğuna göre, doğru olanı yapmak akıllıca olur demek istedim, Dawn.»

«Pekâlâ. Jimmy ile konuşurum,» dedim.

Annem, «O niçin gitmek istemesin?» diye atıldı.

«Jimmy bu gibi şeyleri umursamaz, anne, ama onun reddeceğini de sanmıyorum. Onun için de rahatla.»

Orta yaşlı kadının hemen yüzü güldü. «İşte bu iyi, Dawn. Geçmişte aramıza giren tatsızlıklara rağmen, seninle iyi arkadaş olmamızı istiyorum.»

Tatsızlık mı, diye düşündüm. Annemin, kaçırılmamın Cutler Nine tarafından düzenlenmesine boyun eğmesi, dönüşümden sonra da o leci ihtiyar kadın hayatımı cehenneme çevirirken yardımına koşmaması sadece tatsızlık mıydı? New York'ta beni görmeye gelmemesi, Cutler Nine'nin, beni kötü kızkardeşi Emily'nin kontrolunda doğum yapmam için Meadovvs'a yollamasına karşı koymaması sadece tatsızlık mıydı? Ya zavallı Randolph'a yardım etmemesi, çocuklarını da zerrece umursamaması?

Gözlerimin köşelerinde birikmiş iki damla yaşı annemin görmemesi için, ona arkamı dönerek, «Akşam yemeği için hazırlanmam gerek,» eledim.

«Tabii.» Annem kapının eşiğinde durdu. «Senin otel işlerinde bu kadar başarılı olman ilginç, değil mi?» dedi birden. Gülmeye başladı. «Cutler Nine'nin mezarında dimdik oturduğuna eminim.» Annem uzaklaştıktan sonra gülüşünü duymayı sürdürdüm.

Annem belki de bu konuda haklıydı. Belki bu yüzden Cutler Nine'nin yerini doldurmak için o kadar sıkı çalışıyor, hatta ondan daha başarılı olmaya çabalıyordum. Onun mezarında dimdik oturmaya devam etmesini istiyordum.

«Bağışla beni, Jimmy,» diye fısıldadım. «Ama ne yapayım ki intikam almak bana tatlı geliyor.»

Jimmy beni şaşırttı. Bronson Alcott'un evinde yemek yemeye sadece razı olmak şöyle dursun, o günü iple çekiyordu.

«O ev hakkında o kadar çok şey duydum ki,» dedi. «Özellikle oranın bahçelerine bakan Buster Morris'ten.»

«Beulla Korusu hakkında neler duydun, Jimmy?» diye sordum. Bunu doğrusu çok merak ediyordum. Bay Alcott'la ilgilenmem yalnız annemle arasındaki dostluktan ileri gelmiyordu. Onun gülerek ve o parlak mavi gözleriyle beni adeta içerek hayatıma karışması da bunda rol

oynamıştı. Onu her ne zaman görsem bana çekici şekilde gülümsem yi ihmal etmiyordu.

Ayrıca, gizemli bir havası vardı. Ünlü bir sinema aktörünün özgüveniyle dolaşan yakışıklı ve çekici bir adamdı. Varlıkıydı, nüfuz sahibiydi ayrıca iyi eğitilmiş, kültürlü biri de olduğundan çarpıcı bir kişilik şergili! yordu. Öyleyse bunca yıl niçin evlenmemişti acaba? Yoksa Bayan Bos-ton'un, annemle evlenemediği için kırılmış olması savı doğru muydu?

Jimmy sorumu yanıtlamaya girişti. «Buster'in dediğine göre, ev bi kişinin içinde yalnız yaşaması için çok fazla büyük. Bay Alcott'un gerçi birkaç hizmetkârı var, ama evde yalnız on yatak odası, bir oturma odası, bir salon, bir kütüphane ve bir ofis bulunuyormuş. Buster mutfağın bizim otel mutfağının yarısı kadar olduğunu söyledi. Köşkün ayrıca yüz elli dönümlük arazisi ve insanın nefesini kesen bir koy ve deniz manzarası varmış. Köşkün arkasındaki yüzme havuzuyla tenis kortunu da unutmayalım. Buster, Bay Alcott'un babasının evi Birinci Dünya Savaşı'ndan dönüşte yaptırdığını söylüyor. Onun için de İngiliz ve Fransız mimari stillerinin bir karmâsıymış.» Jimmy bu son cümleyi yeni bilgisinden gururlandığını belli eden bir tavırla söylemişti.

Onu alaya aldım. «Görünüşe bakılırsa, Buster'le sen Bay Alcott'un evi hakkında epeyi konuşmuşsunuz.»

Jimmy kızardı. «Biliyorsun, evler ve inşaat beni ilgilendiriyor,» dedi. «Günün birinde kendimiz için de bir ev inşa ettirmek istiyorum. Otel arzisinden bir köşeyi gözüme kestirdim bile... kuzeybatı ucundaki bir bayırın tepesi. Buster orasının, planını çizdiğim ev tipi için ideal olduğunu söyledi.

«Sahi mi söylüyorsun? Oh, bu harika olacak, Jimmy.»

Kocamın yüzü güldü. «Şöyle ya da böyle Beulla Korusu'nu yakından görmemizin bir sakıncası yok.»

Böylece salı günü otelin limuzininde anneme eşlik etmek için özenle giyinip süslendik. Aslında, New York'taki Sarah Bernhardt Sanat Okulu günlerimden beri kendime yeni bir giysi satın almamıştım. Annemin önerisi üzerine, pazartesi öğleden sonra işleri asarak, resmi bir yemekte giyilenebilecek bir şeyler satın almaya gittim. Sonunda, incecik atkılardan ve siyah ipekli bir kuşağı olan çok şık, siyah saten bir kokteyl elbisesi buldum. Annem neyi satın aldığımı görünce sevincinden çıldırdı.

Aynanın önünde elbiseyi vücuduna yapıştırarak, «Kusursuz!» diye

bağırđı. «Gerçekten kusursuz.» Ekledi. «Bedenlerimiz aşağı yukarı aynı. Bu elbiseyi belki bir gün giymem için bana ödünç verirsın.»

«Tabii ki, anne,» diye karşılık verdim.

«İzin ver de yarın gece giyinmene yardım edeyim,» diye yalvardı. «Lütfen.»

«Nasıl giyinileceğini biliyorum, anne,» dedim. Yüzündeki gülümseme o kadar ani silindi ki ağlamaya başlayacağını sandım. Bunun üzerine, «Ama bana bazan fikir verebilirsin tabii,» diye ekledim.

Annem, «Güzel,» diyerek elbiseyi yine göğsüne bastırdı. Gözlerini kapadı. «Önemli bir ,baloya, hani genç kızların sosyeteye tanıtıldıkları balolar gibisine gitmeye hazırlanan bir anne ve kızı gibi olacağız. Bensen, ne kadar sabırsızlanıyorum.»

Sözünde durarak ertesi gün Bronson Alcott'un yemeğine gitmek üzere hazırlandığım sırada yanıma geldi. Onu dinleyerek, saç biçimimi biraz değiştirmiş, saçlarımı başımın bir yanında toplamış ve firketelerle tutturmuştum. Annemin, kâküllerimi fırçalamasına ve kırpmasına izin verdim. Daha sonra onun dairesine gitmemizde ve yan yana oturup makyajımızı yapmamızda ısrar etti. Annem beni elimden tutup sürüklerken Jimmy başını sallayıp gülüyordu.

Ama sonra annem yanımda oturup bana, gözlerimi nasıl boyayacağımı, fondöteni nasıl cildime yedireceğimi, ne renk dudak boyası seçmem gerektiğini ve nasıl bir parfüm sürmemin daha uygun olacağını anlatırken, doğumumdan itibaren hep beraber olmuş olsak her şeyin nasıl olacağını düşünmekten kendimi alamadım. Bu merak bana suçluluk hissi duyurmadı değil, çünkü Longchamp Anne'yi samimi olarak özlüyordum, ama bu hissim, kadınsı şeyleri özlememe de engel değildi.

Güzel elbiselerim ve modaya uygun kostümlerim olacaktı. Ben büyürken annemle ben oteldeki iki prenses gibi olacaktık. Her şeyi gerçekten paylaşabileceği bir kızı olmuş olsa, belki o kadar bencil de olmazdı. Birbirine açılan, umutlarını ve korkularını paylaşan iyi iki arkadaş olurduk belki.

Bütün bunları özlüyor, Christie'nin bütün bunlara sahip olmasına içimden ahdediyordum. Onunla ben o büyüyünce aynen böyle ayna karşısında oturacaktık. Onun ilk randevusuna ya da danslı partisine hazırlanmasına yardımcı olmayı düşünüyordum. Onun için, kendim hiçbir zaman sahip olamadığım anne olacaktım.

işimiz bitince annem, «İşte bak, ne kadar güzelleştin,» dedi. Aynaya baktım. Gerçekten de daha olgun, daha çekici görünüyordum. Yoksa annem de efsanedeki şeytan gibi beni kendine mi benzetiyordu. Onun gibi süsüme düşkün, kendini beğenmiş bir kadın mı olacaktım? Bakışımı aynadaki hayalimden ayıramıyordum.

«Teşekkür ederim, anne,» dedim. «Bari giyinmemi tamamlayayım da sonra Jimmy'nin de ne durumda olduğuna bakayım.»

Annem şarkı söyler gibi ahenkli bir ses tonuyla, «Hiç tasa etme,» dedi. «Geç kalmak moda oldu. Zaten Bronson da benden bunu bekler.» Gülerек ekledi. «Bana, kendi cenazeme vaktinde gelecek olsam, papazın şoka uğrayacağını söyledi.»

Dairemize döndüğümde Jimmy çok etkilendi. Bir ıslık salıvererek «Müthiş olmuşsun,» dedi.

«Sen de öyle, Jimmy.» O lâcivert bir spor ceket giymiş, bun uygun bir kravat takmıştı. Ben elbisemi giydikten sonra koluna girdim ve boy aynasının önünde yan yana durarak görüntülerimize baktık.

Jimmy, «Arka bahçede oyuncaklarıyla oynarken üstüne başına, yüzüne gözüne çamur bulaştıran küçük kız bu mu?» diye sordu.

Ben de, «Bisikletinden düşerek kafasını taşa vuran ve yarasının; dikilmesi gereken haşarı oğlan bu mu?» diye karşılık verdim.

«Unutmadın demek. O kadar korkmuştum ki.» Jimmy gülmeye başladı.

«Benimle alay etme. Alnından fışkıran kanlar yüzünü ala boyamıştı Öleceğini zannetmiştin,» dedim.

«Ben de korkmuştum. Ama başımın çaresine bakmadan önce seti sakinleştirmem gerekti.»

«O sıralar kaç yaşıyordım... dört mü, beş mi?»

«Beş yaşıyordın,» dedi Jimmy. «Babam çok kızmıştı. O kazada sonra haftalarca bisikletime binemedim. Ah, sevgili bisikletim.» Gözleri dalmıştı. «O evden taşındığımızda onu bırakmak zorunda kaldım. Otomobilde onun için yer yoktu. Araba hareket ettiğinde dönüp de onun evin duvarına dayalı durumda görünce neler hissettiğimi asla unutamam.»

«Belki de o günleri fazla düşünmemeli, geleceğe bakmalıyız, Jimmy,» diye önerdim.

«Biliyorum. Ama buna rağmen bazan geçmişi anımsamaktan kendimi alamıyorum. O zaman da Fern aklıma geliyor ve onun ne olduğu

nu merak ediyorum. Bay Updike bir şey öğrenemedi, değil mi?»

Avukattan bir araştırma yapmasını istemiştım, ama o pek başarılı olamamıştı. Jimmy'ye Bay Updike'in bu konuda ne kadar karamsar olduğunu söylemek istemedim. Bunun yerine durumu avukatın bana anlattığı biçimde ona aktardım.

«Hayır, Jimmy,» dedim. «Bir aile bir çocuğu evlât edinince, çocuğun eski ailesinin gelip canlarını sıkıması, ileride de çocuğa onlara ait olduğunu söyleyebilmeleri için, bu işin gizli tutulmasını isterler. Ayrıca, çocuk eğer bir gün evlât edinilmiş olduğunu öğrenirse, bu gizlilik gerçek ailesini aramaya gitmesini ve niçin evlâtlık olarak verildiğini öğrenmeye çalışmasını önler.»

«Anlıyorum,» dedi Jimmy. «Ama ben yine de onu görebilmeyi, ne kadar büyüdüğünü, kime benzediğini görebilmeyi isterdim. Giderek anneme benzediğine bahse girerim. Sen de dersin?»

«Olabilir derim. Zaten Longchamp Anne gibi siyah saçları ve kara gözleri vardı.»

Koridorda annemin şakıyan sesi duyuldu. «Ben hazırım.»

Jimmy gülümsedi ve, «Kraliçe bizi çağırıyor,» diyerek bana kolunu uzattı.

Annem yeni elbisesini bana daha önce göstermemişti. İnci beyazlı flında atkısız bir modeldi bu. Oldukça derin bir dekoltesi olduğundan annemin göğüslerinin çatalı yarı yerine kadar ortaya çıkmıştı. Boynuna daha önce yalnız bir kez gördüğüm bir gerdanlık takmıştı. Beyaz altından bir zincirin ucundaki beyaz altından bir montürün kavradığı armut biçiminde çok iri birtektaş pırlantaydı bu. Bu gerdanlığı daha önce Cutler Nine'nin boynunda gördüğümünden asla unutamazdım. Annemin kulaklarında gerdanlığın ait olduğu takımın bir parçası olan küpeler vardı.

Annem kendi etrafında dönerek, «Nasıl, güzel olmuş muyum?» diye sordu.

Jimmy içten beğeni yansıtan bir sesle, «Bundan kuşkunuz mu var?» dedi.

«Teşekkür ederim, James. Dawn, sen de çok güzel olmuşsun,» dedi annem.

«Anne, bu gerdanlığı nereden buldun?» diye sordum.

«Gerdanlık mı?» Annem sinirli bir gülüşle, «Zavallı Randolph'un ölmeden önce bana verdiği son armağanlardan biriydi.» dedi.

Ama ben ısrar ettim. «Cutler Nine'nin gerdanlığı değil miydi?»

«Öyle de olsa ne çıkar? Cutler Nine ona da, normal bir kadının iste-yebileceği başka şeylere de düşkün değildi. Gidip gardrobuna bakar-san, nasıl giysiler giydiğini görürsün. Makyaj bile yapmazdı.» Annem gülererek ekledi. «Parfüm bile sürünmezdi. Sadece beyaz sabun kullanır-dı. Onun için ofisini leylaklarla doldururdu ya.»

Annemin duyabileceği kadar yüksek sesle, «Randolph'un annesine| ait olan herhangi bir şeyi başkasına verebileceğine inanamam,» diy-mırıldandım.

«Ama verdi. Daha doğrusu ben istedim, o da gidip annesinin oda-sından bana getirdi. Bana, annesinin gerdanlığın bana verilmesini iste-yeceğine emin olduğunu söyledi, ben de, 'Annemi bir daha gördüğün-de, ona benim tarafımdan teşekkür et,' dedim.» Annem yine gülmey-başladı.

Yüzümü buruşturdum. «İnanamıyorum, anne. Randolph'un deliliği ni nasıl körükleyebildin?»

Annem omuzlarını silkti. «Artık ne farkederek ki? O odada ne vars-artık seninie benim, Dawn.»

«Philip'le Clara Sue'yu unutuyorsun. Clara Sue da ninesinin ba-şeylerini isteyebilir,» dedim. «Hem hani Cutler Nine'nin hiçbir şeyini iste-miyordun?»

Annem, «Kastettiğim bu gibi şeyler değildi,» diye atıldı. Hemen arkasından gülmüseddi. «Bu gece tatsız konuları açmayalım, olmaz mı? Özellikle bu kadar yakışıklı bir kaval-yemiz varken. Bana kolunu verir misin, James?»

Jimmy kızardı ve izin ister gibi bana baktı. Annem vakit kaybetme'' den damadının koluna girdi. «Lobiden geçerken herkesin gözlerini kamaştıracağız!» dedi.

Merdiven üçümüzün yan yana geçmemiz için yeterince geniş değil-di, ama annemin Jimmy'nin kolunu salıvermeye niyeti yoktu. Bu yüz-den de ben arkada kaldım. Fakat merdivenin dibine vardığında Jimrrv döndü ve gülümseyerek bana kolunu uzattı

Lobide her şey annemin öngördüğü gibi oldu. Üçümüz Julius'u: beklediği sokak kapısına yürüdüğümüz sırada, konuklarla personeli yüzlerinde huşu derecesine varan bir hayranlık okunuyordu. Julius biz görür görmez kapıyı açtı. Böylece otelden çıktım. Julius limuzine koş-a

rak bunun arka kapılarını açtı. İlk binen annem oldu. Jimmy'nin ikimizin arasında oturmasında ısrar etti.

Bronson Alcott'un evine giden dönemeçti uzun yolu izlediğimiz sürece hava henüz ortalığı görmemize izin verecek kadar aydınlıktı. Beulla Korusu, Cutler Koyu'nu tabak gibi gören yüksek bir tepenin doruğuna kale gibi oturmuştu. Jimmy'nin de tarif ettiği gibi, gri taş ve dekoratif tahtalarla bina edilmiş görkemli bir binaydı. Koni biçiminde damı olan çarpıcı bir yuvarlak kulesi de vardı. Binanın kapısı kulenin altında açılmıştı ve buraya bir kemerin altından geçerek ulaşılıyordu. İki katlı binanın sivri bir damı vardı. Binanın ön yüzünde iki dizi üçlü pence-re göze çarpıyordu, ikinci katta ise her pencere dizisinin önünde deko-ratif demir parmaklıklı birer balkon yer alıyordu.

Araba yolu bizi zengin çiçek tarhları ve fiskiyeli havuzlarla bezeli bir parkın içinden geçirdi. Arabadan indikten sonra annem, kolunu dört bir yana uzatarak, «Harika, değil mi?» dedi. Bu yükseklikten okyanusa bakılınca, tekneler, doklar, otomobiller ve sokaktaki insanlar göze çocuk oyuncağı gibi gözüküyordu. Güneş ufkun altına çökerken son ışınları yeryüzüne ilâhi bir görünüm veriyordu.

Annem, «Sonsuza dek burada durup bu görüntüyü seyredebili-rim,» dedi.

Bronson Alcott, «Bence bu işten vazgeçmelisin, yoksa yemekler soğuyacak,» diye söze karıştı.

Üçümüz birden döndük. Kapının ağzında sağ elinde lületaşından bir pipoyla durup bize bakıyordu. Arkasında, yakasının kenarları altın şeritle çevrili lâcivert kadife bir ceket vardı. Ancak, boynuna kravat takacak yerde, yakut kırmızısı bir ipek eşarp bağlamıştı. Kestane rengi saç-larıyla bıyığı akşamın loşluğunda bir ton daha koyu gözüküyordu. Safir rengindeki gözlerinin içi gülüyordu.

Annem, «Bronson,» diye bağırды, «Yoksa bizi mi gözetliyordun?»

Orta yaşlı adam bize yaklaşarak annemin elini tuttu. «Pek de.öyle denemez,» diye açıkladı. «Otomobilinizin yaklaştığını gördüm ve kapı-mın ziline çalınmasının niçin bu kadar geciktiğini merak ettim. Ayrıca, zavallı Livingston yemek salonunun kapısında karısı doğum yapan bir baba gibi kıvranıp duruyor.» Bu sözlere annemin karşılığı şen bir kahka-ha oldu.

Bronson, Jimmy ile bana bakarak devam etti. «Livingston bu evin

kâhyasıdır. Benden uzun zamandır bu evde yaşıyor. Babam için çalışırdı.» Jimmy'nin elini sıktı. «Hoş geldin.» Bakışı ayaklarımdan göğsüm boyunca yüzüme kadar tırmandı. «Çok güzel olmuşsun, Dawn,» dedi. I «Annesine bak, kızını al.»

Annem ikinci plana düşüşüne sinirlenmiş gibi, «Şimdi kim biz yemeğe gitmekten alıkoyuyor?» diye söylendi.

Livignston sırtı kamburlaşmış olan uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Vücudunun yapısı, yassı bir yüzeyin üstünde dururken bile bir tepey tırmanıyormuş gibi gözükmesine yol açıyordu. Saçları kar gibi beyaz, gözleri sulu bir maviydi.

Kâhya kapıyı kaparken ben dikkatimi evin içine verdim. Bronson'un arkasından içeri girdiğimizde duvarlarda Rönesans'la günümü" arasındaki tüm dönemlere ait tabloların asılı olduğunu görmüştüm. Kah verengi kadife perdeli ve mermer zeminli hol başta olmak üzere, bütü evin içinde rengin ve zerafetin egemen olduğu görölüyordu. Önce, zengin deri möbleler, koyu renkli meşe tahtasından masalar ve kitap raflarıyla dolu olan kütüphaneye uğradık. Bronson daha sonra bizi çalışma odasına götürdü. Masasının arkasındaki duvarda ailesinin dev bir portresi asılıydı. Annesinin yüzü bana, kim olduğunu hemen çıkaramadığı birini anımsatmıştı. Ama bunun daha fazla üzerinde durmama vakit kalmadı. Dikkatim, solumuzdaki duvarda asılı genç bir kadın portresine çevrildi.

Portrenin sahibi yirmi yaşında bile yoktu. Kumral saçları omuzları na dökölüyordu. Yumuşak bakışlı yeşil gözleri ve tatlı bir gülümseme vardı. Portrede kabarık yastıklı bir koltuğa oturmuştu. Zarif ellerini kucağında birleştirmiş, ama duruşunda ve omuzlarının görünüşünde bana garip gelen bir özellik vardı. Kızın rahatsız göründüğünü düşündüm.

Bronson'a gözüm ilişince, portreye hayranlıkla baktığımı farkettim. Dudaklarındaki yumuşak gülümseme portredeki kızinkine benziyordu. Aralarındaki benzerliklere bakarak, kardeş oldukları sonucunu çıkardım.

Bronson, «Bu, kızkardeşim Alexandria'dır,» diyerek kuşkumu doğruladı.

«Çok güzel bir kız,» diye mırıldandım.'

«İdi,» dedi Bronson. İçini çekti. «Alexandria öleli iki yılı geçiyor.»

«Çok üzgünüm,» dememin arkasından Jimmy, «Ona ne oldu?» diye atıldı.

«Çok acı çekiyordu. Dejeneratif bir kemik hastalığına tutulmuştu. Bu portre için poz vermek onun için çok zor olmuş olmalı, ama o ısrar etti. Elimde ondan bir şey kalmasını istiyordu.»

Annem, «Geçmiş faciaları anmak insanın içini karartıyor,» demek-ten kendini alamadı.

Tabii, haklısın.» Bronson içini çekti. «Randolph'un ölümü daha pek yeni olduğuna göre, düşüncesiz davrandım.»

Annem yalvardı. «Ne olur, bu akşam ölümden ve hastalıktan konuşmayalım.»

«Haklısın,» dedi Bronson. «Size evin öbür bölümlerini gezdireyim.» Tur sürdü. Beyaz mermer korkuluktan yarım dairesel merdivenin altından geçip sağına saptık. Bronson bize şık Fransız möbleli salonunu gösterdi, hatta iki uzman aşçının yiyeceğimiz yemekleri hazırlamakta oldukları mutfığa götürdü. Kokular ağzımızın suyunu akıttı.

Bronson, «Damağına düşkün olanlara layık bir yemek olacak,» diye söz verdi.

Hemen arkasından pencereleri tavana kadar çıkan dev yemek salonuna geçtik. Büyük kristal avizenin altındaki masada rahatça yirmi kişi oturabilirdi. Sandalyeler yastıklı ve yüksek arkalıydı. Biz oturur oturmaz sanki duvarların içinden geçmiş gibi hizmetkârlar beliriverdiler. Biri kadın, öbürü erkek iki garson vardı. Garson buz kovanının içindeki şampanyayı getirirken, kadın garson da som gümüş bir tepsideki kadehle onu izledi.

Bronson, «Kadehimi Cutler Koyu'ndaki en güzel iki kadın için kaldırıyorum,» dedi ve hep birlikte içtik.

Kadehlerimizi henüz masanın üstüne bırakmıştık ki şölen başladı. Bronson her yemek tarifinin uzman aşçının sırrı olduğuna ve otelime götürmek için hiçbirini çalamayacağıma dair beni uyardı.

«Merak etmeyin, Nussbaum başkasının yemek reçetesini uygulamayacak kadar gururludur,» dedim. Boş atıp dolu tutmuştum.

Annem, «Ah şu bencil Macar. Bazan insanın öyle canını sıkıyor ki,» diye inledi.

Sofradaki çeşitli ordövrler yendikten sonra Hollanda soslu portakallı ördek ve kuşkonmazın servisi yapıldı. Annemin, âdeti üzere kuş kadar yediğine dikkat ettim. Jimmy ile ben aksine tıka basa yedik, öyle ki garsonlar tatlıyı; Alaska'yı getirdiklerinde patlamak üzereydik. Bu kadar yiyeceği tıkmaya içimizde nasıl yer bulabildiğimize şaşıyordum. Kahve

yi da İctikten sonra, beni sandalyemden kaldırmak için bir vincin gerekeceğini düşünmeye başlamıştım.

Bronson, «Yemek sonrası içkilerimizi içmeden önce bahçelerde küçük bir gezintiye ne dersiniz?» diye sordu ve ekledi. «Biraz hareketin. Hepimize iyi geleceği kanısındayım.»

Evle bahçeleri incelemesini sürdürmeye can atan Jimmy, «Be. varım,» diye atıldı.

«Ben de biraz hareket gereksiniyorum,» diye itiraf ettim.

Annem, «Ama ben o fikirde değilim,» dedi. «Üstelik bahçeleri bir kaç kez gördüm. Sizleri salonda beklerim, Bronson.»

Bronson, «Herkesin biraz harekete ihtiyacı var, Laura Sue,» diy ısrar etti. Hayır yanıtını kabul etmeyeceği belliydi. Annem derin bi göğüs geçirdi.

Hepimize büyük bir lütufta bulunuyormuş gibi davranarak, «Eh herkes ısrar ediyorsa, ben de geliyorum,» dedi. Bronson her nedens annemin numaralarına aldırımıyordu. Dahası, belki hoşlanıyordu bile.

Jimmy, Bronson'la küçük kafilemizin başında yürüyor, evle arazisi hakkında sorular soruyordu, annem de bu arada sivri ökçeli iskarpinlerinin bu gibi gezintiler için düşünülmédiğinden yakınıyordu.

Annem tâ ki Bronson'un salonunda kendini bir koltuğun yumuşacık yastıklarının üstüne atana kadar yakındı, durdu. Az sonra Livingston üstünde bir şişe şerriyle dört kadeh bulunan bir tepsiyle salona girdi. Jimmy ile ben beyaz mermer şöminenin sağındaki iki kulaklıkl koltukt oturuyorduk. Livingston odadan çıkar çıkmaz Bronson kadehini kaldırdı. Bu arada bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi anneme bakmıştı.

«Şimdi de bu akşamın asıl olayına sıra geldi,» dedi^Bu bir bildiri.»

Annemin bu sözlere karşılığı yine sinirli bir gülüş oldu.

Kalbimin atışları hızlanmıştı. İçimde bir ses zaten bütün gece birtakım kuşklar fısıldayıp durmuş, ama ben bu sesleri duymazlıktan gelmiş, annemle Bronson Alcott'un bakışmalarını, Bronson'un yemek sofrasında elini anneminkinin üstüne koymasını ve orada tutmasını görme-meyi yeğlemiştim.

Jimmy'ye bakınca onun da gözlerinde benzer bir şüphe okudum. Bizim bu yemeğe davet edilişimizin gizli bir amacı vardı mutlaka.

Bronson, «Haberî ilk önce ikinizin duymanızı istedim,» dedi. «Öyle değil mi, Laura Sue?»

Annem gülümsedi. «Evet, canım.»

Bronson, «Yarın nişanımızı ilan ediyoruz,» diye bildirdi. «Hoş, buna nişan da denemez ya. Çünkü bir haftaya kadar evlenmek kararındayız.»

«Bir hafta mı!» Ağzım açık kalmıştı, «iyi ama Randolph öleli daha ki ay bile olmadı,» diye bağırdım.

Annemin yüzü, susuz kalmış bir çiçek gibi soldu. «Biliyordum,» iye inledi. «Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum! Benim mutluluğun senin için hiçbir önemi yok, öyle değil mi, Dawn?»

«Benim başka bir şey söylememi nasıl bekleyebilirsin?» diye atıldım. Bronson'a baktıktan sonra yine anneme döndüm. «Randolph'un ölümünün üzerinden o kadar kısa bir zaman geçmişken nasıl bunu yapabilirsin?»

Annem soğuk bir sesle, «Randolph'la olan evliliğimin hemen hiçbir anlamı kalmadığını herkesten önce senin bilmen gerekir, Dawn,» diye arşılık verdi. «O, asıl annesiyle evliydi, onun gölgesiyle, onun sesiyle vliydi.» Birden sesi boğuklaştı. «Ne kadar acı çektiğimi bilmiyorsun,» iye eklerken, gözlerine dolan yaşlar taşarak yanaklarından aşağı uvarlanmaya başladı.

Bronson, «Yapma, Laura Sue,» diye ona hafiften sitem etti ve şerri kadehini bir sehpanın üstüne bırakarak yanına gitti. Nişanlısının yanına oturup kolunu onun omuzlarına doladı.

Annem, «Evet, bilmiyor,» diye söylendi. «Ne acılar çektiğimi bilmediği için benden nefret ediyor.» Annem başını kaldırarak gözlerindeki yaşların arasından Bronson'a baktı.

Orta yaşlı adam bu kez bana döndü. Gözlerinde öylesine bir kararlılık okunuyordu ki boğazına bir şeyin düğümlendiğini hissettim. Bronson, «Belki de her şeyi öğrenmesinin zamanı geldi,» dedi.

Annemin yüzünde korku okunuyordu. Bronson onun elini okşayarak yineledi. «Evet, zamanı geldi, Laura Sue.»

Annem, «Olamaz, yapamam,» diye bağırdı. «Bu şeyleri değil anlatmak, düşünmesi ve anımsaması bile bana sonsuz acı veriyor.»

Bronson, «Öyleyse bu işi bana bırak,» dedi. «Yeni bir başlangıcın eşğindeyken aramızda tatsızlık olmasını istemem. Artık bir aile olmamızı istiyorum.»

Annem gözlerini kapadı. Sonra derin bir soluk alarak ayağa kalktı. «Ne gerekiyorsa yap,» dedi. «Ben söyleyeceklerini dinleyemeyecek kadar bitkinim. Otele dönmek istiyorum.»

«Pekâlâ,» dedi Bronson. «Seni belki James götürür, ama Daw burada kalabilir. Sonra onu kendi otomobilim ve şoförümle yollarım.» I Jimmy, «Tabii, gidelim,» diyerek ayağa kalktı.

«Anlatılacakları Jimmy'nin de duyması gerekir,» dedimse d Jimmy yanıma gelerek kulağıma eğildi ve, «Belki de söyleyecekleri dinleyecek olursa rahatsız olur. Sonra sen her şeyi bana anlatabilirsin dedi.

Bronson, annemle Jimmy'yi geçirdikten sonra dönerek karşı oturdu, bacak bacak üstüne attı, şerri bıraktığı yerden aldı ve öyküsü başladı.

G e ç m i ş t e n D a h a B a ş k a S ı r l a r

Bronson, «Sana önce kendimden söz etmem gerekir,» diye başladı. «O zaman olayların niçin o şekilde geliştiğini daha iyi anlayabilirsin. O çekici gülümseyişi şimdi yüzünde ciddi bir anlama yerini bırakmışı Eğilip bakışlarını gözlerimin içine dikti.

«Varlıklı ve mevki sahibi olarak doğdum. Dolayısıyla rahat b çocukluk gtçirdim. Babam katı bir adamdı, ama annem çok sıcakkan ve sevecen bir insandı. Babama bağlı, çocuklarına bağlı ve Alcott'imag na bağlıydı.

«Alexandria'yla bana en küçük yaşımızdan itibaren bu imajın n kadar önemli olduğu öğretilmişti. Ailemizin ününü korumanın bizi, sorumluluğumuzda olduğu anlatılmıştı. İnsanlar bize önem veriyorlard bize saygı duyuyorlardı, bir anlamda Güneyin yeni yönetici sınıfıydık Paramız ve gücümüz vardı, başka insanların hayatını etkileyebilece' kadar güçlüydük.

«Babam bir yatırımcı ve banker olarak, pek çok insanın yazgısı elinde tutuyordu. Özetle, bir tür prens olduğuma ve günün birind babamın tahtının bana miras kalmasıyla Alcott geleneğine uygun ola rak bir sürü insanı yöneteceğime inanarak büyütülmüştüm.»

Banker, arkasına yaslandı ve parmaklarını bir an boyu çenesini altına dayayarak gülümsedi. «Daha önce de söylediğim gibi, Alexandria onu sakat edecek bir hastalıkla dünyaya gelmişti. Bu yüzden ve n kadar önemli olduğumuz bize telkin edildiği için, giderek daha karam

sar olmaya yüz tutmuştu. Hastalığının her nedense kendi suçu olduğunu hissediyor ve ailemizi ve özellikle babamı düşkünlüğüne uğrattığına inanıyordu. Hastalığına rağmen, mükemmel bir öğrenciydi. Başarılı olmak için giderek daha çok uğraş veriyordu. Ben onu çok seviyordum ve onun için yapamayacağım bir şey yoktu.»

Bronson gülümsedi. «Onunla çok vakit geçirdiğim için daima bana çıkışırdı. 'Arkadaşlarınla daha çok vakit geçirmelisin, sakat kızkardeşin le vakit öldürecek yerde güzel kızların arkasından koşmalısın,' derdi. Ne çare ki, ben onu terkedemedim.

«Kimse onu lisenin yıl sonu balosuna davet etmeyince ben götürdüm, hatta dans etmesini bilmediği halde, gitmeye zorladım. Onu sine-malara ve şovlara götüren, deniz kıyısındaki ya da dağlardaki otomobil gezintilerine katılmasında ısrar eden hep bendim. Henüz sağlığı bozulmadan onu ata bindirdim, yelken turlarına çıkardım. Bir süre sonra her ne gördüyse ya da yaptıysa, benim ısrarım yüzünden görür veya yapar olmuştu. Açıkçası, fazla bir ömrü kalmadığını bildiğim için, o hayat parçasına mümkün olduğu kadar çok şey sıkıştırmayı istiyordum. Alexandria da sözle anlatılmamış olmasına rağmen, bunu anlıyordu.

«Kızkardeşime bağlılığım, sanırım birçok genç kadını benden uzak laştırmıştır. Bizim hakkımızda kötü niyetli sözler sarfediliyor, çirkin dedikodular çıkarılıyordu bir erkek ve kızkardeşin birbirlerine bu kadar yakın olmaları, birçoklarına göre doğal değildi ama benim de bazı dedikoducuları sevindirmek için Alexandria'ya sırt çevirmeye ve kendini beğenmiş bir genç kızın arkasından koşmaya hiç niyetim yoktu.»

«Annem de o kendini beğenmiş genç kızlardan biriydi, değil mi?» diye aniden sordum.

Bronson bir an boyu bana donuk bir bakışla baktı. Parmak uçlarıyla koltuğunun kolları üstünde tempo tutuyordu. Derken ayağa kalkıp geniş pencerelerden birine yürüdü ve bakışını bahçelerle bunların ötesindeki denize dikti. Sonunda bana dönünce, gözlerinde sonsuza dek ulaşamayacağı bir kadını özleyen bir adamın duyduğu acıyı okudum. Bu bakışı, birlikte büyüdüğümüz, kardeş olduğumuzu sandığımız ve ahlâksızlık olarak nitelediğimiz duygularla özlemler duyduğumuz yıllarda Jimmy'nin gözlerinde yakaladığım olmuştu.

Bronson, «Annen Cutler Koyu'ndaki en güzel kadınlardan biriydi, hâlâ da öyle ve bütün güzel kadınlar gibi kendini beğeniyor tabii,» dedi.

Soğuk bir sesle, «Annemde kendini beğenmişlik payı gereğinde çok fazla,» dedim.

Bronson gülümseyecek olduysa da kendini toparladı ve başını salladı. «Bunu yalanlayacak değilim, ama niçin böyle olduğunu biliyorum,» dedi. İçimden, annenin ailesi ve çocukluğu hakkında fazla bir şey bilmiyorsun, değil mi, diye düşündüm.

«Hayır,» dedim. «Annem ailesi hakkında fazla söz etmez, ona bütünden sorular sorduğum zaman da canını sıkıyormuşum gibi hep hızlı hızlı yanıtlar verir. Ben de o yüzden vazgeçtim. Bütün bildiğim, tek çocuk olduğu ve annesiyle babasının her ikisinin de öldüğü.»

«Evet, ailesinin tek çocuğuydu. Babasına adeta tapardı. Gelgelelim, Simon Thomas o kadar gereksindiği ilgiyi ondan esirgeyen züpp adamın biriydi. Çapkınlıkları herkesin dedikodu konusuydu. Zaval annesinin çektiği tüm acılara karşın, sürekli olarak her işin yolund olduğu iddiasındaydı Laura Sue,» Bronson bundan sonraki sözleri vurgulayarak söyledi. «Hayal ve yalanr., güvensizlikle ihanetin eğeme olduğu bir dünyadan geliyor,» Orta yaşlı adam ciddi bir tavırla deva etti. «Dolayısıyla da kızcağız sürekli ilgi ve sevgi bekliyordu ve tanıdığı her kadından daha çok kaprisliydi. Ama ben daha ilk gördüğüm anda itibaren ona delice âşık olmuştum.» Safir renkli gözlerin içi gülüyordu şimdi. «Oturduğu sokağın köşesine otomobilimi park ettiğimi ve on gidip gelirken olsun görebilmek için arabanın içinde oturduğumu anıslıyorum.»

Bronson annemin genç kızlık imajı karşısındaki duvara yansıması gibi kısa bir süre sustu. «Her neyse,» dedi. «Flört etmeye başladık ve bir süre ideal bir çift olduk. Ama annem kan kanserinden ölünce, Alexandria'yla daha fazla oturmak ihtiyacını duydum. Annemin o kadar aölüşü kızcağızı yıkmıştı.» ,

Adamın lafı nereye getireceğini tahmin ederek, «Senin o değeri Laura Sue'n, yani annem de kızkardeşine gösterdiğin ilgiye sinirlendi, öyle mi?» dedim.

Bronson, «Laura Sue onu hayatının odak noktası yapacak bil erkek gereksiniyordu,» diye açıkladı. «Ben o erkek olmak istiyordum, deli gibi istiyordum, ama Alexandria'ya sırt çeviremezdim.»

«Öyle olunca da annem bize sırt çevirdi,» dedim. «Onun ne kadai bencil olduğunu bile bile niçin hâlâ onu seviyorsunuz?» Yüksek sesle

düşünür gibi ekledim. «Aşkın gözü o kadar mı kör? Erkekler o kadar mı akılsız?»

Orta yaşlı adam güldü. «Belki de,» dedi. «Ama kendisi de trajik bir aşk macerası yaşamış genç bir kadına göre sen de fazla bir acıma ve anlayış göstermiyorsun.»

Kızardığımı hissediyordum. Bronson acaba haklı mıydı? Jimmy'nin olmamdan o kadar korktuğu katı ve soğuk kadına mı dönüşüyordum?

«Üzgünüm,» dedim.

Bronson koltuğuna döndü ve içkisinden bir iki yudum daha aldı. Sonra yine arkasına yaslandı ve çenesini ellerine dayarak devam etti. «Laura Sue, sosyete kızlarını yetiştiren okula gitti, ben de tüm enerjimi işime kanalize ettim. Kederimi Alexandria'dan gizlemeye çalışıyordum, ama o, özellikle beni ilgilendiren konularda son derece duyarlıydı. Onun hayatımı mahvettiğini düşünerek müthiş bir suçluluk duyduğumu iliyorum. Böylece beni onun yanında daha az vakit geçirmeye zorladı. Hatta babamdan onu, özürllülerin bakıldığı bir huzur evine yerleştirmesini istedi, ama babam, kızının hastalığından utanıyor, bu gerçeği kabul lenmeyi reddediyordu.

«Aradan çok geçmeden Laura Sue'nun Randolph Cutler'le nişanlandığını öğrendim. Garip değil mi, üstümden bir yük kalkmış gibi oldu. Artık Laura Sue'nun benim olması olasılığı kalmadığına göre, işkence bir süre için son buldu.»

«Başka bir aşk maceranız oldu mu?» diye hemen sordum.

«Ciddi bir şey olmadı.» Bronson ekledi. «Belki de aşka güvenim kalmamıştı. Zaten hayatımın zor bir dönemini geçiriyordum. Babam bir kalp krizi geçirdi. Haftalarca hastanede yattıktan sonra kurtulamayıp öldü. Ölümünden sonra bankadaki yerini ben aldım.

«Benim için artık yalnız Alexandria vardı. Fakat onun da sağlık durumu giderek bozuluyordu. Gece gündüz yanında kalacak bir hemşire tuttum, yemeklerimi odasında onunla birlikte yiyordum, fırsatını buldukça tekerlekli koltuğunu sürerek onu gezdiriyordum, özetle, günleri nin sayılı olduğunu bildiğim için onunla eskisinden de daha fazla vakit Heçiriyordum. Kızcağz hiç yakınmıyor, bana daha az yük olmak için olinden geleni yapıyordu.

«Sonunda bir gece uykusunda öldü. Ölü halinde bile dudaklarında

bu tatlı gülümseme vardı.» Bronson'un gözlerine dolan yaşlar yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başlamıştı. Orta yaşlı adam onları silmedi. Ağladığından habersizmiş gibi önüne bakıyordu.

Ben de gözkapaklarımın arkasını yakmaya başlayan gözyaşlarımı tutamadım. Bronson onları küçük yumruklarım ile sildiğimi görünce, doğruldu. Onun gözyaşları durmuş, ama bakışlarındaki elem kaybolmamıştı. Devam etti.

«O vakte kadar Laure Sue'yla Randolph evlenmiş ve Philip domuştu. Bankayla otel arasında sıkı bir finansal ilişki olduğu için, BayaJB Cutler tarafından sık sık yemeğe davet ediliyor, onunla ve Laura Sue ve I Randolph'la sofrada oturuyordum.»

«Annemi o kadar sevdiğinize göre bu sizin için çok zor olmuş olmalı,» dedim.

Adamcağız benim gösterdiğim anlayıştan duygulanmış gibi, «Evet» ama çok nefis bir işkenceydi bu,» dedi. «O zamanları, yanında olmakM onu görüp onunla konuşmak, selamlaştığımız zaman elini avucumda I hissetmek fırsatlarını özlüyordum. Çok geçmeden de bakıştığımız 1 zamanlar gözlerinde benim için yanan bir ışık gördüğüme inanmaya 1 başladım.

«Laura Sue çok zor günler geçiriyordu. Bayan Cutler, Randolph'unl onunla evlenmesini hiç istememişti, o kadın da duygularını gizleyen' takımından değildi. Birbirlerine duydukları nefret, bulundukları odaların! havasını zehirliyordu sanki.

«Ne var ki, Bay Cutler çok farklıydı. Randolph'un babası zampara! olarak ün yapmıştı. Otele gelen genç kadınları etkilemekten çok hoşlanı i yordu. Sürekli olarak evlilik dışı maceralarının sözü ediliyordu. Hiç kuş 1 kuşuz, hiç kimse Bayan Cutler'in önünde bu konuları açmaya cesan* edemezdi. Müthiş bir kadındı, o. Ufak tefek yapısına karşın, bir kaleden! farksızdı.»

İçimi çektim. «Bilmez miyim bunu...»

«Ne? Oh, evet. Bir gece geç vakit zilin çalındığını ve Livingston'un! kapıya gittiğini duydum. Merdiven başına çıkınca Laura Sue'yu gör 1 düm. Bir isteri krizinin eşiğinde olduğu belliydi. Eski bir şeyleri arkasına! geçirmişti. Saçları dağınıktı, yüzünde hiç makyaj yoktu, gözleri de kan çanağına dönmüştü. Livingston onu böyle görünce dehşet içinde kal- mıştı.

«Laura Sue'yu bu odaya alarak eline bir kadeh şerri tutuşturdum. Kadehin içindekileri bir defada yuttuktan sonra, divanın üstüne devrildi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Söylediklerini bir düzene sokunca, kayınpederinin ona tecavüz ettiğini anlatmaya çalıştığını kavradım.

«Hiç kuşkusuz şok olmuştum. Ama ruh halim, şaşkınlıktan acıma-ya ve müthiş bir öfkeye dönüşmekte gecikmedi. İki kez evden fırlayıp adamı paralamak için otele koşmama ramak kaldı, ama Laura Sue her iki defasında da yapmamamı yalvardı.

«Sonunda ikimiz de sakinleştik. Onu saatlerce kollarımın arasında tuttum, onu öptüm ve ona yardımcı olmak için hep yanında olacağıma dair güvence verdim. Ona en iyi avukatı tutacağıma söz verdim. Ve evimde kalmasını da teklif ettim, ama o korkuyordu ve desteğimi vaat etmeme rağmen, yasal bir girişimde bulunmaya onu razı edemedim.

«Ama... » Bronson bakışını uzaklara dikti. «Birbirimizi sevdiğimizi biliyorduk ve bunu açıkça itiraf ettik. Laura Sue o gece benimle kaldı.»

«Yani tecavüze uğradıktan sonra mı?» Kulaklarıma inanamıyordum.

Bronson, «Sadece birbirimize sarılarak sabahı ettik,» dedi. «Ortalık aydınlanınca Laura Sue otele döndü, ama bundan sonra arada sırada bana gelecekti. Benim otele gelmememin daha doğru olacağını düşünmüştük. Bayan Cutler de zaten beni davet etmez oldu.» Adamcağız utanç ve suçluluk duygusundan kızardı. Sonra oturduğu yerde doğruldu ve derin bir soluk aldı.

«Bayan Cutler ne kadar dikkatli olursak olalım, hiçbir şeyi gözden kaçırmayan bir kadındı. Aradan çok geçmeden Laura Sue hamile olduğunun farkına vardı ve haftaları geriye doğru sayınca, senin Bay Cutler'in çocuğu olduğunu anladı. Laura Sue bir bebek beklediğini bildirince, Bayan Cutler onu benimle ilişkisi olmakla suçladı ve senin babanın ben olduğumu varsaydı.

Laura Sue'yla kayınvalidesi yüzleştiler, Laura Sue o zaman yaşlı kadına kocasının ona ne yaptığını anlattı. Lilian Cutler görünürde bunu kabul etmediyse de, gerek Laura Sue gerekse ben, onun gerçeği bildiğini seziyorduk. Bayan Cutler bu işi başkasına duyurması halinde Laura'yı rezil edecek bir skandal çıkaracağına yemin etti. Dediğine göre, benim Laura Sue'yla ilişkim olduğuna dair tanıklar bulacak, böylece senin benim çocuğum olduğun kanıtlanacak, Laura Sue da Bay Cut

lor'i haksız yere suçlamaktan utanç duyurucu bir duruma düşecekti Laura Sue kayınvalidesine mücadele edebilecek güçte değildi. Ona kaç kez Randolph'u terkedip benimle evlenmesi için ısrar ettim, ama o korkuyordu.

«Bir süre sonra Bay Cutler'e inme indi, bir hafta sonra da adam öldü. O da gidince, Laura Sue kayınpederinin yaptığını kanıtlamak içi elinde hiçbir koz kalmadığını düşündü.

«Senin doğumunun zamanı yaklaşırken Bayan Cutler, Laura Sue üzerindeki baskısını arttırdı. Hatta avukatını çağırarak, her emrini yerin getirmezse, Laura Sue'ya neler yapabileceğini bir bir söyledi.

«Annemi yıldırarak kaçırılman aldatmacasını da kabul ettirdi, böyle; ce seni başından savmış oldu. Bu öykünün öbür ayrıntılarını biliyo: sun.»

«Evet,» dedim. «Ne yazık ki çok iyi biliyorum.»

«Ama Laura Sue'nun sonradan duyduğu acıları ve üzüntüleri bilmi yorsun. Suçluluk duygusu hiç yakasını bırakmadı,» dedi.

«Buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Her zaman da öyle ola cak galiba,» diye karşılık verdim.

Bronson, «Biliyorum,» diye başını eğdi. «Annesinin onu başkaları na vermesini bir çocuk nasıl anlasın ki? Ama belki bir gün onu bağışla yabilirsin.»

Alt dudağımı ısırarak bakışımı orta yaşlı adamdan kaçırdım. «S¹ bir erkek olduğunuz ve hâlâ ona âşık olduğunuz için, bencilliğini bağ latabiliyorsunuz. Ama ben buna söz veremem,» dedim.

Bronson, «Senden bütün istediğim bunu denemendir,» diye karşı lık verdi.

Biraz sonra, «Söylesenize,» dedim, «Rahdoph bana anlattıklarınız ne kadarını biliyordunuz?»

«Laura Sue ona her şeyi anlatmış, fakat o dinlemeyi reddetmiş Adamcağız bundan sonra kendi iç dünyasına kapanmış. Ama onu b' yola iten bence annesidir. Özgüvenden yoksun olduğunu, hatta annesi nin beklentilerine ulaşamadığı için utanç duyduğunu anlayacak kada iyi tanıyordum onu. Bayan Cutler ona karşı gelerek Laura Sue'yla evlen- diği için, oğlunu kendine özgü yöntemlerle cezalandırıyordu. Zavallının annesine tek meydan okuyuşu olmuştu bu. Bayan Cutler de bunu hiç¹ bir zaman affetmedi.

«Sanırım, Randolph'a tam bir erkek olmadığını hissettiriyordu. Adamcağız o yüzden o hale geldi. Bayan Cutler onun Laura Sue'yla ilgi lenemeyecek hale gelmesine belki de seviniyordu.»

Bronson'un bu son sözlerinden gizli bir anlam çıkararak, «Ne demek istiyorsunuz?» diye atıldım.

«Randolph, hâlâ Laura Sue'nun üstüne düşüyor, eksiksiz bir karı koca hayatı sürüyorlarmış numarası yapıyordu. Sanırım, karısını hâlâ da çok seviyordu, ama babasının Laura Sue'ya tecavüz etmesi, karı koca arasındaki seks hayatına son vermişti.»

«Seks hayatına son mu vermişti?» Şaşkınlıktan donakalmıştım. Ama sonra birden doğruldum. Olaylar zincirini kavrayarak, «Ama bu olamaz,» dedim. «Clara Sue...»

Bronson, «O benim kızımdır,» diye itiraf etti.

Bronson itirafları onu yorgun düşürmüş gibi arkasına yaslandı. Yüzü o yüzden ya da cesaret bulmak için arka arkaya yuvarladığı şerhlerden kıpkırmızıydı. Anlattığı öykü kafamın içinde bir kaos yaratmıştı. Kalbim çarpıyor, bir çelişkili duygular denizinde boğuluyormuşum gibi his duyuyordum. Annemden hem nefret ediyor, hem de ona acıyordum. Randolph'a da acıyor, fakat zayıf karakterine kızıyordum. Annemin ona acı çektirmesine ve bunca yıl ona çantada keklik gibi davranmasına göz yumduğu için Bronson'u küçümsüyor, aynı zamanda da kızkardeşine gösterdiği bağlılık ve sevgi dolayısıyla ona hayranlık duyuyordum.

En önemlisi ve işin en trajik yanı, insanları daima doğru olanı yapmaktan, kalplerinin sesini dinlemekten alıkoyan bir şeyin varlığını kavramamdı. Örneğin, annem daha az bencil olup Bronson'la evlenmiş olsa bugüne dek olağanüstü mutlu bir hayat sürecekti. Böylece Cutler Nine'nin baskısı altında yaşamak işkencesinden de kurtulmuş olacaktı.

Bronson'la arama çöken sessizliğe son vererek, «Yorulдум. Artık eve dönsem iyi olacak,» dedim.

Orta yaşlı adam, «Tabii,» diye ayağa fırladı. «Şoförüme arabayı kapının önüne getirmesini söyleyeyim.»

Odada yalnız kalınca, Bronson'un itiraflarını düşündüm. Clara Sue onun kızıydı demek. Annesinin portresindeki yüzün bana niçin yabancı gelmediğini şimdi anlıyordum. O yüzle Clara Sue'nunki arasında bazı

benzerlikler görmüştüm. Clara Sue'yla babalarımız ayrı olduğu, onun babası ise bir Cutler olmadığı için, aramızdaki kan bağı önceleri sandığım kadar güçlü değildi. Buna da seviniyordum. Clara Sue'yla benim kişiliklerimiz o kadar farklıydı ki. Onun kadar nefret dolu, kötü kalpli ve zalim olabileceğimi hiç sanmıyordum. Hoş, Bronson da bu özelliklerini almış olabileceği bir baba değildi ya.

Hayatın bir başka cilvesi de Clara Sue'nun şimdi gerçek babasıyla ve annesiyle yaşayacak olması, ancak bunu bilmeyeceği idi. Ben aksine, gerçekte annem ve babam olmayan insanlarla yaşamış, ancak hayatımın en büyük bölümünde bunu bilmemiştim. Her ikimiz için de aile bir aldatmaca üstünde kurulu olmuştu.

Limuzine bindiğim sırada Bronson, «Dawn,» deyip kolumu tuttu. Başımı çevirince bakışlarındaki yalvarışı okudum. «Zaaflarımızı ve günahlarımızı bir gün bağışlamayı Tanrı'dan dilerim,» dedi.

«Kimseyi herhangi bir şey için bağışlamak bana düşmez,» dedim. Adamın tüm ıstırabını yansıtan gözlerine bakışımı dikerek ekledim. «Öykünüzü bana anlattığınız ve beni anlayışımı isteyecek kadar umursadığınız için teşekkür ederim.»

Bronson gülümsedi. Mavi gözleri bu kez parlıyordu. «İyi geceler,» dedi.

«İyi geceler. Yemek olağanüstüydü,» diye ekledim.

Araba uzaklaşırken arkama baktım. Bronson hâlâ evinin önünde duruyor, arkamdan bakıyordu. .

Otel sakindi. Konukların çoğu odalarına çekilmişlerdi. Dairemize koşarken, önce nasıl olduğuna bakmak için Christie'nin odasına uğradım. Mışıl mışıl uyuyordu. Oyuncak ayısı hâlâ kollarının arasındaydı. Yorganını düzeltip yanağını öptükten sonra, Jimmy'ye Bronson'un bütün açıkladıklarını söylemeye koştum.

Genç adam beni dikkatle dinledi. Arada şaşkınlığından başını sallıyordu. Anlatımı bitirince ona biraz daha sokuldum. «Ah Jimmy, orada oturup, birbirlerini sevmeleri gereken insanların ne kadar zalim ve âdi ruhlu olabileceklerini anlatmasını dinlemek korkunçtu,» diye bağırdım.

Jimmy, «Ama bizim hayatımız öyle olmayacak,» diye söz verdi.

«Belki bu yer lanetlidir, Jimmy. Belki bizim de buna karşı elimizden bir şey gelmez,» diye korkuyla söyledim.

Jimmy, «Buradaki bütün kötülükleri insanlar kendileri yarattılar,» diye karşılık verdi.

Onun kollarının arasından sıyrılarak, «Jimmy, hemen bir çocuğumuzun olmasını istiyorum,» dedim.

O yanıt vermedi. Gözlerinde daima hüznü bir şeye işaret eden gölgelerin dolaştığını gördüm. «Ne var, Jimmy? isteğim seni niçin mutlu etmedi?» diye sordum.

«Beni mutlu etmesine etti, ama...» Genç adam bir süre bana baktı. «Ama dün babamdan bir mektup aldım,» dedi.

«Longchamp Baba'dan mı? Niçin daha önce söylemedin? Neler anlatıyor? Niçin görmeye gelmiyor?» Jimmy başını sallayınca sordum. «Bir şey mi var, Jimmy?»

«Edvina düşük yapmış,» dedi. «Buradaki bütün işler arasında sana bir de bunu söylemek istemedim. Edvina şimdi iyi, ama ikisi de çok üzgünler.»

«Demek şimdi sen de benim hamile kalmamdan korkuyorsun, öyle mi?» diye sordum.

«Mesele o değil. İşlerin öylesine başından aşkın ki şu sıralar Christie'yle bana ayıracak vaktin olmuyor neredeyse.»

«Bebeğimizi doğurmam benim için her şeyden daha önemli.»

Ben soyunurken Jimmy arkasına yaslanıp beni seyrediyordu. Çıplak kalınca yatakta onun yanına yattım ve ona alabildiğince sokuldum. Bana karşı arzusunun uyandığını hissediyordum. Bunun üzerine dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve onu uzun uzun ve ihtirasla öptüm. O da sevgiyle bana sarıldı. Birbirimizin kollarındayken kalplerimizde çöreklenmiş karamsarlığın yavaş yavaş yok olduğunu hissettik. Dönüp pencereden bakınca, ayın, bulutların arkasından çıkarak mürekkep siyahlığında ki göğe tüm parlaklığıyla egemen olduğunu gördüm.

Aşkımızla bir kale yaparsak, geçmişin bize zarar veremeyeceğini düşünüyordum.

Ertesi sabah annem dairesinden çıkmadı. Ne kahvaltıya gelmiş ne de başka yere gitmişti. Jimmy, Bronson'un evinden çıktıktan sonra limuzinle otele dönerken onun aralıksız ağladığını söylemişti. Bronson, onunla bana, Laura Sue'nun bambaşka bir portresini çizmeye çalışmıştı: küçük bir kızın büyüdükçe güzel, fakat güçsüz ve özgüvensiz bir insana dönüşmesi, bu arada korkunç bir evliliğin tuzağına düşmesi. Oysa ben bu betimlemenin, adamın anneme umutsuz ve ölmez aşkın

dan kaynaklandığını ve annemin portresi çizilen günahsız kurban olduğunu çok iyi biliyordum. Bu arada fazla katı ve fazla soğuk olmak yolunda bulunduğumu gördükçe de dehşete kapılıyordum.

Nefret etmekten bıkarak, kendimi gidip onu görmeye zorladım.

Annem düğünümünden ve Randolph'un ölümünden önce olduğu gibi yatağında yatıyordu. Zayıf ve karamsardı. Bayan Boston'un getirdiği yemek tepsisi hemen hemen el sürülmemiş olarak gece masasının üstünde duruyordu. Annemin gözleri kapalıydı, başını kocaman bir yastığa gömmüş, saçları yüzünün etrafına çerçeve gibi saçılmıştı. Makyaj yapmamış olduğunu görünce şaşırdım.

«Bugün derdin ne, anne?» diye başladım. .

Annem gözlerini kırptırarak açtı ve yanıt vermeden önce bir sürü tavana baktı. «Artık tartışmalardan bıktım,» dedi. «Nefret dolu sözlerden ne kadar bıktığımı bilsen. Oldu bitti güçlü bir kadın değildim, Dawn, bu ailedeki uyumsuzluk ise büsbütün canıma okudu. İçimden, Zaman Baba'yla iğrenç arkadaşı Yaş'a teslim olmak geliyor. Ne olacaksa olsun artık.» Annem bu replikten sonra başını yine yastığının üstüne devirdi.

Gösterisi beni gülümsetti, fakat bunu ona göstermemek için başımı hemen öbür yana çevirdim.

«İyi ama, anne,» dedim, «Bronson'la evlenip yepyeni mutlu bir hayata başlamak planların ne olacak? Bronson herhalde saçları ağarmış, buruşuk yüzlü bir kocakarıyla evlenmek istemez, değil mi?» Anne'ye bir kez daha takılmaktan kendimi alamamıştım.

Sonsuz bir keder yansıtan bir bakışla, «Sen karşı gelir ve işi bir skandala dönüştürürsen Bronson benimle evlenmeyecek,» dedi. «Hepimizin birbirimizden hoşlanmamız gerektiğini yoksa bu işin yürümeyeceğini söylüyor.»

«Ben evlenmenize karşı gelmiyorum,» dedim. «Kimseyi suçlamak bana düşmez. Eğer ikiniz evlenmek istiyorsanız evlenin.»

Bu sözlerim üzerine annemin gözleri parladı. «Sahi mi söylüyor sun, Dawn? Kulaklarım beni aldatmıyor, değil mi? İşte bu harika!» Birden yatağın içinde doğrulup dimdik oturmuştu.

Her şeyin bir haftanın içinde nasıl planlanabileceğine aklım ermekle birlikte, «Düğününüz burada mı yapılacak?» diye sordum.

«Oh hayır, hayır. Öylesi bizden geçti. New York'a gidiyoruz, orada Anayasa Mahkemesi'nin bir yargıcı nikâhımızı kıyacak. Ve sonra Broad

vvey'de düzinelerle temsil göreceğiz!» Annem birden uzanıp yemek tepsisini aldı ve yatakta dizlerinin üstüne oturttu. Bir yandan salatasını yerken, «Bunu düşünerek bütün bir gardrop satın aldım,» diye devam etti. «Şu son haftalarda öğleden sonraları bu işle meşguldüm.»

«Demek olacakları o kadar önceden biliyordun?» demekten kendimi alamadım.

Annem hemen bir bahane... bulamayarak, «Ne? Evet, hep düşündüm ki. » diye geveledi. «Belki hoş değil ama, kendimizi aldatmamızın ve olacağını bildiğimiz bir şey olmayacakmış gibi davranmamızın bir anlamı yoktu. Ne istediğimizi, er veya geç ne yapacağımızı biliyorduk. Onun için de o güne hazırlıklı olmayı istedin''»

«Anlıyorum. Clara Sue'ya bir şey söyledin mi?» diye sordum. Clara Sue'nun o yaz otele dönmeme nedenlerinden birinin bu mu olduğunu merak ediyordum.

Annem bakışını önündeki tabağa çevirdi. «Henüz bir şey söylemedim.»

«Ona gerçeğin ne kadarını söyleyeceksin, anne?»

«Yalnızca Bronson'la evleneceğimizi. Şimdilik o kadarı yeter. Niçin işleri olduğundan daha karmaşık hale sokmalı?»

«Orasına Bronson'la sen karar verirsiniz artık» dedim. «Annem sandığın birinin annen olmadığını, baban sandığın birinin de baban olmadığını öğrenmenin çok acı olduğunu sana söyleyebilirim.»

Annem neyi kastettiğimi kavrayamayarak, «Haklısın,» dedi. «Bir insanın acısını arttırmak neye yarar? Zavallı Clara Sue zaten babası sandığı adamı kaybetmekle yeterince üzüldü. Bu... babasını yeniden öldürmek gibi bir şey olur.» Gülümsüyordu. Mavi gözleri heyecandan pırlırdı. Devam etti. «Ve Bronson'la ben yeni bir hayata başlayacağımız zaman tatsız bir şey olmasını istemiyorum. Bizi sık sık görmeye geleceğini umuyorum, Dawn. Olağanüstü partiler verecek, Cutler Koyu'ndaki en önemli kimseleri davet edeceğiz. Bronson kayda degecek herkesi tanıyor.»

«Bakalım,» dedim. «Ne zaman gitmeyi düşünüyorsunuz?»

«Hay Allah...» Annem bir şey unuttuğunu anımsamış gibi etrafına bakındı. «Sanırım Bronson bugün akşama doğru gelecek.»

Şaşkınlık içinde, «Bugün mü!» diye bağırdım. Her şey benim tutumuma bağlı idiye, annem ne diyeceğimi ve ne düşüneceğimi nereden bilmişti? Annemin ne denli bir entrikacı olduğunu Bronson'un bilmeme

si mümkün olabilir mi, diye düşünüyordum, Tabii, her şeyi bilmesi ve buna rağmen annemle yaşamak istemesi ya da onu değiştirebileceğine inanması mümkündü. Aşk hepimizi hayalci yapar. Ya da annem gibi bir entrikacı.

Annem, «Evet,» dedi. «Benim için Bayan Boston'u bulabilir misin acaba? Eşyayı toplamama yardım etmesini, sonra da nakledilmeleri için ne yapılması gerektiğini söylemek istiyorum.»

«Ya Philip?» diye atıldım. «Philip'e haberi verdin mi?» Gereken bütün kararların alındığına ve her şeyin bu kadar çabuk değişeceğine inanamıyordum.

Annem, «İyi ama Philip sözlüsü ve onun ailesiyle tatilde,» dedi. «Ona söylemek için beklemem gerekecek. Ya da ben New York'tayken telefon ederse sen söylersin.»

«Bu, ona kendin söylemek isteyeceğin bir şey değil mi?» diye sordum.

Annem tepsiyi dizlerinin üstünden iterek, «Haber haberdır,» dedi ve ekledi. «Ayrıca, Philip benimle ilgili hiçbir konuda fazla heyecanlanmaz. Bu konuda büyükannesine çekmiş.»

«Peki, anne, Bayan Boston'u çağıracağım.»

«Teşekkür ederim, Dâwn.» Odadan çıkacağım sırada annem arkamdan seslendi. «Dawn, bu kadar anlayışlı olduğun için sana teşekkür ederim.»

«Mutlu olmanı dilerim, anne. Gerçekten dilerim,» dedim.

O öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde Bronson'un otomobili otele kapısına dayandı. Haber, Bayan Boston ve annemin otelden ayrılışıyla ilgili hazırlıkları yapmakla görevlendirilen başka otel personeli aracılığıyla bütün otele yayılmıştı. Bronson içeri girince lobinin dört bir köşesinde fısıltılar başladı.

Annemin bütün eşyası aşağıya taşınmış ve yarım düzine bavul ve iki büyük kara sandığın içinde kapının yanına istiflenmişti. Kat garsonlarıyla Bronson'un şoförü onları limuzine yüklemeye giriştiler. Ben Bronson'u buyur ederken Bayan Boston da anneme haber vermeye çıktı.

Banker bu kadar ilginin odak noktası oluşundan rahatsız olmuş gibi, «Gazetelere haber olduğumuz anlaşılıyor,» dedi.

«Hem de başsayfaya çıkacağınız anlaşılıyor,» dedim. «Annemle ne zaman evleniyorsunuz?»

Bronson vücudunun yükünü bir bacağından ötekine geçirerek,

«Yarın,» diye karşılık verdi. Yüzünde biraz sinirli bir gülümseme vardı.

«Size bol şanslar dilerim,» diyerek ona elimi uzattım.

Adamın bir karşılıklı bulunmasına vakit kalmadan annemin tiz gülüşlerinden birini duyduk. Yüzü, duyduğu tüm mutluluğu ve heyecanı yansıtıyordu. Lobide Bronson'un yanında yürürken etrafına nasıl baktığını, herkesin ilgisini yeni açılan bir çiçek gibi nasıl içtiğini gördüm. Bronson onu kucakladı, annem de yüzünü onun boynuna gömdü. Sarımaş dolaş vaziyette uzaklaştılar... Yıllar önce ilk fırsatlarını kaçırap nasıl sa ikinci bir şans yakalamış iki âşık gibiydiler.

Limuzin akşam güneşiyle otelin düşürdüğü karanlık gölgeleri arkasında bırakmıştı. Annem bu kez Cutler Nine'nin hayaletinin parmakları arasından gerçekten sıyrılmıştı. Limuzin köşeyi dönüp gözden kaybolurken çatısına güneş vurmuştu.

Jimmy, «İşte bu kadar,» diyerek beni kucakladı. Etrafına bakındıktan sonra ekledi. «Ne kadar garip, ihtiyar Bayan Cutler gitti, zavallı Randolph da çok geçmeden onu izledi. Şimdi de annen evleniyor ve o büyük evde oturacak. Clara Sue da mutlaka onlarla oturacak.»

«Evet, onlarla oturacak,» dedim. «Bunun için gerekeni yapacağım.»

Jimmy, «O zaman otelde bir biz olacağız,» dedi.

«Bir de Philip tabii,» diye ona hatırlattım.

«Evet,» dedi. «Bir de Philip.»

Birkaç gün sonra annemle yeni kocasının New York'taki halaylarından dönmelerinden bir gün önce Philip geldi. Bermuda'daki tatilinde çok iyi dinlendiği belliydi. Teni nefis bir güneş yanıyordu. Otelde ilk geldiği yer benim ofisim oldu.

v

Onu görünce, «Philip, yeni mi geldin?» diye sordum.

İçeri girerek, «Evet,» dedi. «Dinlenmiş ve göreve hazır olarak.» Yüzüme dikkatle baktı. «Bir şey mi var?»

«Yanılmıyorsam, haberi henüz duymadın,» dedim.

«Haber mi? Ne haberi?» Philip hâlâ gülümsüyordu, fakat bakışları kaygılıydı. «Yoksa anneme mi bir şey oldu?» diye sordu.

«Annene bir şey olduğu doğru,» dedim. «Yeniden evlendi ve halayına na çıktı.»

Philip hâlâ gülümsüyor, ama bana kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. «Şaka ediyorsun,» dedi.

«Şaka etmiyorum. Annemle Bronson Alcott altı gün önce evlen

mek üzere New York'a hareket ettiler. Eşyasının en büyük kısmı da önceden Beulla Korusu'na nakledildi.»

Philip yere bakarak, «Demek öyle,» dedi. Biraz sonra yüzünde yine her zamanki gülümsemesi yer etti. «Annem işte böyle,» dedi. «Hiç boş durmazdı.» Gerçeğin ne kadarını bildiğini ya da bir şey bilip bilmediğini mi merak ettim. «Şimdi de, Jimmy ile sen o daireye mi taşınacaksınız?» diye sordu.

«Hayır,» dedim. «Kendi odamızdan memnunuz.»

«Güzel. O zaman oraya ben taşınırım. Betty Ann'le evlenince de: orada yaşarız.»

«Ya?»

«Evet, sonbaharda nişanlanıp diplomalarımızı aldıktan bir hafta sonra evlenmeye karar verdik.»

«Senin için sevindim, Philip. Kutlarım,» dedim.

Philip durmuş, gözlerini üzerime dikmişti. Bu arada o kadar anlam- lı biçimde yüzüme bakıyordu ki, gözlerimi ondan kaçırdım.

Genç adam, «Düşün bir kere,» diye fısıldadı. «Yakında bir gün seninle ben yan yana uyuyacağız.»

«Yan yana olan odalarda demek istiyorsun, Philip,» diye düzelttim.

Yine gülümsedi. «Evet, yan yana olan odalarda.» Avuçlarını çırpı. «Ben yokken pek çok şeyin olduğu anlaşıyor. Clara Sue da biliyor. mu?»

«Eğer bilmiyorsa, yakında öğrenecektir,» dedim. Bakışlarımın sert leştiğini hissediyordum.

«Ya? Ne demek istiyorsun?»

«Bütün eşyasını Beulla Korusu'na postaladım da...»

Philip'in bakışlarındaki şaşkınlık daha da belirginleşti. Sonra birden, kahkahalarla gülmeye başladı.

«Ne kadar kararlı ve acımasız olmuştun. Sanki ikinci bir Cutler Nine'ye dönüştün. Neyse, gidip eşyamla ilgilenmeliyim » dedi ve benim bir karşılıkta bulunmama vakit bırakmadan dışarı çıktı. Hâlâ gülmeyi sür- dürdüğü duyuluyordu.

Ayağa kalktım ve Philip'in söylediklerini düşünmek için pencereni! yanına yürüdüm. Umurumda değil, diye kafamdan geçirdim. Bu kez o kadınla kıyaslanmayı umursamıyordun. Hayatta kalabilmek için hepimizde Cutler Nine'den bir şeyler olması gerekiyordu. Yani ben öyle¹ düşünüyordum.

Bronson'la Beulla Korusu'na dönmelerinin ertesi sabahı annem bana telefon ederek, New York'taki düğünüyle balayını ayrıntılarıyla anlattı. Broadvay'in ışıklarını, tiyatrolardaki şık giyimli insanları, kalabalıkları, trafiği ve bütün bunlara fon oluşturan ışıklarla müziği anlatırken, sesine yansıyan heyecan bana tiyatroyla ilgili kendi anılarımı, dolayısıyla da Michael'i anımsatmıştı.

Annem gevezeliği sürdürüyordu. Soluk almak için bile anlatısına ara vermeyerek, ziyaret ettikleri müzelerle galerileri anlatmaya girişti.

«Bronson'un ne kadar kültürlü bir adam olduğunun farkında değil mişim meğer,» dedi sonunda. Özlem dolu bir sesle ekledi. «Ne kadar tuhaf, bir insanı hemen bütün hayatınca tanıdığın halde bazan gerçekte tanımadığının farkına varabiliyorsun.»

«En yakın akrabalar sözkonusu olduğu zaman bile bu doğrudur, anne,» En sonunda lafı annemin ağzından alabilmişim. «Döndükten sonra Philip'i gördün mü?» diye sordum.

«Philip'i mi? Benim eve döndüğümü söylersin, o da telefon etmek isterse eder.» Annem kısa bir aralıktan sonra sordu. «Evlennem haberi ni nasıl karşıladı?»

«Demek istediğin oysa, üzülmedi. Ama tabii ki şaşırdı,» dedim.

Annem o ince, sinirli gülüşüyle, «Philip yüzünden tasa etmedim zaten.» dedi.

«Clara Sue'nun öteberisini Beulla Korusu'na yollattım,» dedim. Balaylarından dönüşte onlara Livingston'un ilk söylediği şeyin bu olduğunu biliyordum.

«Evet. Kendisi mi telefon edip öyle yapmanı istedi?»

Omuzlarımı silktim. «Hayır. Kendim öyle yapmaya karar verdim.»

Annem kendi kendine düşünür gibi, «Clara Sue buna sinirlenecektir,» dedi.

«Öyleyse doya doya orada sinirlensin. Burada onun çiğ davranışlarıyla uğraşacak halim yok benim. Ayrıca, Clara Sue'nun yeri annesinin yanındır,» dedim. Kararlı bir tavırla konuşmuştum.

Annem, «Bronson da onun bizim yanımızda oturmasını istiyor,» diye ekledi, ama onun somurttuğunu görür gibiydim. O, yeni evliliğinin

bir mucize yaratıp ona gençliğini geri getireceğini ümit ediyordu. Bir ailenin ve çocukların sorumluluğunu istemiyordu. Gerçek bir yeni evli ve kelimenin tam anlamıyla gençleşmiş olmak istiyordu.

Ona işimin başına dönmem gerektiğini söylemem üzerine, «Dawn,» diye atıldı. «James'le sen ne zaman bize yemeğe gelebilirsiniz? Bronson eğer mümkünse, cumartesi gecesi gelmenizi istiyor. Steidman'lar da gelecek.» Annem gururlu bir tavırla ekledi. «Bay Steidman, Virginia Beach'in dışındaki o yeni siteyi inşa ettiriyor. Milyonlarca dolarlık bir proje bu.»

«Philip adına konuşamam, anne, ama bildiğin gibi cumartesi geceleri otelimiz için çok önemli. Ayrıca, bu hafta sonu otel ağzına kadar dolu olacak. Uzun zamandır ilk kez bazı oda isteyenleri geri çevirmek zorunda kaldık.» Bu kez gururla konuşan bendim.

Annem kayıtsız bir tavırla, «Öyle mi?» dedi. «Ne istersen onu yap, ama çok önemli bir yemeği kaçırmış olacağını da bil.»

Annemle Bronson'un Beulla Korusu'dan dönmeLrinin üzerinden | çok geçmeden annemin verdiği savurganlık örneği partileri iştimize başladık. Cutler'lerin peşini bırakmayan skandalların ve açıklamaların ona kaybettirdiği sosyal saygınlığı yeniden kazanmaya sabırsızlanıyordu sanki. Jimmy, Philip ve ben en sonunda onun ısrarlarına dayanamıyarak verdiği akşam yemeklerinden birine katıldık, ama o yine de ikide birde telefon ederek bizi davet etmeyi sürdürdü.

O günlerde hepimiz çok meşguldük. Son yıllardaki en sıcak yazlardan birini yaşıyorduk, ülkede ekonomik durum iyiydi ve rezervasyon telefonlarımız sürekli çalışıyordu. Philip iyi bir yardımcı olduğunu kanıtlamış, otel idaresiyle ilgili bazı sorumlulukları üzerimden almaya başlamıştı. Randolph'un eski ofisine yerleşmişti. Christie'yle daha fazla vakit geçirmeme olanak verdiği için durumdan hoşnuttum.

Jimmy de otel çevresinde yaptığı işlerden hoşlanıyordu. Ellerini kirlenmekten de korkmuyor, bakım ünitesinin yöneticisi sıfatına rağmen bunu yapmak için fırsat arıyordu. Onu işçilerle birlikte bir hendek kazarken ya da çim traktörünün üstünde otururken görmek olağan bir olaydı. Bir brülör arızalandığı vakit onu parçalara ayırıp onarmaya çalışan oydu. Yüzme havuzunun filtresi bozulunca da Jimmy'yi orada bunun parçalarının arasında oturur buldum. t

Bir yaz günü öğleden sonra ofisime geldi. Yanaklarına makine yağı bulaşmıştı. Elleri kirliydi, ama onları pantolonunun arka cebinde taşıdığı

bir paçavrayla silerek bir zarfı açtı ve içindeki mektubu benim önümde okumaya başladı. «Babamdan geliyor,» dedi ve zarfın içinden çıkardığı fotoğrafları bana uzattı. Fotoğraflarda Longchamp Baba'nın karısı Edwina'yla oğulları Gavin görölüyordu. Jimmy bana mektubu da uzatarak, «Babam fırsatını bulur bulmaz bizi görmeye geleceklerini söylüyor,» dedi.

İşte bu harika olur. Gavin tıpkı Longchamp Baba'ya benziyor,» diye atıldım. Gerçekten de Gavin kömür gibi siyah saçlarıyla koyu renkli gözlerini babasından almıştı. «Edvina da çok hoş bir kadın,» diye ekledim. Fotoğraftaki duruşuna bakılırsa, kocası kadar uzun boylu olsa gerek.

Jimmy, «Evet, doğru,» dediye de, birbirimize bakışımızdan onu Longchamp Anne kadar güzel bulmadığımız anlaşılıyordu.

Mektuba bir göz atarak, «Longchamp Baba artık çok mutlu görünüyor,» dedim. «Ve de yeni oğluyla çok gurur duyduğu belli.»

«Evet. Benim de yeni bir kardeş sahibi olduğuma sevinmem gerekir,» dedi Jimmy. Kederli bir anlam gözlerindeki parıltıyı söndürmüştü. «Tabii Fern'in de şimdi yeni bir küçük kardeşi var, ama bunu bilmiyor, belki hiçbir zaman da bilmeyecek,» diye ekledi. «Bay Updike'a bir özel dedektiftutmamız konusunda fikrini sordun mu?»

Ona, Bay Updike'ın bu istekten hiç de hoşnut kalmadığını ve bizi vazgeçirmeye çalıştığını söylemedim. Bunun yerine, «Evet,» dedim. «Bay Updike bu konuyu araştıracağını ve hafta içinde bizimle bağlantı kuracağını söyledi,» dedim.

Jimmy sonunda, «Güzel,» dedi. «Artık işimin başına döneyim. Bunlar sende kalsın.» Zarfla mektubu bana bırakıp odadan çıktı.

Orada oturup Longchamp Baba'yla yeni ailesine bakakaldım. Bana eskisinden çok daha yaşlı ve fazlasıyla zayıflamış görölüyordu. Şimdiki haliyle o, bir zamanlar babam olarak tanıdığım adamın sanki gölgesiydi. Gülümseyişi bile bana zoraki görölümüştü. Karanlığı ve yenis kendisinden uzaklaştırmaya çalışan ve anılar zorla ona dönmeye çalışırken geçmişle arasındaki kapıyı kapalı tutmaya çalışan bir adama benziyordu. Buraya gelip beni görmenin onun çok zoruna gideceğine omindim. Bir ton suçluluk omuzlarına yüklenmişti, burada benimle yüzleşmek ise bu yükü daha artıracaktı. Olduğu yerde, yeni bir dünyanın, yeni bir hayatın içinde kalması daha doğruyd.

Kocaman bir gözyaşı fotoğrafın üstüne çarpıncaya kadar ağladığı

mm farkında olmadım. Derken üzüntü midemi allak bullak etmeye başladı. Yüzümdeki kan çekilmişti sanki. Kalbimin atışları hızlandıkça solunmakta güçlük çekiyordum. Hızla yerimden kalktım ve banyoya koşarak kahvaltıda ve öğle yemeğinde bütün yediklerimi boşalttım. Ellerimin ve dizlerimin üstünde kalmıştım. Sonunda kanepelerden birine kadar sürünerek uzanmayı başarabildim.

Ateşim yüksek değildi, ama kusmak beni zayıf düşürmüştü ve yor- muştı. Tekrar işimin başına dönmeye çalıştımsa da, mide bulantımın tekrar başladığını hissettim ardından banyoya koşmak zorunda kaldım. O gün akşama doğru gidip doktoru görmemin daha doğru olacağını karar verdim. Jimmy'nin merak etmesini istemediğim için ona bir şey söylemedim. Julius'dan sadece otelin arabasını kapının önüne getirmesini istemiştim.

Ama Cutler Koyu'nda bir şeyi gizli tutmak olanaksızdı. Resepsiyon daki Bayan Bradly'ye otelden çıktığımı söylemek zorunda kaldım. Benim iyi olmadığımı görerek Bayan Boston'a söylemiş, böylece dedikodu zinciri tâ ki Jimmy'ye ulaşıncaya kadar uzayıp gitmişti. Öyle ki muayene odasından çıktığımda onu bekleme salonunda sinirli bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürürken buldum. Alnındaki ve yanaklarındaki makine yağlarını silmeye bile gerek görmeden doktorun muayenehanesine koşmuştu.

Bakışı benim üzerimden Christie'yle de ilgilenen Dr. Lester'e çevildi. «Bir aksilik mi var, doktor?»

«Hiçbir aksilik yok, Bay Longchamp.» Doktor gülümsedi. «Ama eşinizin hamile kalmasını istemediyseniz, o başka.»

«Hamile mi?» Jimmy'nin yüzündeki kaygı anında mutluluğa dönüş ; tü. Şaşkın halde gülümsedi ve kekelemeye başladı. «Ama ben... ben...» Doktor Lester gülererek, «Kutlarım,» dedi.

«Yani karım iyi, değil mi?»

«İnanın, işler yolunda, Bay Longchamp.»

Jimmy'yi alaya aldım. «Böyle fırtına gibi buraya koşup gelmen gülünç değil mi, James Gary Longchamp?» Jimmy'nin tekrar kekelemeye başlaması üzerine onu elinden tuttum. «Haydi gel, Jimmy. Otelde yapılacak bir sürü işimiz var.»

«Ne işi! Eski gibi çalışabileceğini mi sanıyorsun? Hayır, efendim. O otelde durum değişecek. Bunu tartışmana kesinlikle izin veremem, Dawn.» Benim konuşmamı engellemek için işaret parmağını dudakları

ma dayamıştı. Devam etti. «Yakında baba olacağıma göre, bu konuda benim de söz hakkım var.»

«Doğuma daha çok vakit var, Jimmy,» dedim gülererek. «Bebek beklemek ise hasta olmak demek değil. Günlerimi yatakta geçirip etrafım dakileri bana hizmet için sağa, sola koşturmayacağım ben.»

Jimmy, «Orasını görürüz,» diye karşılık verdi.

Jimmy ile ben bundan sonra otele döndük. Orada haberin çok çabuk yayılacağına ve herkesin, mutluluğumuzu paylaşmayı isteyeceğine emindim. Jimmy'nin bebeğini beklediğime hâlâ inanamıyordum. Düşlerimiz en sonunda gerçekleşiyordu demek.

Annem haberi iki gün sonra duydu ve telefon etti. Ona söyleyen Bronson olmuştu. Bronson bazan oteldeki olayları benden bile önce duyuyordu. Anlaşılan, aramızda casusları, muhbirleri vardı. Kaynağının Bay Dorfman olmasından şüpheleniyordum. Bu yüzden Bronson'u kınamıyordum. Bankasının o kadar büyük bir yatırımını oluşturduğu için, Cutler Koyu Otelinin haberlerini günü gününe almak istediğini tahmin ediyordum. Belki de yönetim kurulu üyelerinden bazıları, Cutler Koyu Otelinin çok genç yeni sahibinin, sorumluluklarının nasıl altından kalktığını izlemesi için ona baskı yapıyorlardı.

Annem, «Bu haberi benden gizlemene şaşmıyorum,» diye başladı. Bana bir merhaba deyip nasıl olduğumu bile sormamıştı. Devam etti. «Beni niçin tekrar büyükanne yapmak istediğini asla anlayamayacağım. Daha yeni evlendin. Yaşın da çok küçük. Önünde upuzun bir hayat var, bir sürü uğraş seni bekliyor, öyleyken sen bir bebek daha doğuracaksın.»

«Anne, hamile kalıp çocuk doğurmak ölüm cezasına çarptılmak demek değildir,» diye karşılık verdim.

O, «Şimdi böyle söylüyorsun, ama bekle de gör,» diye inledi. Hani bir bilmeyen bebeği doğuracak olanın o olduğunu sanabilirdi. Devam etti. «Eski vücuduna kavuşman aylar, yıllar sürer Bazı kadınlar ise bunu hiçbir zaman başaramazlar.»

«Orasını düşünmüyorum bile, anne. Christie doğduktan sonra eski vücuduma kavuşmam zor olmadı, öyle değil mi?»

«Genç ve saf olduğun için şimdi böyle konuşuyorsun, ama inan

bana, fikrini değiştireceksin.» Annemin sesi tizleşti. «Yani niyetin ya düzine ocuk doğurmak mı?»

«Anne, sen  ocuk doğurmadın mı?» diye belirttim.

«Orasını bana hatırlatma,» dedi ve derin bir göğüs geçirdi. «Ha yakında herkes öğrenecek, vrede herkes bizi konuşacak.» Be hamile kalmam bir skandal mı gibi konuşuyordu.

«Kendilerine daha eğlenceli konular bulacaklarına eminim, anne;

Annem bu kez nutuk eker gibi konuşmaya başladı. «Bu evr ne konumda olduğumuzdan haberin yok senin. Tüm yaptıkları bizimle ilgili her şey buralarda flaş haber oluyor. Burada kral ailesi g bir şeyiz. İster beğen, ister beğenme, sanki bir akvaryumun içinde yal yoruz.»

«Sen her zaman öyle dşnmezdin, anne. Bir kavanozun için' yaşamanı umursamazdın,» diye ona hatırlattım. Belki fazla sert bir ı' yapmıştım ama, annem beni kızdırmıştı. Her hareket ve davranışım adeta bir mikroskop camı altında incelenmesini herhalde ben ister mistim.

Annem, «O zamanlar geç, akılsız ve çok da mutsuzdum,» dr karşılık verdi. Ağlamaklı bir sesle ekledi. «Bunu senin de bildiğini sa yordum. , ne istersen yap. Nasılsa dediklerimi dinlemiyorsun. ^k yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim, senin gözünde daim haksız oluyorum.»

«Seni dinliyorum, anne, ama dediklerine katılmıyorum,» dedim.

«Konuşmalarımız niçin daima yozlaşıp tartışmaya dnşuyor? Annemin sesi odadaki bir başkasına soruyu sorarmış gibi benden uzak laşıyordu. Ama sonra birden başka bir konuya atladı. «Bronson'la be sonbaharda gemiyle turistik bir seyahate çıkmaya karar verdik... ita ya'ya, Yunan Adaları'na gideceğiz. Bronson, Jimmy ile senin bizimi gelip gelmeyeceğinizi sormamı istedi. Ama şimdi sana ufukta anneli göründüğüne göre...»

«Bizi düşündüğü için tarafımdan Bronson'a teşekkür et, anne,» dedim. «Ama çok yorgun olduğum için şimdi biraz yatmak istiyorum.»

Annem, «Bak, gördün mü,» diye tısladı. «Sezonun en yoğun zamanında başka işin yokmuş gibi hamile kalıyorsun. İşte telefonda benimle konuşacak enerjiden ve gten bile yoksunsun. Doğrusu ocuklarımda akıl denen şeyin var olduğundan kuşkuluyum.»

«Bütün aklın sende olmasına rağmen, kimsenin seni dinlememesi kldar acı, anne,» dediysem de, alayımı farketmedi.

«Aynen öyle.»

Telefonu kaparken gülüyordum. Tekrar hamile kalmama annemin ıereceği tepkiyi zaten tahmin etmiştim, ama Philip'inki hakkında hiç- ti lkrım yoktu. Ona haberi verdiğimde bir an durup bana baktı. Gözle- n/a klara dalmıştı. Sonra, gözlerini kırptırarak gülümsedi. İleri atılıp nl kucakladı ve öptü, ama yaptıklarının tümünde bir acayiplik sezili rdu. Ben, Jimmy'nin değil de, onun bebeğini doğuracakmışım gibi...

«Buradaki işleri senin yorulmamanı sağlayacak şekilde programla lk zorundayız,» dedi. «Konukları karşılamak için yemek salonunun ı il »sında artık saatlerce durmak ya da yemeklerin nasıl olduğuna bak jTlHK için sağa sola koşuşmak yok. Bu işleri tamamen bana bırakacak lin. Yeni bebeğimiz en etkin biçimde korunmalı.»

Jimmy ağır bir iş yapmamam için bütün gün etrafımda dolaşır, Phi- lip de durumumu kontrol etmek için ikide birde karşıma çıkar olunca, Rindimi, annemin de söylediği gibi gerçekten de bir akvaryum içindey ilşim gibi hissetmeye başlamıştım. Merdivenleri inip çıktığım veya mah lene indiğim takdirde, gerek Jimmy gerekse Philip, personeli, beni gözetleyip kendilerine rapor vermeye yolluyorlardı. Her ne zaman dışa- rı çıkıp bahçede yürüsem kat garsonlarıyla hizmetçilerin pencerelerden voya köşebaşlarından beni kontrol ettiklerine tanık oluyordum. Aradan birkaç saniye geçmeden de Jimmy ya da Philip ne yaptığımı görmek İl m yanımda bitiyordu. Yarım kilodan ağır çeken bir cismi kaldıracak Olsam, mutlaka birisi yardımına koşuyordu. Christie'yi kucaklayıp mer- diveni indirmeye kalkışmam ise Sissy'yi derhal harekete geçiriyordu. Kız sonunda, Philip'le Jimmy'nin her ikisinin de, iş olarak nitelenebile- cek herhangi bir şeyi yapmamı engellemesini buyurdıklarını itiraf etti.

Bu iş ilk önce eğlenceli oluyordu, ama haftalardan sonra sıkılmaya haşladım ve bir akşam ikisi de beni yemeğe götürmeye geldiklerinde Jimmy ile Philip'in her ikisine de bunu açık seçik söyledim. Önce Jimmy ofisine gelmiş, çok geçmeden de Philip onu izlemişti.

Philip, «Yapabileceğim bir şey var mı diye bakmaya geldim,» dedi.

«Ne mi yapabilirsin?» diye yerimden fırladım. «Beni yemek salonu- na taşıyabilir misin? Yemeğimi benim yerime yiyebilir misin? Ya sen,» Jimmy'ye döndüm. «Niçin Sissy'ye, Christie'yi bir yerlere taşımamı ya da onu yatağından kaldırmamı engellemesini emrettin?»

«Düşünmüştüm ki...» Jimmy bana doğru ellerini uzattı. «Dr. Lest" dedi ki... »

«Normal olarak yapmayacağın bir şey yapma,' dedi. Aynen öyl dedi. Bana hasta ya da sakat gibi davranılmasını söylemedi!» di' bağırdım.

Önceki hamileliğimin aksine bu seferki beni sinirli ve karamsar yapmıştı. Gerçi mide bulantılarım durmuştu ama, huyum değişmişti. Ya d bunun çalışmalarım, otelle, kararlar almakla, Cutler Nine gibi bir işi meci olmamla mı bir ilgisi vardı?

Jimmy teslim olan bir adam gibi ellerini kaldırarak, «Peki, pe' üzgünüm,» dedi.

Philip de, «Sana sadece yardım etmeye çalışıyorduk,» diye kendin savundu.

«Yardım etmeyin öyleyse,» diye kesip attım.

İkisinin de yüzünde şok olarak nitelenebilecek aynı anlam vardı.

Jimmy, «Dawn,» deyip yaklaştı ve elini omuzuma koymaya yelten-di. Birden ağlamaya başladım. Bu, giderek daha sık başıma geliyor ama herkesten ve özellikle Jimmy'den gizlemeye özen gösteriyordu Ortada hiçbir neden yokken aniden hıçkırmaya başlıyordum. Oysa ot lin işleri tıkırında gidiyordu, Christie her gün biraz daha güzelleşiyordu, Jimmy ile ben birbirimizi çok seviyorduk ve ikimiz de doğacak çocuğ-muzu dört gözle bekliyorduk. Öyleyken karanlık bir bulutun güneşle aramıza girmesi ya da kurşunkalemimin ucunun kırılması, birden otu" rup bebek gibi hıçkırmama neden oluyordu.

Bazan şafağa öncelik eden o renksiz ve loş saatlerde uyanır, yarı karanlıkta yatarken kendimi bir garip hissederdim. Yoksa deli mi oluyordum?

Jimmy'nin eli bana değince, omuzlarım sarsılmaya başladı.

Jimmy, «Neyin var, sevgilim?» diye sordu. Yanıma çömeldi v yüzümü görebilmek için kolumu çekti.

Gözyaşlarımın arasından, «Bilmiyorum,» diye geveledim. «Elimde değil. Gerçekten... elimde değil.» Tekrar hıçkırmaya başladım. Jimmy beni ayağa kaldırdı ve kollarının arasına alarak saçlarımı okşamaya, alnımı ve yanaklarımı öperek gözyaşlarımı dudaklarıyla silmeye koyul-du.

«Üzülecek bir şey yok,» diye fısıldadı. «Sen sadece yorgunsun. Bel-ki bedenen değil, ama kafaca yorgunsun, duygusal açıdan yorgunsun.

I Kısa bir zaman içinde o kadar çok şey oldu ki, Dawn. Bunu gözönünde
| tutmalısın.»

I Derin bir soluk alarak hicırıklarımı içime çektim. Sonra, gözlerim
I de kalan yaşları elimin tersiyle silerek Jimmy'nin kaygıyla dolu yumu
I şak kahverengi gözlerine baktım.

«Korkuyorum, Jimmy,» diye itiraf ettim.

I «İyi ama neden korkuyorsun? Korkun tekrar hamile olmandan mı
Ş ileri geliyor?»

I «Hayır, o değil. Aksine bir bebeğimiz olacağı için çok mutluyum.
t Yalnız bazan değişmekten, olmak istemediğim biri gibi olmaktan korku
• yorum. Ama ben değişmiyorum, öyle değil mi Jimmy? Aynı insanım
i hâlâ. Senin âşık olduğun eski Dawn Longchamp'ım. Yoksa yanılıyor
• muyum?» Sesime giderek panik egemen olmaya başlıyordu.

Jimmy, «Tabii ki hâlâ benim âşık olduğum Dawn Lonchamp'sın,»
1 dedi gülümseyerek. «Hiç korkma, kötü biri olmaya başlarsan sana
hemen söylerim.»

i Öpüştük, ondan sonra ben yüzümü yıkadım ve Cutler Koyu Oteli'
i nin işletmecileri rolümüzü oynamaya gittik.

Belki de o kadar meşgul olduğumuz ve Christie'yle hamileliğim o

I kadar vaktimi aldığı için, yazın kalan kısmı uçar gibi geçti. O yaz her
| hafta sonu otelimiz ağzına kadar doluydu. Mevsim ortasındaki iki
cumartesi gecesi orkestra şefinin ısrarlarına dayanamayarak konukları-
mız için şarkı söylemiştim. Konuklar beni içten kutladılar ve konserimi
ne zaman tekrarlayacağımı sorar oldular.

Gerçekten de müziğimi çok özlüyor, en azından piyanoma devam
etmeye çalışıyordum. Trisha bir hafta sonu gelince öyle sevindim ki.
| Tiyatro ve şan derslerini anlatışını dinlerken içimde o günlerin özlemine
duydu. Birbirimizi her görüşümüzde olduğu gibi, bu kez de bana Mic
hael Sutton'la ilgili dedikodu kırıntıları aktardı.

«Rol aldığı Londra'daki müzikal umulduğundan daha erken perde
/ sini kapamış,» dedi. «Michael hakkında dâ bazı söylentiler var.»

«Söylentiler mi?» Tiyatro dünyasında dedikoduların ne kadar
çabuk yayıldığını ve söylenenlerin çok kez abartılı olduğunu biliyordum,
ama Trisha'nın olaya sadece dedikodu gözüyle bakmadığı belliydi.

«Söylentiler alkolikliği hakkında,» dedi. «Onun tedavi edilmek için İsviçre'ye gittiğini söylüyorlar.»

«Ne kadar üzücü,» diye mırıldandım.

Trisha, «Dilerim layığını bulur,» diye karşılık verdi. Ama ben, bana yaptığı tüm kötülöklere karşın onun kötölüğünü istemiyordum. Ne de olsa, Christie'ye her bakışmda onun yüzünü görüyordum. Bebeğimin yüzünün çizgileri her gün biraz daha belirginleşiyor, o da giderek babasına fazla benzemeye başlıyordu. Adam sanki kızımızın bedeninde tek f rar karşına dikiliyordu. Dolayısıyla ondan nefret etmek de olanaksızlaş ;] yordu. Christie hayatı anlayacak yaşa gelip de ben ona gerçek babası ' nin kim olduğunu söylemek zorunda kalacağım vakit neler hissedeceği ' ni çok merak ediyordum. Bu işi mümkün olduğu kadar kısa bir zaman sonra yapmak istiyordum, aksi halde Clara Sue'nun bu işi ilk fırsatta yapacağından hiç şüphem yoktu.

Clara Sue bütün yazı New Jersey'deki arkadaşında geçirdiği ve ne annem ne de Philip ondan söz ettikleri için, ben de ender olarak anımsı yordum onu. Ama eylöl başında bir gün otele çıkageldi. Ben yukarıda , kısa bir şekerleme yapmakla meşguldüm. Philip'le Jimmy'nin, önemli bir şey olursa beni uyandırmaktan çekinmeyeceklerini söylemeleri üzeri ne günümü kısa şekerlemelerle bölmeye razı olmuştum. Aslında her iki sine de inanmıyordum ama, hamileliğimin henüz pek fazla gözükmemesi, hatta bir buçuk kilo almama rağmen, bugünlerde giderek daha fazla yorgunluk hissediyor ve soluk almak için istediğimden de sık dur 1 mak zorunda kalıyordum.

Gökgürültüsü beni uyandırdı. Gözlerimi açınca, güneşin birden karanlık bulutlardan örölü bir duvarın arkasına saklandığını gördüm. Gökgürültüleri birbirini izlerken, korku verici şimşekler ağırlaşmış gökyü zünde zikzaklar çizmeye başladılar. Bu gürültü arasında Clara Sue'nun, eski odasına girip de orasını boş bulunca, yerleri ayaklarının altında tüt reterek benim daireme yaklaştığını duymadım.

Karşılaşmamızın ilk birkaç saniyesinden çıkardığım anlama göre, annem ona, eşyasının Beulla Korusu'na gönderildiğini haber vermemişti. Annem, bütün yaz boyunca onunla bir iki defadan fazla konuştuysa çok şaşardım.

Olanları öğrenince, yatak odamın kapısını gürültüyle açtı ve kasır ga gibi içeri daldı.

Bütün yazı kumsalda yatarak ve arkadaşlarıyla içip eğlenerek geçirmek Clara Sue'nun dolgun vücuduna birkaç kilo daha eklemişti. Onu son görüşümden beri fazladan beş kilo almışa benziyordu. Vücuduna yapışan mor renkli ipekli elbisenin oldukça derin bir dekoltesi vardı. Uzun sarı saçlarına perma yaptırmıştı. Kirpiklerini kat kat rimelle kalınlaştırmış, dudaklarını kan rengine boyamıştı. Bu haliyle son derece bayağı olduğunu düşündüm, ama Clara Sue'nun benim fikrime zerrece aldırdığı yoktu. Yüzü koyu bir güneş yanığıydı, soğuk bakışlı mavi gözlerinde de bana baktıkça şimşekler çakıyordu.

Kapının gürültüyle açılmasından ürkererek yatağımın içinde doğruldum. Clara Sue ellerini kalçalarına dayamış durumda karşımda duruyor, hiddetinden kudurduğu belli oluyordu.

«Ne yapıyorsun orada?» diye sordum. O bana nefretle bakarken, ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve terliklerimi giydim. Clara Sue'nun gözleri kısılmıştı.

«Ne cesaretle!» diye tısladı. «Ne cesaretle eşyama dokunursun!» Bana doğru bir adım attı. «Ne yaptın onları?»

Sakin kalmak için zorlanarak, «Annem sana söylemedi mi?» dedim. «Neyin varsa Beulla Korusu'na yollattım. Bundan sonra orada oturacaksın çünkü.»

Clara Sue sıkılmış dişlerinin arasından, «Buna kim karar verdi?» diye sordu.

Bakışımı yüzüne diktim ve, «Ben karar verdim,» dedi. Bununla birlikte korkmaya başlamıştım.

Clara Sue bir çelik kapana yakalanmış vahşî bir hayvanın tiz uluyuşunu anımsatan bir çığlık kopardı. Ellerini başının iki yanına vurarak parmaklarıyla/saçlarını yolmaya başladı.

Sonra, birden başını eğerek üzerime saldırdı. Bu hareketi beni gafil avladığından olduğum yerde kalakaldım.

Clara Sue, «Seni sürtü!» diye bağırды. «Hayatımı yönetemezsin sen! Buna asla izin vermem!» Yumruk yaptığı elini, ani bir hamleyle başımın yanına çarptı. Bütün vücudumdan kuvvet alan bu beklenmedik yumruk, yana doğru sendelememe yol açtı. Tuvalet masamın önündeki tabureye, arkasından da yere çarptım. Tabure de yanımda yere devrilmişti. Sersemlememe rağmen, ayağa kalkmaya çabaladım. Tabureye tütündüm ve kendimi yukarı çekmek için dizlerimin üstünde doğruldum. Fakat Clara Sue üzerime bir hamle daha yaptı.

«Eşyama dokunmayı sana göstereceğim! Bana emirler verme sana göstereceğim! Sana göstereceğim, Dawn! Hayatlarımıza dön» sek bize duyurduğun acıların aynını şimdi ben sana duyuracağım diye bağırdı ve olanca gücüyle mideme bir tekme savurdu. Bu dar yanlarıma ve kalbime kadar yayılan müthiş bir sancı duymama ned olmuştu. Soluğum kesilerek öne yığıldım. Clara Sue bu arada tehir bir deli gibi uluyarak vücudumu tekmelemeyi sürdürdü. Gözlerimi ağımda, odanın etrafımda fırl fırl döndüğünü hissettim. Derin bir tünl boyunca bunun dibindeki karanlığa doğru yuvarlandığımı hissediyordum. Haykırmayı denedim ve başka darbelerden sakınmak için elimi, kollarımı yana savurmaya çalıştım.

Bilincimi yitirmeden önce hayal meyal Jimmy ile Philip'in sesler duydum. İçlerinden biri Clara Sue'yu arkaya çekti. Koridorda da Bayi Boston mu, Sissy mi olduğunu farkedemediğim bir kadın haykıırıyordu Clara Sue bana atıp tutmayı sürdürüyordu. Jimmy ya da Philip'in be kaldırmaya yeltenmeleriyle birlikte bütün dünyam karardı.

Otel limuzininin arka koltuğunda gözlerimi açtım, ama etrafımda duyduğum sesler kulağıma zayıf ve uzak geliyordu. Bağırmaaya çalıştım! sa da, kendi sesim sanki göğsümün içinde hapsolmuştu. içim öylesin sancıyordu ki. Midemde başlayan ağrı şimdi karnımı saran akkor halinde bir kemere dönüşmüştü, vücuduma yayılıyor, genişliyor, kalbi kaplayarak kâh zonklamasına, kâh kuş kanatları gibi çırpınmasına yo açıyordu. Akciğerlerim de solunmama olanak tanımayacak kadar sıcak bir havayla dolmuştu sanki. Başımın bir yastığa dayalı olduğunu, yastığın ise Jimmy'nin dizlerinin üstünde durduğunu farkettim. Bana yaşı gözlerle bakıyor, saçlarımı okşuyordu. Gülümsemeye çalıştım, anı dudaklarım kıvıldamıyordu.

Jimmy'nin, «Sakin ol. Birazdan oradayız,» dediğini duydum.

«Birazdan oradayız.. birazdan oradayız...» Kelimeler bilinçaltım kayıyor, gözlerim kendiliğinden kapanıyordu.

Onları tekrar açtığımda hastane koridorunda sürülen tekerlekli bisedyede yatıyordum. Tavandaki ışıkların birer birer çakar gibi geçip gitliğini gördüm. Hastabakıcıların seslenişlerini ve Dr. Lester'in bunları arasından sıyrılan sesini duydum.

Dr. Lester'in yanında olduğumu düşünerek içimde güven duydum: Artık iyileşeceğimi, her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordum.

Derken bir hemşirenin, «Kanama başladı, doktor bey,» dediğini duydum.

Dr. Lester, «Çabuk,, bu tarafa,» diye karşılık verdi. Sıcak bir şeyler acaklarım boyunca aşağı akıyordu. Panik yine vücudumu sarmaya aştı. Kalbim kafamın içine kadar yansıyan uzun ve derin darbelerle tıyordu. Kolların beni kaldırdığını hissettim, vücudum bir yatağa yatırırken, de yine kendimi kaybettim.

Bu kez uyandığımda bir hastane odasıydım, Jimmy de yanımda idi. Başını eğmiş, omuzları çökmüştü. Uyanık olduğumu bilmediğini göz yaşlarının yanaklarına yuvarlanmasını engellemiyordu.

Şaşılacak kadar zayıf bir sesle, «Jimmy,» dedim. Başını kaldırdı ve emen gözlerindeki yaşları sildi. Sonra, elimi iki avucunun arasında hapsetti. «Nasılsın, hayatım?» diye sordu.

Nasıldım acaba? Bütün vücudum uyuşmuş gibiydi. O sert sancı aybolmuştu. Buna karşın, mide cidarlarımda donuk bir ağrı vardı. Dudaklarım titreyerek, «Jimmy,» dedim.

«Biliyorum, biliyorum. Kadın çıldırmıştı, korkunç bir hal almıştı. Onu senin üstünden zor ayırdık. Sanki vücuduna şeytan girmişti. Ben onu dışarı atınca avazı çıktığı gibi haykırarak otelin içinde koşmaya başladı. Onu mahkemeye vermek istiyorum. Onu hapiste görmek istiyorum.» Jimmy konuştuğunda daha çok öfkeleniyordu. «O, âdi bir canı gibi muamele görmeyi hak ediyor.» Jimmy kekeleyerek tamamladı. «Bir... bir katil... gibi muamele görmeli o.»

Oh hayır, diye düşündüm. Lütfen Tanrım... Birden dayanamadım. «Bebek...» diye bağırdım. «Yoksa düşük mü yaptım?» v

Jimmy başını salladı ve dudağını ısırıldı.

Gözlerimi kapayıp başımı öte yana çevirdim. Hiçbir yararı yok, diye düşündüm. Gençken üzerimizden hiç ayrılmayan o kara bulut hâlâ tepemizde dolaşıyordu. Ben hiçbir zaman mutlu olamayacaktım, bu işe, Jimmy de hiç mutlu olamayacak demektir. Onunla evlenmeyi kabul ettiğime çok pişmandım, çünkü onunla evlenmekle kendi lanetime onu da sonsuza dek ortak etmiş oluyordum.

Jimmy beni avutmak ister gibi, «Dr. Lester tamamen iyileşeceğini söyledi,» dedi. «Birkaç zaman sonra tekrar deneyebileceğimizi söyledi. Yani hiçbir sebep olmadığını söyledi...»

«Ah Jimmy, daima bir sebep karşımıza çıkacaktır,» diye ağlamaya

başladım. «Daima bir şey hayatımıza mutsuzluk getirecek, tatlı olan h şeyi yok edecektir. Niçin umut etmeli, niçin aldırmalıyız?»

Jimmy, «Öyle konuşma Dawn,» diye yalvardı. «Yalvarırım, yapma. Zaten dediklerin doğru da değil. Bize iyi şeyler de oldu ve olmay devam edecek. Bir kere otel var, sonra da...»

Tükürür gibi, «Otel ha,» dedim. «Anlamıyor musun? Bu kadar yü lü bir mirasa konmam, Cutler Nine'nin benden aldığı son intikam oldu.

Jimmy anlamamış gibi başını salladı.

Daha kararlı bir tavırla, «Evet, Jimmy,» dedim. Doğrulamak istedi^İ sem de, karnımdaki ağrı bunu engelliyordu. Devam ettim. «Otel bir ağı. lık, bir yük aslında. Sonunda bizi mahvedecek. Her şeyi satıp savma istiyorum. Evet, öyle yapacağız. Burasını sattıktan sonra elimize geçe parayı alıp, sen, ben ve Christie başka bir yerde yeni bir hayata başla-yabiliriz.»

Jimmy beni sakinleştirmeye çalışarak, «Hele bir iyileş de...» dedi.

Ben ısrar ettim. «O, hâlâ burada Jimmy. Clara Sue'yu âlet edere beni dövüyor, anlayabiliyor musun? Oydu!»

«Yavaş ol, Dawn. Sinirlenip kendini büsbütün hasta edeceksin.»

«Beni tekmeleyen oydu. Bebeğimi öldüren de o,» diye homurdan rak gözlerimi kapadım.□ Uykuya dalmış ve düş görmüş olacağım. Gör düğüm karasabanda midemi tekmeleyen Cutler Nine'ydi, minik ayağı na geçirdiği iskarpinin sivri ucunu mideme saplarken gülümsüyord Ürperdim ve silkinerek uyandım. Dışarısı karanlık olduğu için bir sür" uyuduğumu anladım. Jimmy kapı aralığında durmuş, Philip'le yavaşça! bir şeyler konuşuyordu.

Philip, «Uyanmış,» dedi. İkisi de başucuma geldiler.

Philip, «Selam Dawn,» dedi. «Nasılsın?»

«Yorgunum,» diye yanıt verdim. «Hem de çok yorgun. Çok dâf susadım.»

Jimmy plastik su bardağına uzandı ve içine bir kamış koyara dudaklarına dayadı. Serin sıvı bana iyi geldi. İçimde gürül gürül yana. ateşin sıcak küllerini söndürüyordu sanki. Jimmy'ye zoraki gülüms dim.

Philip, «O, kardeşim ama, gerçek şu ki Clara Sue canavardan fark-sız oldu,» diye başladı. «Ona bir daha suratını görmek istemediğimi söy-ledim.»

Jimmy, «Hiç kuşkusuz onu mahkemeye verebiliriz,» dedi.

Ama ben olmaz gibilerden başımı salladım.

Philip, Jimmy ile aynı fikirdeydi. «Gerçek şu ki, onun bir yere kapılması ve kapının anahtarının denize atılması gerekir.»

O sırada kapı vuruldu. Dönüp bakınca annem ve Bronson'la karşılaştık.

Annem kırmızı bir elbisenin üzerine samur bir kap almıştı. Saçlarını a tepesinde toplamıştı. Yüzünde o kadar yüklü bir makyaj, üstünde e o kadar çok mücevher vardı ki, onunla kocasının, bir davet dönüşünde hastaneye uğradıklarını tahmin ettim.

Derin bir soluk alıp omuzlarını kaldırdıktan sonra, «Nasılın?» diye ordu.

Yavaşça, «İyileşeceğim,» diye yanıt verdim.

«İşte buna sevindim. Hastanelerde olmaya dayanamıyorum. O kadar kötü ilaç kokuyorlar ki, bayılacak gibi oluyorum. Mecbur kalana kadar kendi annemi bile hastanede görmeye gitmedim.» Bu son sözleri ururlanacak bir şeymiş gibi söylemişti.

Bronson da yanıma yaklaşarak gülümsedi. «Olanları duyunca çok züldüm,» dedi. «Clara Sue, Beulla Korusu'na gelince ona odasından ıkmayı yasakladım.»

Philip, «Şimdiye kadar çoktan gitmiştir,» diye dudak büktü. «Onu zaptedemezsiniz. Vahşi bir hayvandan farksızdır.»

Bronson sert bir sesle, «Bundan sonra olamayacak,» diye Philip'in sözünü kesti. «Anneniz dün onun okulda hemen bütün derslerinden kalığını öğrenmiş.» Annem o sırada bir farenin iniltisine benzeyen küçük ir ses salıverdi. Bronson devam etti. «Her nasıl yaptıysa okuldan gönderilen bütün raporları ve karneleri ele geçirmiş ve bizden saklamış.» ma benim, annemin yüzüne şöyle bir bakmam, bundan kuşku duymaya yetti. Büyük bir olasılıkla, o, okuldan gelen bütün zarfların tümünü bir kenara atmış ve gerçekten yüz yüze gelmek zorunda kalana kadar nutmayı yeğlemişti.

Bronson elimi okşayıp gülümsedi. «Senin için yapabileceğimiz bir ey varsa söyle...» dedi.

«Teşekkür ederim,» dedimse de dudaklarım titremeye başlamıştı.

Annem birden canlanmış gibi, «Evet,» dedi. «Buradan çıktıktan sonra sen ve Jimmy belki bizimle şu turistik deniz yolculuğuna katılabilirsiniz.»

Philip, «Bu çok iyi olur,» diye atıldı. «Sizler gitmek isterseniz, b otelde işleri idare ederim. Orasını hiç düşünmeyin.»

«Deniz yolculuğuna içimde hiçbir istek duymuyorum,» diye it ettim.

Annem, «Ne yapıp ne edip bu olanları unutmak için bir şeyler ya malısın. Bir deniz yolculuğu da bunun için ideal,» dedi. Kocasına baH rak sordu. «Öyle değil mi, Bronson?»

Banker sağduyuyla konuştu. «Bence en doğrusu adım adım n mal hayata dönmesi.» >•

«Senin iyi olduğunu gördüğümüze göre artık gidebiliriz.» Anne vücudum acıların pençesinde olduğu için yataкта yamyassı yattığı¹ kan kaybettiğim ve bir düşük yaptığım için halsiz ve solgun olduğu görmüyor gibi konuşmuştu. Ekledi. «Ben hastanelerde uzun zaman k" maya dayanmam. Eğer çok, çok hasta olursam, ilaçlarını ve makineli rini ayağıma getirmeleri gerekecek. Bronson?»

«Neyse, çabuk iyileş, Dawn.» Bronson eğilip yanağıını öpt Annem de bana eliyle bir öpücük yolladı ve karı koca odadan çıktılar. •

Philip, «Ben de gideyim artık,» dedi. «Sabaha gelip seni yine gör rüm.» O da beni öpüp gitti.

Jimmy ile yalnız kalınca ona, «Christie'ye ne söyledin?» diye sp dum.

Kocam, «Senin yeni bebeği doğurmak için buraya geldiğini sa yor,» dedi. «Bu kız büyümüş de,küçülmüş gibi bir şey.» Gülmeye başı dı.

«Ah Jimmy...» Gözlerimden yaşların fışkırmasının önüne gecem mistim.

«Yapma, Dawn.» Jimmy hemen elimi avucuna aldı.

«Ama ben sırf bunun için hastaneye gelmeliydim,» diye ağıly dum.

«Biliyorum. Yakın bir gelecekte o da olacak. Sen hiç korkma. Jimmy beni avutmak için dil dökmeye başladı. «Yoksa unuttun mil seninle ben ne kötü günler geçirdik, ama her defasında fırtınanın sonra sındaki gökkuşağını görmeyi başarırdık. Birlikte olduğumuz sürece gök kuşağını yine bulacağız.»

Başımı kaldırarak Jimmy'ye gülümsedim. O kadar yakışıklı ve güç lüydü ki Öyle bir kocam olduğu için çok şanslıyım.

«İşte şimdi oldu,» dedi. «Yıne benim tanıdığım Dawn oldun.»

Gözlerimi kapadım.

Jimmy, «Yoruldu mu?» diye sordu.

Evet gibilerden başımı eğdim.

«Pekâlâ. Uyu öyleyse. Ben yanında olacağım,» dedi.

«Eve dön, Jimmy. Ben iyiyim. Sen de biraz dinlenmeye çalış,» diye rşılık verdim.

Beni şakadan azarladı. «Yne patronluğa başlama. Unutma ki göre□
lin başında değilsin.»

Onunla tartışacak gücüm yoktu. Gözlerimi kapadım. Jimmy'nin
udaklarını önce gözkapaklarımın, sonra da dudaklarımın üstünde his□
ttim. Onun hayalini gözlerimin içinde hapsetmiştim. Böylece, anılar
Hincimin yüzeyine çıkmaya başladılar.

Uzun zamanlar önce bir yerdeydik. O kadar sık bir yerden alınıp
şka bir yere sürüklenmiştik ki, orasının neresi olduğunu anımsayamı□
rdum bile. Tek anımsayabildiğim koşarken düştüğüm ve dizimi fena
aide sıyırdığımdı. Eve anneme koşmuştum, ama o işte olduğu için
eni avutacak kimse yoktu, ben de yere oturup ağlamaya başlamıştım.
sırada kapı açılıp Jimmy içeri girmişti. Hemen yanıma koşup dizime
kmıştı. Sonra, banyoya giderek ıslattığı temiz bir bezle dönmüş, yara□
ı temizlemiş, sonra da sarmıştı. Arkasından, beni yerden kaldırıp
hat etmem için divana yatırmıştı.

Hayatımızın o kadar büyük bir bölümünü iki öksüz gibi geçirmiştik
I. Öksüzlerin ise çocuk olmak için daha az zamanları vardır. Karanlık
üzlü bir yetişkin, bizi elimizden tutup giderek daha hızlı koşturuyor,
onra birden salıvererek sendeler, sürüklenir ve bir kimlik ve yuva dene□
ek bir yerin arayışı içinde bırakıyordu sanki. Bu yuvayı bir gün gerçek□
on bulup bulamayacağımızı merak ediyordum.

Yapabileceğim tek şey Jimmy'nin haklı olmasını umut etmektir. Pek
ok fırtına atlatmış, ama her defasında bir gökkuşağını bizi bekler bul-
uştuk.

Gökkuşağı şimdi bizi nerede bekliyordu acaba?

İKİNCİ BÖLÜM

Hayat Sürüyor

Tüm umutlarıma ve beklentilerime karşın yaptığım düşüğün etkil rinden kurtulabilmem için ayların geçmesi gerekecekti. Dr. Lester bed nen iyileştigime dair her ne kadar güvence verdiyse de, sürekli yorgü ve keyifsizdim. Hamile kaldıktan sonra bile tuvalete gitmeden saatler" çalışabilen ben, şimdi bir saatin içinde yorgunluktan yıkılma raddeleri geliyordum. İkide birde odama çekilip kısa şekerlemeler yapmak zor daydım. Bazan da yatağımda gözlerim açık olarak yatıyor ve kaybe ğim bebeğimi düşünüyordum.

Jimmy beni bir kış tatiline çıkmaya zorladı. Kendisi Florida kıyş daki küçük adalarda balığa çıkmak istiyordu, ama ben hareket tarihi zi o kadar çok erteledim ki sonunda vazgeçti. Bana sadece, «Tıpkı k uykusuna çekilmiş bir ayı gibi davranıyorsun,» diye sitem etmişti.

Hiçbir şey beni heyecanlandırmıyordu. Jimmy'nin yeni evimiz içj planları bile. İlgilenir gözükmeye çalıştım, ama o mimarın çizdiği proje' bana arılatırken yüzüme bakıverince gerçekte dinlemediğimin farkırf vardı. Düşüğümün hemen arkasından bu projeye kalkışmaktaki amacı nin, evliliğimizin bahçesine yeni mutluluk ve sevinç tohumları serpme' olduğunu biliyordum. Beni kederin pençesinden koparmak için öyl çaba harcıyordu ki.

Sonunda, bir ilkbahar günümün öğleden sonrasında odamız gelip de beni tavana donuk donuk bakar□ bulunca patladı. Longcham Baba'nın bizi gece içinde evimizden koparıp başka bir yere sürükledi ve sevdiğimiz eşyayla arkadaşlarımızı terketmeye zorladığı çocuklu günlerimizden beri onun hiç bu kadar kızdığını görmemiştim.

Kollarını havaya atarak, «Bu böyle süremez, Dawn!» diye bağır

nümde sert adımlarla bir aşağı, bir yukarı yürümesinden bütün oda arsılıyordu. «Hayata tamamen yenik düştün. Herkes de bunu farkedip rahatsız oluyor. Christie bile etkileniyor.»

«Çok üzgünüm, Jimmy,» dedim. Gözlerime dolan yaşlar yine boşanmak tehlikesindeydi.

Jimmy devam etti. «Özür dilemen yeterli değil. Aylardan beri günlerini ve gecelerini burada yatıp kendi kendine acımakla geçiriyorsun. Biliyorum, feci bir şey oldu. Ama artık olanları değiştirenleyiz. Bu noktadan itibaren hayata devam edip her şeyi yeniden kurmak zorundayız.

«Doktorla kaç kez konuştum. Kendini bu şekilde hissetmen için hiçbir fiziksel neden olmadığına yemin ediyor.» Jimmy'nin sesi giderek yükseliyordu. «Senin yaptığın nedir, biliyor musun? Clara Sue'nun kazanmasına, seni mahvettiğini, seni mahvetmekle ikimizi de mahvetmeyi başardığını görerek sevinmesine izin veriyorsun.» Zavallı kocam bu uzun nutuktan sonra bir sandalyeye çöktü ve bitkin halde başını eğerek ellerini kucağında devşirdi.

Jimmy'yi bu kadar mutsuz, bu kadar yenik görmeye dayanamazdım. Bunu ona yaptığım için kendi kendimden nefret ediyordum. Bana o kadar sabırlı, o kadar müşfik ve anlayışlı davranmıştı ki. Ama onun bile hoşgörüsünün bir sınırı vardı. İlk kez onu kendimden uzaklaştırabilen bir şeyin bilincine vardım. Ne yapıp ne edip duygularıma egemen olmalıydım.

Yatağın içinde doğrularak, «Oh Jimmy, ne kadar üzgünüm bilsen!» diye yineledim. «İsteyerek yapmıyordum. Ama her ne zaman kendimi toparlamaya çalışsam, o karanlık bulutlar yine tepemde çöreklenip sonsuza dek fırtınalı göklerin altında yaşayacağımı bana hissettiriyorlardı.»

Jimmy, «Dawn, bana giderek anneni anımsatıyorsun,» diye karşılık verdi. «Yani ona benzemek mi istiyorsun? Onun gibi bütün gün yorgan döşek yatarak inlemeyi ve hayatın sana ne kadar katı davrandığından yakınmayı mı istiyorsun?

«Evet, hayatın katı olduğu doğru, daha pek çok çetin sınavdan da geçebiliriz, ama henüz çok genciz ve her yenilginin üstesinden gelebilmek için güçlü olmak ve elimizden geleni yapmak zorundayız. Ya Chris? He ne olacak? En sonunda doğduğu zaman yeni bebeğimiz ne olacak? Biz ne olacağız?» Jimmy'nin sesi bir yalvarışa dönüşmüştü. Gözleri yaşlarla doldu.

Kendi gözyaşlarını içime çekerek «evet» der gibi başımı eğdim.

«Haklısın, Jimmy,» dedim. «Aynen annem gibi bencil davrandım. Seni hiç düşünmedim.»

Jimmy sandalyesinden kalkarak, «Yalnız bana değil, kendi kendine! de haksızlık ettin,» dedi. «Şimdi de bu yatağı terkedip benimle dışarıya! çıkmada ısrar ediyorum.»

«Dışarıya mı?» diye geveledim.

Jimmy, «Yeni evimiz için temel kazılarını başlatıyorum. Bu da kutJ lanmayı gerektirir,» diye müjdeledi.

Kulaklarıma inanamayarak, «Sahi mi?» diye geveledim. Etrafımda olan bitenleri bunca zamandır farkedememiştim demek. Düşükten önce koca otelde bir kapının tokmağının değiştirildiğini bile anında fal ederdim.

Jimmy, «Hava izin verir vermez işleri hızlandırdım,» diye itiraf ettili «Yazın yeni evimizde yaşamamızı istiyorum. Bu oteldeki hayatımız hak- kında söylediklerinde haklı olduğun sonucuna vardım.» Jimmy hem » ekledi. «Hoş, hayalete falan inanmam, ama gece ve gündüz aynı ortam* da yaşamamanın yıpratıcı olabileceğine inanıyorum. Bayan Cutler buracıB çok fazla şey üzerinde izini bırakmış. Bizim ise buralardan biraz uzafl laşmaya hiç fırsatımız olmuyor. Bu ortamın seni sürekli nasıl etkilediği! biliyorum.

«Otel arazisinde olmakla birlikte otel binasının dışındaki kendi evli mizde yaşayınca kendimizi özgür hissedeceğiz. O evde kendi planladı* ğımız bir ortamda olacağız, bir başkası tarafından planlanmış olup bize miras kalan bir yerde değil.

«Dahası, Philip kolejdeki son sömesterinin sonunda evlenecek vo burada karısıyla oturmak isteyecek.» Jimmy belki de bir kâhinin sezişiy* le ekledi. «Öyle sanıyorum ki, birbirimize biraz daha uzak olmamız, bfl birimize karşı biraz gizliliğimizin olması herkes için daha iyi olacak.» |

Jimmy'nin sözleri ve yaptıkları beni birden heyecanlandırdı. Annei min, Bronson Alcott'la evlenmek için oteli terkederken ki hali gözleJH min önünden gitmiyordu. Cutler Nine'nin karanlık gölgesinden kaçaaH ken omuzlarından bir yük kalkmıştı sanki. Daha mutlu, daha enerjik iH canlıydı. Niçin benim için de aynı şey olmasındı?

«Haklısın, Jimmy,» dedim. «İzin ver de çarçabuk yüzümü yıkayal yım ve düzeleyim. Ben de evimizin temelinin kazılmasını seyretmek.™ törenin bir parçası olmak istiyorum.»

Jimmy ana otel binasının en azından sekiz yüz metre güneyindi

bir parsel seçmişti. Yüksekçe bir konumdaydı ve okyanusun sınırsız bir manzarasına sahipti. Öyleyken burada bize bir gizlilik duygusu duyuracak sayıda ağaç ve çalılık vardı.

Arsaya doğru yürüdüğümüz sırada Jimmy, «Otele gidip gelmek için şu golf alanlarındaki küçük arabalardan bir iki tane edinmemizin iyi olacağını düşünüyorum,» dedi ve ekledi. «Hoş, evimiz otele o kadar da uzak sayılmaz.»

«Uzak olmadığı gibi, bu yolu yürümekten hoşlanacağımı da biliyorum,» dedim. Gerçekten de yürüyüş hoşuma gitmişti. İlkbahar başlarındaki bu günde hava berrak ve gevrekli. Pırıl pırıl mavilikteki gökyüzü ise sadece hareket halinde birkaç bulutla beneklenmişti. Yapraklar zengin bir yeşile dönüşmekte, çalılar da dolgunlaşmaktaydı. Parlak güneşle temiz hava yanaklarımızı pembeleştirmişti. Gün ışığının tenimi okşadığını hissediyordum. Pencere pervazında tutulan ve güneşte canlanan bir çiçek gibiydim.

İnşaat yerine geldiğimizde buldozerin makinisti Buster Morris'le konuşuyordu. İki de bize anlamlı şekilde baktılar. Derken Buster, onunla Jimmy'nin benim gelmem ümidiyle sakladıkları bir şişe şampanyayla dört kadehi ortaya çıkardı. Gülmeye başladım. Bu bana çok iyi geldi. Yıllardan beri gülmemiştım gibi geliyordu bana.

Jimmy şampanyayı kadehlere doldurduktan sonra kendi kadehini kaldırdı. «Evimize içiyorum. Sonsuza dek aşkımızı ve mutluluğumuzu barındırsın.»

Ben de, «Evimize,» dedim.

Herkes şampanyasını içtikten sonra, buldozer temelimiz için toprağı koparmaya başladı. Jimmy elimi tutmuştu.

Buster, «Sizi kutlarım, Bayan Longchamp. İyi şanslar,» dedi.

Jimmy de, «Evet, Bayan Longchamp. Ben de sizi kutlar, iyi şanslar dilerim,» deyip beni öptü.

O günden sonra en azından günde bir kez yeni evimizin yapımını İlemek için ya Christie'yle ya da Jimmy ile oraya gider oldum. Bir mimarla işbirliği halinde çalışan Jimmy klasik tarzda iki katlı bir bina dizayn etmişti. Bunun girişindeki sundurma sade dört kolonun üstüne yturmuştu.

Evin beş yatak odası, küçük bir çalışma odası, bir salonu, bir ofisi, büyük bir yemek salonuyla büyük bir mutfakğı, bunun arkasında da hizmetkârlara ait bir dairesi bulunuyordu. Jimmy, Bronson Alcott'un mer

mer giriş holüyle merdiveninden etkilendiğinden her ikisini de bizim pl nimize katmıştı. İçerisinin öbür ayrıntıları bana bırakılmıştı. Bronson özellikle annem sık sık inşaat yerine gelerek önerilerde bulundular. G çekte ise Jimmy'nin gizli amacı yerine gelmişti. İnşaat bir kere başladıktan sonra ev beni olağanüstü ilgilendirdiğinden mimari ve dekorasy dergilerine gömülmekte gecikmedim.

Christie bunun yeni evimiz olacağınanı anladığı anda kendi odasını nerede olacağını öğrenmek istedi. Jimmy bu yeri kendisine gösterip df binanın iskeletinin içinde gezdirdikten sonra, Christie onu her gün oraf ya götürmeye ne kadar bana rahat yüzü göstermez oldu. Bina yarı yarı ya tamamlandıktan sonraysa otel müşterilerinin ilgi odaklarından bf haline geldi. Sonuçta Jimmy, ev tamamlandıktan sonra etrafını bir çiti' çevirmeye, böylelikle de burasının otel mülkünün bir parçası olmadığı,' otel müşterilerine nazik şekilde anlatmaya karar verdi.

Bir öğleden sonra hep birlikte o günkü çalışmalarını denetlediğim sırada Jimmy, Christie'ye, «Yatak odalarından biri, aramıza katıldı zaman küçük kız veya erkek kardeşine ait olacak,» dedi.

Christie, «O nerede?» diye sordu. Sonra omuzlarını silkti. «O bulamıyorum ki.» Kızımız henüz üç yaşında olduğı halde, zamanında önce gelişmiş bir zekânın sahibiydi. Söylediğı ve yaptığı şeylerle herke si şaşırtıyordu. Piyanonun tuşlarını da kontrol ediyor, 'çocuksu olma' tan çok öteye giden nota bileşimleri duyuruyordu. Sissy ise, onıf bütün çocuk masallarını ezbere bilmesinden ve bunlar kendisine oku' nurken daha yarı yerine gelinmeden sonları bildirmesinden yakınıyordu. Sonunda ona, yaşının iki. katı çocuklar için düşünölmüş kitaplar! oyuncaklar getirtmek zorunda kaldık.

Jimmy küçük kıza, «Küçük erkek veya kızkardeşinin nerede olduğunu bilmiyorum, Christie,» dedi ve bakışını benim üzerime kaydird «O, annenin içinde saklı.»

Jimmy'nin ne demek istediğini anlamamıştım. Aylardan beri tekra hamile kalmam için çaba harcamış, ama her nedense bir sonuç alamamıştık. Dr. Lester defalarla ikimize de hamile kalmamam için bir nede olmadığını söylemişti. Sanıyorum, Jimmy kafaca buna karşı olduğuma bunun ise hamile kalmamı engellediğine inanıyordu.

Birkaç gün sonra bir gece bana, «Hamile kalmaktan korkmuyor sun, değil mi Dawn?» diye sordu.

«Hayır,» dedim, ama bu yanıt mekanik'Olarak ağızımdan çıkmıştı

Kalbimin derinliklerinde korkuyordum. Depresyonu atlatmış, otelle ve evimizle aktif olarak ilgilenmeye başlamıştım ama, lanetli olduğum duygusundan kurtulamıyordum. Bu da yeni bir bebeği dünyaya getirip getirmemek konusunda beni uzun uzun düşündürüyordu.

Jimmy, «Kaygılanmamalısın,» diye ısrar etti. «Gelecekte bizi sadece iyi şeyler bekliyor.»

«Çalışıyorum, Jimmy, çalışıyorum,» dedimse de, bunu düşünüp umut edecek yerde, otelin yaz sezonu hazırlıklarına gömüldüm, inşaatın yanı sıra bu da hepimizin bütün vaktini alıyordu.

Derker,, Philip'in düğün davetiyelerinin postalanmasından yaklaşık bir hafta sonra annemle Bronson, Philip'in nişanlısı Betty Ann Monroe'yu aileye tanıtmak için küçük bir yemek vermeye karar verdiler. Clara Sue da orada olursa oraya gitmek istemiyordum, ancak annem olmayacağını bana garantiledi.

Clara Sue bizden çok uzakta, Florida'daki bir özel okuldaydı. Bronson ise onu kabul etmeleri ve orada tutmaları için yüklü bir bağışta bulunmuştu. Bana söylediğine göre, Philip'in, Clara Sue'yla bana saldırdığı günden beri hiçbir bağlantısı olmamıştı.

Telefonda bana, «Kardeşim olduğu için hâlâ çok utanıyorum,» diye açıkladı. «Ayrıca, onu düğünüme davet etmeye de hiç niyetim yok. Hoş, umurunda olmaz ya.» •

«Bunu nasıl yapabileceğine aklım ermiyor, Philip,» dedim. «O, ne olursa olsun, kızkardeşindir, gelmemesi dedikoducuların konuşmasına neden olur. Böyle bir durumun annemi nasıl etkileyeceğini ise çok iyi biliyorsun.»

Genç adam, «Ama Clara Sue'yu davet edersem, sen düğüne gelmezsin, değil mi?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Aradan bir yıla yakın zaman geçti. O kadar kalabalık bir toplantıda onu görmezlikten gelmem herhalde zor olmaz.»

Böylece Philip'e, Clara Sue da orada olsa düğününe geleceğime söz verdim. O kadar çok teşekkür etti ki, rahatsız oldum ve konuşmayı sona erdirmek için bir bahane aradım.

Philip'in övgülerini kabul etmede hâlâ zorlanıyordum. Bana karşı tutku derecesindeki eğiliminin, konuşurken söylediklerinin gizlediği anlamın ve yüzeyin hemen altındaki duygularının farkındaydım. Betty Ann'le evliliğinin bunlara son vermesi en büyük dileğimdi. Ama sonunda o kıza tanışınca iyimserliğimden eser kalmadı.

Annem şimdiye kadarki en şık yemek davetlerinden birini düzenmişti. Her ne kadar yemeği Betty Ann'i aileyle tanıştırmak için önermiş idiyse de, Cutler Koyu'nun en kalburüstü kişilerinden bazılarını davetmeyi de uygun görmüştü. Annemden siyah kravat takılmasını hatırlatan usulüne uygun davetiyeler alınca, daha şatafatlı bir akşam geçireceğimizi anladım.

Dolayısıyla Jimmy ile Beulla Korusu'na vardığımızda otoyolun bir dizi limuzinin park edilmiş olduğunu görünce hiç şaşırmadık. Sıcak bir akşamdı. Gökte tek bir bulut yoktu, bu yüzden de yıldızlar gök taç besinin her yanında ve özellikle okyanusun yukarısında bize göz kırpyorlardı sanki. Şoförler halka olmuşlar, gevezelik ediyorlardı. Şoför müz Julius da onlara katıldı.

Bizi karşılayan Bronson, «Annen bu gece tam formunda,» diye bildirdi. Bu sözleri bende bir uyarı etkisi yaptı. Az sonra annemin merme holde bazı konuklarının arasından sıyrılarak bizi karşılamaya geldiğini gördüm. Arkasında her zamanki gibi çok dekolte bir siyah kadife tuvalet vardı. Boynunda göz kamaştırıcı bir yeni pırlantalı gerdanlık, kulaklarında ise buna uygun küpeler dikkatimi çekti. Pırıl pırıl gözleri, ışıltıların bir kısmını belki de pırlantalardan almıştı.

«Dawn, hayatım ve sen James. İkinizi de bu kadar iyi görmek güzel,» diye bağırdı.

Beni çabuk tarafından kucakladı, sonra, Jimmy'ye öpmesi için eli uzattı.

«Anne, seni daha evvelsi gün görmüştüm,» dedim.

Annem konuklarından birkaçına pırıl pırıl gülümseyişini yönelttikte sonra bana döndü. «Sahi, iki gün önce miydi? Bana aradan sanki yıllar geçmiş gibi geliyor. Oh, Dawn, Jimmy, Tasarruf Sandığın genel müdürü Bay Parkins'le tanışmış mıydınız?»

Yaşlıca beyle tanıştırdıktan sonra, annemi elinden tuttum ve yanıma çektim. «Anne, hani bu, Philip'in nişanlısını tanımamıza olanak verecek basit bir aile yemeği olacaktı,» dedim. «Ortalıkta bu kadar çok insan varken, nasıl bizim onu tanımamızı, onun ise bizi tanımasını beklersin?»

Annem kirpiklerini kırıştıtararak, «Benim de önce niyetim oydu,» dedi. «Ama sonra düşününce, en kalburüstü hemşerilerimizden bazılarını düşündünden önce Betty Ann'le tanıştırma fırsatını kaçırmanın akılsızlık

olacağına karar verdim. Bizlerin birbirimizi tanımamız için önümüzde bütün bir hayat var.»

Jimmy etrafına bakındıktan sonra, «Philip'le Betty Ann nerede?» diye sordu. O sırada bir garson bir tepsi şampanyayla yaklaşıncı, Jimmy kendine bir kadeh aldı, bir tane de bana uzattı.

Annem, «Henüz gelmediler,» diye açıkladıktan sonra bana doğru eğilerek fısıldadı. «Bütün konuklarımız gelmeden görünmemelerini söyledim. Herkesin gözleri üzerlerinde olarak içeri girmeleri daha çarpıcı olur. Sence de öyle değil mi?»

«Yani onları dışarıda mı bekletiyorsun, anne?» diye sordum.

Annem sadece güldü ve Jimmy ile benim kolumuza girerek bizi sürükledi. «Salona gelin, orada sizinle tanıştırmak istediğim daha başkaları da var,» dedi.

Şöyle bir yarım saat sonra Philip'le Betty Ann de en sonunda geldiler. Philip'i epeyi zamandır görmemiştim. Bana Randolph'a daha da benzemiş gibi geldi. Daha uzun boylu, daha olgun görünüyordu. İnce yapısını korumuştı. Güneş yanığı yüzü, şen gülümseyişi ve içi gülen mavi gözleriyle yakışıklı, başarılı ve de çok zengin bir görünümü vardı.

Sanırım, Philip'in yakışıklılığı ve dinamik görünümü, nişanlısının alade yüzünü daha da vurguluyordu. Ağzı fazla küçük, gözleri birbirine fazla yakındı. Soluk teniyle Philip'in güneş yanığının yanında hasta gibi görünüyordu. Donuk kestane rengi saçlarını tümüyle arkaya taraması, alnının aşırı genişliğini daha fazla möydana çıkarıyordu. Siyah saten tuvaleti, pahalı bir model olmasına rağmen, vücuduna hiçbir hava vermiyordu.

Philip'in böylesine çekici olmayan bir kızın neresini beğendiğini merak ediyordum. Belki de hoş bir kişiliği vardı ve çok da zekiydi. Ama tanıştırıldığımızda bu bakımlardan da yetersiz olduğunu farkettim.

Ağzından çıkan her şeyi kısık bir gülüşle noktalıyordu. Kendimi onun yanında bir dişçi gibi hissettim: ona bir iki kelimedenden daha fazlasını söyletmek diş çekmek gibi bir şeydi çünkü. Her soruyu «hıh» ya da «hayır» diye yanıtlıyordu. Bunun, gördüğü ilginin onu şaşırtmasından ileri geldiğini sandım.

Annem onu kolundan yakalamış, koca salonda bir sağa, bir sola sürüklüyor, her konukla tanıştırmaya çalışıyordu. Onu tanıştırtırken kızcağız bir hazineymiş, Philip'in Tiffany'de satın aldığı değerli bir bibloyu

muş gibi konuşuyordu. Babasının malikâneleri, yazlık evleri, yatları ve uçakları övülürken, Betty Ann yüzünde kalıplaşmış o aptal gülümsemeyle durup dinledi.

Bir ara yalnız kaldığımızda Philip, «Nişanlımı nasıl buldun?» diye sordu.

Diplomatça bir yanıt verdim. «Herhangi bir yargıya varmak için vakit henüz çok erken, Philip. Ama sen onu seviyorsan, o da seni seviyorsa, başka insanların ne düşündüklerinin hiç önemi yok.»

Delikanlı bakışını benim üstüne dikti. Titreyen dudakları küçük bir gülümseyiş oluşturdu. «Sen başkaları değilsin, Dawn. Benim için hiçbir zaman başka insanlardan biri olamayacaksın,» dedi. Lacivert gözlerinde derin bir acı okunuyordu. Önüme bakmak zorunda kaldım.

«Ne demek istediğimi anladın, Philip.»

Philip siikindi. «Tabii,» dedi. Sesinde bir mutluluk beklentisi seziliyordu. «Betty Ann bana çok bağlı. Benim gibi bir nişanlısı olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylemediği gün geçmiyor. O, çok tatlı bir kız. Ve çok, çok da zengin,» diye ekledi.

«Sen mutluysan, sevinirim, Philip,» dedim.

Israrla gözlerimin içine bakıyordu. «Ben ne dersem diyeyim, seçeceğim herhangi bir kızın senin yanında ikinci sırada kalacağını biliyorsun, Dawn.» Dudaklarında garip bir gülümsemeyle ekledi. «Ona ne zaman baksam hayalimde seni görüyorum. Ama merak etme, Betty Ann bir şey bilmiyor. Uzun bir zaman, belki de yüz yıl önce seninle benim iki sevgili olduğumu bilmiyor. Evet, senin hayat öykünü biliyor, ama o bölümü öğrenemeyecek.» Kalbine dokunarak, «O bölüm buramda kilitli,» diye fısıldadı. «Elimde değil. Duygularımı itiraf ettiğim için sakın benden nefret etme. Lütfen.» Philip'in sesi bir yalvarışa dönüşmüştü.

Ağzımı açıp bir şey söyleyemedim. Philip'in bakışı gözlerimde sanki kilitlenmişti. Gözlerinden arzu ve ihtirasın aktığını hissedebiliyordum. Önceki aylarda yanıldığımı şimdi anlıyordum. Bu iş hiç sona ermeyecekti. Philip'in bana karşı saplantı halini almış ihtirası öylece sürecelecekti. Jimmy otelin dışında, Philip'le Betty Ann'in uzağında bir evimizin olmasını istemekte haklıydı. Ama bunun da yeterli olmamasından korkuyordum.

Şimdi Betty Ann'e baktıkça, Philip'in bu kadar alelade bir kızı seçti

meşinin nedenini anladığımı sanıyordum.' Fiziksel olarak dikkati çekecek hiçbir yanı olmayan bir kızı özellikle aramıştı. Böylesi, onun gözleminde beni görmesini, öpüşükleri zaman da onun dudakları yerine benimkileri hissetmesini kolaylaştıracaktı. Bunun düşüncesi bile beni titretiyordu.

Annem onu bir başka önemli kişiyle tanıştırmak için çağırınca sevindim.

Jimmy bize yaklaşarak, «Bir şey mi oldu?» diye sordu. «Sinirlenmişse benziyorsun, Dawn. Kendini iyi hissetmiyor musun?»

«Ben iyiyim,» dedim. «Yalnız galiba fazla şampanya içmişim.»

Jimmy öğrenmekte ısrar etti. «Fazla şampanya içmek yüzünün kıpkırmızı olmasına neden olurdu, oysa sen bembeyaz olmuşsun.» Genç adam bakışını salonun öbür ucunda duran Philip'e çevirdi. «Yoksa Philip'le ilgili bir şey mi oldu? Bir şey mi söyledi?»

«Hayır, hiçbir şeyim yok, Jimmy.» Jimmy kaşlarını kaldırdı. Bu kez yalan söylemeyi yeğledim. «Philip benimle konuşuyordu, ama ben ne dediğini duymadım bile. Bir an midem bulandı. Ama hiç önemi yok.»

«Miden mi bulandı? Belki de...» Jimmy'nin gözlerinde bir umut parıltısı yer etmişti.

«Hayır, Jimmy,» dedim, «Hamile değilim. Biliyorsun, dün aybaşı olmuştum.»

«Ya,» dedi. Düşüklüğüne uğradığı belliydi. «Neyse, öyle bir şeyden şüphelenirsen, hemen doktora koş.»

Biraz sonra hepimiz yemek salonuna geçtik. Yirmi konuk vardı, annem ise herkesin yerini, Betty Ann'le Philip'i yanına alacak biçimde düzenlemişti. Dolayısıyla Betty Ann'le konuşmaya fazla bir fırsat bulamadım. Ama yemekten sonra gerçek bir konuşma yapmamız mümkün oldu. Biraz hava almak için avluya çıkmıştık. Betty Ann şimdi daha rahat gözüktüyordu.

«Ne güzel ev ve ne güzel manzara,» diye atıldı. «Annen de çok güzel bir kadın. Sen ve Philip yaşında çocuklarının olduğuna inanmak zor.»

«Annem bu dediklerini duysa, seni bir kat daha çok sever, Betty Ann,» dedim.

Genç kız kıkırdadı. «Bir otelde yaşayacağımı düşündükçe çok heyecanlanıyorum,» dedi. «Philip'in anlattığına göre, burada daima bir

şeyler olurmuş, daima yapılacak bir şey bulunurmuş. Belli ki otel ha asla can sıkıcı olamıyor.»

«Philip o konuda haklı.»

«Senin yaptıkların da beni çok etkiledi. Philip koleje bile gitmedi ni söyledi. Aslında bana senin hakkında çok şey anlattı. Nasıl kaçırıldığını ve yıllar sonra nasıl ailene geri verildiğini biliyorum. Philip hep senden söz ediyor.» Genç kızın sesinde kıskançlığın eseri yoktu. «Müzl. konusunda ne kadar yetenekli ve ne kadar zeki olduğunu da anlattıflı diye ekledi.

Bu övgüden rahatsız olmuştum. «Eminim, abartmış,» dedim.

«Oh hayır. Philip dürüstlüğüyle ünlü. Ayrıca, senin şarkı kaydın bulunduğunu bandı sürekli çalıyor. Gerçekten çok güzel bir sesin «T Dawn.»

Philip'in ne zaman söylediğim* bir şarkıyı banda aldığını mera etmişim. «Hangi şarkıyı söylüyorsunuz?» diye sordum. Betty Ann bun söyleyince, Philip'in otelde konuklara şarkı söylediğim gece kayıt cihazını çalıştırdığını anladım. Birisi kapı aralığından beni dilemiş gibi tuh olmuşum. Bunu niçin gizlemişti sanki?

Betty Ann devam ediyordu. «Philip seninle öyle gurur duyuyor V iki kardeşin siz ikiniz gibi birbirinden hoşlanması çok güzel şey.» Eki di. «Özellikle senin başından geçenler gözönüne getirilirse...»

«Evet.» Zoraki gülümsedim.

«Bir gün oturup bana her şeyi anlatacağını umarım. Her şeyi ayrı tılarıyla bilmek istiyorum: önceleri hayatının nasıl olduğunu, seni nas bulduklarını, asıl ailenin yanına dönmenin nasıl bir şey olduğunu...»

«Bu, senin zannettiğin kadar heyecan verici ya da ilginç bir öyk değil,» diye karşılık verdim.

«Oh hayır, olduğunu biliyorum. Bundan söz ettiği zaman Philip! gözleri yaşıyor. Özellikle otele ilk geldiğin günü ve seninle onun bi erkek ve kızkardeş olarak ilk karşılaşmanızı anlattığı zaman. O zama ben bile ağlıyorum.»

Genç kız bu itiraftan sonra devam etti. «Philip öyle romantik ve kadar yakışıklı ki, üstelik çok esprili biri. Bütün kız arkadaşlarım kıskançlıklarından ölüyorlar. Ailem ve özellikle babam ticaret ve yatırımlar hakkında bilgi sahibi olduğu için, onu çok seviyor. Çok şanslıyım, sence de öyle değil mi?»

• Birden kıza acıdım. Philip ona her ne zaman severek baksın, hayatında beni gördüğünü, onu her ne zaman ihtirasla öpse gerçekte beni öptüğünü bilse, kızcağız kim bilir nasıl yıkılırdı.

Zavallı Betty Ann aldatılıyor, yalanlara hedef oluyor, özetle, kullanılıyordu. Philip kendine bütün sosyal kriterlere uyan saf ve masum bir genç kız bulmuştu. Betty Ann aldatmacayı görecekt ve anlayacak yetenekte değildi. Üniversite kampusunun kahramanı olan yakışıklı ve güler yüzlü bir genç adam onu seçmişti. Betty Ann'in tüm hayalleri böylece gerçekleşmişti oluyordu.

Bir şey söyleyebilmeyi, hayal ve kuruntudan ibaret bir yaşama başlamasını engellemeyi isterdim, ama sonra gerçeği bilmiş olsa bile Philip'i elde etmek için buna da razı olacağını düşündüm.

Annemin, «Herkes bir miktar aldatmacaya ve hayale evet der, Dawn. Bu, ulaşabildiğimiz o bir katre mutluluk için ödediğimiz bedeldir,» dediğini duyar gibiydim.

Annem işte hayatını böyle yaşamıştı. Betty Ann ile Philip'in hayat çizgisi de o yöndeydi. Ve ben ne kadar inkâr edersem edeyim, ne kadar kaçarsam kaçayım, kendim de hayatımı o şekilde yaşayacağıma emindim.

«Senin adına çok mutluyum, Betty Ann,» dedim. «Her ikiniz adına mutluyum.»

Betty Ann'in annesi Claudine Monroe, Philip'le kızının düşününün planlanması işini kimseye bırakmak niyetinde değildi. Annem çok kez kanılarını ve fikirlerini kabul ettirmeye çalışıyordu, ama bu yöndeki denemeleri her defasında başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Düşün tarihi yaklaştıkça, annemin hedef olduğu muameleyle ilgili yakınmaları yoğunlaşıyordu.

Bir sabah telefonda bana, «Kendimi adeta bir konuk gibi hissediyorum,» dedi. «O kadın (annem, Betty Ann'in annesinden 'o kadın' diye söz etmeye başlamıştı) telefonlarıma bile cevap vermiyor. Yalnızca sekreterine ulaşabiliyorum... Düşün bir kere, o kadın sosyal yaşamıyla ilgilenmek için bir sekreter kullanıyor. Bana mesajlarımın iletileceği söyleniyor, öyleyken o kadın beni aramıyor. Bu nezaketsizlik değil de nedir?»

«Kızının düğününü planlamak ona düşer, anne. Ayrıca, onun birçok profesyonel danışmanları da vardır ve eminim ki, pek az şeyi kendi başına yapıyordur.»

Annem beni dinlemiyormuş gibi dalgınlaşmıştı. Derken ağlamaya başladı.

«Şimdi de ne var, anne?» diye bezgin bir tavırla sordum.

«Clara Sue okulundan ayrıldı ve bir adamla yaşamaya başladı: Annemin sesi inilti halini almıştı.

«Ne? Ne zaman?»

«Bir ayı geçiyor, ama bunu söylemek gücünü kendimde bulamadım. Hâlâ da o güç bende yok, ama derdimi daha fazla içimde saklıyorum. Okula sarfedilen bütün paralar ziyan oldu. Bronson yapabileceğimiz bir şey olmadığını söylüyor. Clara Sue on sekiz yaşını geçti.»

«Bronson haklı, anne. Hoş, Clara Sue on sekizini doldurmada önce de senin ya da Randolph'un söylediklerini dinlemezdi ya. Na bir adamla yaşıyor?» Bunu sormakla kastettiğim, nasıl bir adamın Clara Sue'yla yaşamayı isteyebileceğiydi.

«Ondan on beş yaş büyük bir erkek! Üstelik boşanmış da.» Annemin sesi giderek tizleşiyordu. «İki de çocuğu varmış: on yaşında bir erkek ve on iki yaşında bir kız çocuk.»

Yüksek sesle düşünür gibi, «Nerede tanıştılar acaba?» diye sordum.

Annem içini çekti. «Bir bovving salonunda. Allahtan ki buradakil henüz bir şey bilmiyor, ama öğrendikleri zaman ne olacağını düşünebiliyor musun? Üstelik Clara Sue o adamı Philip'in diploma töreniyle düğününe getirmeye niyetleniyor. Ben rezil olacağım, ama umurunda onun.»

Tatsız bir sesle, «Duruma şu gözle bak, anne: Clara Sue'ya şimşir bir başkası katlanmak zorunda kalacak,» dedim.

«Küstahlığın sırası değil, Dawn. Bu çok ciddi bir sorun. Hayatımın; bu döneminde yaşanmamı hızlandıracak hiçbir şey yaşamak istemiyorum. Epeyce ilgi toplayan yeni cilt bakımını denemeyi düşünüyorum.»

«Anne, kaç kez sana söyledim: Senin yüzünde kırışık görmek istenenin bir büyüteç kullanması gerekir.»

«Hatırım için öyle konuştuğunu biliyorum, Dawn. Ama ben kendimi'

aynalarda görüyorum, öyle değil mi?» Annem yine inlemeye başladı.

«Bu olay beni öldürecek. Ne yapabilirim Tanrım?»

«Birisini ofisimin kapısını vuruyor, anne,» dedim.

«Orada kimse olmadığına eminim, Dawn. Sen sadece beni başından savmak istiyorsun... Philip, o kadın, Clara Sue, şimdi de sen.» Annem hıçkırmaya başlamıştı. «Allahtan ki Bronson var.»

«Gerçekten kapım vuruluyor, anne. Artık sezon başladı,» diye ona hatırlattım.

Annem derin bir göğüs geçirdi. «Sen zaten bugünlerde otelden başka bir şeyi ne düşünebiliyor, ne de umursuyorsun. Burasının senin için niçin bu kadar önemli olduğunu anlayamadım gitti. Öyleyse hoşçakal. Clara Sue'yla ilgili dedikodular başlayınca, bana lütfen haber ver ki, en kötü olasılıklara karşı kendimi hazırlayabileyim.» Annem ancak bundan sonra telefonu kapadı.

Olanları Jimmy'ye anlattığımda çok komiğine gitti, ama ben Philip'in, bana, Clara Sue'ya olanları niçin açmadığına akıl erdiremiyorlardum. Şu ara haftada en az bir kere, bazan da iki kere telefon ediyordu. Durumu bilmediğini öğrenmek benim için bir sürpriz oldu.

«Annem bana hiçbir şey söylemedi, Clara Sue'ylaysa aylardan beri konuşmuyorum,» diye iddia etti. «Kendisinden çok yaşlı bir adam mı diyorsun? Hem de boşanmış biri ha? Hayatını nasıl yönlendireceğini hep merak etmişimdir. Hiçbir şeye yeteneği yok, otele oldu bitti aldırnamıştır, okulda hiçbir zaman başarılı değildi, bir koleje gitmeye de heves duymadı.» Philip kısa bir aradan sonra tamamladı. «Hiç değilse böylece kimseyi rahatsız edemeyecektir.»

Philip öyle demişti, ama ben her nedense bundan şüpheliydim.

Aile Meseleleri

Philip'in diploma töreninde büyük bir kalabalık vardı. Jimmy ile

ben oraya Bronson ve annemle Bronson'un limuzininde gitmiştik. Ben Christie'yi de götürmek istemiştik, ama annem bir diploma töreninin bir çocuğa göre yer olmadığını ileri sürmüştü. Oysa oraya gelip yerlerimize oturduktan sonra, etrafta birçoğu Christie'den de küçük düzineler

le çocuk gördük. Küçük kızım buraya gelmiş olsa töreni izleme büyük bir haz duyacağına emindim.

Güzel,ve sıcak bir ilkbahar günü olduğundan üniversite töreni havada düzenlemişti. Annem bir sinir yumağıydı. Beş dakikada bir e fına bakmıyor, Clara Sue'nun erkek arkadaşlarıyla görüneceği anın ' kuşunu yaşıyordu.

Monroe'ler bizimle oturmadılar. Yanlarında bir sürü dostları akrabaları vardı. Bu arada biz Betty Ann'in ailesiyle pek kısa görüştü' Sonunda Claudine Monroe'den «o kadın» diye söz etmekle annerrti haklı olduğuna karar verdim. Benimle ve Jimmy ile tanışmakla pek faİ la ilgilenmediği gibi, oldukça ters davrandı. Elimizi sıkar sıkmaz bi bırakıp başka kimseleri selamlamaya koştı. Stuart Monroe çok da sıcakkanlı ve nazikti. Sonunda Betty Ann'in donukluğunu annesind " aldığına karar verdim. Kadın oldukça uzun boylu ve görkemli görünüş* lü olmakla birlikte, dikkati çekecek hiçbir yanı yoktu ve kızıyla ay soluk tenin ve mat saçların sahibiydi.

Tören koordinatörünün bandonun marşa başlaması için sinyali ve meşine sadece birkaç saniye kala yerlerimize geçtik.

Annem başını ikide bir sağa sola çevirerek, «Nerede kaldı acaba diye mırıldandı.

Bronson, «Belki de son dakikada gelmemeye karar vermiştir,» diy fikir yürüttü.

«Umarım öyledir,» dedi annem.

Müzik başlayıp da mezunlar sahneye doğru yürüyüşe geçine davetliler ayağa kalktılar. Philip görünür görünmez bizim bulunduğ , muz yana doğru gülümsedi. Kepinin açıkta bıraktığı altın renkli perçem leri ve mavi gözleri güneşte ışıldıyordu. Bir fotoğraf makinesi getirmi' olan Bronson, ard arda resimler çekmekle meşguldü. Bütün mezunla sahnede yerlerini alınca bizler de oturduk ve tören başladı. Baş konuş maçının nutkunun yarı yerine kadar Clara Sue'yu tamamen unutmuş tum. Adam, eyaletin bir senatörüydü ve bütün dikkatleri üzerinde toplamıştı. Tam o sırada arkamızda mırıltılar duyunca hep birlikte dönüp bak tık.

Clara Sue'yla erkek arkadaşı sandalyelerin arasındaki geçitten bize yaklaşıyorlardı. Clara Sue neden olduğu karışıklığa kıkırdamaktaydı. Yaşlı adamın elinden yakalamış, onu koşar adımlarla bize doğru sürük

üyordu. Ama herkesi şoka uğratan bu değildi. Neden, üstündeki giysiydi. Kısa ve daracık bir siyah deri mini etekle göğüslerini yarı yerine adar sergileyen saydam bir beyaz ipekli bluz. Sivri ökçeleriyle geçitte salına salına ilerlerken, göğüsleri her an bluzdan dışarı fırlama tehlikesindeydi.

Saçları hâlâ permalıydı, ama çılgınca bir yele biçiminde kabartılmıştı. Yüzünde kiloyla makyaj malzemesi vardı: ağır mavi rimel, koyu kırmızı dudak ruju ve kat kat alılık. Dönüp ona aptal aptal bakan erkeklerle gülümserken uzun altın küpeleri bir sağa, bir sola hopluyordu.

Erkek arkadaşı, saçları vaktinden önce kırılmış uzun boylu ve zayıf biriydi. İnce bir burnu, yuvarlak gözleri ve dolgun dudakları vardı. Üstündeki gri kostümle Clara Sue'nun, ona kaval-yelik etmesi için sokaktan çevirdiği bir iş adamına benziyordu.

Clara Sue bizim sıramızın hizasına gelince durdu. Bronson, Clara Sue'yu benimle Jimmy'den mümkün olduğu kadar uzakta tutmak için, onlara kendi yanında iki yer ayırmıştı. Clara Sue yolunun üstündeki herkesi rahatsız etti, bize yaklaşırken yaşlı bir centilmenin üstüne devrildi. Göğüsleri burnunun dibinde görünce adamcağızın gözleri yuvalarından fırlamıştı. Clara Sue'nun erkek arkadaşı onu kalçalarından tutarak ayağa kaldırıp ve yerine doğru sürükleyene dek adamcağız taş kesilmiş durumda bekledi. Clara Sue, Bronson'un yanındaki yerine güler-ek çöktü. Etrafımızdaki herkes ona öfkeyle bakıyordu. Karışıklık senatöre kadar ulaşmıştı. O da konuşmasına bir an ara verdi. Allahtan ki hemen arkasından devam ederek dikkatin üzerimizde fazla odaklaşmasını önledi.

Annem sandalyesinin altına sürünebilseydi öyle yapardı. Sandalyesinin içine çökmüştü ve etrafta olan bitenlerin kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi dümdüz önüne bakıyordu.

Clara Sue, beş sıra uzaktan duyulabilecek kadar gürültülü bir kıkırtıyla Bronson'a, «Geciktiğimiz için üzgünüm,» dedi. «Davetiyeyi kaybettim için tören saatini unuttuğum.»

Birisi, «Şışt,» diye uyardı. •

Clara Sue, «Charlie'yi sizlerle tanıştırmalıyım,» diye devam etti.

□ Bronson, «Konuşma bitince,» deyip işaret parmağını dudaklarına götürdü. Clara Sue somurttu. Derken benimle göz göze geldi. Bana nefretle baktı. Gözlerine buz gibi bir anlam gelmişti. Kollarını yarı çıplak göğüslerinin altında birleştirerek küskün bir çocuk gibi oturup kaldı.

Konuşma sona erince diplomalar sahiplerine verildi. Bunlarla il lenmeyen Clara Sue erkek arkadaşını tanıştırmak için bir deneme da yaptı. Bronson'un bu işi bitirmenin daha iyi olacağını düşündüğü fark ettim.

Clara Sue, «Arkadaşım Charlie Goodwin,» diye tanıtımına ge~ «Tampa'da bir bowling salonunun sahibidir.» Clara Sue, annemle Bronson'u işaret ederek, «Annemle üvey babam,» diye tanıtımı tamamladı.

Bronson adamın elini sıktı, fakat annem sadece gözlerini kırptı rak kısacak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Clara Sue hiç kuskus Jimmy ile beni tanıştırmaya gerek görmemişti. Bu işi, diplomalar veril de öğrenciler sahneden inmeye başlarken Bronson yapmak zorun kaldı. Tanıştırıldığımızda Charlie Goodwin gözlerini üstümde gezdi ve bakışıyla beni adeta soydu. Gülümsediğı zaman dudaklarının köşel rini kısması hiç hoşuma gitmemiştir.

«Tanıştığımıza sevindim,» dedi. Zayıf ve kemikli eli elimden bileğı me doğru kayıyordu. Parmaklarımı avucundan zor kurtardım. Charlie Jimmy'ye şöyle bir baktıktan sonra dikkatini yine üzerime çevirdi. Clara Sue anında ona sürtünerek kulağına bir şey fısıldadı. Adamın gözleri irf leşmişti. Gülmeye başladı. Clara Sue'nun her yaptığının ve bu genç v şehvetli kadının ona gösterdiği ilginin adamı büyülediğinin farkına v mıştım.

Philip henüz gelmeden annem Clara Sue'yu bir kenara çe¹ Konuşmalarına ister istemez kulak misafiri oldum.

«Böyle giyinip herkeste çok etkisi yapmanın beni ne denli etkiley ceğinin farkında mısın acaba?» diye sesini yükseltti. «Özellikle o ada² la gelişinle...»

Clara Sue, «Aman anne, yine başlama. Ben Charlie'yle çok muti yum,» diye karşılık verdi.

«Mutlu musun? Yaşı seninkinin iki katı olan bir adamla nasıl muti olabilirsiniz?»

Clara Sue, «Bir kere Charlie'nin yaşı benimkinin iki katı değil. Ayrıca, kır saçları hoşuma gidiyor. Onu çok kibar gösteriyor,» dedi.

Annem tükürür gibi, «Ne kibar!» dedi. «O adam kibarlığın yanında bile geçmemiş.»

Clara Sue, «İşte Philip geliyor. Charlie'yi onunla da tanıştırmalı yım,» diye atıldı ve annemin başka bir şey söylemesine zaman bırakm dan yanından kaçtı. Annem zaten utancından bayılma raddelerind

olduğundan Philip ve Betty Ann'le konuşup onları kutlar kutlamâz kam-pustan ayrıldık.

Dönüş yolunda annem Clara Sue'nun onu nasıl rezil ettiğini gözya-şı dökerek yineleyip durdu.

«Monroe'ler kimbilir hakkımızda ne düşünüyorlar?» dedi. «Ya dost-ları? Zavallı Philip. Özellikle Clara Sue onu, sınıf arkadaşlarının yanında o adamla tanıştırdığı zaman çocuğa çok acıdım. Clara Sue o adamda beğenilecek ne görüyor acaba? Bunu bana söyler misiniz?»

Bronson'la benden bir yanıt alamayınca Jimmy'ye döndü. «Sen ordudaydın. Bu gibi şeylerden anlamaman gerekir.»

Jimmy'nin orduda olmasının bu işlerle hiçbir ilgisi olmadığını bili-yorduk, ama kocam hazırcevabın biriydi.

«Bu sadece isyankâr ruhunun ona yaptırdığı bir çılgınlıktır,» dedi. Annem, «doğru» der gibi başını eğdi. Jimmy bundan sonra bana doğru eğilerek, «Korkarım, sonuncusu da olmayacaktır,» diye fısıldadı.

Philip otele dönmekte ve düşününden önceki haftayı çalışarak geçirmekte ısrar etmişti. Jimmy delikanlının aklında bunca şey varken fazla bir işe yarayacağını sanmıyordu, ama Philip bir şeyle meşgul olmazsa çıldıracağını ileri sürdü. Yeni evimize taşınmamıza sadece iki hafta kalmıştı, Philip de vaktinin büyük bir bölümünü orada Jimmy ile birlikte son rötuşlarla ilgilenerek geçiriyordu.

Jimmy bir akşam bana, «Düşününün beklentisi Philip'i çıldırtıyor galiba,» dedi.

ı «Niçin öyle diyorsun, Jimmy?» diye sordum. O sırada yatmaya hazırlanıyorduk.

«Evde peşimden ayrılmamasına ve her ne zaman arkama baksam onu ense kökümde bulmama aldırmaıyorum da sorularına dayanamıyo-rum...» Jimmy başını sallayarak sıkıntısını dile getirdi.

«Ne gibi yani?» diye sordum.

«Örneğin, odamızda yatağımızın nerede duracağını soruyor. Senin yatağın hangi yanında yattığını soruyor. Hangi gardopun senin, hangisi-nin benim olduğunu soruyor. Bütün bunlarla niçin ilgileniyor acaba? Bugün tuvalet masasının önüne oturdu ve dairemizde kaldığımız süre-ce aynaya baktı, durdu. Bir ara çıkmak zorunda kaldım, dönene kadar onun gitmiş olacağını sanıyordum. Ama hayır. Bu kez banyoda küvetin

içine bakışını dikmiş dururken buldum onu. ipnotize olmuş gibiydi. Sesi- mi duyurana kadar ona üç kez seslenmek sorunda kaldım.»

Jimmy devam etti. «Bazı erkeklerin âşık olunca böyle davrandıkları nı duyudum, ama...» Kocam birden durdu. «Ne var, Dawn?... Yüzünde bu garip anlam nedir? Bir hayalet görmüş gibisin. Bir şey mi oldu?»

»Hayır, hiçbir şey olmadı.» diye atıldım. Jimmy'ye gülümsedim v; hemen vaziyeti kurtarmaya çalıştım. «New York'a okulda beni görmey geleceğin günü anımsıyordum. Bütün gün,diken üstündeydim,sonra sen gecikince,...»

Jimmy, «Evet, anımsıyorum,» dedi. «Çok sinirliydim, ama seni gör düğüm an kaygılanmayı bıraktım. Beraber olmamızın kaçınılmaz oldu ğunu anlamıştım.» Genç adam birden sordu. «Philip'le Betty Ann de bir- birlerini o şekilde seviyorlar mı dersin?»

Bakışımı Jimmy'den kaçırdım. «Orasını bilemem Jimmy. Am Betty Ann, Philip'i çok seviyor gibime geldi.»

«Neyse, benim değil de onun kızkardeşi olmana çok seviniyorum. Çünkü sen kardeşim olsaydın senin gibi başka birini bulabilir miydi acaba?»

«Ah Jimmy'çiğim.» Yarı soyunmuş durumda yatağın üstüne oturdum.

Genç adam, «Hey... ağlıyorsun. Niçin ağlıyorsun?» diye sorara' yanıma oturdu ve kolunu omuzlarıma doladı. •

«Seninle olduğum ve sen de benimle olduğun için mutluyum sade; ce,» dedim. «Gerçekten de mutluyum.»

Jimmy gülümsedi ve uzun uzun öpüştük.

O gece bir kez daha bir bebek sahibi olmaya çalıştık. Ama tekrar! Öpüşüp uyumak için birbirimizden ayrıldığımızda içimde bir boşluk vardı. Hani o sihirli anı henüz bulamamışsınız gibi. Bir gün bulabilecek miydik acaba? Michael'den olanı dışında çocuğum olmazsa? Herhalde bu Jimmy'yi sonsuza dek mutsuz ederdi. Bir aile sahibi olmayı öylesine özlüyordu ki. İkide birde Bay Updike'dan görevlendirdiği detektifin Fern'i bulmak için giriştiği araştırmalarda bir gelişme olup olmadığını soruyordu. Tüm araştırma girişimleri sonuçsuz kaldığı için, artık ara- maktan vazgeçildiğini ona söylemeye dilim varmamıştı.

Aklım o kadar karışık ki, yatağın içinde dönüp durmama rağmen, uyumayı bir türlü başaramadım. Her ne zaman gözlerimi kapasam, Philip'i yeni yatak odamda tuvalet masasının aynasına ve banyo küvetine

şehvet dolu gözlerle bakarken görüyordum. Sonra, hayalimde ben o küvetin içinde banyo yapar oluyordum. Aniden başımı kaldırıncı, Philip'in kapının eşliğinden bana gülümsediğini görüyordum. Ona gitmesini yalvarıyordum, ama o içeri girerek sırtımı sabunlamak istiyordu. Elimde değil, onun beni yine zorladığını, süngerini omuzlarımdan üstünde gezdirdiğini ve göğüslerimin üstüne kaydırıldığını gözlerimin önünde canlandırdırmanın önüne geçemiyordum.

Bu düşüncelerin aklıma girmiş olmasından ürkererek inlemeye başladım. Ama suç benim değildi. Suçlu Philip'di. Aynen bir kümese dadanan bir tilkinin sinsiliğiyle gölgelerin arasından dünyama sürünüyordu. Önce önemsiz küçük girişimler yapmıştı, ama sonra güçlü bir atakla düşüncelerime kadar girmişti.

Duşta bana saldırışını tekrar tekrar yaşamaktan kendimi alamıyordum. Fena halde kapana kısılmışım/Dikkati çekmek korkusuyla bağırıp mamıştım bile. Sonuçta bana sahip olmasını önleyememiştim.

Şimdi ise yine ellerini üstümde hissediyordum. Gerçeği öğrenirse yapacaklarından ödüm koptuğu için, Jimmy'ye bir şey belli etmemeye çalışıyordum. İçimde bir his bana, henüz seslendirilmemiş bazı kuşkuları olduğunu fısıldıyordu. Ama günün birinde bu olursa olacakların düşüncesi bile acı acı inlememe yol açıyordu.

Jimmy, «Dav/n, iyi misin?» diye sordu.

«Ne? Evet, iyiyim. Sadece bir karabasan gördüm de...»

«Anlatmak ister misin?»

«Hayır, onu unutmayı yeğliyorum. Gerçekten iyiyim,» dedim.

Philip beni öperek cesaret vermeye çalıştı, ben de sonunda bu korkuları bastırabileceğimi umut ederek uykuya daldım.

Ne var ki, aynı hafta içinde bir öğleden sonra Philip ofisime girerek oturdu. Ona ne istediğini sorduğumda belli bir şey söyleyemedi. Sadece beni bir süre çalışırken seyretmek istiyordu. Canımın sıkıldığını gizlemedim.

«Ben üstümde bir bakış hissedince doğru dürüst çalışmam,» dedim. «Philip, eğer boş vaktin varsa niçin annemi görmeye gitmiorun? Bugünlerde diken üstünde, zavallı. Senin ona arkadaşlık etmene . sevineceğine eminim.»

Clara Sue'yle Charlie'nin de gelececeklerini artık bildiği için, Philip'in düşününün düşüncesi bile annemi dehşet içinde bırakıyordu. Clara Sue'nun Philip'in diploma töreninde olduğu gibi yine korkunç bir şey

yaparak aileyi zor duruma düşüreceğine emindi. Öyle olduğu hald hayli hevesliydi. En pahalı ve en çarpıcı elbiseyi bulmak için terzi ter dolaşmıştı. Kuaförüne saçlarını belki yarım düzine değişik biçimde taratıktan sonra, sonunda bunların birinde karar kılmıştı. Düşüne öncelik eden hafta her gün yüz bakımı yaptırmıştı. Belini biraz kalınlaşmış ve kollarını da biraz porsumuş bulduğundan yoğun bir rejime oturmuştu.¹ Günün birinde çenesinin gevşediğini görür gibi olarak paniğe kapıldı. Öyle olmadığını bana doğrulatmak için bilhassa kalkıp otele geldi.

Philip önerime gülerek, «Deli misin sen?» diye karşılık verdi. «An-nem beni bir yakaladı mı şikâyetlerini ve düşünle ilgili önerilerini sırala-yacaktır. Birbirimizi sinirlendirmemizin ne anlamı var? Hayır, oray kesinlikle gitmem.»

«Ben de sen karşımda otururken çalışamam, Philip,» dedim. «Pekâ lâ,» diyerek oturduğu yerden kalktı.

Birden, «Evin çok güzel oluyor,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

«Aslında oraya gidecek olman hoşuma gitmiyor. Clara Sue gittiği-ne, annem tekrar evlendiğine, sen ise taşınacağına göre, otelin aileye ait bölümünde benden başka kimse kalmıyor.»

«Betty Ann var ya,» diye ona hatırlattım. «Çocuklarınızın da olacağı-na eminim. Bütün o bölümün size ait olmasına sevinmelisin.»

Philip yere bakarak, «Evet, öyle,» dedi. Sonra, başını kaldırarak,' bana gülümsedi, ama pek zayıf ve acayip bir gülümseme-ydi, bu.

«Bana sormadığına göre, halayımızı geçirmek için nereye gideceği-mizi biliyorsunuzdur,» dedi birden.

«Hayır, bilmiyorum.» Garip bir önseziyle ürperdim. «Nereye gidiyor sunuz ki?»

Genç adam, «Jimmy ile senin halayınızı geçirmek için gittiğini Cod Burnu'ndaki o yere gidiyoruz,» diye yanıtladı. «Jimmy'den sorara' öğrendim orasını. Sana söylememesine şaşıtm. Ya da söyledi mi yok-sa?»

«Hayır, söylemedi,» diye başımı salladım. Kalbimin atışları hızlan-mıştı. Jimmy sinirleneceğini bildiği için bana bunu söylememişti. «Sen daha önce Cod Burnu'na gitmemiş miydin?» diye Philip'e sordum.

«Gitmesine gittim. Betty Ann de düzinelerle defa gitmiştir. Ailesinin Hyannis Limanı'nda bir evleri vardı.»

«Öyleyse niçin oraya gidiyorsunuz? İkinizin de gitmediği bir yere

gidip yeni bir şeyler görmeniz daha iyi olmaz mıydı?» demekten kendimi alamadım.

«İnsan balayında olunca çevresinde olan bitenlerle ilgilenmez, öyle değil mi?» Philip'in gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Devam etti. «Jimmy ile şenin halayınızda vaktinizi çevreyi gezerek geçirdiğinizi söyleme bana.»

Fena halde sinirlenmiştim. «Unuttuysan hatırlatayım, Randolph öldüğü için fazla bir şey yapmaya vakit bulamamıştık.»

Philip'in dudaklarında garip bir gülümseme vardı. Ansızın, «Jimmy iyi bir âşık mı?» diye soruverdi.

«Seninle bu tür konuları konuşmak istemem, Philip,» diye karşılık verdim. Sesim çok soğuk çıkmıştı, ama o daha da yayık şekilde gülümsedi.

«Bir zamanlar kardeş olduğunuzu anımsamak sizin için kolay olmasa gerek,» dedi. Philip başını yana eğmiş, gözleri kısılmıştı. «Bu engeli aşabildiniz mi bari?» diye sordu.

«Seninle bu konuyu tartışmak istemediğimi söyledim, Philip,»

Philip ne kadar kızdığını görmüştü. «Pekâlâ,» dedi. «Üzgünüm. Belki de seni dinleyip annemi görmeye giderim. Biraz vakit geçirmeye ihtiyacım var. Seni rahatsız ettimse özür dilerim.» Böyle diyerek kapıya yürüdü. Ama eli tokmağın üstünde olduğu halde durdu. «Ama aileye ait bölümde yalnızlık duyduğum hakkında söylediklerim doğru,» dedi. «Seni özleyeceğim, kendi dairende dolaşmanı dinlemeyi özleyeceğim.» Kaşlarını kaldırdı. «O duvarların öbür tarafında olanların çoğunu duyabiliyordum.»

Kıpkırmızı oldum.

Philip devam etti. «Ama kulağımı duvara yapıştırıp sizi dinlemeye çalıştığımı sanma sakın. Ne var ki, insan bazı seslerin ne anlama geldiğini anlayabiliyor.» Omuzlarını silktilti. «Kim bilir belki bir gün Betty Ann'le benim de sizinkine uzak olmayan bir evimiz olur. O zaman otelin aileye ait bölümü yalnız Cutler Nine'ye kalır.» Bu son cümleyi gülerek eklemişti.

Atmak istediğim çığlık boğazımda tıkanıp kalmıştı. Philip odadan çıktı ve kapıyı yavaşça arkasından kapadı. Odaya çöken sessizlik beni birden müthiş üşüttü. Kollarımla bedenimi sararak arkama yaslandım. Soğuk sanki içimden geliyor, yayılıp bütün vücudumu sarıyordu. Sonunda, çareyi yerimden kalkıp sıcak güneşe çıkmakta buldum. Ote□

İln etrafını döndüm ve Jimmy'yi pencereleri silmeye hazırlanan görevlilerin yanında buldum.

Yaklaştığımı görerek, «Gelsene,» dedi. Ama sonra yüzümdeki ifa yi farketmesi üzerine suratını astı. «Bir şey mi oldu?»

«Jimmy,» dedim, «Yeni evimize hemen taşınmamızı istiyoni Mümkünse yarın.»

«Yarın mı dedin?» Jimmy gülmeye başlamıştı.

«Evet, yarın,» diye ısrar ettim.

«İyi ama daha musluklar takılmadı. Telefon bile bağlanmadı.»

«Peki, ne zaman taşınabiliriz?» diye sordum.

«Programı uyguluyoruz, ama belki bazı şeyleri hızlandırabilirim. zaman diyelim ki bir hafta sonra taşınırız. İyi de, acele etmenin ned ne?»

«Hiç,» dedim. «Bir otelde yaşamak hakkında söylediklerin doğır muş. Kendimi evimde hissetmek istiyorum.»

«Peki, adamları belki biraz daha hızlandırabilirim. Sen de bu ara eşyamızı nasıl toplayıp taşıtacağını planlasan, işin bu yanını organı etsen iyi olur.»

«Hemen gidip Bayan Boston ve Sissy ile konuşacağım. Teşekk ederim.» Jimmy'yi yanağından öptüm. «Sana yük olmayı istemezdi diye ekledim.

«Sen benim için asla bir yük olamazsın.» Jimmy'nin güldüğün görmek vücudumdaki soğuğu ve gerilimi yok etmişti. Jimmy'in yanın da olması ne büyük şeydi. O, benim gücüm, her fırtınayı izleyen gökk sağı, her bulutu delen güneş ışığıydı.

Çalışmalarıma devam etmek ve karanlık kaygılarımı belleğimin sa dığının en dip köşesine koymak kararıyla otele döndüm.

Fakat karanlık düşünceler ve dertler nedense bir türlü peşimi bira' mıyordu. Philip'in düşününe iki gün kala Clara Sue'yle Charlie Goodr win beni görmeye geldiler. Ofisinde Bay Dorfman'ın haftalık mali rapo- runu ve önerilerini okuduğum sırada, kapı hızla açıldı ve Clara Sue bir karabasan gibi içeri daldı. Arkasında son beraber oluşumuzda giydiği daracık mor ipekli elbise vardı. Clara Sue'nun en değerli varlığını: doğ- mamış bebeğimi benden çaldığı o kâbus gibi günü hayatım boyunca

Unutamayacaktım. Duyduğum dehşet, öleceğim güne kadar beni titreltmekteydi.

Clara Sue'nun elleri kalçalarında olduğu halde durması nedeniyle Önce arkasındaki Charlie Goodwin'i göremedim, ama çok geçmeden ilinde şapkası ve yüzünde o sinisi gülümseyişiyle o da göründü.

Clara Sue, «Şu işe bak! Büyükanmemin ofisini ne kadar değiştirmişsin!» diye bağırdı. «Bu dekorasyonun epeyi pahalıya patladığına bahse girerim. Hem de niçin? Seni rutlu etmek için değil mi?»

Ona ters ters bakarak, «Şimdi burası benim ofisim, Clara Sue,» nedim. «Ne istiyorsan çabuk söyle. Yapılacak bir sürü işim var benim.»

«Charlie'yle ben seninle konuşmak istiyoruz.» Clara Sue arkasına jtiönüp baktı. «Öyle değil mi Charlie?»

«Ha evet.» Charlie sırtımayı sürdürüyordu.

Clara Sue, «Charlie bir iş adamıdır,» diye övündü. «Bu işleri iyi bilir o.»

«Benimle konuşmak istediğin nedir, Clara Sue?» diye sordum.

«Otel konuşmak istiyorum. Başka ne sandın?» Clara Sue kırmızı deri koltuklardan birine çöktü ve bacak bacak üstüne attı. «Sen de otur, Charlie,» diye emretti. Aşığı da vakit kaybetmeden öbür koltuğa yerleşti.

Clara Sue, «Ee, işler nasıl?» diye sordu.

«Çok şükür, iyi gidiyor,» dedim. «Başka sormak istediğin?»

Clara Sue birden bana doğru uzandı. «Biliyor musun,» dedi, «Cutler Nine en çok beni severdi. Ve bir gün bu yerin gerçek sahibi olmamı istiyordu.»

Arkama yaslanarak gülümsedim. «Ben öyle sanmıyorum, Clara Sue. Cutler Nine hakkında ne düşünürsem düşüneyim, asla aptal olduğumu söyleyemem.» Bu sözlerim Clara Sue'nun üstünde suratına çarpılmış bir tokat etkisi yaptı. Yüzünü karıştıran nefret ve isyan ifadesinden bayağı zevk duydum. Oturduğu koltukta kendini arkaya attı.

«Sen ne dersen de, buraya gelip hepimizin hayatını rezil etmeden Önce onunla bu konuyu az konuşmadım,» diye ısrar etti.

«Aynı şeyleri seninle tekrar konuşmak niyetinde değilim, Clara Sue,» dedim. «Zaten seninle benim konuşacak bir şeyimiz yok. Senden odadan çıkmanı rica edeceğim. Yapılacak işlerim var.»

«Boşuna konuşma. Aramızda çözümlenmemiş bir mesele var. Sana daha önce de söylediğim gibi.» Clara Sue'nun gözlerinde haince

bir parıltı vardı. «Bana asla emir veremezsin, Dawn.» Kızın dudaklarını sinsi bir gülümseyiş biçimlendi. «Son konuşmamızı anımsıyorsun, değil mi? O günün ayrıntılarını herhalde unutmamışsındır.» Çirkin çirkin **gw** dü. «Senin yatak odandaydık, benim arkamda da şimdiki elbisem vardı.»

Daha fazla konuşmasını engelleyerek Clara Sue'nun sözünü kes tim. «O günü sakın bir daha benim yanımda ağzına alma, seni pl katil!» Duyduğum öfke birden kontrolümden çıkmıştı. Bağırma ya başı dım. «Yaşadığım sürece o günü unutmayacağım ve bana yaptığın köt. lüğü de asla bağışlamayacağım. Seni karşımda görmeye katlanab mem de her şeyin trajik bir kaza olduğunu bilmemden ileri geliyif Benim hamile olduğumu bilmiyordun. Bana duyduğun nefreti unutab şeydin o felâket olmazdı. Ben sana hiçbir zaman kötülük yapma" çalışmadım, Clara Sue.»

Clara Sue, «Öyle kazalar olur,» diye sırtıttı. «Haber alınca yüreği parçalandı. Düşün bir kere, bir kez daha teyze olmak fırsatını kaçırmı oldum böylece. Sahi, piçin nasıl? Clara Sue teyzeciğini öznlüyor mu Onu görmek isterdim. Ona anlatacağım öyküler var. Bir tanesi d Dawn adlı bir prensesle Michael adlı kocaman bir hain kurtla ilgili.» Kal binin bütün kötülüğü bu sözleri söylerken Clara Sue'nun yüzüne yans mıştı.

Christie'ye gerçeği duyacak yaşa gelmeden soyuyla ilgili sırrı açıkla mak tehdidi beni büsbütün çileden çıkarttı. «Defol!» diye bağırdım/ «Seni dışarı attırmadan defol karşımdan! Senin gibi bir yaratıkla aramd bir akrabalık bağı olabilmesini aklım almıyor.»

Clara Sue tükürür gibi, «Gitmeyeceğim!» diye tısladı. «Charlie il ben söyleceklerimizi söylemeden gitmeyeceğiz. Öyle değil mi, Charlie?» Hızla dönüp adama baktı.

Charlie, «Clara Sue haklı, Bayan Longchamp,» dedi.

Clara Sue yine pis pis gülümseyerek, «Ona Dawn, hayır, Eugeni de,» dedi. «Cutler Nine onun öyle çağırılmasını istiyordu.»

«Söylemek istediğiniz nedir, Bay Goodvin?» diye sordum. Sözün daha fazla uzamasını istemiyordum.

«Mesele şu: Clara Sue bana otelin durumunu, vasiyetnameleri falan anlattı, özetle, ona hakkının verilmediği kanısındayım, Bayan Longchamp. Terekeler, vasiyetnameler konusunda epeyi bilgim var.»

«Clara Sue ailemizin bir avukatının olduğunu çok iyi biliyor. Eğer

yasal bazı şikâyetleri varsa, bu şikâyetleri yönelteceği kişi avukatımız Bay Updike olmalı,» diye kesip attım.

Clara Sue yine, «O Updike denen adam, sen ne istersen onu yapacaktır,» diye tısladı. «Herkes gibi onun da gözünü boyamayı basardın çünkü.»

Clara Sue'yu duymamış gibi davranarak, «Ben avukatımın önerilerinin dışına çıkmam, Bay Goodvvin,» dedim. «Dolayısıyla da Clara Sue adına bir girişimde bulunmak istiyorsanız, ona başvurmalısınız.» Bir çekmeceyi açarak içinden Bay Updike'nin kartvizitlerinden birini çıkardım. «Alın, size onun telefon numarasını da vereyim.»

Clara Sue, «Onun telefon numarasını istemiyoruz,» dedi. Âşığına döndü. «Söylesene ona, Charlie.»

«Bana neyi söyleyeceksiniz, Bay Goodvvin?» >

«Şunu: Clara Sue'nun durumunu kendi avukatımla görüştüm. Vasiyetnamelere ve özellikle hisselerin çoğunluğunu size bırakan büyükbabanın vasiyetnamesine itiraz etmek için kuvvetli bir neden olduğunu söyledi.

«Size saygısızlık etmek istemem, ama gerçek gerçektir, gerçek de şu ki siz evlilik dışı doğmuş bir çocuktunuz, oysa Clara Sue, Cutler ailesinin yasal çocuğu. Bize öyle geliyor ki, onun mirastan daha büyük bir pay alması gerekir.»

«Öyle mi?» dedim.

Clara Sue gülümsedi. «Evet, öyle.» Yüzünde bir zafer sevinci okunuyordu.

Önce ona, sonra da Charlie Goodvvin'e bakınca, bu adamı Clara Sue'ya çeken şeyin ne olduğunu birden kavradım. Belli ki âşığına ailesel durumunu anlatmış, adam da bu işte büyük bir çıkar görmüştü. Şimdi de Charlie Goodvvin büyük paralar ele geçirmenin eşiğinde olduğunu sandığından, bunun şimdiden tadını alır görünüyordu. Benim Cutler Koyu'nun büyükçe bir yüzdesini Clara Sue'ya terketmemin beklentisi içinde dilini dudaklarının üstünde gezdiriyordu.

«Korkarım ki durum senin zannettiğin gibi değil, Clara Sue,» deyip koltuğumdan kalktım. Kendi küçük bombamı patlatmanın zamanı gelmişti.

Masanın etrafını dönerken, ilk karşılaştığımız zaman Cutler Nine'nin bana nasıl baktığını anımsamanın önüne geçemedim. Bir kraliçe haşmetiyle oturduğu yerden bana, dizlerimi titreten bir güç ve otoriteyi

le isteklerini ve emirlerini yağdırmıştı. Ufak tefek yapısına karşın, onda müthiş bir otorite havası vardı. İnsanın, neredeyse gökteki bulutları dağılmasını ya da fırtınanın patlak vermesini emredebileceğine inanacağı gelirdi. Ona karşı gelmek yararsız, hatta tehlikeli görünürdü.

Clara Sue, «Benim zannettiğim gibi olmayan neymiş?» diye bağırdı.

Kollarımı göğsümün altında kavuşturdum. «Doğru olmayan senin yasal olarak, benim ise evlilik dışı olarak doğmuş olmam.»

Clara Sue gülmeye başladı.

«Şaka etmiyorum,» diye atıldım. Clara Sue'nun gülüşü boğazın tıkanı. Devam ettim. «Bana uzun yıllar piç dedin, oysa senin durumu da benimkinden farklı değildi.»

«Neler saçmalıyorsun sen?» diye bağırdı.

«Söylemek istediğim şu ki, baban sandığın adam gerçekte baban* değilmiş,» derken, kardeşim olacak kızın yüzünde biçimlenen şokun keyfini çıkarıyordum. Devam ettim. «Söylemek istediğim şu ki senin damarlarında Cutler kanının zerresi akıyor.» Bu sözlerden sonra Charlie Goodwin'e döndüm. Adamın yüzünden renk silinmiş, adeta yanakları çıkmıştı.

«Bende Cutler kanı yokmuş ha... İşte bu gülünç!» Clara Sue, Charlie'ye dönerek ciyakladı. «Onun dediklerinin tek kelimesine inanma.; Hepsi yalan. Yalan!»

«Benim söylediklerime inanmayabilirsin, beni dinlemeyebilirsin de. Yapacağın iş anneme gitmek ve ona gerçek babanın kim olduğunu sormaktır. Daha da iyisi...» Bu kez sırtmak sırası bendeydi, «...gidip aynı şeyi Bronson Alcott'a sorman.»

Clara Sue bana ters ters bakıyor, ama bu olasılık beyninde biçimlendikçe yüzündeki tüm güven siliniyordu. Charlie ise yerinde kımlıdıp durmaktaydı.

Yerime dönerek, «Bronson artık sana gerçeği söyleyecektir,» diye devam ettim.

Clara Sue, «Yalan söylüyorsun. Sen pis bir yalancısın!» diye hırladı.

«Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Dediğim gibi, git ve...»

Clara Sue, «Sen git!» diye bağırdı. «Canın cehenneme senin! Söylediklerinin tek kelimesi doğru değil.»

Charlie, «Yavaş, Clara Sue. Sakin ol,» diye onu uyardı.

«Ben mi sakın olacaktımış? O, hakkımı almamı önlemek için bütün bunları uyduruyor.»

«Annemle Bronson'un, annem Randolph'la evlenmeden önce iki sevgili olduklarını bilmiyordun, değil mi?» diye sordum. Clara Sue'nun gözlerini kırptırmasından bazı söylentilerin onun da kulağına ulaştığını anladım.

«Bu bir şey ifade etmez,» diye karşılık verdi.

«Hayır. Kendi başına etmez. Ama benim doğumumdan ve hemen arkasından ortadan kayboluşumdan sonra annem Bronson'a gitmiş ve aralarındaki eski aşk yine alevlenmiş. Sonuçta da sen dünyaya gelmişsin. Gerçeğin şu ana kadar bir önemi yoktu, ama eğer senle Charlie bana karşı yasal bir savaş açacaksanız, her şeyin açığa çıkması kaçınılmaz.»

3 4 3 3 1 3 4 3 3 3

Clara Sue ayağa kalkarak, «Seni sürtük seni!» diye homurdandı. «Pis sürtük! Şimdi tıpkı ona benzedin. Onun gibi nefretle dolu ve aşağılık. Gel, Charlie. Onun anlattıklarını anneme söyleyeceğiz. Göreceksin, yalan söylüyor.» Charlie ayağa kalmak için acele etmeyince, «Haydi gelsene!» diye bağırdı.

Clara Sue onu elinden yakaladı ve kapıya doğru sürükledi. Beni de, «Seninle daha işim bitmedi!» diye tehdit etti.

Ona soğuk soğuk baktım. «Çok yanılıyorsun, Clara Sue,» dedim. «Birbirimizle her türlü işimiz bitti.» Bakışım ve sakın sesim Clara Sue'yu daha da sinirlendirdi. Charlie'yi kendisiyle birlikte odanın dışına sürükledi ve arkasından kapıyı çarptı.

Tekrar koltuğuma dönerken hemen hemen mutluydum. Clara Sue'yu bu şekilde yıkmak bana iyi gelmişti. Şimdi külahları değişmiştik. Hayatının bir yalan olduğunu öğrenme sırası şimdi ondaydı. İşin acı yanı, onu asıl üzecek nedenin, benden veya otelden daha fazla para koparamayacak olmasıydı. Yoksa ailesinin allak bullak olması umurun da olmazdı. Hiç kuşkusuz, Clara Sue'nun, zannettiği gibi bir altın madeni olmadığı doğrulanır doğrulanmaz onu başından atacak Charlie Goodwin'le küçük macerası da son bulacaktı. Üzüntü ve zorluklar, düş kırıklığı ve acı, dünyasının temel taşları olacak, diye düşünüyordum.

Birkaç saat sonra annem bana telefon etti. Beni aramasını zaten bekliyordum.

«Clara Sue'yla arkadaşı şimdi gittiler,» dedi. «Ona nasıl söyleyebilirsin?» Bağırmaya başladı. «Niçin söyledin?»

Onlara para vermem için bana nasıl şantaj yapmaya geldiklerini anlatmam üzerine annemin kendi kendine acıma duygusu ön plana çıktı.

«Biliyordum bunu,» dedi. «Adamı görür görmez ne mal olduğunu anlamıştım. Ama kıza olanları anlatmak zor işti. Beni kafasında yüceltmişti.» Annem inlemeye başlamıştı. «Şimdi gözünde aşağılandığıma eminim.»

«Sana zaten saygı duymuyordu, anne. Kendi kendini aldatma. Randolph'u sevmesine gelince... Onun, kendinden başkasını sevdiğini h sanmam.»

Annem, «Belki de öyledir,» diye itirat etti. İçini çekti. Sonra Olar Sue'nun nasıl avazı çıktığı kadar bağırarak atıp tuttuğunu anlattı. Bütün bunlar hoşuma gitmişti. Tâ ki Bronson'un ona para verdiğini duyunca ya kadar.

«Bunun, son para istemeye gelişi olmayacağına emin olabilirsin, dedim.

«Biliyorum, ama kendimizi... suçlu hissettik. Yine de Clara Sue'y bir kenara çekip, babası yaşında bir adamla yaşamayı sürdürürse biz den bir daha para sızdıramayacağını açık seçik söyledim ona.»

«Orasını sen hiç merak etme, anne. Charlie Goodvvin'in kaybedi miş bir davaya uzun zaman bağlanacağını hiç sanmam.»

Annem yine içini çekti. «Herhalde haklısın. Sen bu gibi konularda benden daha akıllısın. Bazan bir kötülükten de hayır çıkabilir.»

«Ne gibi?» diye sordum.

«Philip kardeşi, Randolph da gerçek babası olmadığına göre, Clara Sue, Charlie'yle düğüne gelmeyeceklerini söyledi. Hiç değilse kez benf utandıramayacak.»

Annemin şöyle ya da böyle gökkuşaklarını bulma yeteneğine içi den gülmekten kendimi alamadım.

Düğün günü hepimiz başkent Washington'a uçtuk. Düğün tören güzel bir kilisedeydi, sonraki davete de hayatımda gördüğüm en lüks otellerinden birinin balo salonu mekân olarak seçilmişti. Biz kendi hesabımıza üç yüz kişi davet etmiştik, Monroe'lerin davetlileri ise beş y kişi vardılar. Gerçekten çok görkemli ve etkileyici bir düğün oldu.

Ancak günün en şaşılacak yanı Betty Ann'in kendisi oldu. Kiliseni. ortasındaki geçitte bize yaklaştığı sırada gözlerime inanamadım.

Saçlarını sarıya boyatmıştı.

Resepsiyonda bir ara baş başa kaldığımızda, «Bunu Philip'in hatırı için yaptım,» diye anlattı. «Bunu yapmak için bana haftalardır baskı yapıyordu, sonunda ona bir sürpriz hazırlamak istedim.» Sordu. «Sarı saç bana yakışmış mı?»

Özellikle kaşları koyu kestane olduğuna göre, hiç de yakıştığını sanmıyordum, ama Philip'i hoşnut etmenin onun için ne kadar önemli olduğunu anlıyordum.

«Evet, saçların hepimiz için sürpriz oldu. Buna alışmam gerekecek,» diye sorusunu kaçamak bir yanıtla atlatmaya çalıştım.

«Philip alıştı bile,» dedi. «Beni görünce ne kadar sevindiği yüzünden belliydi. Gözlerini hiç o kadar parlak, gülümseyişini de o kadar mutlu görmemiştim. Birlikte çok mutlu olacağız. Sence de öyle değil mi?»

«Buna eminim,» diye karşılık verdim.

Annem, Betty Ann'in saçlarını boyamasına özel bir anlam veremişti. Ama o zaten bir düş yaşıyor gibiydi. Her şey onu etkiliyordu: balo salonunun görkemi, davetlilerin sayısı, hizmetkârlar ordusu ve yiyecek ve şampanya bolluğu. Yalnızca kokteyl saati değme düğün şölenlerinden geri kalmıyordu. Şefler, rozbit dilimlerini kesiyor ve dev karideslerin ikramını yapıyorlardı. Tepsilerle sıcak ordövr ve yalnız kokteyl saati için iki orkestra vardı.

Sofrada yedi değişik yemek ikram edildi. Herkes saat gece yarısını geçinceye kadar yiyip içti, bu arada senatörlerle kongre üyeleri, yeni evlilerin mutluluğuna kadeh kaldırdılar. Davetlilerin arasında bir eyalet valisi bile vardı. Hiç kuşkusuz biz kendi konuklarımızla meşguldük, ama Stuart Monroe bizi önemli konuklarının birçoğuyla tanıştırmayı ihmal etmedi.

Philip kendi üniversite arkadaşları ve Monroe'lerin getirip onunla tanıştırdıkları konuklarla meşguldü, ama gece sona ermeden beni dansa kaldırmayı başardı.

«Betty Ann çok güzel oldu, değil mi?» diye sordu.

«Niçin ondan saçlarını boyamasını istedin, Philip?»

«Bilmiyor musun ki?» diye karşılık vermesi üzerine kalbim çarpma'ya başladı. Tabii ki biliyordum. Gerçekten de Philip, «Sana sahip olmasam da bunu en azından düşleyebilirim,» diye kulağıma fısıldadı.

Bu konuda ne kadar ciddi olduğunu Cutler Koyu'na döndükten sonra daha iyi anladım. Dairemin dışında karşılaştığım Bayan Boston

benden düğün hakkında bilgi aldıktan sonra, «Bay Philip giderken kadar sinirliydi ki,» dedi. «Ona vaat ettiklerinizi vermeniz için sizi bula-mayınca neredeyse paniğe kapılacaktı. Eşyanızın en büyük kısmını taşımanıza hazırlık olarak büyük karton kutuların içine yerleştirmiştik.»

«Vaat mı etmişim?» diye sordum.

«Evet. İsteddiğini bulmasına yardım ettim. Bulana kadar birlikti bütün kutuların içine baktık.»

«Neyi bulmasına yardım ettiniz, Bayan Boston?»

«Şey... geceliklerinizden birini ve parfümü.»

Kahya kadına bakakalmıştım. «Yani Philip geceliklerimden biriyi parfümümü mü alıp götürdü?» diye geveledim.

Kadıncağız, «Yani onları almasını istemiyor muydunuz?» diye sor, du. «Balayı için onlara ihtiyaç duyduğunu söyledi.» Bayan Boston yüzümdeki şoku görünce hemen ekledi. «Yoksa yanlış bir şey mi yaptım?»

«Oh hayır,» diye onu avuttum. «Bu işin sizinle bir ilgisi yok, Bayan Boston. Üstünde durmayın.»

Kadıncağız gülümsedi. «Öyleyse size iyi geceler.»

Ağır adımlarla daireme girdim.

Philip balayındaydı. Cod Burnu'nda Jimmy ile benim gittiğimiz motelde oda ayırtmıştı. Betty Ann'i saçlarını benim rengime boyamaya zorlamıştı. Şimdi de ona geceliğimi giydirecek, tenine benim parfümümü bulayacaktı. Onu kollarının apaşında tutup gözlerini kapadığı zaman, beni görecek, beni hissedecekti.

Bunun düşüncesi bile kendimi kirlenmiş ve kocama ihanet etmiş hissetmeme yetmişti. Kafasının içinde olsa bile, Philip sanki bana yenisinden tecavüz ediyordu.

Mutlu Günler Üzüntülü Günler

İki gün sonra yeni evimize taşındık. Christie ille de kendi küçük bavulunu taşımakta ısrar etti. İçinde kendi saç fırçası, paçavra bebekle□

rinden ikisi, bir çift mavi koton soket, yazlık elbiselerinden biri ve minik bir kitabı vardı. Bavuluna neleri koyacağına kendi karar vermişti. Bu bana, kendi küçük bavuluma dünya yüzünde sahip olduğum her şeyi tıktığım günleri anımsatmıştı. Christie'nin yaşında olduğum zamandan otele getirilene kadar yapmıştım bu işi. O bavul hâlâ birkaç parça eski eşyayla birlikte otelin tavan arasındaydı.

Christie küçük bavulunu kapar kapmaz, «Ben hazırım,» diye bildir-di. Jimmy onu kucakladı ve göçümüzü denetlemek için onu da beraberinde götürdü. Otelde de yapılacak bir sürü iş olduğundan ben bütün sabahı ofisimde geçirdim. Bayan Boston hizmetçimiz olup olamayacağını sormak için ofisime gelerek beni şaşırttı. Sissy ile nişanlısı düğün tarihlerini saptayacak kadar para biriktirmişlerdi, dolayısıyla da Bayan Boston onun, yanımızda uzun zaman kalamayacağını biliyordu.

Oteldeki işine devam etmek yerine Jimmy ile benim yanımda kalmak önerisi beni onurlandırmıştı. Oysa uzun yıllardan beri otelde çalışı-yordu. Ona teşekkür ettim ve derhal eşyasını toparlayıp yeni evin hizmetkârlara ait bölümüne taşınmasını söyledim. Gözlerinin parlaması üzerine onun da benim duygularımı paylaştığını düşündüm: demek olu-yordu ki o da günün işleri bitip de dairelerimize çekildiğimiz anda sanki hortlayan eski hayaletlerle mutsuz anılardan kaçıyordu.

Bayan Boston, «Artık taze duvarlar istiyorum.» dedi. «Arkamda ve etrafımda aynı gölgelerden bıktım.»

Evimizde taze duvarlar bulduğunun kuşkusu yok. Bütün odalar için elimden geldiğince açık renkler seçmiştim. Mümkün olduğu kadar çok güneş ışığı geçiren geniş pencerelerin, mermer yerlerin, beyaz mer-divenin ve mor perdelerin sayesinde ev kapalı günlerde bile pırıl pırıldı. İlk haftanın içinde evimizi gezenler, möblelerin zevkini, göz kamaştırıcı avizeleri, yüze gülen renkleri ve duydukları mutlu ve sıcak hisleri anlata anlata bitiremeyeceklerdi.

Yeni evimizde geçirdiğimiz ilk gece Philip, Cod Burnu'ndan telefon ederek beni şaşırttı. «Sana iyi şanslar dilemek istedim,» dedi.

Sesime elimden geldiğince ciddi bir ton vererek, «Balayında bizi düşünmen büyük incelik,» diye karşılık verdim.

Philip acele devam etti. «Burada hava umduğumuz gibi değil. Bala-yımızı kısa kesip Cutler Koyu'na döneceğim geliyor.»

Bundan sonra restoranla plajdan yakınmaya başladı. Hiçbir şey

umduğu gibi çıkmamıştı. Ona Philip'in telefonunu verdiğimde Jim şaşırdı.

Kendi kendine konuşur gibi, «İnsan mecbur olmadıkça balayı kısa keser mi hiç?» dedi. «Herhalde lâf olsun diye söylemiştir.»

Ama Philip gerçekten de balayından bir gün erken döndü. Bir gece Jimmy ile benim evimize çekilmemizden sonra geç saatte kapımı zı çaldı. Zile cevap veren Jimmy, kapıyı açınca Philip ve Betty Ann'le karşılaştı. Philip bir şişe şampanya getirmişti.

Ben Betty Ann'e evi gezdirirken Jimmy ile Philip oturma odasında gevezelik etmeye koyuldular.

Betty Ann, «Eviniz ç k güzel,» dedi. «Dilerim, içinde ç k mutlu olursunuz.»

«Teşekkür ederim. Balayınızda Provincetovnn'la havanın o kad  kötü oluşuna üzüldüm,» dedim.

«Hiç de kötü değildi. Hava orada geçirdiğimiz her gün olağanus t yd . Bazı günler gökte bulut bile yoktu. Okyanusun da o kadar sıcak olmasına şaştım.»

Kuşkularımı doğrulamak ister gibi, «Ya Cod Burnu'ndaki motel! nasıldı?» diye sordum.

«Nefis bir yerdi. Oradan ayrılmayı hiç istemedim, ama Philip bütün gün bir şey yapmadan dolaşmanın onu rahatsız ettiğini söyledi. Cutler Koyu'na o kadar bağlı ki, en hareketli zamanında işinin başında olmaya; şin  dayanamadığı belliydi. Onun için de bir gün erken dönmemizi isteyince sesimi çıkarmadım.» Betty Ann ekledi. «Ayrıca evinizin bitmiş hali ni ve seninle Jimmy'yi onun içinde görmeye sabırsızlanıyordu.»

Jimmy ile Philip'in şampanya içmek için bizi bekledikleri oturma odasına döndük. Herkes kadehini eline aldıktan sonra Philip kendi kadehini kaldırdı ve kısa bir konuşma yaptı: «Jimmy ile Davnn'in yeni evlerine içiyorum. Dilerim tüm düşlerin gerçekleştiği yer olur.» Kısılmış gözlerle bana baktı ve benim kadehimi dudaklarıma götürmemi bekledi. Sonra, o da iti.

Etrafına bakınarak, «Biliyor musun,» dedi, «Otelin dışında yaşamak fikri bence ç k yerinde. En azından kendi özel yaşamı olur insanın. Cutler Nine hayatayken bile konukların bazan aileye ait bölüme girdikleri olurdu.»

Philip kısa bir aradan sonra ekledi. «Yakında bir gün Jimmy ile ben bu yakınlarda bir parsel seçeriz belki.» Delikanlıların gözleri  st mdey 

di. Gülümseyişinde alaycı bir anlam vardı. Benimle ve kendi ateşli duygularıyla oynuyordu.

«Bunu söylemek istemezdim, ama saat kaç oldu, yarın da kalabalık bir müşteri grubu geliyor. Benim çok erken saatte otelde olmam lazım,» demek zorunda kaldım.

Philip, «Benim de erken kalkmam gerekecek,» diye hemen ayağa kalktı ve bize iyi geceler diledi. Bu arada parlak mavi gözlerini üstüme dikmişti. «Betty'nin haklı olduğunu hissediyorum. Hepimiz yeni bir hayata başlamak üzereyiz.» dedi.

Onları geçirdikten sonra yanıma dönünce Jimmy, «Ne dersin?» diye sordu. «Mutlu bir yeni evli çiftte benziyorlar mı?»

«Herhalde,» dedim.

«Sen Betty Ann'e evi gezdirirken Philip'in karısından nasıl söz ettiğini duymalıydın. Bayağı yüzüm kızardı.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Ona halayından niçin erken döndüğünü sorduğumda bitkin düştüğünü söyledi.»

«Bitkin mi düşmüş?» Merdivenin yarı yerinde durdum. Jimmy gözlerini iri iri açarak başını salladı.

«Sevişmelerinin ayrıntılarına girdi, Betty Ann'in seks ve ihtirasa ne denli düşkün olduğunu anlattı. Bana karısı hakkındaki o mahrem ayrıntıları niçin duyurmak istediğine aklım ermiyor.»

«Ne olursa olsun çirkin hareket etmiş,» dedim.

Jimmy düşünceliydi. «Hani neredeyse benim de aynı şeyi yapmamı, benim ona seni anlatmamı isteyecekmiş gibime geldi,» Başını salladı. «Philip'in o tip erkeklerden olduğunu hiç sanmazdım.»

Philip'le Betty Ann'in otelin aileye ait bölümüne yerleşmelerinden sonra işler yoluna girdi. Çalışmalarımız bize başımızı kaşıyacak vakit bırakmıyordu. Otel yakın tarihin en parlak mevsimlerinden birini yaşıyordu. Cutler Nine herhangi bir dergi ya da gazeteye otel için asla reklam vermemişti. Onun felsefesince otelin kendine özgü bir ünü vardı ve sadece buna ve ağızdan ağıza yayılan övgülere dayanarak yaşayacaktı. Bu görüş uzun bir zaman yeterli oldu, ama yeni bir tatilci kuşağı ortaya çıkınca, onları da elde etmenin gerektiğini düşündüm. Bunun üzerine Bay Dorfman'ı bazı seyahat dergilerine ve büyük kent gazetelerine reklam vermeye razı ettim. Kısa zamanda sonuç aldık, yeni rezervasyonlar, yeni seyahat acentelerinden gelen telefonlar ve kazancımızda

dikkate değer artışlar... Bay Dorfman uzun zamandan beri ilk kez o genişletmekten, yeni odaların eklenmesinden ve yeni tesislerden etmeye başladı. Konferans organizasyonlarından da sık sık başvuru aldığını ona söyledim.

Bay Dorfman, «Bu, Bayan Cutler'in asla kabul etmeyeceği bir di. Cutler Koyu'na karakterinden çok şey kaybettireceğini söyler dedi.

«Biliyorum,» diye karşılık verdim. «Ama zamanlar değişiyor, bi de ayakta kalabilmek için biraz değişmek zorundayız.»

Bay Dorfman bu fikrime itiraz etmedi. Bana o kadar dikkatle bar yordu ki, bir aksilik olup olmadığını sormak zorunda kaldım.

«Hayır, aksine, ilk karşılaştığımızda nasıl olduğunuzu ve o zarrll dan beri ne kadar olgunlaştığınızı düşünüyordum,» dedi. Bu söz? ağzından çıkar çıkmaz kıpkırmızı oldu ve, «Bir münasebetsizlik ettim başlayın,» diye geveledi.

«Niçin münasebetsizlik etmiş olarsınız. Sözleriniz aksine beni ç sevindirdi,» dedim.

Bu fikirlerle değişikliklerden bazıları Philip'i çok heyecanlandırmış' Önerilenlerin hepsini bir an önce yapmaya sabırsızlanıyordu, ama bl daha dikkatli olmak zorunda olduğumuza karar verdim. Philip'e b etütler yapmasını önerdim, bunun da onu fazlasıyla meşgul ettiğini g& mejrte gecikmedim.

Beni şaşırtan şeylerden biri, Betty Ann'in otel hayatına ne kad çabuk uyduğunu ve ne kadar mutlu olduğunu görmek oldu. YgT konuklardan bazılarına bazan resmi davranmakla birlikte, iyi bir ev sar" besi olduğunu kanıtladı. Hiçbir yemeği kaçırmadığı gibi, sabah kahvalf sı zamanında da konuklara günaydın demek için yemek salonun kapısında bulunuyordu. Daha zevkli giyinmeye de başlamış, oteli güzellik salonuna uğrayarak oradaki uzmandan saçları için bazı öğütll almıştı.'Uzman ona makyaj yapmayı da öğretti. Böylece, Betty Ann ona daha çok yakışan bir saç biçimi ve vücudunun güzel yanlarını vü gulayan giysilerle gerçekten de daha çekici görünmeye başladı.

Hepimiz ağır ağır da olsa oteldeki rolümüzün gerektiği programları uygulamaya başladık. Annem artık pek meşhur olan yemekli davetleri ~' vermeyi sürdürdü. Dördümüz; Jimmy ile ben ve Philip'le Betty Ann bun larda boy gösterebildiğimiz zamanlar da çok seviniyordu. Önemli bi sorun çıkmadan yaz sonbahara, sonbahar da kışa yerini bıraktı. Der- ken bir gün akşama doğru Bayan Boston beni ofisimden aradı.

«Bir şeyi öğrenmek istiyorum,» diye başladı.

«Neyi öğrenmek istiyorsunuz, Bayan Boston?»

«Clara Sue'ya Christie'yi bir kamyon gezintisine çıkarma iznini verip vermediğinizi.»

Hızla doğruldum. «Ne kamyonu bu?»

Kadıncağız, «Aman Tanrım,» diye soludu. «Size derhal telefon etmek istedim, ama Clara Sue önce otele uğradığını, sizin de olur dediğini söyledi.»

«Siz neden söz ediyorsunuz, Bayan Boston? Clara Sue'yu ne zamandır görmedim ben. Ne kamyonu bu?» Yavaş yavaş paniğe kapılmaya başlıyordum, ama bunu bastırmaya çalıştım. Hemen bir sonuca varmamalı, kendi üzerimdeki kontrolümü kaybetmemeliydim.

Kâhya devam etti. «Clara Sue bir adamla beraberdi. Bir kamyon şöförüyle. O kocaman kamyonlardan biriyle evin kapısına geldiler, Bayan Clara Sue da içeri girerek bütün evi gezdi. Sonra, çıkarken Christie'ye onunla arkadaşının kamyonunda bir gezinti yapmayı isteyip istemediğini sordu. Sanırım, adama Kaptan diyordu. Adamın iki kolu da dövmelemlerle kaplıydı. Christie önce istemedi, ama sonra Bayan Clara Sue sizin izin verdiğinizi söyledi ve çocuğu kucakladığı gibi kapıdan çıktı.»

«Aman Tanrım,» diye soludum. «Hemen geliyorum.» Telefonu kapar kapamaz görevlilerden birini Jimmy'yi getirmeye yolladım. Eve varınca Bayan Boston bütün öyküyü bize bir kez daha anlattı.

Jimmy, «Clara Sue bu kez fazla ileri gitti,» dedi. «Kendini ne zannediyor acaba?»

Bayan Boston'dan kamyonu tarif etmesini istedi.

Jimmy şaşırarak, «Bir traktör römorku mu?» diye sordu. «Onları bulmak pek zor olmayacak. O ikisini bir elime geçirirsem...» Cümlesinin arkasını getirmeden dışarı fırladı.

«Jimmy, bekle!» diye bağırdımsa da onu durduramadım.

Kâhya kadın ağlamaklıydı. «Çok üzgünüm, Dawn. Düşünmüştüm ki...»

«Suç sizin değil, Bayan Boston,» dedim. «Clara Sue size yalan söyledi. Ama şüphelenip bana telefon etmeniz çok iyi oldu.»

Clara Sue, Christie'yi niçin alıp götürmüştü acaba? Nereye gitmiş labilirlerdi? Gerçek babasıyla ilgili gerçeği suratına çarptığım için ben de en böylelikle intikam almayı mı amaçlamıştı?

Anneme telefon edip Clara Sue'nun Buella Koyu'na gidip gitmediğini sordum.

Bronson, «Bu çevrede olduğundan bile haberim yoktu,» dedi. «Geçen hafta yeni erkek arkadaşının yüzünden Laura Sue'yla tartıştılar. Laura Sue uyuyor. Uyanır uyanmaz ona olanları anlatırım. Bir şey öğrenince bize telefon et, biz bir şey duyarsak ben seni ararım.»

Daha sonra Bayan Boston'la oturup Jimmy'den haber bekledi. Aradan bir saat geçtiği halde, hiçbir şey öğrenemedik. Bayan Bostci çay yaptı ve oturup pencerenin dışarısını gözlemeye başladı.

Kâhya kadın neden sonra, «Belki de polise telefon etmelisini dedi. «Onlara... ne olduğunu... söylemelisiniz.»

Bayan Boston'un 'kaçırılmak' kelimesini kullanmak istemediğini fak etmiştim. Bunu ben de düşünmek istemiyordum, ama Jimmy'den hi" bir ses çıkmayınca bunun gerçek bir olasılık olduğunu kabul etme zorunda kaldım. Christie, Clara Sue'dan pek hoşlanmazdı. Ona Clara Sue Teyze dediğini bile duymamıştım. Clara Sue'nun yanında hef zaman rahatsız görüldüğüne göre, şimdi de mutsuz olduğunu ve korktuğunu hesaba katmalıydı. Onu bir kamyonun daracık kabininde Garaj Sue ve âdi erkek arkadaşının arasına sıkışmış olarak düşünmek tüyleri mi diken diken ediyordu. Avazım çıktığı kadar haykırmamak için kendiy mi güç tuttum.

Sonunda, aradan yirmi dakika geçtikten sonra Jimmy'nin otomobil li kapıda durdu. «Onların hiçbir izine raslamadım,» dedi. «Bayan Boston, o kamyonu doğru tarif ettiğinize emin misiniz?»

Kadıncağz, «Ah, evet,» dedi ve kendini tutamayıp hıçkır a hıçkırı ağlamaya başladı. Sonuçta, ona sarılıp avutmak zorunda kaldım.

«Jimmy, polise haber versek iyi olacak,» dedim.

Kocam da bu kararımı onaylayarak telefon etmek için eve girdi.

Ben kâhya kadına, «Lütfen ağlamayın, Bayan Boston. Kimse sizi suçlamıyor,» dedim.

Aradan on dakika geçmemişti ki polis görüldü. Olanları bizden öğrendikten sonra kamyonun tarifini devriyelere telsizle bildirmek üzere l arabalarına döndüler. Ortalık karardıktan sonra ben de daha fazla daya» namadım ve bir köşeye çekilerek ağlamaya başladım. Sonunda, saat yedi buçuğu birkaç dakika geçe bir kamyon motorunun homurtusunu duyduk, hep birlikte dışarı koşunca da tepesindeki lamba yanıp sönen bir polis arabasının, bir traktör teylerini evimizin önüne getirdiğini gör

ük. Kamyon durur durmaz kapısı açıldı ve Clara Sue, Christie'yi yere iraktı.

Çocuk, «Anne!» diye bağırarak kollarımın arasına atıldı. Onu kollan-
ın arasında sıkarak yüzüne ve başına öpücükler yağdırmaya başla-
ım.

Jimmy, «Ne cesaretle bizden izin istemeden onu alıp götürürsün?»
iye Clara Sue'ya çattı.

Clara Sue yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, «Bu kadar heyecanla-
acak ne var?» diye sordu. Kamyondan inmemişti. «Kaptan arkadaşım-
ben mal teslim ederken onu da beraberimizde götürdük, dönüşte de
bir hamburgerciye soktuk. Öyle değil mi, sevgilim?»

Yanındaki uzun boylu adam, «Öyle ya,» diye karşılık verdi.

Clara Sue soğuk soğuk gülümsedikten sonra, çantasından bir saç
fırçası çıkardı ve polise gülümsedi. Başını sallayarak, «İyi bir teyze olma-
ya çalışıyordum,» dedi. «Herkes, ailemle yeterince ilgilenmediğimden
yakınıyor, gidip hoş bir jest yaptığım zaman da azar işitiyorum. Gördün
mü, Kaptan, iyi olmak hiçbir işe yaramıyor.» Bize cilveli bir gülümseme
yönelttikten sonra saçlarını fırçalamaya girişti.

Polislerden biri, «Bu kişilerden şikâyetçi olacak mısınız, Bayan
Longchamp?» diye sordu.

«Ne şikâyeti?» diye bağırdı Clara Sue. «Ben o çocuğun teyzesiyim.
0 kadın bizden şikâyetçi olamaz. Ben sadece yeğenimi gezmeye götür-
düm.» Sesini tatlılaştırdı. «Çok iyi vakit geçirdin, öyle değil mi, Christie
tatlım?»

Christie yanıt olarak yüzünü omuzuma yapıştırdı.

«Ne kadar sorumsuz ve hain ruhlusun!» diye Clara Sue'ya çattım.
«Kendi keyfin için bir çocuğu korkutmak olacak şey midir? Tek kelimey-
le öğrençsin.» Çirkin durumun daha fazla sürmesini istemeyerek, «Siz-
den şikâyetçi olmayacağım,» diye devam ettim. «Ama sakın bir daha
bu araziye ayak basayım deme.»

Clara Sue, «İyi bir teyze olduğumuz için bakın nasıl ödüllendiriliyo-
ruz,» diye konuştu. «Haydi gel, Kaptan. Bu insanlar fazla nankör.» Çir-
kin bir kahkaha attı. «Hayatının tadını çıkar, Dawn. Her şeyin benim
olması gereken parayla bina edildi.» Bu çıkıştan sonra kadın kamyonun
□ kapısını çarptı.

Jimmy köpürüyordu, ama polis onu sakın olması için uyardı. Kam-
yonun evin önündeki otoyolunda uzaklaşmasını seyrettik. Bütün bu
süre içinde Christie küçük yüzünü omuzumdan ayırmamıştı.

«İyi misin, bir tanem?» diye sordum.

Kızım «evet» der gibi başını eğdi, sonra bana baktı. «Clara Süet ze o lokantada beni oturttu ve o Kaptan'la dans etmesini seyrettir! dedi. «O adam pis kokuyor, şurasında da dişi yok.» Christie, ağzınd üst diş sırasını işaret etti.

Bayan Boston, «Zavallı çocuk!» diye derin bir göğüs geçir Küçük kıza döndü. «Karnın aç mı, Christie?»

«Onu yukarı çıkarıp önce güzel bir sıcak banyo yaptırılım, Bay Boston,» dedim.

Kâhya kadın, «Gayet tabii,» dedi. Kollarını açtı. «Haydi Bayan Boston'a gel yavrum.» Christie seve seve yaşlı kadının kollarına atıldı.

Bu sahneyi seyretmiş olan polis, «O çiftin kent dışına çıkması»] sağlayacağız, Bayan Longchamp,» diye söz verdi.

Jimmy, «Onları nerede buldunuz?» diye sordu.

«Ekspres yol üstünde Noagie's adlı âdi bir lokantada,» dedi polisi

Jimmy, «Oraya bakmak hiç aklıma gelmemişti,» diye homurdand «Onlar hesabına isabet olmuş.»

Kocamın kolunu tuttum ve Bayan Boston'la Christie'nin arkasır, dan eve girdik. Clara Sue'nun yol açtığı bir kriz daha son bulmuştu. p kız güzel bir günü berbat etmeye hazır karanlık bir yağmur bulutu gib| di.

Betty Ann ilkbaharın sonlarına doğru hamile olduğunu haber ve Onun adına sevindim tabii, ama bu müjde benim hamile kalmakta başarısızlığımı vurguluyordu bir anlamda. Jimmy'nin ısrarı üzerine y« bir muayeneden geçtik, sonra da Dr. Lester'le bir görüşme yaptık, Bütün testler tamamlandıktan sonra onun ofisinde buluşmuştuk.

«Sonuçlara hiç şaşırmadım,» diye başladı. «Aslında değişen bir ş
3 3 3 3 3 3 3
yok. İkinizin de sağlık durumu kusursuz ve ikiniz de doğurgansınız.»

Jimmy, «Öyleyse derdimiz nedir?» diye sordu.

Dr. Lester masasının üzerinden bana doğru uzandı ve gözlerim içine baktı. «Davvn, bugünlerde duygusal yönden kendini nasıl hissed yorsun? Fazla meraklı gözükmek istemem, ama yine de soracağı^j mutlu musun?»

«Mutlu muyum?» Yanıtımı doktor kadar heyecanla bekleyei Jimmy'ye baktım. «Tabii ki mutluyum,» dedim. «İşlerimiz tıkırında gidi yor. Yeni bir evimiz var. Tanrıya şükür, Christie sağlıklı ve mutlu bi

çocuk. Otelin işleri yolunda. Hepimiz çok iyiyiz... Evet, mutluyum,» diye ısrar ettim, ama kızmış gibiydim.

Doktorun kaşları havaya kalktı. «Evet,» dedi, «Duygusal açıdan çok iyisin... Daha önce de sözünü ettiğimiz o değişken ruh halleri, görünürde sebepsiz yere insanın üstüne çöken o karamsarlık süreçleri yok sende.»

«Doğru,» dedim.

Doktor arkasına yaslanarak omuzlarını silktilti. «Doğanın kendine özgü kaprislerf vardır. Tıp insan hayatını bir yere kadar etikileyebilir, ondan sonrası kontrolümüzün dışındaki güçlerin elinde.» Doktor bir kez daha ikimizin de yüzüne baktı. «Demek istediğim şu: bir gün mutlaka sizin de çocuğunuz olacak. Ama bunun için İdeal fiziksel, ussal ve duygusal olguların biraraya gelmesi gerekli.

«Davv'nin, trajik şekilde son bulan bir hamilelik geçirdiğini biliyoruz. İnsan vücudu bazan çok gizemli şekilde çalışır, o travmadan sonra hâlâ ürkek olabilir,» Doktor gülümsedi. «Ne demek istediğimi anladınız sanırım. Biraz daha sabretmelisiniz.»

Ertesi ocak ayında, yılbaşı gününden bir gün sonra, Betty Ann ikiz bebekler dünyaya getirdi. Biri erkek, biri de kız olan bebekler altın renkli saçlarını Philip'le benden almışlardı, ama kahverengi gözlerinin sahibi Betty Ann'di, şu farkla ki ikizlerin gözleri çok daha parlaktı ve içinde tunç renkli benekler bulunuyordu. Birbirinin eşi minik yüz çizgileri vardı: düğme gibi minik burunlar ve yumuşak, fakat dolgun üst dudaklar. Hastanenin bebek odasındaki beşiklerinde sanki hâlâ aynı rahmi paylaşıyorlardı: çünkü biri ağlamaya başladı mı öbürü de anında ona katılıyordu. Uyum halinde kollarını havaya savuruyorlar, uyum halindeki feryatları havayı titretiyordu,

Jimmy yeni kuzenlerini görmesi için Christe'yi havaya kaldırmıştı. Bakışı birden ötekine kayarken küçük kızımın gözleri şaşkınlıktan iri iri açılmıştı.

Philip, «Oğlana Richard, kıza da Melanie Rose adını taktık,» diye gururla bildirdi.

Annemin Betty Ann'in ikiz doğurmasına tepkisini tahmin etmem gerekirdi. Bronson, Philip ve Betty Ann adına heyecanlanmış ve sevinmişti, ama annemin sersemlemiş gibi bir hali vardı. Yeni iki torun □ bir büyükanne olarak nitelenmek için iki neden daha □ görmek ona karamsarlık duyuruyordu. Gülümseyerek Philip'i öptü, Betty Ann'e de bir

anne yakınlığı gösterdi, ama bebeklere uzun süre bakmak istemedi.

Gerçeklerden kaçmak ister gibi, bir gün sonra Bronson'la bir turistik seyahate çıktı ve iki haftadan önce dönmedi.

Philip, Betty Ann'le bebekler otele döndükten sonra bir dadı tuttu.] Altın saçlı ikizlerin gelişi otelde çok önemli bir olay oluşturdu. Arabayla gezdirilecek kadar büyüyünce konukların odak merkezi oldular. Adam-lara lobide ya da oyun odasında yaptıkları işi yarıda bıraktırıyolar ve küçük kalabalıkları etraflarına topluyorlardı. İki bebek ne kadar güçlü, olduklarını anlıyorlardı da. Gülümşüyorlar, tatlı küçük sesler çıkarıyorlar! ve önlerinde sallanan parmakları yakalayiveriyorlardı. Herkes onların ne kadar iyi huylu olduklarını söyleye söyleye bitiremiyordu.

Betty Ann veya Philip bebeklerin arabasını ana binanın koridorlarını da ya da bahçenin yollarında itmesine izin verdiği zamanlar Christie'nin: keyfi görülecek şeydi. Betty Ann'le ben, küçük kızın küçük kuzenlerine karşı nasıl olgunca davrandığını görerek şaşıryorduk. Sevimli yüzlü, orta yaşlı bir kadın olan dadı Bayan Caldvvell, Christie'ye hiç çekinme-den bebekleri tutma, hatta onları besleme iznini verdiğini söyledi.

«Üstelik bebekler de onu, onun onları sevdiği kadar seviyor görüñj nüyorlar,» dedi Bayan Caldwell. «Christie içlerinden birini kucakladığı zaman ağlamalarının hemen durduğunu çok gördüm. Ama beni asıl şaşırtan, içlerinden biri ağlamayı kesince, öbürünün de onu taklit etmesi. Daha önce de ikiz gördüm, ama öbürünün duygularını ve isteklerini bunlar kadar paylaşanlarını asla.»

O sonbahar ilkokula başlama zamanı gelince, Christie'nin allak bul-lak hali görülecek şeydi. Okula gitmeyi çok istiyor, ama bütün gün ikiz-leri göremeyeceğinin düşüncesine tahammül edemiyordu. Sissy ile Bayan Boston ona alfabeyi öğretmişlerdi, ama çocukta her şeye karşı doymak bilmez bir merak vardı. Sorularıyla herkesi çıldırma raddelerine getiriyordu. Zavallı Randolph'un, ancak anlaşılır sesler çıkarabilme evre- sindeyken onunla saatlerce konuşmasını anımsamaktan kendimi alamı-yordum. Christie'de dikkate değer bir sabır ve sebat vardı. Bir şey yap-mayı istediği zaman, tâ ki kendisi hoşnut oluncaya kadar inatla o işin üstünde dururdu.

Bu özellikle müzik için geçerliydi. Piyanistimiz Milt Jacobs yetene-ğinden etkilendiğinden ona ders vermekte ısrar etti. Küçük kızın geliş-mesine katkıda bulunmak için boş zamanlarında yapmak istiyordu bunu, ama ben dersler için para almasında direttilim. Sonuç olarak,

Christie'nin, beş yaşında bir çocuğa göre oldukça dolu bir günü vardı. Saat iki buçuğa kadar okuldaydı. Sonra, Julius onu limuzinle almaya geliyordu. Saat üç buçukta balo salonuna gidip piyano dersini alıyordu. Sonra da Bayan Caldvvell'in ikizlerin yemeğini hazırlamasına yardımcı koşuyordu.

Christie artık otelde herkesin sevgilisiydi. Bazan lobiye gelince, onu resepsiyon masasının arkasında bir sandalyenin üstüne çıkmış durumda konukları karşılarken buluyordum. Ona telefona cevap verip bilgi aktarmayı bile öğrettiler. Onun minik sesiyle tek ya da çift yataklı bir odanın fiyatını söyleyişini duymak konukların çok hoşuna gidiyordu.

Özetle, otel kızımın oyun alanı olmuştu. Bütün kat ve lokanta garsonlarını adlarıyla çağırıyordu. Bu kadarla da kalmayıp sık sık gelen konukları da tanımaya ve adlarını anımsamaya başlamıştı. İlk kez bahşiş aldığı günü hiç unutmayacağım.

Altın renkli örgülerini arkasında uçura uçura ofisime koşmuştu. Doları bana doğru uzatarak, «Bak, anne?» diye bağırmıştı.

«Bir dolar bu. Nerede buldun onu?»

«Oyun odasına bir bardak sıcak süt getirdim diye Bay Ouarters bana verdi. Hem bir damla bile süt dökmedim.»

«Ouarters mi?» Bir an düşündüm. «Ha evet, Bay Cauthers demek istiyorsun. Ne kadar güzel. Gidip paranı babana da göstermelisin.» dedim.

Christie, Jimmy ile benimkinden ne kadar farklı bir çocukluk yaşıyordu. Bir yerde ancak kısa süreler kalarak, arkadaşlar edinerek, sonra da onları bırakıp başka yere göç ederek, birer konuk gibi yaşamıştık biz. Bir süre sonra yüzler ve adlar belleğimizde bulanıklaşıyordu. Bütün ilkokul ya da ortaokul sürem boyunca bana arkadaşlık etmiş bir tek kızı anımsıyamıyordum. Christie aksine kalabalık bir ailenin □ otel ailesinin □ ortasında yaşıyordu. Düzinelerle insan onunla ilgileniyor, onu seviyordu. •

Ve oda onların hepsini seviyordu. Michael'in ilgilerin odak noktası olma arzusunun ona da geçtiği kesindi. Kalabalıkları özleyerek, piyano çalarak ya da şarkı söyleyerek ya da yeni öğrendiği bir şeyi yineleyerek her türlü şekilde rol yapmaya bayılıyordu. Bunlardan birini yapması için fazla ısrara gerek yoktu, yalnız istemek ve alkışlamak yetiyordu.

Otelin hepimiz için mutlu bir yer olduğu muhakkaktı. Tanrıya şükür, Philip'le ilgili sorunlarım da her geçen gün azalma yolundaydı.

Otel işleri onu fazlasıyla meşgul ettiği gibi, ikizlerinin doğumundan sonra, kaderinin ona çizdiği yolu kabul etmiş görünüyordu. Betty Ann ve Jimmy hep birlikte olduğumuz zamanlar Betty Ann'e gerekli ilgiyi gösteriyor, arada bana özlem dolu bakışlar fırlatmakla birlikte, ölmez aşkıma ima ederek beni artık rahatsız etmiyor ya da korkutmuyordu.

Bununla birlikte, sıcak bir yaz gününde ben bahçede Bayan Caldwell'le konuşurken Philip yanıma geldi ve kulağıma eğilerek, «ikizlerimin olmasına niçin seviniyorum, biliyor musun?» diye fısıldadı.

«Niçin?» diye sordum.

Philip'in yüzünde anlamlı bir gülümseme dikkati çekiyordu. «B¹ tanesinin senin, bir tanesinin de Betty Ann'in olduğunu hayal ettiğin için,» dedi. Benim bir yanıt vermeme vakit bırakmadan acele ekledi. «Jimmy ile senin de başka bir çocuk sahibi olmaya çalıştığınızı, faka başaramadığınızı biliyorum. Benimle olsaydın, mutlaka bir çocuk doğurmayı başarırdın.» Kanımın beynime fırladığını hissettim. Philip büyü² ciddiyetle sordu. «Hangisi ikimizin olurdu dersin?»

Ben bir an konuşamayınca, o bir yandan ikizlere bakarak devam etti. «Çok zaman Richard'ın ikimizin çocuğu olduğunu düşünüyorum. Nedenini bilmiyorum, ama o bana seni anımsatıyor.»

Philip'i Bayan Caldwell'in yanından uzaklaştırdım. «Philip, bu çok çirkin bir konuşmaydı,» dedim. «O çocuklar seninle Betty Ann'in. B. tanesini bana ait olarak düşlediğini duysa çok kırılır.»

Genç adam, «Düşlerime hâkim olamam,» diye omuzlarını silkti.

«Olmaya çalışmalısın,» diyerek yanından uzaklaştım. Kalbim fen halde çarpıyordu.

Sanırım, beni en çok korkutan şey, hamile kalmaktaki başarısızlığımın herkesin dile düşmüş olmasıydı. Cutler Koyu kadar ufak bir yerleşim yerinde benim hamile kalmamam için herhangi bir fiziksel neden olmadığının bilinmesi olağandı. Annem de kaç kez telefondaki konuşmalarımızda konunun herkesin kafasını kurcaladığını doğrulamıştı.

Çocuk konusu yüzünden kaygılanmaktan bıkmıştım. Hani neredeyse, pes edip bu düşümemizin hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini kabuledecektim.

Sanırım, Jimmy de böyle düşünmeye başlıyordu. Ama biz yine de sevişmeyi ve çocuk konusunu tartışmayı sürdürüyorduk. Jimmy sadece nasıl olduğumu ve bende umutlu belirtilerin olup olmadığını sormaktan vazgeçmişti. Ne var ki, ikizlerin doğumu ve benim hamile kalmakta

ki başarısızlığımı, Jimmy'in kafasını yine Fern'e takmasına neden olmuştu. Onunla Longchamp Baha'nın karşılıklı mektuplarında küçük kardeşimizi konu ettiklerini biliyordum. Longchamp Baha'yla yeni eşi Edwi□na'yı sürekli olarak otele davet ediyorduk, ama Longchamp Baba her nedense gelmemek için daima bir bahane buluyordu. Jimmy sonunda bir gün onları görmeye gitmemizin gerektiğine karar verdi.

Yeni inşa edilmiş□gazebomuzda oturmak için otelden erken çıkmıştım. Akşam güneşi çimenlerin ve bahçelerin üstüne serin ve uzun gölgeler yayıyordu. Uzakta gümüş rengindeki, sakin okyanus pırlı pırlıdı.

Neden sonra Jimmy'nin yaklaştığını gördüm. «Demek buraday-
dın,» dedi. «Seni arıyordum.»

«Bugün tembelliğim tuttu, onun için de daha erken saatte eve dön-
meye karar verdim,» diye geveledim.

«Kendine daha fazla izin vermelisin. Bu oteldeki işler kendi kendine de dönebilir. Seri aramamın nedenine gelince...» Jimmy bana bir deste fotoğraf uzattı. «Longchamp Baba bunları yolladı,» dedi. «Bak, Gavin ne kadar büyümüş.»

Siyah saçlı ve kara gözlü erkek çocuğuna bakarak, «Giderek daha yakışıklı oluyor,» dedim. Gavin, Longchamp Baha'nın katı anlamlı ince yüzünü ama aynı zamanda tatlı gülümseyişini almıştı.

Jimmy, «Gidip yeni erkek kardeşimi görmeliyim,» dedi. «Hiç tanışmamış olmamız doğru değil.»

«Tabii ki gitmelisin, Jimmy. Ama bence yalnız başına gitmelisin.»

«Niçin?:»

«Bilmiyorum... Belki de Longchamp Baba beni görmekten rahatsız olacak,» dedim. «Buraya gelmeyişinin nedeni de bu olabilir. Şu sırada oteldeki işlerimin yola çıkmamı engellediğini ona söyleyebilirsin.»

Jimmy birden sordu. «Durum senin söylediğinin tam tersi olmasın sakın?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Sakin sen onu görmekten rahatsız olmayasın?»Jimmy'nin gözleri kuşkuyla doluydu.

İsyan ettim. «Nasıl böyle konuşabilirsin, Jimmy? Onun otele konuk olmasını isteyen ben değil miydim?»

Jimmy, «Öyle de, belki onun gelmeyeceğini biliyordun,» dedi. «Gelmemesine pek o kadar üzülmüş görünmedin.» Kocam bakışını gözleri□

min içine dikmişti. İster istemez önüme baktım. Jimmy sanki kalbimin içine bakıyor ve korkularımı görebiliyordu.

«Onu bağışlamam ve gidip onu görmem için bana ısrar eden sen□ din,» diye hatırlattı. «Gelgelelim, sen kendin ondan hâlâ nefret ediyorsun.»

«Yapma Jimmy, ondan nefret etmiyorum. Yalnız... yalnız...»

«Yalnız ne?» diye ısrar etti Jimmy.

«Korkuyorum,» dedim. «Elimde değil. Nedenini bilmiyorum, ama¹ korkuyorum işte.»

Jimmy bana şaşkın şaşkın baktı. «Neden korkuyorsun? Geçmiş i karıştırılmasından mı?»

Sonunda dayanamayıp ona içimi döktüm. «Jimmy, o bizi iki kardeş olarak büyüttü, oysa şimdi karı kocayız. Adamcağızın yüzüne bakmaktan utanacağım.»

Jimmy, «İyi ama o gerçeği biliyordu!» diye atıldı.

«Jimmy, onunla ve Longchamp Anne'yle yaşadığım yıllar boyunca bir kez olsun onların çocuğu olmadığını hissetmedim. Sonunda onlar da çocukları olduğuma inandılar sanırım. Gerçek bazan değişime uğrar. Tıpkı bir bukailemun gibi bulunduğ u yere uymak için değişime uğrar. Longchamp Baba da bize baktıkça, bir odayı paylaştığımızı, yetersiz yemeklerimizi paylaştığımızı, hatta bazı giysilerimizi paylaştığımızı anımsamadan e*demeyecek. Ve bana bakıp geçmiş i anımsayınca, kendini kötü hissedecek, ki ben bunu hiç istemiyorum.»

«İyi ama... »

«Jimmy, sen yalnız git. Bu kerelik,» diye yalvardım ve söz verdim «İnan, gelecek sefer ben de seninle geleceğim.»

Jimmy bana bir an dikkatle baktıktan sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Zateri babamla Fern'i konuşmak istiyordum. O da kardeşimi bulmaya çalışıyordu. Bay Updike'in özellikle bir dedektif de tutulduğ una göre, nasıl olup da bu kadar zamandır bir şey öğrenemediğ ine aklım ermiyor.»

Derin bir soluk alarak, «Jimmy,» dedim. «Dedektif artık bu işin üzere rinde çalışmıyor.»

Jimmy hızla bana döndü. «Ne? Niçin?» diye sordu.

«Sana söyledim, Jimmy. Gizlilikle ilgili bazı yasalar var ve onlara karşı gelinemez. Bay Updike da bu bu işi bırakmamı önerdi.»

«Benim gördüğ üm kadarıyla, zenginler gerekli gördükleri zaman yasalara karşı geliyor, sonra her şeyi kitabına uydurması için Bay Updi□ ke gibi lüks avukatları görevlendiriyorlar.» Jimmy kararlı bir tavırl

devam etti. «Belki bu iş için başka bir avukat tutmalıyız. Yasalara o kadar bağlı olmayan birini. Hem dedektifin araştırmalara son verdiğini niçin bana söylemedim?»

«Mutsuz olmanı istemedim, Jimmy.»

«Yaptığın doğru değildi, Dawn. Bana söylemeliydin. Babam da dedektifin çalışmayı sürdürdüğünü zannediyordu » Jimmy basını salladı. «Bu yaptığın doğru değildi.»

«Jimmy, Fern'i bulsak bile o durumu yadırgayacaktır. On yaşına geldi artık,» diye ona hatırlattım. «Hem başka bir adla başka bir ailenin yanında yaşıyor. Büyük bir olasılıkla ona evlat edinildiğini bile söylememişlerdir. Bu durumda ona iyilikten çok, kötülük yapmış oluruz.»

Jimmy'nin yüzüme dikilmiş bakışında acı ve öfke okunuyordu. «Sana çok şaştım, Dawn,» dedi. «Fern senin gerçek kızkardeşin olsaydı, eminim başkätürlü düşünürdün.» Kocam bu sözlerden sonra hızla döndü ve beni gazebodya yalnız bırakarak koştu, gitti.

Kalbim göğsümün içinde kurşun gibi ağırlaşmıştı. Yüzümden kanın çekildiğini hissettim. Jimmy şimdiye kadar hiç bana bu kadar öfkeyle bakmamıştı, ben de onu hiç bu kadar derinden yaratamamıştım. Kendi kendime şaşıyordum. Adeta şok olmuştum. Ona gerçeğı söylemek için niçin bu kadar beklemiş, onunla nasıl bu kadar soğuk bir gerçekçilikle konuşabilmişim? O kelimeleri sanki Cutler Nine benim ağzıma yerleştirmişti.

Jimmy'nin arkasından koşunca evin öbür yanına geçtiğini ve bakışını ufka dikmiş durumda durduğunu gördüm.

Ona sarılarak, «Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin, Jimmy,» dedim. «Senden bir şey gizlemek istemedim, o tatsız şeyleri de sana isteyerek söylemedim. Tabii ki Fern'i bulmamız gerekir, insanın gerçekte kim olduğunu bilmesinin ne kadar önemli olduğunu benim herkesten iyi bilmem gerekir. Gazebodya hangi akla uyarak konuştuğumu bilmiyorum. Sanırım, hamile kalamadığım için üzgün ve mutsuzum. Senin ne kadar çocuk istediğini biliyorum.»

«Sen de çocuğumuzu doğurmak istemiyor musun, Dawn?» Jimmy gerçeğı araştıran bakışını yüzüme çevirmişti.

Bütün kalbimle, «İstiyorum, Jimmy, gerçekten istiyorum,» dedim.

Jimmy'nin soluğunu salıverdiğini duydum. «Pekâlâ,» dedi sonunda. «Bu seferlik babamı yalnız başıma görmeye gideceğim.»

«Jimmy, benim de gelmemi istiyorsan...»

«Hayır,» dedi. «Dediklerinde haklı olabilirsin. Zaten uzun kalmaya-
cağım.»

«Kısa bir zaman için dahi olsa seni özleyeceğim.»

Jimmy bundan sonra beni öptü, ama aşkımızla evliliğimizin yüze-
yinde sanki ince bir çatlak açılmaya başlamıştı. Öpücüğünü öncekiler
kadar uzun ve ateşli değildi. Hemen arkasından da bavulunu yapma'
için hızla yanımdan uzaklaştı.

İçimde sanki bir şey ölmüştü. Kendimi, kış bastırırken arkada ya'
nız başına kalmış küçük bir kuş gibi hissediyordum.

Eski Bir Karabasını Yeniden Yasamak

Jimmy ertesi sabah erkenden gitti. Göğü kaplayan yoğun kara
bulutlar yağmurun habercisiydi. Okyanus bile kasvetli bir gri renkteydi.
Rüzgâr ağaçları acımasızca kavriyor ve sarsıyordu. Julius'un Jimmy'yi
havaalanına götürmek için gelmesini beklerken evimizin kapısının önün-
de kollarımla bedenimi sarmıştım. Christie, Jimmy ile vedalaştıktan son-
ra okuluna gitmişti. Geriye yalnız bizim vedalaşmamız kalmıştı. Bunu
ise ikimiz de son dakikaya kadar ertelemekteydik.

Limuzin yaklaşırken Jimmy, «İşte,» diyerek bavulunu yerden kaldı-
dı ve ekledi. «Bu gece sana bir ara telefon ederim.»

Beni öpmek için eğildi. Onun omuzlarına sarılmak, dudaklarını
dudaklarımla üstünde olabildiğince uzun zaman tutmak istiyordum,
ama limuzin önümüzde durunca, o kollarımla arasından sıyrıldı.

Elim ona doğru uzanmış olduğu halde, «Jimmy!» diye bağırdım.
Julius bavulunu alıp bagaj bölümüne yerleştirirken dönüp bana baktı. 1

«Bir şey mi var?» Göz göze gelmiştik. Gözleri dökülmemiş yaşlarla
parlıyordu.

«Dikkatli ol,» dedim.

«Sana telefon ederim,» diye yineledikten sonra limuzine bindi. Juli-
us arabayı hareket ettirip onu benden uzaklaştırırken her tarafım uyuş-
muş gibi bir his duyuyordum. Limuzin gözden kaybolana kadar eve gir-
medim. Kalbim bomboştu. Her atışı boş bölmelerde giderek daha gürül-
tülü yankılanıyordu.

Yukarı koştum ve kendimi yatağımın üstüne atarak ağladım, ağladım. Bayan Boston beni duyarak kapıyı vurdu.

«İyi misiniz, Davn?» diye sordu.

Yatağın içinde doğruldum. «Evet, Bayan Boston, iyiyim.» Elimin tersiyle yanaklarındaki ıslaklığı sildim. «Merak etmeyin.»

Kaygılı bir sesle, «Bir şey isterseniz bana haber verin,» dedi.

Benim istediğimi o bana veremezdi. Yıllar süren acılı bir yaşantının izlerini silmek istiyordum. Bebeğimin duvarlarına yarasa gibi yapışıp kalmış acı anıları gömmek istiyordum. Yeni bir cesarete kavuşmak, bütün hayaletlerle yüzleşmek ve onları, ait oldukları gölgelerin arasına koymak istiyordum.

Jimmy o kadar güçlüydü, bana duyduğu aşk ise o kadar derindi ki, bu eski duygularla korkuların kolaylıkla hakkından gelebiliyordu. Ama gitmeden önce bana çevrili gözlerindeki düşkünlüğünü görmüştüm. Onu çok önemli bir konuda mutsuz ettiğimin bilincindeydim, ne çare ki beni korkularımla zaaflarıma bağlayan gözle görülmez zincirler vardı sanki: O zincirleri kırmak için biraz daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Şu anda yapabileceğim en doğru hareketin işlerime dört elle sarılmak, böylece tasalarımı unutmak olduğuna karar verdim. Jimmy'nin üzüntüyle dolu, kara gözlerini tekrar tekrar görmemek için gözlerimi kelimeler ve rakamlarla doldurdum. Bir şeyi bitirir bitirmez, ne kadar önemsiz olursa olsun başka bir işe atılıyordum. Bu bakımdan kendimi anlamsız ayrıntılara saplanıp kalmış zavallı Randolph'a benzettim. Şimdi onu daha iyi anlıyordum. Zavallı, çirkin gerçeklerle yüzleşmekten kaçıyordu.

Ne yazık ki, o sabah daha sona ermeden çok tatsız bir şey oldu. Philip iş için Virginia Beach'e gittiğinden bana yardımcı olamayacaktı. Oda hizmetçilerinin başında olan Bay Stanley ofisimin kapısını vurarak içeri girdi. Çok telaşlı bir hali vardı.

«Bayan Longchamp, feci bir şey oldu,» dedi. «Oda hizmetçilerinden Mary White bana koşup gelerek konuklardan birini odasında ölü olarak bulduğunu haber verdi. ...Bay Parker, bu.»

«Bay Parker mi?» Bu müşterimizi iyi tanıyordum. En azından yirmi yıldır otelimize gelen yaşlıca bir beydi. Yıllar önce karısını kaybetmiş olan çok kibar ve nazik biriydi. Hatta geçen yıl Christie'ye doğum günü için yüz dolar vermişti. «Öldüğüne emin misiniz, Bay Stanley?» diye sordum.

«Kendim odasına çıktım ve onu pencerenin yanındaki koltuğunu içine yığılmış halde buldum. Ne yazık ki öldüğü doğru.»

«Anlıyorum. Neyse, siz odasının kapısını kapalı tutun. Ben B Dorfman'la konuşur, eskiden bu gibi durumlarda ne yapıldığını öğreirim.»

«Çok üzgünüm.» Bay Stanley bu olayda kendisinin de bir sorumluk payı varmış gibi konuşuyordu. «Mary'yi kimseye bir şey söylemem si için uyardım.»

«Güzel,» dedim ve yerimden kalkarak onunla birlikte odadan çıktım. Oradan doğru Bay Dorfman'ın ofisine gittim.

Olanları ona anlattığımda, «Ne kadar yazık,» dedi. «Bununla birlikte geçmişte de benzer olaylar olmuştu. Yaşlı kimselerin geldiği otellere böyle şeyler olur.»

«Bu gibi durumlarda ne yapılabilir?» diye sordum.

«Tabii ki bir ambulans çağıracağım. Öbür konukların, onun öldüğünü duymamaları daha doğru olur. Geldikleri zaman ambulans görevlileriyle ben konuşurum. Durumu anlayıp bizimle işbirliği edeceklerine eminim.»

«Anlamak ve işbirliği etmek...» Anlayamamış gibi başımı salladım. «Ne demek istiyorsunuz.»

«Görevliler onu yüzünde bir oksijen maskesiyle dışarı taşıyor ve karşılarına çıkanlara, solunum gücünü çektiğinden hastaneye götürüleceğini söylerler.»

«Niçin böyle yapalım?»

Bay Dorfman, «Bayan Cutler geçmişte benzer durumlarda böyle yapılmasını isterdi,» diye yanıt verdi. «Böylece, ölümün etkisi karanlık bir bulut gibi otelin ve öbür konukların üstüne çökmez.»

«Bilmem ki...» Hâlâ kararsızdım. «İnsanları bu şekilde aldatmak doğru mu?»

. M

«Size Bayan Cutler'in eski günlerde nasıl davrandığını söyledim. Burada olmuş olsa, size zavallı Bay Parker'in bunu nasılsa umursamıyacağını söylerdi. Otelin çoğu yaşlı olan müşterilerle ağzına kadar dolu olduğunu unutmayalım.»

«Bu tür ani bir ölüm, yedikleri her lokmayı incelemeye, odalarının konumunu beğenmemeye, odalarının havasız olduğunu düşünmeye itebilir onları. Böylece, karşınıza bir sürü sorun çıkar. Her türlü acı ve sızı,

kalbin bir anlık bir teklemesi, ciddi bir hastalığın sinyali varsayılır, doktorlar çağırılır, Julius bu insanları çekap yaptırmak için hastanelere koşturmak zorunda kalır.»

Yaşlı muhasebe müdürü, «Bütün bunların ise otelin imajı için hiç de iyi olmadığını söylememe gerek yok,» diye bağıladı. «Burası insanların rahat etmek ve hoşça vakit geçirmek, evlerine hoş anılarla dönmek için geldikleri bir yer.»

«Pekâlâ Bay Dorfman,» dedim. «Bu işi geçmişte nasıl yapıldıysa öyle çözümleyin.»

Müdür hemen telefona uzandı. Ambulansın otelin arka kapısına yanaşmasını sağladı. Bazı konuklar ambulansların Bay Parker'i sedyeyele dışarı taşıdıklarını göreceklerdi tabii, ama bu, ambulansın ön kapıda durması ve yaşlı adamın tekerlekli sedyeyle lobiden geçirilmesi kadar etkileyici olmayacaktı.

Kapalı bir göğün ve aralıklı sağanakların bu üzücü olaya eşlik etmesi bence çok uygun düştü. Yine de ölünün, yüzünde oksijen maskesiyile koridorlardan geçirilmesi bana çirkin bir aldatmaca gibi göründü. Bunu özellikle, bazı konuklar ne olduğunu bana sorup da onlara Bay Parker'in kendini iyi hissetmediğini ve muayene için hastaneye götürüldüğünü söylediğim zaman daha da kuvvetli hissettim.

Durumu haber alıp gelen Bay Updike'a, «Sonradan Bay Parker'e ne olduğunu soracaklar ve tabii ki öldüğünü öğrenecekler,» dedim.

«Orası öyle ama, buradansa bir hastanede öldüğünü duymaları, ölümünün etkisini azaltır,» diye karşılık verdi ve omuzumu okşadı. «Durumu çok iyi idare ettiniz, yavrum» «Bayan Cutler bugünleri görebilse sizinle gurur duyardı» demenin dilinin ucuna kadar geldiğini farkettim, ama gözlerimdeki öfke parıltısını farkederek, «Çok iyi idare ettiniz,» diye yinelemekle yetindi.

Bay Parker'in ölümüyle götürülmesine ilişkin olaylar Jimmy'nin gidişini geçici olarak aklımdan uzaklaştırmıştı, ama her şey olup bittikten sonra ofisime dönünce bu kriz sırasında yanımda olmayışına hayırlılandım. Onun bana ne denli destek olduğunu, gücüne ve sağladığı güvenceye ne denli gereksinme duyduğumu şimdi daha iyi anlıyordum. İçimden Texas'a telefon edip ona olanları anlatmak geldi, ama bunun hakça bir davranış olamayacağını düşünerek vazgeçtim. Saate bakınca, onun şu sıralar yeni kardeşiyle tanışmakta olması gerektiğini anladım. Benim sorunlarım biraz daha bekleyebilirdi.

Akşama doğru koltuğumda otururken derin bir bitkinliğin pençesini deneydim. Geçirdiğim manevi sarsıntıdan sonra da bu çok doğaldı. Ama bu gece her şeye rağmen iyi uyuyacağıma emindim. Christie okuldan dönmüş, piyano dersini almış ve ikizlerle oynamaya gitmişti. Yemeğini onlarla yemek istedi, ben de kabul ettim. Kendim pek aç değildim, daha ileri bir saatte çay ve tostla yetinmeye karar verdim. Defterlerimi ve raporlarımı kaldırıp ofisten çıkmaya ve akşam yemeğinde konukları ağırlayabilmek için eve gidip üstümü değiştirmeye hazırlanıyordum. Bu gece olanlardan dolayı bu her zamankinden büyük bir önem taşıyordu.

Ama tam ayağa kalktığım sırada kapının hafifçe vurulduğunu işittim. Gelen Betty Ann'di.

Genç kadın hamileliğinden beri kilo almıştı, ama dolgunlaşma! benim kanımca onu daha çekici hale getirmişti. Yaptığı doğum ona aldığı kilolardan pek fazlasını kaybettirmemişti. Otelde yaşamaktan hâlâ mutlu görünüyordu. Eski kolej arkadaşları onu sık sık görmeye geldikleri gibi, Cutler Koyu'nun en varlıklı üyeleri arasından arkadaşlar da edinmişti. İkizlerin bakımı, oteldeki çalışmaları ve sosyal yaşamı onu yeterince meşgul ve hoşnut ediyordu. Bu nedenle de içeri girip kapıyı arkasından yavaşça kapadıktan sonra, hiçkırık hiçkırık ağlamaya başlaması üzerine pek şaşırdım.

Birden, bir üzüntü günü yaşadığımızı düşündüm. Renksiz gök, yağmur ve kasvetli dünya sanki mutluluk duvarımızın her çatlağından içeri sızarak hayatımızı karartmıştı.

Ayağa kalkarak, «Bir şeye mi üzüldün, Betty Ann?» diye sordum. Yanıtı daha da şiddetli hiçkırıklar oldu. Onu kanepeye götürerek oturttum. Ağlamaktan yüzü şişmişti.

Hiçkırıkları arasında, «Ah Dawn, daha fazla dayanamayacağım. Mutlaka birisiyle dertleşmeliyim. Çok üzgünüm,» diye geveliyordu.

«Özür dileyecek bir şey yok. Biz kardeş değil miyiz?» dedim. «Nal oldu? İkizlerle ilgili bir sorun mu var?»

«Yok, Tanrıya şükür, onlar iyi.»

Sosyete züppesi annesinin gözlerimin önünde canlanmasıyla, «Yoksa sorun ailen mi?» diye sordum. Betty Ann kaç kez bana annesinden yakınmış, konukları karşılamasını ve otelde hostes gibi çalışmasını onun için kendisi için onur kırıcı bulduğunu söylemişti.

Kızcağız, «Hayır,» diye başını salladı. Derin bir soluk aldıktan sonra, «Sorun Philip,» diye baklayı ağzından çıkardı.

«Philip'e ne olmuş?» Philip'in karısına, benim hakkımda bazı şeyler söylediğinden korkmaya başlamıştım.

Betty Ann açıkladı. «Philip geçen haftadan beri her gece başka bir odada yatıyor. Nedenini bilmiyorum. Ona hiçbir şey yapmadım. Aramızda bir tartışma bile geçmedi. Sadece... kalkıyor ve çıkıp gidiyor.»

«Sadece kalkıyor ve çıkıp gidiyor da ne demek? Yani seninle yattığını, sonra da seni yalnız bıraktığını mı söylemek istiyorsun?»

«Evet.» Betty Ann gözlerini sildi ve yine kesik soluklar alıp vermeye başladı. «Yataktan kalkıp ortadan kayboluyor. Önceleri bir yerlere gidip... orada bir hizmetçiyle ya da öyle birisiyle buluştuğunu sandım. Bir şey yapmaya, hatta nereye gittiğini sormaya bile korkuyordum.»

«Philip'in oda hizmetçilerimizden biriyle buluşacağını hiç sanmam,» dedim.

«Hayır, öyle bir şey yapmıyor.» Genç kadın elinde sıkı sıkı tuttuğu mendili burnuna götürüp sünkürdü. «Sonunda dün gece arkasından ben de kalktım ve onu izledim. Sadece başka bir odaya gitti.»

«Başka bir odaya mı? Hangi odaya?» diye sordum.

«Eski dairene gitti,» diye yanıtladı Betty Ann. Birisi, bir kova dolusu buz gibi suyu başımdan aşağı boşaltsa bu kadar olurdu. Dondurucu suların omuzlarımdan sırtıma aktığını ve omurgam boyunca aşağı süzül-
düğünü hissediyordum adeta.

«Eski daireme mi gitti?» diye geveledim.

«Evet. Ne dersin Dawn, bu uzun zaman yanımda kalmaya dayanamadığı anlamına mı geliyor? Bu, bir boşanmanın başlangıcı mıdır?»

«Hayır, sanmıyorum.. Niçin böyle yaptığını ona sormadın mı?»

«Bu sabah sordum. Huzursuz olduğunu ve sürekli dolaşmak zorunluluğu duyduğunu söyledi. İşi uzatmama ve özellikle kimseye bir şey söylememem için de beni uyardı. Ama ben dayanamadım. Senin de, her şeyi sana söylediğimi ona duyurmayacağını biliyorum. Ne yapayım dersin? Philip'in bu davranışı normal değil, öyle değil mi? Jimmy ile senin aranda hiç böyle bir şey olmadı, değil mi?»

Hayır gibilerden başımı salladım. «Bu davranışının seni ne kadar kırdığını ona söylemelisin,» dedim. «Sakin konuş ve derdini anlamasını sağla.»

Kızcağıza daha başka ne söyleyebilirdim? Devam ettim. «Ne kadar huzursuz olduğunu ona açık seçik söylersen, mutlaka yola gelir.» Böyle demekle birlikte, dediğimin doğru çıkacağından çok kuşkuluydum.

Botty Ann gülümsedi. «Konusabileceğim senin gibi bir yakını olduğu için çok şanslıyım,» dedi. «Bugün başından geçenlerden son buraya gelmekten çekiniyordum, ama sonra dayanamadım.» /

«Bir sorun yok,» diyerek elini okşadım.

Betty Ann rahatlamış göründü. «Bu gece konukları buyur etmek için hafifletmek için yanında olacağım,» diye söz verip ekledi. «Ph] daha dönmedi, onun için de zavallı Bay Parker'e olanları bilmiyor.» I

«Birazdan öğrenir nasılsa,» diye ayağa kalktım. Birlikte kapıya yü dük.

Betty Ann, «Çocukların yemek odasına gidip yemeklerini yiy yemediklerine bakayım,» dedi ve beni yanağımdan öptü. «Sana tekr teşekkür ederim.»

Betty Ann koridorun köşesini dönüp gözden kaybolunca daya madım. Koridoru ve lobiyi hızlı adımlarla aşarak aileye ait bölüme g tim. Kimseye farketirmeden merdiveni tırmandım ve eski daireme yür düm. Kapı kapalı olmakla beraber, kilitli değildi.

Kapıyı açtım ve içeri girdim. Eve yeni möblelerin yanısıra yeni ört ler, çarşaf lar ve yorganlar satın aldığımızdan bütün eskileri bura bırakmış tık. Yatak odasına girince donakaldım. Hava birden bana sol nulamıyacak kadar sıcak gelmişti. Yüzümü ateş basmış tı.

Yatağın örtüsü açıktı. Philip'in, balayında Betty Ann'in giymesi içi. benden aldığı gecelik, yatağın yattığım yanına özenle serilmiş tı. Tatsı bir önseziyle yaklaştım. Yatağın yanına varınca, aynen şüphelendiği gibi parfümümün kokusu burnuma çarptı. Yastık yüzüyle çarşaf parf me bulanmış tı. Öbür yastık ise hâlâ Philip'in başının izini taşıyordu.

Bu gariplik karşısında hem korkarak hem de büyülenerek kalakal mış tım. Derken, dışarıda ayak sesleri duyar gibi olunca, kalbim çarpma ya başladı. Eğer gelen Philip'se beni burada bulmasını hiç istemezdi Nasıl bir tepki göstereceğini bilemiyordum. Betty Ann'in bana geli yakındığını mutlaka anlardı. Ayak sesleri onların dairesinin dışında dur du. Kapı aralığından göz atınca gelenin gerçekten de Philip olduğun gördüm. Kendi dairesine girdi.

Kapıları kapanır kapanmaz ben de eski dairemde çıkarak koşa koşa merdiveni indim. Arkama bakmadan... Bana, karabasanlardan kaçıyor muş um gibi geliyordu. Ailenin bölümünden çıkıp kendimi lobide bulunca, gürültüyü, kalabalığı ve hareketliliği hiç bu kadar özlememiş

olduğumun farkına vardım. Otelde daha fazla durmayarak akşam yemeğ-i için eve giyinmeye koştum.

Daha kapıdan içeri girerken Jimmy'yi ne kadar özlemiş olduğum farkına vardım. Bu belki de yeni evimizde ilk kez onsuz kaldığım içindi. Her taraf bana onu anımsatıyordu. Sevgili koltuğu bana o kadar boş görünüyordu ki. Yemek masasının başındaki sandalyesi de öyle. Gardroptaki giysileriyle yatak odasında traş losyonunun kokusu gözlerimi yaşırttı.

Elimden geldiğince çabuk giyindim ve yemek salonunda konukları karşılamak için otele koştum. Yine taptaze ve mutlu gözükten Betty Ann de bana katıldı.

«Philip'ten sonra benimle buluşmasını istedim,» dedi. «Bir lokale kokteyl içmeye ve konuşmaya gideceğiz. Umarım, her şey düzelir.» Kızcağızın gözleri umutla doluydu.

«Tabii ki düzelecektir,» dedimse de, Philip'le arasındaki sorunun ne kadar ciddi olduğundan habersiz olduğunu düşünüyordum.

Philip de çok geçmeden yanımıza geldi. «Heyecanı kaçırmışız,» dedi ve otelde bir başka konunun öldüğü zamanı anlatmaya girişti:

«Yaşım beşten, altıdan fazla değildi. Odaya gizlice göz atınca, kadının kireç gibi beyaz bir yüzle yatağına serili olduğunu gördüm. Ama asıl anımsadığım, yüzünde ne kadar bol makyaj olduğuydu. Anlaşılan, ölmeden önce özenle boyanmıştı.»

Betty Ann, «Ne olur, artık bu konuyu bırakalım, Philip,» diye yalvardı. «Bu tatsız konular tüylerimi diken diken ediyor.»

Gerek Philip gerekse ben, Betty Ann'in tavrını anneminkine benzererek döndük, ona baktık.

Genç adam, «Tamam. Biz de yemek salonuna gidelim,» diyerek ikimizin de koluna girmeye yeltendi. «Jimmy burada olmadığına göre, bu gece iki hanıma birden kaval-yelik etmem gerekecek.»

«Hayır, teşekkür ederim, Philip,» dedim. «Ben Christie'yi alıp eve dönüyorum. Bu gece çok hafif bir şey yemekle yetineceğim. Siz keyfinize bakın.» Bu sözlerden sonra Philip'in tepkisini beklemeden oradan uzaklaştım.

Jimmy'nin gidişinin anlamı ancak akşam olunca Christie'nin kafası□

n,! gaipildi. Şimdiye kadar birimizden birimiz gidip ötekini yalnız bırakmamıştı. Çok bilmiş kızım beni sorgulamaya başladı.

«Babamın niçin gitmesi gerekti? Niçin onun babası bizi görmeye gelmiyor? Niçin hepimiz birden gitmedik?» Yaptığım açıklamaların hiçbirini onu inandıramamıştı. Sonunda somurttu. Michael'in işine gelmeyen şeylere karşı hoşgörüsüzlüğü ona da geçmişti.

Telefon çalınca yerimden hoptum. Beni arayanın Jimmy olması için dua ediyordum. Sesini duymak beni hiç bu kadar mutlu etmemişti. Onu ne kadar özlediğimi söyledikten sonra, zavallı Bay Parker'e olanları ve durumu nasıl idare ettiğimizi ona anlattım.

Jimmy, «Ne kadar kötü,» dedi. «Orada olup sana yardım edemediğim için çok üzgünüm.»

«Ben de yanımda olmanı isterdim. Ama sonunda yeni kardeşini tanışmana sevindim. Longchamp Baba nasıl?»

Jimmy, «İyidir. Ama buraya gelmemen onu düş kırıklığına uğrattı,» dedi. Ekledi. «Neyse ki pek yakında otele geleceğine söz verdi. İşte, kendisi de bunu sana söyleyecek.»

Soluğumu tuttum. Longchamp Baba'yla o kadar uzun zamanlardan beri konuşmamıştık ki.

«Nasılsın, tatlım?» diye sordu. Boğazıma bir şey düğümlendiği için konuşamadım. Babamla ilgili bütün o sınıksız anılarım hayalimde canlanmıştı. Buna karşın, öfkeli olduğu ya da fazla viski içtiği zamanla anımsamamaya çalışıyordum.

«İyiyim, babacığım?» dedim. «Ya sen nasılsın?»

«İyi olmaya çalışıyoruz. Evden uzaklaşamadığımız için üzgünüm.: Seni sık sık düşünüyoruz.»

«Ben de seni düşünüyorum, babacığım.»

«Benim hapisten o kadar çabuk kurtulmamda senin rolün olduğunu biliyorum. Zeki bir kız olduğunun farkındaydım. Günün birinde önemli biri olacağını biliyordum.» Longchamp Baba pek fazla değişmemişti: eskisi gibi övünmeden duramıyordu.

«Önemli biri değilim, baba,» dedi. «Burada bir sürü kişi bana yardım ediyor. Zaten bu benden önce de kurulu bir işdi.»

«Haydi, haydi, bu kadar alçakgönüllü olma kızım. Beni kandıramazsın, Dawn güzelim. Seni o kadar iyi tanıyorum ki.»

Şimdi adamcağızın sesini duydukça, Jimmy ile birlikte onu görmeye gitmeyişiime esef ediyordum.

Longchamp Baba devam ediyordu. «Jimmy otelinizi anlatıp durdu. Çok güzel bir yere benziyor. Bu yıl bir ara sizi görmeye geliriz. Söz veriyorum.»

«Umarım gelirsiniz, baba.»

«Bak, Jimmy yine seninle konuşmak istiyor.»

«Dawn...»

«Ah Jimmy, seni öyle özledim ki. Christie de bizi bırakıp gittiği için şımarık bir çocuk gibi davranıyor.»

«Ben de seni özlüyorum, Dawn. Evet, birkaç güne kadar sana iyi haberlerim olabilir. Babamla ben bir işin üzerindeydik. Bu gidişle bir sonuca ulaşacağımızı sanıyorum.»

«Neymiş bu iş, Jimmy?»

Jimmy, «Emin olana kadar bir şey söylemek istemiyorum,» dedi.

Christie o sırada, «Ben de konuşacağım,» diye eteğini çektiştiriyor-du.

«Christie seninle konuşacak, Jimmy,» deyip küçük kızına telefon ahizesini uzattım. Christie böylece, sesini duyduğu Jimmy'ye sarılabilecekmiş gibi ahizeyi başına basmıştı.

«Alo babacığım,» dedi. «Ne zaman eve dönüyorsun?» Jimmy'nin ona söylediklerini dinledikten sonra, bana o küçük öfkeli bakışlarından birini fırlattı, arkasından Jimmy'ye uslu olacağına söz verdi. Jimmy bundan sonra küçük kızın gözlerinin parlamasına neden olan bir şey söyledi.

Ahizeyi bana uzatırken, «Babam bana gelirken çok özel bir şey getirecek,» dedi.

«İyi bir çocuk olursan getirecek,» dedim.

«İyi bir çocuk olacağım,» diye söz verdi.

Ahizenin içine, «Yine benim,» dedim.

«Selam sevgilim.»

«Seni seviyorum, Jimmy. Çabuk dön, olmaz mı?»

Jimmy karşı taraftan telefonu kapadıktan ve çevir sesi başladıktan sonra bile ben iştirim elimden bırakmadım. Böylece Jimmy'nin sesini daha uzun alıkoyabileceğim sanki.

Christie, «Niçin ağlıyorsun, anne?» diye sordu. Ağladığının farkında bile değildim. Gözyaşlarımı yanaklarımın üstünde hissedince güldüm. «Babamızla konuştuğum için mutluyum,» dedim.

Christie, «Mutluysan niçin ağlıyorsun?» diye sordu.

«Bazan mutlu olununca da ağlanır. Göreceksin. Haydi gel. Pijamalarını giymenin zamanı geldi.» Küçük kızımı elinden tuttum ve yukarı çıktık. Bayan Boston izin günü olduğu için kentteki kızkardeşinin yanına gitmişti. Sabahleyin, benim yalnız olacağımı duyunca gitmek istemiş, ama ben ısrar etmiştim.

«Daha önce de defalarca yalnız kaldım, Bayan Boston,» demiştim. Ama şimdi keşke öyle demeseydim, diye düşünüyordum. Şimdi yanımda birilerine her zamankinden fazla gereksinme duyuyordum.

Christie'yi küçük yatağına yatırdıktan sonra on beş dakikada b odasına göz atıyordum. Bir saate yakın zaman uyanık kaldı, ama sonunda gözkapakları ağırlaştı ve ister istemez uykunun koinu yuvarlandı.

Ancak bundan sonra yatak odama geçerek geceliğimi arkam geçirdim. Yorgunluktan kendimden geçinceye kadar okumaya, aralık!sız okumaya karar vermiştim. Ama gözlerim sayfaların üstünden kayıra geçiyor, kelimeler beynimde bir anlama bürünmüyordu. Sonunda pe* edip işi söndürecekdim ki kapının zili çaldı.

Eve kim gelmiş olabilirdi? Otelde bana ihtiyaç duysalardı telefoni ederlerdi. Merak, ama aynı zamanda endişe duyarak, ipekli sabahlığını arkama geçirdim. Kapıyı açınca Philip'le karşılaştım. Ayaklarının üstün'j de sallanıyor ve bana sırtıyordu.

«İyi akşamlar,» diye mırıldanırken denge bulmak için kapı pervazına yapıştı.

«Philip Cutler, yoksa sarhoş musun?» diye sordum.

«Sarhoş mu? Hayır... Ya da... belki biraz.» Philip doğruldu. «İçeri girebilir miyim?»

«Saat geç, Philip. Ne istiyorsun?»

«Sadece...biraz konuşmak,» dedi. Neredeyse öne devriliyordu, Çaresiz kapıyı kapadım.

«Bunu nasıl yapabilirsin, Philip?» diye ona çıkıştım. «Seni görürlerse oteldeki konuklarımızın ne diyeceklerini hiç mi umursamıyorsun? Sana ne oluyor böyle?»

Elleriyle kulaklarını tıkar gibi bir hareket yaptı. «Aman Tanrı, kadir sanki mezarından çıktı,» diye inledi. Ve taklidimi yapmaya girişti. «Bunu nasıl yapabilirsin, Philip? Seni görürlerse oteldeki konuklarımızın ne diyeceklerini hiç mi umursamıyorsun? Sana ne oluyor böyle?»

«Philip!»

«Bana içecek bir şey ver,» diye homurdanarak sendeler adımlarla oturma odamıza daldı. Jimmy'nin viskiyi nereye koyduğunu bildiğinden doğru o tarafa yöneldi.

«Yeterince içmişsin, Philip,» diyerek odanın ortasında yolunu keser tim ve sağ kolunu yakalayarak kendi etrafında döndürdüm.

O, yılışık bir gülümsemeyle, «Dawn, bu gece bütün güzelliğin üzerinde,» dedi. «Seni böyle saçların omuzlarına dökülmüş vaziyette düşlerdim hep.» Dudaklarını dilinin ucuyla yalıyorak ekledi. «Sabahlığının altında o şeffaf geceliklerinden birini giyiyorsun, değil mi?»

«Philip doğru otele karının yanına dön! Hemen şimdi!» diye emrettim. «Olur» der gibi başını eğdi, ama yerinden kıpırdamadı.

«Karım,» dedi ve bakışını benim üstüme dikti. Dudaklarında gülümsemenin karikatürü olarak nitelendirilebilecek çirkin bir kıvrım vardı. «O üvenlik görevlisi, babanı tanımamış olsaydı şimdi benim karım olabilirin.» Omuzlarımı kavrayarak alnını saçlarıma bastırdı. «Büyükannem bir şey demeye fırsat bulamadan kaçıp evlenirdik,» diye fısıldadı. Konuşuş tarzından, bunun, zaman zaman zihninde evirip çevirdiği bir fantezisi olduğunu anlamıştım.

«Philip, bu çok gülünç. Böyle şeyleri düşünmek ve düşlemek tek kelimeyle gülünç,» dedim.

«Hayır, gülünç değil,» diye karşılık verdi. Nefesinin viski kokusuna tahammül edemediğimden kollarının arasından kurtulmaya çalıştım, ama parmaklarının baskısını arttırdığı gibi, sağ elini sırtıma dayayarak omurgam boyunca kaydırmaya başladı. Dudaklarını gözlerimin üstünde gezdiriyordu. Debelenerek kollarından kurtuldum. Sendeledi. Gözlerinde cam gibi bir parıltı vardı.

«Bekle, Dawn,» dedi. Sesi hemen hemen fısıltı halini almıştı. «Bizim için çok geç değil.»

«Sen neler söylüyorsun, Philip? Böyle şeyleri nasıl düşünebilirsin?» diyerek arkaya doğru bir adım attım.

Başını salladı. «Anlamıyorsun. Dinle...» Yalvarmaya başlamıştı. Bana doğru bir adım attı. «Jimmy ile senin bir çocuk yapmaya çalıştığını, ama aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen, başaramadığını biliyorum. Ama biz ikimiz başarısız olmayız.» Sesini biraz yükseltmişti. «Kesinlikle başarısız olmayız.»

«Ne?» Ellerimi dehşet içinde göğsüme yapıştırmıştım.

Philip devam etti. «Biz başarısız olmayız. Gerçeği ise kimsenin bil-

meşine gerek yok. Jimmy'nin bile. Anlamıyor musun: o, bebeğin ken-
sinden olduğunu zannedecektir. Bu, ikimizin küçük sırrı olur, değ
küçük sırrımız.» Böyle bir fantazinin gerçekleşmesi olasılığı gülümsem
sine daha bir parlaklık vermişti. «Çocuklarımin ne kadar güzel oldukla)?
nı görmüyor musun? İkimizin çocuğu da güzel olur. O çocuk altın sa-
olursa, senin de saçların aynı renk olduğu için kimse bunu yadırgama
Ben bunu senin için... bizim için... aile için yapmak istiyorum.»

«Philip, sen delisin, tahminimden de daha delisin. Söylediklerin
bir kısmını sarhoş olduğun için söylediğini biliyorum, ama bunla;
aklından geçmiş olması bile korkunç. Ben senin kızkardeşinim. Dam
larımızda aynı ailenin kanı akıyor.»

«Bunun önemi yok.» Genç adam gözlerini kapadı ve kuvvetle ba-
nı salladı. «Önemi olamaz. Babalarımız aynı değil.»

«Philip,» diye onun sözünü kestim. «Seninle akraba olmamış olsa
dik bile, Jimmy'ye ihanet etmezdim. Kocamı asla aldatmazdım.»

Philip şehvet dolu bir gülümseyişle, «Aldatırdın,» diye ısrar e-
«Sen bana benziyorsun. Annemize çekmemiş olamazsın.»

«Hayır,» diye bağırdım. «Buradan hemen çıkıp gitmeni istiyor'û
Evine, karının yanına dön ve uyumaya çalış. Bu sapkın düşünceleri bf
ki sabaha unutmuş olursun. Defol!» diye emrederek ona kapıyı göste-
dim. Çaresizlik sesimi tizleştirmişti. Philip bir an sendeledi, ama son
yüzünde aynı şehvetli gülümseyiş biçimlendi.

«Dawn...bebeğimiz...» Bana yaklaşmaya başlamıştı. Odadan ka-
maya hazırlandım, ama bu sarhoş haliyle bile yeterince hızlı refleksi
vardı. Uzanıp kolumu yakaladı ve beni kendine ve divanın üstüne do-
ru çekmeye başladı.

«Philip! Yapma bunu!» diye bağırdım. Beni kollarının arasında hap*
setmiş, divanın üstüne bastırıyordu. Sonra, yüzüme ıslak öpücükler
yağdırmaya başladı. «Philip, yine korkunç bir şey yapıyorsun!» diye ini-
dim. Ona tekme atarak kurtulmaya çabaladım. Ama bu hareket ba-
dengemi kaybettirdi ve o üstümde olduğu halde divanın üstüne ya-
yassı serildim. Bir kez daha haykırdım. Hatta kulağını ısırmağa bile y'
tendim, ama kollarının mengenesini gevşetmeyi başaramadım.

«Dawn, oh, Dawn,» diye inliyordu. Ağzı göğüslerimin arasındayd
Boğuşmaktan başım dönmeye başlamıştı. Olanlara inanamıyordu
Philip sağ elini baldırının üstünde gezdirmeye başlayınca, serbest ka-
mış sol elimle omuzunu yumruklamaya başladım, ama çabalarım b

•İneğin bir file saldırmamasından farklı değildi. Sarhoşluk acı duymasını önlüyordu. Hayal dünyasının içinde boğuluyordu. İş işten geçmek üzereydi.

Tam o sırada Christie'nin küçük sesini duydum. Debelenmeyi bırakarak tekrar kulak verdim. Christie arkamızdaki kapı aralığından bize •esleniyordu. Allahtan ki Philip de onu duymuştu. Geçirdiği krizin son bulmasıyla dondu kaldı.

Christie, «Anne!» diye seslendi. Philip'i iterek oturdum. Bir yandan da sabahlığımla saçlarımı düzeltiyordum. Yavrumun, bu olanları görmeline izin veremezdim.

Zoraki gülümseyerek, «Bir şey mi var, tatlım?» diye sordum. Bacaklarımı Philip'in altından kurtardım. O, divanda arkasına yaslanmış gözleri kapalı olarak oturuyordu.

Christie, «Babam geldi sanmıştım,» dedi. «Babam geldi mi?»

«Hayır, Christie.» Divandan kalkıp yanına gittim ve onu kucağıma aldım. «Gelen baban değil,» dedim. «Gelen Philip Dayın.»

Christie, «Bet Yengem de geldi mi?» diye sordu.

«Hayır. Philip Dayın sadece otel hakkında bir şey söylemek için uğramış. Zaten gidiyordu,» diye ekledim.

«Evet, gidiyordum.» Philip de kalktı ve kostümüne çekidüzen verdi. "Vakit geç oldu. Ben yürüyerek otele döneceğim,» dedi ve kapıya yöneldi. Çıkmadan önce döndü ve, «İyi geceler, hanımlar.» diye bir reverans yaptı.

Christie kırıkadı. O, kapıyı açıp gidene kadar başka bir şey söylemedim.

«O kadar da değil,» diye karşılık verdim, ama o beni ne duydu, ne de anladı. «Haydi yatağa,» deyip onu yukarı taşıdım. Christie'yi yatırdık. ın sonra kapının kilitli olup olmadığına bakmak için tekrar aşağı indim. Sonra,bütün ışıkları söndürdüm ve kalbim çarpa çarpa yatak odama çıktım. Jimmy'nin yastığını kendime çektim ve gözyaşlarımı boğmak için yüzümü onun içine bastırdım. En sonunda bu şekilde uyuyakalmışım.

Sabahleyin geceki olaylar bana daha çok bir karabasan gibi görünüyordu. Christie'yi giydirip okula hazırladım. Sonra, kendim de giyindim ve birlikte kahvaltımızı ettik. Onu yolcu ettikten sonra otele gittim. Ofisime gireli bir saat olmamıştı ki kapının vurulduğunu duydum. Gelen Philip'ti. Yorgun, hatta bitkin görünüyordu. Her zaman o kadar özenli iisterdiği saçları karışık, kravatı da kötü bağlanmıştı.

«Dawn,» diye başladı. Ona ters ters baktım. Devam etti. «Dün gec ki davranışından dolayı özür dilemeye geldim. Fazla içmiştim. Ne yap'ğımı bilmiyordum.»

«Bir daha sakın ben davet etmeden evime gelme, Philip,» diye g'ledim. Onu başışlayacak halde değildim. «Christie'nin bizi görmesi ramak kaldığını düşünüyorum da...»

«Biliyorum, biliyorum. Çok üzgünüm. Bu yüzden kendimden nef: ediyorum.» Mahcup halde başını eğdi ve yere bakmaya başladı. Öfk: hafiflemeye yüz tutmuştu.

«Senin bir psikologa görünmen gerek, Philip,» dedim. «Kafanda bozukluk var. Tedavi olmazsan, sonunun Randolph'un ki gibi olmas dan korkarım.» Philip hızla başını kaldırıp bana baktı. Ekledim. «Da,, şimdiden garip şeyler yapıyorsun.»

Philip, «Betty Ann sana söyledi, değil mi?» diye sordu birden.

«Kimsenin bana bir şey söylemesine lüzum kalmadı, Philip. H' şeyi kendi gözlerimle gördüm.»

Philip önüne baktı. «Jimmy'ye söyleyecek misin? Yani... dün gec gi yi demek istiyorum?»

«Hayır,» dedim. «Söyleyecek olursam, Jimmy seni öldürür.»

• Philip yine önüne baktı. «Üzgünüm,» diye yineledi. «Bir daha olm' yacak. Söz veriyorum. Ve konuşabileceğim birini bulmaya çalışaca ğım.»

«Güzel.»

Philip bana özlem dolu bir bakış fırlattı, sonra dönüp hızla odadan çıkı. O gider gitmez ciğerlerimde hapsettiğim soluğu salıverdim. Tüf dileğim, söylediklerinin doğru olmasıydı. Jimmy'ye bir şey söylemeye ceğimi vaat ederken samimiydim. Kocamın, oldu bitti Philip'le ilgili şöl helerinin olduğunu biliyordum. Bu olanlar onları doğrulayacak ve adaş

mı kudurtacaktı. J

Philip'in gidişinden bir saat kadar sonra telefon çalıp Jimmy'nir sesini duyduğumda, aramızdaki büyük mesafeye rağmen, bir şeyle sezdiğini hissettim. Ama o başka bir nedenle, ona her şeyi unutturan bir nedenle telefon ediyordu.

«Dawn,» diye başladı. «Bugün sana iyi bir haber verebileceğim söylemiştim. İşte, oldu!»

Ne var Jimmy? Hiç bu kadar heyecanlı konuştuğunu duymamış- tım.» Ben de giderek heyecanlanmaya başlamışım.

«Öyleyse sıkı dur. Babama, ikimize ait bir projeye yatırması için biraz para vermiştim.»

I «Ne projesi bu?»

«Biraz bekle. Babam hapisteyken arada sırada şunu bunu araştırıran bir adamla tanışmış. Zaten hapse girme nedeni de buymuş: birisinin geçmişindeki karanlık bir sırrı keşfederek o kişiye şantaj yapmaya kalkışmış. Her neyse, babam tahliye olur olmaz o adamı bizim işle görevlendirmiş. Sonra, ne olduğunu tahmin et.»

«Tahmin edemiyorum, Jimmy. Ne oldu?»

«Fern'in izini buldu,» dedi Jimmy.

Bir an boyu bir şey söyleyemedim. Heyecandan kalbimin atışları hızlanmıştı. Fern'in bebeklik zamanına ait tablolar gözlerimin önünden geçiyordu. Hastanenin bebek koğuşundan ona ilk kez bakıp da benimle arasında hiçbir benzerlik olmadığını görünce duyduğum düş kırıklığını anımsıyordum. Ama aynı zamanda, onunla ilgilenerek geçirdiğim saatleri, onu tutmam ve ona şarkı söylemem için ağlayışını da anımsıyordum. Longchamp Anne, Fern'e bakmak için o kadar zaman harcadığım için benden sık sık özür dilerdi.

«Her gün okuldan eve koşup bir bebeğe bakmaya yardım edeyim derken sen kendin küçük bir kız olmaya vakit bulamıyorsun,» diyordu.

Ama ben umursamıyordum. Fern'in büyümesine ve etrafındaki şeyleri keşfetmesine tanık olmak müthiş bir şeydi. O, benim için canlı bir Dyuncaktı sanki.

«O adamın Fern'in izini bulduğuna sahiden o kadar emin misin, Jimmy?» diye sormaktan kendimi alamadım.

«Kesinlikle.»

«Sen Fern'i gördün mü?»

«Tabii ki hayır,» dedi Jimmy. «Fern, Texas'da değil. New York kentinde yaşıyormuş. Manevi ailesi sonradan oraya taşınmış. Manhattan'da senin oturduğun ve okula gittiğin semte pek uzak olmayan bir evde oturuyor.»

Jimmy, «Düşün bir kere, Dawn,» diye devam etti. «Sen New York'tayken ona o kadar yakınmışsın ki. Belki de kaldırımında onun yanından geçtin de farkında olmadın.»

Bu olasılık soluğumun kesilmesine neden oldu. Kalbimin atışlarının daha da hızlandığını hissederek, «Sence ne yapmalıyız, Jimmy?» diye sordum.

«önce eve döneceğim, sonra da ikimiz onu görmeye gidece Korkarım, bizim yaşadığımızdan bile haberi yoktur.» Jimmy derin soluk aldıktan sonra tamamladı. «Ama çok yakında her şey değişe Göreceksin...»

Fern'i Tekrar Görüyoruz

Jimmy ofisimdeki kanepede oturmuş, Longchamp Baba'nın t ğu adamdan öğrendiklerini sıralıyordu. Sabah bana telefon ettikten s* ra doğru eve gelmek için yola çıkmış, gelir gelmez de ofisimde solü almıştı. Otelde pek az kişinin döndüğünden haberi vardı.

«O çiftin adı Osborne,» diye başladı. «Clayton ve Leslie Osbor Clayton Osborne, Wall Street'te bir yatırım uzmanı. Karısı ressam of rak ünlenmeye başlamış. Kentin şurasındaki burasındaki galerilerde ta loları sergileniyor. Greenvich Village'de de bir atölyesi var.»

«Kaç yaşlarındalar?»

«İkisinin de yaşı otuz beş civarında.»

«Başka çocukları var mı? Öz çocukları ya da evlat edinilmiş çocu lar?» diye sordum.

«Hayır. Manhattan'da Birinci Cadde de büyük bir evleri var. Dok yıldır orada oturuyorlarmış. Ondan önce de Richmond'da otururlarmi Fern çok pahalı bir okula devam ediyormuş.» Bay Updike'la pahalı ö} dedektifinin başaramadığını gerçekleştirdiğinden dolayı Jimmy'n gurur duyduğu belli oluyordu.

Osborne'ların bunca yıldan sonra gözlendiklerinden herhal habersiz olduklarını düşünerek, «Varlıklı ve kültürlü kimselere benziyo lar,» dedim. «Özellikle kentin o semtinde bir evleri de olduğuna göre...

Jimmy, «Bunun konuyla ne ilgisi var?» diye söylendi. Diken üstü de olduğu belliydi.

«Hiç,» dedim hemen. «Yalnız Fern'in güzel şeyleri olduğuna v rahat bir hayat sürdürdüğüne sevinivorum.»

Jimmy, «Evet, en azından buna sevinmeliyiz,» diye itiraf etti.

«Şimdi ne yapacağız, Jimmy?» diye sordum.

Jimmy kararlı bir tavırla, «Masanın üstündeki telefonu alıp onları numarasını çevireceğim, onlara kim olduğumuzu ve ne istediğimizi söy- leyeceğim,» dedi.

«Biz ne istiyoruz, Jimrny?» diye sordum. New York'a varınca ne yapacağımızı gerçekten de bilmiyordum.

Jimmy bir an şaşırılmış göründü. «Tabii ki Fern'le konuşmak, büyüü mü, neye benziyor, onu görmek istiyoruz. O benim kızkardeşimdir.» Haklarını talep eden biri gibi konuşuyordu.

Yine de ben endişeli olmaktan kendimi alamıyordum. Osborne'lar da alacağı bir red cevabı onu öfkeden çıldırtabilirdi. Ama yine de bekltmedik telefonu Osborne'lar için gerçek bir şok olacaktı.

Jimmy birden ayağa kalktı. «Telefonu etmenin zamanı geldi.»

Jimmy numarayı çevirirken, ben odanın içinde kafese kapatılmış bir aslan gibi bir aşağı, bir yukarı yürümekten kendimi alamadım.

Karşı taraf telefonu açınca, Jimmy, «Bay Clayton Osborne'la mı konuşuyorum?» diye sordu. Soluğumu tutarak dinledim. Jimmy adının her bir bölümünü bir and gibi vurgulayarak." «Benim adım James Gary Longchamp,» dedi. Hattın öbür ucunda sessizliğin egemen olduğunu yüzünden anladım. Jimmy, «Bay Osborne?» diye adamı dürttü. «Benim kim olduğumu biliyorsunuz? Fern kızkardeşimdir.»

Zamanında Longchamp Anne'yle Baba'nın yaptığı gibi Osborne'lar da gerçeği zihinlerinin karanlık bir köşesine gömüp Fern'i gerçek çocukları yapmış olabiliyorlardı. Şimdi ise Jimmy geçmişi karıştırıyor ve gerçeği bir bardak buzlu su gibi suratlarına çarpiyordu.

Jimmy'in söylediklerinin ya da daha doğrusu talep ettiklerinin arasına uzun sessizlik süreleri girdi. Konuşma biraz daha sürdükten sonra, Jimmy ertesi gün öğleden sonra beşle altı arasında evlerine gelmek üzere onlardan randevu aldı. Telefonu kapayıp arkasına yaslandığında tükenmiş gibi bir hali vardı. Sonra, elini saçlarının üstünde gezdirdi ve ayağa kalktı.

«Anlaştık,» dedi. «Fern'i görebileceğiz. Ama kimliklerimizi gizli tutmak koşuluyla. Bay Osborne bunda ısrar etti. Benim de kabul etmekten başka çarem yoktu. Evlerine onların dostları olarak gelmemiz koşuluyla Fern'i bizimle karşılaştıracığına söz veriyor. Tabii ki adı artık Fern değil. Onu alır almaz adını değiştirmişler.»

«Yeni adı neymiş?» diye sordum.

Jimmy tükürür gibi, «Kelly,» dedi. «Kelly Ann Osborne.»

Bu ad kulağa hoş geliyordu, ama bunu Jimmy'ye söylemeye korktum. «Onun hakkında daha başka ne söyledi?» diye sordum.

«On yaşında bir kıza göre fazlasıyla hazırcevap, özetle, büyümüş

de küçülmüş bir kız olduğunu. Konuşma tarzından Fern'in yaşına gileri olduğunu anladım.»

«Evet,» dedim. «Christie gibi demek.»

«Hımm.» Jimmy bir an düşünür göründü.

Yüzünde yabancıısı olamadığım kaygılı anlamı görerek, «Bir şey var?» diye sordum.

«Bilmiyorum,» dedi. «Adamın konuşmasından Fern'le pek gurii duymadığını sezer gibi oldum.» Jimmy sert bir hareketle başını kaldırıp bana baktı. «Kibirli birine benziyor. Burnundan konuşuyormuş gibi blf sesi var.» Jimmy omuzlarını silkti. «Belki üşütmüştür.»

«Belki de sadece çok geçiriyordu, Jimmy.»

«Olabilir. Telefon numarasını nasıl bulduğumuzu, adını nasıl bulduğumuzu sorup durdu. Onun sorularını atlayarak ona bazı sorular solum.» Jimmy'nin birden gözleri parladı. «Düşün bir kere, Dawn. A" dan hemen hemen dokuz yıl geçtikten sonra en sonunda Fern'i göreğiz.»

Jimmy'nin yüzünün böylesine gülmesi beni de heyecanlandırdı™ Fern şöyle bir baktıktan sonra, bizi ve özellikle Jimmy'yi tanıyabilecek miydi acaba? Fern'in yüzünün çizgileri artık belirlenmiş olmalıydı. Aynı zamanda tanımak için gözle görülmeyen bir şey, sihirli bir duy yok muydu? Philip'i ilk gördüğüm zaman hissettiklerimi, öncel romantik bir çekim sandığım duyguyu anımsıyordum. Gözlerinde, a mızda bir yakınlık olduğunu bana anlatan bir özellik vardı. Bunun k bağı, kalıtım bağı olduğunu o zaman bilmiyordum. Anlayamamıştı Fern de belki benim gibi bu gibi şeyleri anlayamayacak kadar gençti duygularını başka bir şeyle karıştıracaktı. Kafası karışacaktı, biz karanlıkta sessizce kayıp geçen gemiler gibi hayatına girip çıkaca Loşlukta birbirimizi hayal meyal farkedecek, fakat kim olduğumuzu b birimize anlatan içimizdeki sesleri duyamayacaktık.

«Evet, Jimmy,» dedim. «Çok sabırsızlanıyorum, ama itiraf ederi aynı zamanda biraz da korkuyorum.»

Jimmy bana, ona olan aşkımlı hep diri tutan o çok özel bakıştı baktı. «Ben de korkuyorum, Dawn,» diye itiraf etti. «Ben de.»

Yolculuk için vakit kaybetmeden hazırlıklarımızı yaptık. Christi Jimmy'nin, bir günden kısa bir süre içinde gelip gidecek olmasına he şaşırılmış, hem de kızmıştı. Benim de gideceğimi duyunca o da bizim gelmek istedi, bunun olamayacağını ona söylediğimizde de önce ağı

dı, sonra da somurttu. Allahtan ki Jimmy ona Texas'dan bir armağan getirmeyi unutmamıştı. Bu, minik sığırlarıyla atları, kiminin elinde kement olan kovboylarıyla minyatür bir Texas çiftliği idi. Kadınlarla çocuklar da vardı, kadınların bazıları ise yayıkların başında tereyağ yapmakla meşguldü. Çiftlik evinin önünde minik möbleli minik bir veranda vardı. İhtiyar bir büyükanne ise gerçekten sallanan minyatür bir salıncaklı koltukta örgü örüyordu. Bu çiftlik modelinin montajının yapılması gerekiyordu. Sanırım, Jimmy'nin bundan şikâyeti yoktu, böylece, New York seyahatini düşünmekten kurtuluyordu. Çiftlik modelinin montajı tamamlanıp Christie'nin odasındaki yerine konulana kadar yatağa gelmedi.

Yanına girerek, «Neyse,» dedi. «Çiftlik biz dönene kadar onu meşgul eder.» Bana daha fazla sokuldu. «Texas'dayken seni gerçekten çok özledim.»

«Ben de seni özledim ve seninle gitmeye çalışmadığıma çok üzül-
düm,» diye itiraf ettim.

Jimmy, «Babam çok değişmiş. Bambaşka bir adam olmuş,» dedi.
«Nasıl yani?»

«Bilmiyorum. Hayatıyla uyum sağlamış bir kere. Artık geç saatlerde içkili olarak eve dönmüyormuş. Daha doğrusu, Edwina öyle diyor. Oğluna ise aşırı derecede düşkün,» Jimmy özlem dolu bir bakışla ekledi. «Benimleyken de böyle bir baba olmasını isterdim.»

Ondan bu sözleri duymak yüreğimi paramparça etti. Gözlerimin yaşardığını hissettim. Ama tek yapabildiğim, uzanıp onu yanağından sevgiyle öpmek oldu. Jimmy bana dönüp gülümsedi. Sonra, elinin tersini yavaşça yanağımın üstünde gezdirdi.

«Seni o kadar seviyorum ki,» deyip beni kendine çekti. Sonra şöyle fısıldadı. «Bir daha birbirimize kızmayalım,.olmaz mı?»

«Hiçbir zaman kavga etmeyeceğiz,» diye söz verdimse de, hiçbir zaman üzgün, kaygılı veya yalnız olmamak olanaksız bir düş, içinde yaşadığımız dünyaya göre fazla sihirli bir şey gibi görünüyordu.

ikimiz de konuşmadan yatıyor, bizi dünün acı anılarından koparması için uykuyu dört gözle bekliyorduk.

Ertesi sabah erken kalktım ve biz yola çıkmadan yapılması gereken bazı işlerle ilgilenmek için otele gittim. Seyahatimizin gerçek amacı hakkında kimseye tek bir kelime söylememiştik. PhilipMe Betty Ann alış□

veriŖe gittiğimizi sanıyorlardı. ŖaŖırmıŖlar, fakat kesinlikle Ŗüphelenme- miŖlerdi. VValdorf'ta bir oda ayırttık ve öğleden sonranın erke- bir saa- tinde oraya vardık. Gökteki bulutlar dağılmıŖtı, böylece New York'ta bizi parlak ve mavi bir gökyüzü karŖılamıŖ oldu. GecikmiŖ bir öğle yemeğiyedik. İkimiz de sinirliydik. Sırf bir Ŗeyle meŖgul olmak için ote- lin çevresinde biraz alıŖveriŖ yaptım. Jimmy sonunda bir taksiye binip Osborne'lara gitmemizin zamanının geldiğini söyledi.

Osborne'ların evi New York kentinin o temiz ve düzenli semtlerinin; birindeydi. Burası, her türlü gürültüden ve dertten uzak görünüyordu. Sokakta ne aylak aylak dolaŖanlar vardı, ne de kaldırım diplerinde çöp- ler. Temiz kaldırımlarda yürüyenlerde Manhattan'ın daha faal bölümlerindeki insanların telaŖlı yürüyüşü ve görünüşü yoktu. Sabah Bernhardt Okulu'na ve öğrencilik günlerimde yaŖadığım Agnes Morris'in pansiyonuna yakın olduğu için bu bölgeyi çok iyi anımsıyordum.

Taksi bizi verdiğimiz adrese getirdi. Jimmy Ŗoförün ücretini verdik] ten sonra, dönüp koyu renkli meŖe tahtasından kapıyı ve yukarındaki! vitraylı penceresini bir süre seyrettik. Ŗimdi artık geldiğimize göre kadar sinirliydik ki kapının önündeki basamakları çıkarken birbirimize tutunmak zorunda kaldık. YaŖadığı gerilimi Jimmy'nin bakıŖından oku- mak mümkündü. Eski dik asker duruşuna geçerek kapının ziline bastı.! Zilin çalmasından arkasından küçük bir köpeğin havlamaya baŖladığını işittik.

Birkaç saniye sonra Clayton Osborne kapıyı açtı. Bir yandan dai ayaklarındaki gri renkli kaniŖi azarlıyordu, ama köpek, Clayton onu kucağına alana kadar havlamasını sürdürdü. Clayton'un uzun ve zarif parmaklarının arasında iniyor ve kıvrılıyor, ama havlamıyordu.

□ Clayton'un arkasında çizgili bir kostüm, boynunda da kravatı var- dı. Kestane rengi saçlı ve elâ gözlü, uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Belki de karŖı karŖıya bulunduğu olay nedeniyle baston yutmuş gibi bir duruşu vardı.

«HoŖ geldiniz,» dedi. Jimmy onun burnundan konuŖmasını kibir olarak nitelemekte haklıydı. KonuŖurken baŖını arkaya atıyor ve her keli- mesinin arkasından bir tartışmanın çıkmasını bekliyormuş gibi çenesini geriyordu.

Jimmy, «HoŖ bulduk,» dedi ve kendini tanıttı. «Adım James Long- hamp, bu da eŖim Dawn.»

«Tanıştığımıza sevindim.» Clayton Osborne köpeğiy öbür kolunun altına geçirdikten sonra, önce bana elini uzattı. Sonra Jimmy'nin elini

baştan savma sıktı. Kenara çekilerek, «İçeri buyrun,» dedi. Arkamızdan kapıyı kapadıktan sonra, durdu. «Önce şunu açıklamak isterim,» dedi. «Kelly sefil geçmişi hakkında bir şey bilmiyor. Bildiği kadarıyla siz ikinci iş hayatından tanıdığım dostlarımsınız. Yakınlarda bir yere geldiniz ve bize uğradınız. Ama uzun kalamayacaksınız. Kelly eğer soracak olursa, gece Broadvvay'deki bir temsile gidiyorsunuz ve otele dönüp hazırlanmanız gerekecek.»

Jimmy'nin yanımda horozlandığını hissettim. Clayton Osborne'un kasıntı ses tonu benim de hoşuma gitmemişti. Bize yaptığı lütuf için ona sonsuza dek minnettar olmamız gerekirmiş gibi, gösterişli bir tavırla konuşuyordu.

İkimizin de bir şey dememesi üzerine ekledi. «Bu konuda avukatıma danıştım: o da bu durumun hoşuna gitmediğini belirtti. Bizi arayıp bulmanız usulsüz, hatta yasalara aykırıdır. Manevi çocukların ailelerini ve kendilerini koruyan yasalar vardır, özellikle bu gibi durumlara karşı çıkarılmış yasalar...»

Jimmy'nin bir şey demesine vakit bırakmadan, «Biz buraya sizlerin başına dert açmak için gelmedik, Bay Osborne,» dedim. «Herhalde duygularımızı ve' Fern'i görmek isteyişimizi anlayışla karşılırsınız.»

Adam, «Kelly,» diye düzeltti. «Onun adı Kelly'dir.» Sesi sertleşti. «Ona Fern dememelisiniz.»

«Peki, Kelly olsun,» diye düzelttim. Adam köpeği bir kolundan ötekine geçirerek, «Siz ikinci karı koca mısınız?» diye sordu.

«Öyleyiz,» dedi Jimmy.

Clayton Osborne'un yüzünde hafif bir şaşkınlık biçimlendi, ama adam kendini çabuk topladı. «Bir şey daha var,» dedi. «Bana Bay Osborne demeyin. Benim adım Clayton, karımınki de Leslie'dir. Kelly çok uyanık ve...» Jimmy'ye dönüp baktı. «Yaşına göre çok gelişmiş bir kız. Size bunu telefonda da söylemiştim. Böyle bir şeyi derhal farkedip kuşkulandır.»

O sırada bir kadın, «Clayton,» diye seslendi.

Hepimiz sesin geldiği yöne baktık. Leslie Osborne hole çıkmıştı. Arkasında nil yeşili bir gömlekle cin pantolon vardı. Kadında bir dansözün vücudu olduğu kesindi, ufak göğüsleri, incecik bir beli ve uzun ve biçimli bacakları vardı. Açık kumral saçlarını başının arkasında zümrüt yeşili bir kurdeleyle bağlamıştı. Yüzünde makyaj yoktu, ama zaten

yüzü boya gereksinmiyordu. Dudakları Allahtan kırmızıydı, mavi gözler kristal gibi parlıyordu, teni ise kusursuzdu.

«Kapının önünde niçin o kadar uzun kaldınız?» diye soruyordu.

Clayton Osborne, «Konuklarımızla tanışıyorduk,» diye yanıt verd. Bize döndü. «Bu da karım Leslie.» Genç kadın bize yaklaşarak eli uzattı. Kulaklarında bir çift tektaş pırlanta küpe olduğu dikkatimizi çekti. Genç kadın bize, «Nasılsınız?» diye sordu.

Elini avucuma aldım. Parmakları uzun ve inceydi, ama avuçları di kati çekecek kadar kaslıydı. Tam bir sanatkâr eli, diye düşündüm. Ya itibariyle kocasından daha sıcak ve daha az kuşkulu olduğuna kar verdim. Gözleri de beni tepeden tırnağa süzmekle birlikte, dost bakışlı dı.

«Sizi gözlemlediğim için özür dilerim,» dedi. «Bazan farkında olma dan yaparım bunu. Mesleki bir alışkanlık. Bir sanatkârım çünkü.»

«Anlıyorum,» dedim. «Biliyorum,» demek dilimin ucuna kadar gel misti, ama bunu söylememiştim. Onları ne kadar araştırdığımızı bilmes ni istemiyordum.

Bayan Osborne kocasına dönerek, «Evet, Clayton?» dedi.

Bay Osborne, «Sen onları salona al. Ben Kelly'yi getireceğim, diye bildirdi.

Leslie Osborne sağdaki odayı işaret ederek, «Şu taraftan,» dedi.

Osborne'ların evi yumuşacık halılarla kaplı ve çok bakımlı, anti möbellerle döşenmiş iki katlı, büyük bir binaydı. Görebildiğim kadarıyl her oda pahalı ve güzel şeylerle dolu birer camekân gibiydi. Her tara" tablolar dikkati çekiyor ve alt köşelerindeki imzadan hepsinin Leslie'nı eseri olduğu anlaşıliyordu. Ama orada burada başka sanatkârların fırç sından çıkma peyzajlar da vardı, Fern işte bu dünyada, bir zerafet sanat dünyasında, zengin ve güzel şeylerle dolu bir dünyada büyütü müştü.

Leslie, kahverengi bir ipekiyle kaplı bir divanı işaret ederek, «L": fen oturun,» dedi. «Ve onlar gelmeden önce bana çabuk kendiniz ha' kında bir şeyler söyleyin.» Kendisi de benzer bir kumaşla kaplı bir kan peye yerleşerek sormaya başladı. «Nerede oturuyorsunuz?»

«Virginia eyaletinde Cutler Koyu'nda oturuyoruz. Orada ailemi kurduğu bir oteli yönetiyorum,» dedim.

Leslie, «O oteli duymuştum,» dedi. «Oraları çok güzel olmalı.»
«Öyledir.»

«Peki, ikiniz nasıl...» Jimmy'yi işaret etti.

«Nasıl mı evlendik?»

Leslie hâlâ gülümsüyordu. «Evet.»

Jimmy'ye baktım. Öykümüzü birkaç kelimeyle anlatmanın ne kadar güç olacağını ikimiz de anlıyorduk.

Hâlâ Jimmy'ye bakarak, «Sanırım, küçük yaştan beri birbirimize âşıktık,» dedi. «Jimmy askere giderken aramızda söz kestik. O terhis olur olmaz da evlendik. O tarihte ben Cutler Koyu'nda oturuyordum.»

Leslie Osborne, «Ne kadar romantik,» diyerek Jimmy'ye baktı. Ama bir şey söylemesine vakit kalmadan Clayton Osborne'la Fern kapıda bel irdiler.

Olmadığımız kişiler gibi davranmak için söz verdiğimiz halde, ikimiz de gözlerimizi aç bir bakışla Fern'in üstüne dikmekten kendimizi alamadık. Çocuğun da ona, annesiyle babasının öbür ahablarından çok farklı şekilde baktığımızı farkettiğini hemen gördüm. Koyu renkli kaşları soru işaretleri gibi havaya kalktı.

Yaşına göre uzun boyluydu ve on değil, on iki, on üç yaşında bir kıza benziyordu. Longchamp Anne'nin ne kadar uzun boylu olduğunu anımsayınca bunu normal gördüm. Kâküllü saçları siyah oniks gibi pırlı pırlı. Aynen Longchamp Anne'nin saçları diye, düşündüm. Fern'de Jimmy'nin kara gözleri de vardı, ama onunkiler daha küçüktü.

Clayton onu yaşına göre fazla gelişmiş olarak nitelemekte haklıydı. Henüz on yaşında olmasına rağmen, vücudunun kıvrımları belirginleşmeye başlamıştı. Uzun kolları ve yuvarlak omuzları vardı. Vücudu bir kedininki gibi kıvrak ve çevikti. Gözleri aynen kedi gözü gibi keskin, sinî ve meraklı ifadeliydi.

Yne de pürüzsüz, esmer tenli güzel bir kızdı. Annesinin burnuyla ağzını, babasının ise çenesini almıştı. Jimmy'yi onun yanında görüp de akraba olduklarını anlamamak zordu.

Clayton, «Konuklarımız Bay ve Bayan Longchamp. Bu da kızımız Kelly,» diye bizi birbirimizle tanıştırdı.

«Merhaba,» dedim. Bir an Jimmy'nin bir şey söylemeyeceğini sandım.

Sonunda o da, «Merhaba,» dedi.

Fern konuşmaya ya da bize sadece bakmaya karar veremiyormuş gibi bizi bir süre inceledi. Ağzını hafif araladıysa da, hiçbir ses çıkarmadı.

di. Bakışı Jimmy'den bana kaydı, sonra tekrar Jimmy'nin üstünde duft du.'

Clayton, «Biri seni selamlayınca senin de karşılık vermen nezaki gereğidir,» diye kıza çıkıştı.

Fern, «Merhaba,» dedi.

Clayton, «Otur, Kelly,» diye emretti.

Kız isteksiz bir tavırla en yakın koltuğun üstüne çöktü. Bakışını bil den ayırmamıştı.

Clayton, «Ne zamandan beri möblelere böyle davranıyorsun? Herr de konukların karşısında,» diye Fern'i bir kez daha haşladı.

Leslie, «Kızı rahat bırak, Clayton,» diye aralarına girdi. «Ke bugün biraz keyifsiz.» Bize döndü. «Bugün okulda kötü bir gün g. miş.»

«Suç benim değil!»

Clayton bakışını Fern'in yüzüne dikerek, «Bunu tartışmanın ne yeri, ne de zamanı,» dedi. «Bay ve Bayan Longchamp uzun bir yoldan gelin ve burada sadece birkaç dakika kalacak eski dostlarımızdır.»

Clayton Osborne'un ziyaret süremizi sınırlaması Fern'in dikkatini çekmişti. Daha büyük bir ilgiyle bize döndü. «Ne kadar uzaktan geldi niz?» diye sordu.

«Virginia'dan geldik,» dedim.

Fern merak etmişti, «Otomobille mi yoksa uçakla mı geldiniz?»

Jimmy, «Uçakla geldik,» dedi gülümseyerek. Genç adamın yüzül deki sıcak anlam Fern'in ilgisini uyandırmıştı. Bakışında bir an tanımı olarak nitelendirilebilecek bir anlam yakaladım.

Leslie'ye, «Ben de Virginia'da doğmamış mıydım?» diye sordu.

Leslie gülümsedi. «Sana bin kere söyledim, Kelly. Virginia'da Ricmond kentnin hemen dışındaki bir hastanenin yoğun bakım ünitesini!» dünyaya gözlerini açtın. Babanla ben hamileliliğimin dokuzuncu ayındı evimizden fazlaca uzaklaşmıştık... »

Longchamp Anne'yie Baba'nın beni de benzer bir yalanla oyaladık larını anımsıyordum. Ama bu sözlerle nasıl bir tepki gösterdiğini görmll için Fern'e baktığımda, onun da benim tepkimi gözlermiş gibi bakışım yüzüme diktğini gördüm.

«Siz ne iş yapıyorsunuz?» diye sordu. «Babamın öbür dostları g | düzinelerce tahvil ve hisse senedi mi satın alıyorsunuz?»

«Virginia Beach'in en büyük otellerinden birinin sahibi ve işletmecisiyim. "d"ı Cutler Koyu,» diye bir açıklama yaptım.

Fern, «Ben hiç Virginia Kumsalı'na gitmedim,» diye söylendi.

Clayton, «Vah zavallı çocuk!» diye onun sözünü kesti. «Sen sadece İspanya'yla Fransa'nın ve Karayip adalarının kıyılarına gittin.»

Fern adamı duymamış gibi davranarak, «Çocuğunuz var mı?» diye sordu.

«Küçük bir kızımız var. Adı Christie.»

Fern sormayı sürdürdü. «Kaç yaşında?»

Leslie, «İnsanları böyle sorgulamak ayıp, Kelly,» diye kızın sözünü kesti ve bize döndü. «Kelly çok meraklı bir çocuk. Clayton onun ileride gazeteci olacağını düşünüyor.»

«Varsın istediğini sorsun,» dedim ve Fern'e dönerek sorusunu yanıtladım. «Christie beş yaşını geçti. Beş buçuk yaşında var.»

Fern'in soruları bitmemişti. Bilmek istedi. «Nasıl oluyor da sizin de yalnız bir tek çocuğunuz var?»

«Kelly!» Clayton bize baktıktan sonra küçük kıza doğru yürüdü. «Annen sana insanları sorgulamamanı söylemedi mi? Uygur bir konuşmayı sürdürmenin yolları vardır, ama seninki onlardan biri değil.»

Kız, «Sadece sordum,» dedi.

Ona, «Bir çocuğumuz daha olacaktı, ama düşük yaptım,» diye itiraz ettim.

Jimmy'in yüzüne bakınca kendini zor tuttuğunu farkettim. İçinden, fırlayıp Fern'i kucaklamak geldiğini çocuğa bakışından anlamıştım. Fern'ie Longchamp Anne arasındaki benzerlikleri onun da gördüğü besbelliydi.

«Okulda en çok sevdiğin ders nedir?» diye Fern'e sordu.

Küçük kız, «İngilizce,» diye yanıt verdi ve açıkladı «Bir sürü şey uydurup yazabildiğim için.»

Clayton, «Öyleyse niçin İngilizce'den sürekli kırık not alıyorsun?» diye sordu.

«Öğretmen benden hoşlanmıyor.»

Clayton dudak büktü. «Öğretmenlerinin hiçbiri senden hoşlanmıyor.»

Leslie küçük kıızı savunmaya yeltendi. «Kelly bu yıl okula uyum sağlamakta biraz güçlük çekiyor.»

«Sadece bu yıl mı?» Clayton kaşlarını kaldırmıştı. Leslie onu gözmezlikten gelerek devam etti.

«Kelly isteyince çok zeki bir kız olabiliyor. Hatta sınıfının en iyile nin arasına bile katılabiliyor. Ama öteki çocuklar onun kadar zeki olm dıkları için canı sıkılıyor, can sıkılınca da başı derde giriyor.»

Clayton lafa karıştı. «Bugünlerde de sık sık canı sıkılıyor.»

Bu kez Fern konuştu. «Marion Lewis Okulu'ndan nefret ediyor Oradaki bütün çocuklar müthiş züppe. Keşke eskisi gibi bir devlet ok-luna gidebilseydim.»

Clayton, «Devlet okulunda da pek başarılı olduğun söyleneme" dedi. Bize döndü. «Kelly'yi bu özel okula yazdırırsak değişeceğini, ö ilgiden yararlanacağını sanmıştık, ama değişmeyi kendisinin istem gerek.»

Fern aynen tahmin ettiğim gibi somurttu. Dudaklarını büzerek he mize arkasını döndü.

Leslie, «Cutler Koyu'nda yoğun tatil mevsimleriniz oluyor m diye sordu.

«Son birkaç yıl çok iyiydi. Gelecek yıl birkaç tenis kortu yaptırın ve konukların yararlanması için marınamıza fazladan birkaç tekne daffı satın almayı düşünüyoruz. Son zamanlarda otele gelen konuklar gen: leşiyor da...»

Fern ilgilenmeye başlayarak, «Kendi tekneleriniz de mi var?» di sordu.

Jimmy, «Evet,» dedi. «Deniz motorlarımız da, yelkenlilerimiz var.»

Fern, «Otelde başka neler var?» diye sordu.

«Büyük bir yüzme havuzu, oyun alanları, bahçeler, bir balo salo bir oyun odası, iskambil oyunlarının oynandığı bir oda...»

Leslie, «New York'ta daha ne kadar kalacaksınız?» diye sordu.

«Yarın dönüyoruz,» dedim.

Fern sordu. «Hangi otelde kalıyorsunuz?»

Jimmy, «Waldorf'da,» diye yanıtladı.

Küçük kız, «Muhteşem,» diye atıldı.

Clayton Osborne konuştuğumuz süre içinde oturmaya yeltenm misti, bu da ziyaretimizin çok kısa olmasını istediğini vurguluyordu, Neden sonra bileğindeki altın saate göz attı.

«Bana kalırsa Kelly'nin yukarı çıkıp yarınki ödevlerini yapmas gerek,» dedi. «Sen ne dersin, Leslie?»

Fern atıldı. «Ödevlerimi yapmak için dünya kadar vaktim var. İki gün okula gitmeyeceğim.»

«Ne? İki gün mü?» Clayton hızla karısına döndü.

Leslie sakın bir tavırla, «Bunu sonra konuşuruz, Clayton,» dedi.

Adam fena bozularak, «Yoksa yine mi okuldan uzaklaştırıldı?» diye bağırdı.

Leslie çenesiyle bizi işaret ederek, «Sonra dedim, Clayton,» diye hatırlattı.

Clayton'un soluk teni kıpkırmızı olmuştu. «Kelly,» diye gürlledi, «Bay ve Bayan Longchamp'a veda et. Senin hemen yukarıya odana çıkmanı istiyorum.»

Fern kanımca istemeye istemeye yerinden kalktı.

«Hoşçakalın,» dedi. Gözlerini ondan ayıramayan Jimmy'nin önünde durdu ve elini uzattı. «Gözlerin niçin ağlayacakmışsın gibi yaş?» diye sordu.

«Öyle mi?» Jimmy zoraki gülümsedi. «Belki de bir zamanlar şimdi senin yaşında olması gereken bir kızkardeşim olduğu ve sana baktıkça onu anımsadığım içindi.»

Etrafımızdaki haya birden elektriklenmişti. Clayton Osborne'un ağzı açık kalmıştı. Yüzü daha da kızardı. Leslie Osborne'un yüzünde müthiş bir korku biçimlenmişti. Benim de kalbim duracak gibi oldu.

Ama Fern gözlerini Jimmy'nin yüzünden ayırmıyordu. Dudakları garip bir gülümsemeyle kıvrıldı. «O kızkardeşinize ne oldu?» diye sordu.

«Öldü.»

«Nasıl öldü?»

Clayton, «Yetti artık, Kelly,» diye kızı uyardı. «İnsanlara böylesine özel sorular soramazsın. Özellikle üzüntüye yol açacak olanlarını. Bu hem nezaketsizlik, hem de,» Adam Jimmy'ye ters ters baktı. «Hem de zalimce bir şey.»

Küçük kız, «Kötü bir niyetim yoktu,» diye inledi.

Babası, «Sen yukarı çıkıp ödevlerini yap. «Ne kadar bol vaktinin olduğu umurumda değil,» diye emretti.

Küçük kız başını eğip uzaklaşmaya koyuldu. Yalnız kapı aralığında bir kez daha dönüp bize baktı. Sonra, dışarı koştu. Hızlı hızlı merdiveni çıktığını duyduk.

Küçük kız onu duyamayacak kadar uzaklaştıktan sonra Clayton

Jimmy'ye doğru yürüdü. «Sizinle anlaşmıştık,» dedi. «Bu karşılaşmaya ancak o koşulla razı olmuştum.»

Jimmy küçümser bir tavırla, «Maskeleri düşürecek tek bir kelime söylemedim,» diye karşılık verdi. Clayton karısına göz attı, ama Leslie önüne bakıyordu.

Clayton, «Artık gitmelisiniz,» dedi. «Ayrıca sizi uyarıyorum, Kelly il bir daha bağlantı kurmaya kalkışırsanız...»

Jimmy hızla ayağa kalktı. «Sakin beni tehdit etmeyin.» Yüzü öfke den şişmişti. Kara gözleri ateş saçıyordu. Ellerini yumruk yaptığını gördüm. Clayton Osborne arkaya doğru bir adım attı. Jimmy'nin öfkesinden ürktüğü için bir an konuşmadı.

Neden sonra kendini toparlayarak, «Sadece bu durumun çok; nazik olduğuna işaret etmek istedim,» dedi. «Bu ziyarete izin vermek hoşgörüsünü gösterdim, ama Kelly ile aramızdaki ilişkiyi zedeleyebilecek başka bir şey yapmanızı kesinlikle menederim. Bunun için eğer yasal önlemlere başvurmak gerekirse, inanın, bunu da yaparım.»

Jimmy bir şey demeyerek adama öfkeyle bakmakla yetindi.

Ben, «Teşekkür ederim, Bay Osborne,» diye ayağa kalktım. «Canınızı sıkacak bir şey olduysa özür dilerim. Bayan Osborne, size de teşekkür ederim.»

Genç kadın gülümseyerek ayağa kalktı. «Durumun herkes için zo olduğunun farkındayım, ama bu iş oldu bir kere. Onun için de Kelly'nin menfaati ve hepimizin yürek huzuru için buna devam etmeliyiz. Böylesi□nin daha iyi olduğunu er veya geç sizin de kabul edeceğinize eminim,» dedi.

Leslie Osborne'un yumuşak konuşması Jimmy'yi sakinleştirmişti. Genç kadını başıyla selamladı. Böylece evden çıkmaya hazırlandık. Sokak kapısının önüne vardığımızda dönüp merdiven yönüne göz attım. Fern'in yukarıdaki merdiven sahanlığında yere çömelip korkuluk demirlerinin arasından bizi gözetlediğine yemin edebilirdim. Clayton Osborne bir güle güle bile demeden arkamızdan kapıyı kapadı.

Taş basamakları indiğimiz sırada Jimmy, «Bu tip adamlardan nefret ederim. Her zaman da nefret etmişimdir,» diye homurdandı. «Bir yolu olsa.»

«Jimmy, boş yere tatlı canını üzme,» dedim. «Çünkü bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Adamın dediği gibi, yasalar onlardan yana, bizim değil.»

«Ama bu haksızlık, Dawn. Kardeşime kim olduğumuzu söyleyeme-
memiz haksızlık,» diye yakındı Jimmy. Evin kapısına bakarak, «Ailah
kahretsin!» diye homurdandı. «Belli ki zengin insanlar, ama Fern'i iyi
ellerde bıraktığımızı hiç sanmıyorum.»

Jimmy beni elimden tuttu ve bir taksi bulmak için köşebaşına
kadar koşturdu. Otele varınca Christie'yi sormak için eve telefon ettim.
Bayan Boston kızımı telefona getirdi. Jimmy de ben de onunla konu-
şuk. Christie oyuncak çiftliğini anlatıp durdu, ama bu yolculuktan da
ona bir şey getirip getirmeyeceğimizi sormayı ihmal etmedi.

Christie'yle ve Bayan Boston'la konuştuktan sonra duş yapmaya,
sonra da yemek için giyinmeye karar verdik. Günün olayları gerek duy-
gusal gerekse bedensel açıdan bizi bitkin düşürmüştü, dolayısıyla da
şık bir yemeği ve rahat etmeyi dört gözle bekliyorduk, ama sonra
zamanlamanın yanlış olacağına karar vermiştim. Jimmy'nin akli Fern'le
fazlasıyla meşguldü. Trisha'ya bile telefon etmeye havesli olmadığını
biliyordum. Öte yandan, arkadaşımın coşkulu neşesi karamsarlığımıza
karşı ideal bir panzehir olabilirdi.

Jimmy giyindiğimiz süre içinde aralıksız Fern'den söz etti. «Anne-
me çok benzemiş. Sence de öyle değil mi?» diye sordu.

«Çok doğru. Bana, annenin bende olan tek resmini, hani şu ağa-
cın altında dururken çekilenini anımsatıyor,» dedim.

Jimmy, «Aynen öyle,» diye atıldı. Sonra yine hüzünlendi.

«Hiç değilse Fern'i gördük. Sağlıklı ve rahat olduğunu biliyoruz,»
dedim.

«Sağlıklı olduğu doğru. Ama duygusal ve ruhsal sağlığından o
kadar emin değilim.» Jimmy içini çekti. «Clayton Osborne'un bizim
yanımızda onunla nasıl konuştuğunu düşünüyorum. Adamın kibirli biri
olduğu kesin, Fern'le de bir hizmetkâr ya da evine almak zorunda kaldı-
ğı bir yetimmiş gibi konuşuyordu. Aralarında hiçbir sevgi bağı hissetme-
dim. Sen ne dersin?»

«Bilmiyorum, Jimmy. Adam hakkında bir tek karşılaşmanın ışığında
karar vermek doğru değil. Bir kere Fern'in okuldaki davranışına sinirlen-
mişti. Kızın, ikide birde başının derde girdiği anlaşıyor. Belki biraz
disiplin gereksiniyordun Ama Leslie Osborne oldukça tatlı bir kadın gibi-
me geldi. Sen de o fikirde değil misin?»

Jimmy, «Evet,» diye istemeye istemeye itiraf etti. Arkasından ekle-
di. «Ama o evde Clayton'un sözü geçiyor.»

«Fern o evde güzel bir ortam içinde yaşıyor ve hayatta olağanüstü fırsatlarla karşılaşacak,» dedim.

«Bu bazan yeterli değildir, Dawn. Clara Sue de güzel bir ortamda büyümüşü ve karşısında olağanüstü fırsatlar vardı, ama bak, sonu ne oldu. Hayır, o evde eksik olan bir şey var: sıcak ve gerekli olan bir şey. Babam bazan son derece huysuz olabiliyordu ama, bize bakışında bizi biraz olsun sevdiğini gösteren bir şeyler vardı.»

«Jimmy,» dedim yavaşça. «Sen bir bardak suda fırtına koparmaya çalışıyorsun. Zaten şimdi bizim yapabileceğimiz bir şey yok.»

Jimmy «doğru» der gibi başını eğdi. Yenik bir hali vardı. Konuşma-
dan giyinmeyi sürdürdük. Ama hazır olup odadan çıkmaya hazırlandığı-
mız sırada kapının vurulduğunu işittik. Jimmy ile «bu kim olabilir» der
gibi bakiştık. New York'ta kimseye telefon etmediğimiz için, kimseyi
beklemiyorduk. Jimmy öne geçip kapıyı açtı.

Arkasında lacivert renkli bir yün hırka ve blucin pantolon olan Fern
karşımızda duruyordu. Jimmy'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Bir an
konuşmadı.

«Kelly şekerim, burada işin ne?» diye sordum.

Böbürlenir gibi, «Kaçtım,» dedi.

«Kaçtın mı? İyi ama niçin? Hem niçin bize koşup geldin?» diye sor-
dum.

Fern, «Kim olduğunuzu bildiğim için,» diye karşılık verdi.

Yine Beraberiz

Bir an soluğum kesildi ve ancak fısıltıdan farksız bir sesle konuşa-
bildim.

«İçeri gir ve otur,» dedim. Fern donakalmış olan Jimmy'ye şöyle
bir baktıktan sonra, süitimizin oturma odasına geçerek oradaki divana
oturdu. Hırkasının düğmelerini açtı, başındaki bereyi çıkararak saçlarını
omuzlarına döktü. Ben de oturmuştum, ama Jimmy hâlâ ayaktaıdı ve
bakışı Fern'in üzerinde kenetlenmişti. Bakışından Fern'de annesinin
gözleriyle saçlarını gördüğünü anlamıştım. Küçük kızın hareketleri bile
Longchamp Anne'ninkilerdi. Elimde olmayarak gözlerim yaşardı.

Fern etrafına bakınarak, «Burası çok güzel,» dedi. «Arkadaşım
Melissa Holt birkaç zaman önce babasıyla bu otelde kalmış, ben de

onları görmeye gelmiştim. Babası bizi önce yemeğe, arkasından da sirke götürdü. Melissa'nın annesiyle babası boşanmışlar, ama annesinin yeni bir kocası var.» Fern devam etti. «Melissa o adamdan nefret ediyor. Evden kaçıp gerçek babasıyla oturmak istiyor.»

Kızın pervasızlığı ve yanımızdaki rahatlığı Jimmy'yi gülümsetti. Sonunda oturup ellerini kucağında kenetledi.

«Kendin ve bizimle ilgili gerçeği nasıl öğrendin?» diye sordu.

«Bir gün Clayton'un önemli kâğıtlarına göz attım ve doğum belgemle evlât edinildiğimi kanıtlayan kâğıtları buldum.» Fern omuzlarını silkti. «O kâğıtları bulacağımı bilmiyordum.» Bana döndü. «Ben başkalarının işlerine burnumu sokmam. Ama aptal okul ödevlerini yapmaktan sıkıldığım için, keşfe çıkmıştım.»

«Annenle babanın eşyalarını karıştırdığını görüp sinirlenmelerinden korkmuyor muydun?»

«Leslie her zamanki gibi atölyesindeydi Clayton da bazı müşterileriyle bir iş yemeğindeydi.»

Jimmy, «Seni evde yalnız mı bıraktılar?» diye sordu.

«Bu sık sık oluyor. Clayton daima bir yerlere gitmek zorunda, Leslie de atölyesinden doğru eve gelmesi gerektiği halde, tablolarına dalmaktan saati unutuyor. Leslie bazan yemek yemeyi bile unutuyor? Clayton'un doğum gününü de unutuyor, benimkini de. Geçen hafta köpeği yatak odasında unuttu, Boncuk da halıyı üç yerinden ıslattı.»

«Sen annenle babanı hep küçük adlarıyla mı çağırırsın?» diye sordum.

«Onlar benim annemle babam değiller, onun için umurumda değil.» Küçük kızın kara gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyordu.

«Yani onları, o keşifte bulunduktan sonra mı küçük adlarıyla çağırmaya başladın?»

«Oh hayır, onları hep küçük adlarıyla çağırdım. Öyle istediler. Onlar...» Fern cümlesine devam etmek için gerekli kelimeyi ararken dilini dudaklarının üstünde gezdirdi. Jimmy'nin yüzü güldü. Longchamp Anne de derin derin düşündüğü zaman farkında olmadan böyle yapıyordu. Fern, «Onlar ilerici bir aile,» diye devam etti. «Bir çocuğun nasıl yetiştirileceğini anlatan bir sürü kitapları var. Onları incelemişler. Daha doğrusu Clayton yaptı bunu. Leslie kitapları okumadı bile. O, sadece Clayton'un dediklerini yapıyor.» Fern derin bir soluk aldıktan sonra konuşmayı sürdürdü. «Clayton hep Leslie'den yakınıyor, onun randevularına geç kalmasından, evle ve benimle ilgilenmemesinden şikâyetçi.» Fern

gözlerini iri iri açtı. «Zaten en sevdiği şikâyetlerden biri de bu. Bugü siz gittikten sonra bile o yüzden kavg a ettiler.»

«Ne biçim kavg a?» diye sordu Jimmy.

«Clayton, Leslie'yi okuldaki olay yüzünden suçladı ve eğitimimle yeterince ilgilenmemesini kafasına kaktı.»

«Okulda ne oldu ki?» diye sordum.

«Jason Malamud'un fen projesi laboratuvarda yanıp kül oldu.»

«Ne?» Telâşla Jimmy'ye baktım.

Fern açıkladı. «Elektrikle ilgili bir şeydi. Kısa devre yaptı. Arrt Jason benim yaktığımı ileri sürdü, öğretmen de ona inandı. Jaso' öğretmenin gözbebeği çünkü.»

«O işi sen mi yaptın?» diye sordum.

Fern gözlerimin içine baktı. «Kesinlikle hayır. Hem başkalarının yaptığı şeyler yüzünden suçlanmaktan da bıktım,» diye inledi. «O okulda nefret ediyorum. Şımarık zengin çocuklarıyla dolu.»

Jimmy, «Bu da benim Emerson Peabody Okulu'ndan şikâyetim benziyor,» deyip bana göz kırptı. Şikâyetlerinin benzerliği Jimmy'ni hoşuna gitmişti: bunun kanlarında olduğuna inanıyordu sanki.

«Jason seni niçin suçlasın?» diye Fern'e sordum.

«Donuna yaptığını herkese söylememden beri benden nefret ediyor. Hasta olduğunu ve hemşirenin odasına gideceğini söyleyerek gizli meye çalışmıştı bunu.»

Jimmy gülmeye başladı. «Geçmişin hakkındaki gerçeği ne zama dan beri biliyorsun?» diye sordu.

Fern yine omuzlarını silkti. «İki yıl olmuştur. Tam tarihini anımsamı yorum. Sanıyorum, Noel'den önceydi. Clayton o yılın Noel'inde bana bir ansiklopedi takımı satın almıştı, ama ben Macy mağazasının gördüğüm bebek evini istiyordum.»

«Aradan yıllar geçmiş. Osborne'lara her şeyi öğrendiğini bu arada söyledin mi?»

«Oh hayır. Sevgili gizli belgelerine ulaştığımı bilse Clayton öfkesinden deli olurdu. Onları kilit altında tutuyor, ama ben bir gün anahtar nereye koyduğunu gördüm.»

«Ne olursa olsun, onlar senin yasal ailen,» diye belirttim. «Sen büyüttüler, her ihtiyacını sağladılar.»

Çocuk, «Onlardan nefret ediyorum?» diye bağırdı. «Özellikle Ciayton'dan.»

Jimmy'nin yüzündeki gülümseme silindi. Başını çevirip önce bana baktı, sonra gözlerini yine kızkardeşine çevirdi.

«Clayton senin için iyi olanı istiyor,» diye izah ettim. «Çok zeki ve başarılı bir adama benziyor.»

«O çok katı ve hain biridir.» Fern sesini yükseltti. «Bütün arkadaşlarım öyle düşünüyor. Evime gelmekten nefret ediyorlar. Clayton herkese bin bir soru sorup rahatsız ediyor. Sonra da bana, arkadaşlarımın iyi olmadıklarını ya da bana göre yaşlı olduklarını söylüyor, benim onların evlerine gitmemi ya da onlarla sinemaya gitmemi yasaklıyor.»

«Adamcağızın senin çıkarlarını düşündüğüne eminim, tatlım,» dedim. «Senin yaşında bir kız kendinden büyük çocuklarla arkadaşlık ederse çok kez başını derde sokar. Clayton'un, senin için kaygılandığına ve senin için en doğru olanı yapmaya çalıştığına eminim.»

Fern önce Jimmy'ye, sonra da bana baktıktan sonra yüzünü elleyle örttü. «Bana kötü şeyler yapıyor!» diye geveledi.

«Ne?» Jimmy oturduğu koltuktan havaya sıçradı. «Kötü şeylerle ne demek istiyorsun? Ne gibi kötü şeyler?» diye bağırdı.

Fern başını sallayarak ağlamaya başladı. Hemen yanına gittim. «Ağlama canım,» diye onu avutmaya çalıştım. «Ne demek istediğini bize anlat. Bize açıklama yapmazsan sana yardım edemeyiz.» Böyle diyerek kolumu onun omuzlarına doladım.

Fern yüzünü omuzuma dayadı. «Söyleyemem,» diye geveledi. «Çok... çirkin... şeyler... yapıyor.»

«Dawn!» Jimmy ayağa kalkmıştı.

Kaşgöz yaparak Jimmy'yi sakın olmaya davet ettim. Bundan sonra küçük kızı sorgulamayı sürdürdüm.

«Jimmy'nin ağabeyin olduğunu artık biliyorsun, yavrum,» dedim. «Ben şimdi onun karışım, ama beraber büyüdük ve ben, doğduğun günden ailemiz parçalanıncaya kadar sana baktım.»

Fern doğruldu. «Sahi mi?»

«Öyle ya. Sana şarkı söylemem çok hoşuna giderdi. Derken Longchamp Anne hastalandı ve benim bütün işleri üstlenmem gerekti. Sana hepsini anlatacağım: Jimmy ile benim uzun yıllar nasıl iki kardeş olduğumuzu sandığımızı, kardeş olmadığımızı nasıl öğrendiğimizi ve birbirimize âşık olduğumuzu. Sana gerçek annen ve baban hakkındaki her şeyi anlatacağız.»

Fern, «Onlara ne oldu?» diye hemen sordu.

«Annem öldü,» dedi Jimmy. «Babam iyi. Ama tekrar evlendi ve

yeni bir oğlu var. Demek ki yeni bir erkek kardeşin var. Adı Gavin.»

Küçük kız, «Niçin gerçek babamla oturmadım? Niçin beni başkala rına verdi?» diye ağlamaya başladı. Mendilimi çıkararak yanakları süzülen yaşları sildim.

«O seni kimseye vermedi. Mahkeme seni elimizden aldı. Sana şeyi anlatacağız, tatlım, ama sen önce bize güvenip, Clayton'un sana kötü şeyler yaptığını söylemekle ne demek istediğini anlatmalısın. Nasıl kötü şeyler bunlar? Ve ne kadar zamandır süregeliyor?»

Fern yutkundü gözlerini kapadı ve arkasına yaslandı. Jimmy de otu«rup dinlemeye hazırlandı.

Gözleri kapalı olarak, «Ben kendimi bildim bileli sürüyor,» diye başladı. Kalan gözyaşlarını sildikten sonra devam etti. «Leslie hep tablolarıyla meşgul olduğundan benimle çoğu zaman Clayton ilgilenirdi. Çoğu kez beni giydiren ve banyo yaptıran da oydu.» Fern gözlerini yine kapadı, sonra yine açarak bakışını Jimmy'nin yüzüne dikti. «Bu hâlâ da böyle,» dedi.

Jimmy'nin yüzü mosmor kesildi. «Ne?» diye bağırdı. «Seni hâlâ mu giydiren yıkıyor?»

Fısıltıdan farksız bir sesle, «Kendi kendine yıkanacak kadar buydün sen,» dedim.

«Biliyorum, kendi kendime yıkanabilirim, ama o, ben yıkanırken i_ri giriyor ve iyi temizlenemediğimi söylüyor. En önemli yerleri ihmal ettiğimi söylüyor. Bir keresinde kapıyı kilitlemeyi denedim, ama o, kız kapıyı yumruklamaya başladı. Sonunda küvetten çıkıp kapıyı açma zorunda kaldım.»

Bakışımı Jimmy'ye çevirdim. O, koltuğunun kenarına o kadar eğirt i ilişmişti ki her an kalkıp kapıdan dışarı fırlayacakmış gibi bir hali vard. Boynu gerilmiş, gözleri yuvalarından dışarı uğramıştı.

«O adamı görür görmez anlamıştım,» diye homurdandı.

«Jimmy, hemen karar verme,» diye onu uyardım.

Kocam, «Hemen karar vermeyeyim ha?» diye homurdandı. Elleri Fern'e doğru uzattı.«Kızın dediklerini duymadın mı?»

Fern'e döndüm. «Neler söylediğinin, neler ima ettiğinin farkınd mısın, güzelim?» diye sordum.

Evet gibilerden başını eğdi. «Baban... Clayton... sen banyo yaptığın zaman içeri giriyor ve sana dokunuyor. Öyle mi?» diye devam ettim.«Evet gibilerden başını eğdi.

«Beni ayağa kaldırıp ona arkasını döndürüyor. Daha fazla dayana□

madiğim için gözlerimi kapıyorum. O, süngeri alıp sırtımdan aşağı kaydırıyor, ama çok geçmeden elleri...»

Kız elleriyle yüzünü örtüp yine hıçkırmaya başladı. Ona sarılarak kendime çektim ve bir yandan saçlarını okşayarak kollarımın arasında sallamaya başladım. «Artık bitti, artık bitti,» diye onu avutmaya çalışıyordum.

Jimmy, «Bittiğine emin olabilirsin,» diye homurdandı. Ayağa kalkıp omuzlarını arkaya attı ve göğsünü şişirdi. «Hemen gidip o adamı göreceğim,» diye konuştu.

«Bekle, Jimmy,» dedim. «Bu işi usulüyle yapalım. İzin ver de önce Bay Updike'a telefon edip ondan fikir alayım, ne yapabileceğimizi ondan öğreneyim.» Yalvaran bir ses tonuyla ekledim. «Adama saldırsan her şeyi berbat edebilirsin.»

Jimmy biraz sakinleştiyse de, hâlâ dimdik duruyor ve ellerini yumruk halinde tutuyordu. «Öyleyse git, ona telefon et,» diye emretti.

Fern'e, «Şekerim niçin banyoya geçip yüzünü yıkamıyorsun,» dedim.

«Peki,» dedi ve ekledi. «Ama korkuyorum. Clayton yaptıklarını size anlattığım için bana çok kızacak. Kimseye bir şey söylemeyeceğime bana yemin ettirmişti. Beni onlara geri vermeyeceksiniz, değil mi? Ne olur, beni geri yollamayın,» Yalvarmaya başladı. «Ne olur, beni geri yollamayın.» Ağzı ağlayacakmış gibi büzülüvermişti. Gerçekten de dehşet içinde görünüyordu.

Jimmy, «Bir daha o eve dönmeyeceksin. Ne şimdi, ne de başka zaman,» diye ona söz verdi.

Fern gözyaşları arasından gülümsedi. Onu banyoya yolladıktan sonra, telefonu elime aldım. Bay Updike'la konuştuğum süre içinde Jimmy tepemde durdu.

Ben nerede olduğumuzu ve neler öğrendiğimizi anlattıktan sonra Bay Updike bize tanıdığı New York'lu bir avukatı önerdi. Bu Bay Simington bize çocuk bürolarıyla bağlantı kurup kovuşturma yapılmasını istememiz gerektiğini söyledi. Ancak, bu işlerin bir günde olamayacağını belirtmekten de geri kalmadı.

«Bana anlattıklarınıza bakılırsa, Bay Osborne ikiniz hakkında avukatına danışmış,» dedi. «Onunla karısının korunmasını bekleyecekleri bazı hakları var. Yasal girişimler, mahkeme oturumları olacaktır.»

«Bu işler olup biterken kocamın kızkardeşi ne olacak?» diye sordum.

«Çocuk büroları, sorun çözümleninceye kadar onu yurtlarının bir de barındıracaktır. Benzer davalarla ilgili gözlemlerim, bana, bunun herkes ve özellikle çocuk için çok çirkin bir deneyim olacağını göstermiştir. Büyük bir olasılıkla halka açık bir mahkemede tanıklık etmesi istenmektedir. O zaman iş bütün ayrıntılarıyla açığa vurulacaktır. Onun içiş küçük kıza bütün bunları anlatın ve en önemlisi, gerçeği söylediği kesinlikle emin olun.

«Çocuklar bir ceza nedeniyle mutsuz oldukları ya da yapmak istedikleri bir şeyin engellenmesine kızdıkları zaman en akla gelmedik şeyleri söylerler, daha doğrusu, düşünmeden konuşurlar.»

«Ama Fern çok ciddi,» dedim. «Görseniz, zavallı allak bullak halden Ama yine de onun mahkemelerde sürünmesini istemem. Yeterince çektiği anlaşılıyor. Hem de yıllardan beri.»

Avukat, «Himm.» dedi. «Olaylar çocuğun anlattığı şekilde gelişti; se, bu gibi işler bazan çabuk çözümlenebilir. Çocuğu rahatsız edf veli, olayın halka açık bir mahkemede açıklanmasını istemeyebilir, Bana sorarsanız, siz önce o yolu araştırın.»

Bay Simington, Jimmy ile benim başvuracağımız hükümet makamlarının numaralarını ararken ben telefonun başında bekledim. Avukat sonunda, «Başka bir şey gereksinirseniz yarın beni yazıhanemde arayın,» dedi. Telefonu kapadıktan sonra Jimmy'ye her şeyi Bay Simington'un açıkladığı biçimde tekrarladım.

Fern yüzünü yıkayıp bir bardak su içtikten sonra divana yerleşip benim moda dergilerimden bazılarını karıştırmaya başladı. Jimmy ile ben ise durumu gözden geçiriyorduk. Fern'in başından o kadar çok şey geçen küçük bir kıza göre şaşılacak kadar huzurlu olduğunu düşündüm ve bunu Jimmy'ye de fısıldadım.

Jimmy de fısıltı halindeki bir sesle, «Çocukların nasıl olduğunu bilirsin,» diye karşılık verdi. «Düşün bir kere, onun yaşındayken bizim de başımızdan neler geçmişti, öyleyken ayakta kalmayı başardık. Çocuklar lastikten yapılmış gibidir. Onları ne tarafa çekersen çek, ne kadar burarsan bur kırılmazlar.»

«Dışarıdan öyle görünebilir, Jimmy. Ama içlerinden paramparça oluyorlar,» dedim.

|\ «Biliyorum. Onun için de bu işin bu gece bir sonuca bağlanmasını istiyorum, yarın değil, hele New York mahkemelerinde aylar sürebilecek bir adalet savaşından sonra hiç değil.»

«Ne yapacağız?» diye sordum.

Jimmy bir an düşündü. Sonra, Fern'e döndü. Jimmy gidip divanda yanına oturunca, küçük kız incelediği dergilerden başını kaldırdı.

Jimmy, «Ne dersin, bizimle son bir kez o eve gidip Clayton'la yüzleşebilir misin?» diye sordu.

i «Ne demek istiyorsun?» Fern'in bakışı Jimmy ile benim aramda gidip geldi. «Niçin?»

Jimmy, «Bize söylediklerini onun da yüzüne karşı söylemen için,» dedi.

Fern alt dudağını ısırdı ve bakışını yine kucağındaki dergilere çevirdi.

«O işi er veya geç yapmak zorundasın, tatlım,» dedim.

[Küçük kız, «Niçin sadece New York'tan ayrılıp otelde oturmaya gitmiyoruz?» diye bağırdı.

«Sana söyledim,» dedim yavaşça. «Onlar senin yasal ailen.»

«Ama Jimmy benim gerçek ağabeyim. Sen de onun karışısın!»

«Bu, seni beraberimizde alıp götürmeye yasal bir hakkımız olduğunulamına gelmez, Kelly,» dedim.

«Bana artık Kelly denilmesini istemiyorum. Beni gerçek adımla, Fern adıyla çağırırsın istiyorum. Benim adım Fern! Fern!» Küçük kızın ateş gibi yanan gözlerinde öfke ve kararlılık okunuyordu.

Jimmy hoşnut bir tavırla bana döndü.

Fern devam etti. «Sizlerle eve gitmek istiyorum. Ailemle, gerçek ailemle olmak istiyorum, onlarla değil. Onlardan nefret ediyorum.» Fern bu sözlerini vurgular gibi dizlerini dövüyordu. «Bana yaptıklarından dolayı o adamdan nefret ediyorum.»

Jimmy, «İşte bunun için oraya gidip Clayton'a bildiklerimizi söylemek ve seni alıp götürmenize izin vermesini, aksi halde hapse gidebileceğini onun kafasına sokmak zorundayız,» dedi. Fern'in elini avucuna alarak, «Senin korkman için hiçbir neden yok,» diye vurguladı. «Senin yanında olacağım, o adam da seni tehdide kalkışacak olursa...»

«Beni evinde kalmaya zorlayamaz, değil mi?»

«Bize anlattıklarından sonra hayır,» dedi Jimmy. «Bundan hiç kuşkun olmasın.»

Fern, Jimmy'nin söylediklerine katılıp katılmadığını anlamak bakışını benim üzerine çevirdi. «Pekâlâ,» dedi. «Hemen sonra sizi; gidebilersen bir sorun yok.»

Jimmy, «Güzel,» diye ellerini çırptı.

«Jimmy...»

«Ne var?»

«Fern'in hemen bizimle geleceğini garantileyemeyiz,» dedim.

Jimmy, «Tabii ki garantileyebiliriz,» diye beni bozdu. Elini kızka sinin saçlarının üstünde gezdirerek, «Sen hiç merak etme, Fern,» dedi, i «Şu andan itibaren güvenliktesin. Ben yaşadığım sürece kimse sana blrj sapık gibi davranmayacak.»

Fern'in yüzü güldü. Kolunu Jimmy'nin boynuna dolayarak, «Ar| Jimmy, öyle mutluyum ki. Sonunda beni bulduğunuz için Öyle mutlu| yum ki,» dedi.

Jimmy'nin gözlerinin içi gülüyordu. Kardeşinin omuzunun yukar sından bana bakarken gözleri öylesine bir mutluluk ve gurur yansıtıyo du ki, ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım. Ama kalbim derinlerinde bu öykünün bu kadarla kalmayacağını ve doğru ola, yapıp yapmadığımızı ancak zamanın göstereceğini hissediyordum.

Jimmy ayağa kalkarak ve Fern'i de kendisiyle kaldırarak, «Ha' gidelim,» dedi. «Bir an önce bu işi bitirelim.»

Kapıcı bize bir taksi çağırdığı sırada Fern'e, «Otele nasıl gelebi din?» diye sordum.

Fern, «Gizlice eVden çıktım, köşebaşına kadar yürüdüm ve bir ta si durana kadar elimi salladım,» diye anlattı. Gururla ekledi. «Aynı şeyi defalarca yaptım. Kendi,param var. Giderken hepsini yanıma aldım.» Bana göstermek için küçük cüzdanını açtı. içine buruşuk halde bi yiğın banknot sıkıştırılmıştı.

«Bu, çok paraya benziyor, Fern,» dedim. «Cüzdanındaki para n kadar.»

«Beş yüz dolardan fazla.»

«Beş yüz dolar çok para. Bu kadar parayı nereden buldun?» Baya ğı merak etmiştim.

Fern, «Harçlığımdan arttırarak biriktirdim,» dedi hemen. «Bir gü çok para gereksineceğimi biliyordum»

«Clayton sana çok dolgun bir harçlık veriyor olmalı,» diye belirttim.

«Oh hayır. Bu parayı çok uzun bir zaman süresince biriktirdim. Clayton bazan beni cezalandırıyor ve haftalarca hiç harçlık vermiyordu. Harçlığa layık olmadığımı söylüyordu.»

Taksi gelince Jimmy şoföre Osborne'ların adresini verdi. Fern Jimmy ile aramda oturuyordu. Taksi Clayton'la Leslie'nin evine yaklaşıırken Fern'in korkusunun artacağını düşünmüştüm, ama o, Cutler Koyu, Christie ve yakında yeni ailesi olacaklar hakkında arka arkaya sprular soruyordu. Bu kadar küçük bir kızın böylesine cesur olabilmesine hayran olmuştum.

Taksiden indiğimizde Jimmy'nin kolunu tuttum. «Öfkelenip aptalca bir şey yapmayacağına bana söz vermelisin, Jimmy. Öylesi her şeyi büsbütün berbat eder,» diye onu uyardım.

Jimmy, «Merak etme,» dedi. «Ben o adam gibilerini yola getirebilirim.» Gözünü kapıya dikerek, «Hazır mısın, Fern?» diye kardeşinin elinden tuttu. Küçük kız ona bakarak başını eğdi. Jimmy, «Unutma,» dedi. «Gerçeği söyleyecek ve korkmayacaksın.»

Üçümüz birarada merdiveni çıktık. Jimmy zile basınca önceki gelişimizde gördüğümüz Boncuk adlı köpek havlamaya başladı. Kapıyı açınca Clayton Osborne'un yüzünde biçimlenen şaşkınlık, Fern'in ikimizin arasında durduğunu gördüğünde hiddete dönüştü.

«Bunun anlamı nedir?» diye bağırdı. «Neredeydin, Kelly Ann? Ne cesaretle izin almadan evden çıkarsın?» Kızı omuzundan yakalamak için elini uzattı, ama Jimmy onun bileğini havada yakaladı.

«Yavaş olun,» dedi. «Bazı şeyleri tartışmak zorundayız, Fern de o sırada yanımızda olmak zorunda.» Fern adını üstüne basa basa söylemişti.

Clayton bileğini Jimmy'nin elinden kurtardı. «Demek anlaşmayı bozdunuz,» dedi. Bir yandan da bileğini ovuşturuyordu. «Bunu tahmin etmeliydim. İyi öyleyse, ikiniz de hemen buradan çıkıp gidin. Yoksa polis çağırırım.»

Jimmy, «Aslında bizim de istediğimiz bu,» dedi. «Polisi siz çağırmazsanız, biz yapacağız bu işi.»

«Ne?» Adam fena halde suratını asmıştı.

Birden, arkasında Leslie göründü. «Clayton, bir aksilik mi oldu?» Birden çocuğu gördü. «Kelly? Neredeydin?»

Clayton, «Sinsice evden çıkarak onlara gitmiş. Onlar da belli ki kim olduklarını çocuğa söylemişler,» diye açıkladı.

«Oh hayır.» Leslie yüzünü buruşturdu. «Kelly, yavrum, üzülmemeli sin. Evlat edinilmiş pek çok çocuk vardır, ama bu, aileleri tarafından daha az sevildikleri anlamına gelmez.»

Jimmy, «Fern tabii ki üzülüyor,» dedi. «Hem bu, evlat edinildiği öğrendiği için değil.» Dönüp Clayton'a sert sert baktı. «Bence Fern üzen şeyi tartışmalıyız.»

Jimmy'nin yüksek sesle söylediği bu sözler üzerine Clayton arkı ya doğru bir adım atmıştı. «Bana bakın,» dedi. «Buraya gelip bizi tehdit edebileceğinizi düşünüyorsanız, çok yanılırsınız.» • I

Leslie, «İçeri girmelerine izin ver, Clayton,» dedi. «Kapı aralığında tartışmak saçma. Hem Kelly'nin artık yatması gerek.» Kadın bana döndü. «Ona yiyecek bir şeyler verdiniz mi?»

«Şu sırada bizim aklımızda yemekten çok başka şeyler var, Bayan Osborne,» dedim.

«Anlıyorum. Clayton, herkes içeri girsin. Lütfen. Sorunlarımız uygar bir biçimde çözümlemememiz için bir neden yok.»

Oturma odasına girdiğimizde Leslie, «Oturmak istemez misiniz?» diye sordu.

«Ayakta dursak daha iyi olacak,» dedim. Clayton bize meydan okumuş olmak için yanımızdan geçti ve oturdu. Bize ters ters bakıyor ve özellikle Fern'e öfkeli bakışlar yöneltiyordu. Küçük kız cankurtaran simi diymiş gibi Jimmy'nin eline asılmıştı.

Clayton avuçlarını bacaklarının üstüne yapıştırarak, «Evet,» dedi «Derdiniz nedir?»

Jimmy, «Konu kızkardeşimi kötü emellerinize alet etmeniz,» dedi.

«Ne kötü emeli?» Clayton'un dudakları zoraki bir gülümsemeyi kıvrıldı. Sırtımda soğuk ürpertiler dolaştıran türden soğuk bir gülümsemeydi, bu. «Evet, piyano dersleri için yüzlerce dolar harcayıp da hi piyanoya çalışmadığını öğrenmek onu kötü emellere alet etmeks tamamlam, onu kötü emellerinize alet ettik. Özel öğretmenler için yüzlerce dolar harcayıp da kızın ödevlerini yapmadığını keşfetmek kötü emeller alet etmekse oda kabul.» Adam konuştuğu kızışıyordu. Gözlerine bir delinin bakışı gelmişti. «Kötü'emellere alet etmek ha?» diye gürledi «Evet, bilmem kaç defa pahalı yaz kamplarına gönderildi ve oradan terbiyeli bir dille sepetlendi. Bu da kötü emellere alet etmek tabii. Özellikle

odasına çıkıp da bazılarını bir kez olsun giymediği gardroplar dolusu giysileri görürseniz, kötü emellere alet edinildiğini anlarsınız. Evet, dağ gibi plaklarına, kutular dolusu bebeklerine, stereosuna, radyosuna gidiş bakın ve kötü emellere nasıl alet edildiğini görün!»

Odaya kısa bir süre sessizlik egemen oldu. Clayton'un parlayışı karşısında Leslie bile şaşırmış görünüyordu. Adamın yüzü pancar gibiydi. Derin bir soluk alarak bakışını aksi yöne çevirdi.

Jimmy sakın bir şekilde, «Biz böyle şeylerden söz etmiyoruz,» dedi. «Onun tüm gereksinimlerini sağladığınızı biliyoruz.»

Clayton, «Öyleyse neden söz ediyorsunuz siz?» diye bağırdı.

Jimmy korkusuzca, «Cinsel tacizden söz ediyoruz,» diye korkusuzca bildirdi. Odanın içine yıldırım düşse bu kadar olurdu. Clayton Osborn'un ağızı açılıp kapandı, ama içinden hiçbir ses çıkmadı. Leslie ise soluğu kesilmiş gibi elini boğazına götürdü.

Clayton sonunda, «Ne? Ne dediniz?» diyebilirdi.

«Beni duyunuz. Fern de burada, bize söylediklerini sizin suratınıza karşı tekrarlayacak.»

Clayton, Fern'e baktı. Kızın göstereceği tepkiyi merak ediyordum. Ama o, hiç istifini bozmadan önüne bakıyordu.

Clayton sonunda, «O insanlara ne söyledin, Kelly?» diye sordu sonunda.

" Kız hiç duraksamadan, «Banyo küvetinde bana yaptıklarını söyledim;» dedi.

«Banyo küveti mi?»

Leslie, «Aman Tanrım!» diye soludu. «Neler söylüyorsun sen, Kelly? Hangi banyo küveti? Ne zaman?»

, Yanıt veren Jimmy oldu. «Kardeşim, kocanızın yıllar boyu onu banyo yaparken cinsel arzularına alet ettiğini söylüyor.»

•«Bu doğru değil. Doğru olamaz.» Leslie, Fern'e döndü. «Niçin bu kadar korkunç bir şey söyledin, Kelly?» Kıza doğru yürüdü, ama Fern kımıldamadı bile.

«O şeyi doğru olduğu için söyledim,» diye yanıt verdi. Clayton'a dönüp gözlerini kıstı. Adam kaşlarını çatmıştı. Sonra başını salladı.

«Buna inanmıyorum,» dedi. «İkiniz mi kıza bunları öğrettiniz?» Öfkelili bakışı Jimmy ile benim üzerimizde durmuştu.

Bu kez ben, «Tabii ki hayır,» diye atıldım. «Fern bize kendisi geldi ve ancak hayli dil döktükten sonra sıkıntısının ne olduğunu»bna söylete

bildim. Adeta sinir krizi geçiriyordu. Dehşet içindeydi.» Dikkatimi Leslie'ye çevirdim. «Belli ki siz, Fern'in geçmişiyile ilgili gerçeği yıllar önce sinden öğrendiğini bilmiyordunuz.»

Leslie hayır gibilerden başını sallayarak Fern'e baktı. «Nasıl yani?»

«Fern bir gün doğum belgesiyle evlat edinildiğini kanıtlayan kâğıtları bulmuş,» dedim. Benim bu açıklamam, Fern'i manevi babasını cinsel tacizle suçlamasından daha çok korkutmuş görünüyordu. Deva ettim. «Kocanızın, özel evrakını karıştırdığı için onu cezalandırmasında korktuğu için de hiçbir şey söylememiş.»

«Doğru mu bu, Kelly?» diye sordu Leslie.

Fern meydan okuyan bir tavır takındı. «Adım Kelly değil, Fern.» Leslie Osborne'un gözlerinde ilk kez yaşların biriktiğini gördüm. Elini ağzına bastırarak başını salladı.

Clayton Osborne yavaşça yerinden kalkıp Fern'in ve bizim üzerimize doğru birkaç adım attı. Havaya kalkmış omuzlarıyla avının üstüne atılmaya hazırlanan yırtıcı bir kuşu anımsatıyordu.

«Demek adının gerçekte Fern olduğunu ve bizimle aranda kağıdı olmadığını keşfettin, öyle mi?» dedi. «Ee, bu hoşuna gitti mi? Demek Fern Longchamp olmak Kelly Ann Osborne olmaktan daha çok hoşuna gidecek. Çocuk kaçıran bir ana, babanın çocuğu olmak hoşuna gidiyor, öyle mi?»

Fern bize şaşkınlıkla baktı.

«Bu doğru değil,» dedim yavaşça.

Clayton, «Evet, doğru,» dedi. «Onlar burada boy gösterdikten sonra da sen sinsice evden kaçtın ve sempatilerini kazanmak için o gülün hikâyeyi uydurdun. Bizi terkedip onlarla oturmak mı istiyorsun? İsteği bu mu?»

Fern, «Evet,» diye atıldı. «Onlarla gitmek istiyorum.»

Clayton öfke içinde başını salladı. «Güzel. Git öyleyse. Onlarla yaşa da dünyanın kaç bucak olduğunu gör.»

Leslie, «Haaayırır!» diye bağırdı.

«Evet,» dedi Clayton. «Bırakalım, gitsin.» Fern'e dönüp ona öfkeyi baktı. «Belki o zaman neler kaybettiğini anlarsın, ama seni geri almaya bilirim. Benim hakkımda o korkunç yalanı uydurmandan sonra niçin alıyorsun ki? Evet, haklısın. Sen artık bizim kızımız değilsin.»

Leslie, «Clayton!» diye bağırdı. «Neler söylüyorsun sen?»

«Söylediğim şu: bu kızı artık evimde istemiyorum. Tâ ki o yalanla

rından dolayı gelip benden af dileyene kadar.» Jimmy'ye döndü. «Alın, götürün onu. Eşyasından gereksindiği ne varsa onları da alın. Ama ne kadar yanıldığınızı ve Kelly'nin ne kadar kötü bir kız olduğunu anlayınca gelip benden yardım dilenmeyin. Evet,» dedi. «O sizin kızkardeşiniz. Onunla acı çekin.» Leslie'ye döndü. «Ben yazıhaneme gidiyorum. Bir saatin içinde hepsinin evimden gitmiş olmalarından sen sorumlusun.» Bu sözlerden sonra öfkeyle çıkıp gitti

Leslie onun arkasından, «Clayton!» diye seslendi. Adamın ayak seslerinin yankısı uzaklaşıyordu. Kadın Fern'e döndü. «Kelly, hemen şimdi babandan af dile.»

Fern kadının gözlerinin içine baktı. «Af dilemeyeceğim.»

Leslie gözyaşlarının arasından gülümseyerek, «Ama onun sana o dediğin şeyleri asla yapmadığını ve yapmayacağını biliyorsun,» dedi. «Bunu biliyorsun.»

«Yaptı! Yaptı! Kızıysa da umurumda değil Bana o dediklerimin hepsini yaptı! Nerelerime dokunduğunu sana yöstormemi ister misin?» Fern, ona anne olmaya çalışmış olan kadının karşısına dikilmiş, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Leslie kulaklarını tıkadı.

Ben, Fern'e, «Sen yukarı çıkıp birkaç parça şeyini paketle, tatlım,» dedim. «Fazla bir şey alman gerekmiyor. İhtiyaçlarını sonra sana satın alırız.»

Kız, «Peki,» diyerek merdivene doğru koştu. Leslie Osborne divanın üstüne çöküp ağlamaya başlamıştı.

Yanına yaklaşarak, «Üzgünüm, Bayan Osborne,» dedim. «Ama Fern'e çirkin hareketlerde bulunulmuş,»

«Bu tamamen yalan. Clayton o tür adamlardan değildir. Kıza belki yerine göre sert davranıyor, ama onun yüzünden kaygılanıyordu. Ona zarar verebilecek hiçbir şey yapmaz o.»

«Belki siz bilmiyordunuz,» dedi Jimmy.

«Öyle bir şey olsa anlardım.»

Jimmy hayır gibilerden başını salladı. «Resim atölyenize kapanır, bu arada yemek yapmayı ya da Fern'in doğum gününü bile kutlamayı unutursanız, bilemezsiniz.»

«Ne? Ben hiçbir zaman... Yani böyle bir şey de mi söyledi?» Leslie kapı tarafına bakarak başını salladı.

Jimmy, «Kızkardeşimin yeri bizim yanımız,» dedi. «Gerçek ailesini yanına dönmesinin zamanı geldi.»

Leslie hızla başını döndürerek ona baktı. Gözlerindeki yaşlar sa donmuştu. «Onun gerçek ailesi biziz,» dedi. «Ona burada rahat f yuva verdik. İsteyebileceği ve gereksinebileceği her şeyi verdik ona.»

Jimmy, «Gerçek sevginin dışında her şeyi,» diye karşılık verdi. Ad maşız davranıyordu. Ben bile Leslie Osborne'a acıdım. Kadıncağız ör da donmuş kalmıştı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Aradan bir dakika geçmişti ki Fern'in koşa koşa merdivenleri indiği-ni duyduk. Elinde küçük bir bavul vardı. «Ben hazırım,» dedi. Büyük İH olasılıkla onu önceden hazırlamıştı. Bu kadar çabuk dönmesine ançfl bu anlam verilebilirdi.

Jimmy gülümsedi. «Öyleyse gidelim.»

Kapıya yöneldiler.

«Fern,» dedim.

«Ne var?»

«Hiç değilse Leslie'yle vedalaşmak istemiyor musun?»

Çocuk, ona annelik yapmış olan kadına dönüp baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. «Tabii,» dedi. «Hoşçakal, Leslie.» Bun- dan sonra döndü ve açık kapıya doğru koştu. I

Leslie Osborne hâlâ gördüklerine ve duyduklarına inanamıyormı- gibi oturuyordu.

«Üzgünüm, Bayan Osborne,» dedim. «Gerçekten üzgünüm, ama böylesi belki herkes için daha iyi olacaktır.»

Kadın sessizce ağlıyordu. Yanıt vermedi.

Jimmy kapının aralığından, «Dawn,» diye seslendi.

Kadına son bir kez baktıktan sonra kocamın yanına yürüdüm. Fern kapının önündeki basamakları inmişti bile.

«Jimmy, umarım doğru olanı yaptık,» dedim.

«Tabii ki. Bu yaptığımız nasıl doğru olmaz? Fern'i asıl ailesine geri götürüyoruz. Annem hayatta olsa bunu isterdi. Sence de öyle değil

«Dilerim, öyledir,» dedim.

Jimmy, «Dinle,» diye devam etti. «Clayton Osborne suçlu olmasa, I

Fern'i alıp götürmemize hiç karşı koymadan boyun eğermiydi? Ne da olsa bunca yıldır Fern şöyle ya da böyle onunla Leslie'nin kızıydı. «Golf terçtiği öfke suçunu örtmek için başvurduğu bir yöntem sadece.»

Köşebaşına yürüyüp bir başka taksi çevirdik. Fern o evden uzaklaşmaya o kadar hevesliydi ki, elinde küçük bavulıyla köşebaşına kadar adeta koşmuştu. Hepimizi sarsan sahneler artık sona erdiğine göre, karnımızın ne kadar acıktığının farkına varıyorduk. Otele dönünce Fern'in eşyalarını dairemize çıkardık ve restorana yemeğe indik. Küçük kız sofrada aralıksız konuştu, o sustukça da Jimmy ona sorular yöneltti. Her ikisi de arada geçen yılları birkaç dakikanın içine sığdırmak istiyorlardı sanki. Bütün gece gözlerimi Fern'in üstünden ayırmayıp onunla ilgili gerçeği kavramaya çalıştım. Anımsıyabildiği biricik evi ve annesiyle babası zannettiği insanları arkasında bırakırken biraz gözyaşı dökmemesini beklerdim. Ama orada gerçekten mutsuz olmuş ve Clayton Osborne'un çirkin okşayışlarından acı çekmiş olmalıydı ki, Osborne'la rın adını ağzına almadı gibi bir şey.

Her şeye rağmen endişeliydim. Gözlerim ikide birde kapı yönüne kayıyor, birinin her içeriye girişinde Clayton'u ya da bir polisi görmeyi bekliyordum. Ama kimse gelmedi. Dairemize çekildiğimizde bir mesajı bizi bekler bulacağını sanıyordum, ama o da yoktu.

Oturma odamızdaki divan çekyat tipiymi. Otelin hizmetçisine Fern için bir yatak hazırlattık. Fern'in yabancı bir yerde hemen hemen tanımadığı kimselerin yanında uyuyacağı için endişe ve korku duyacağına emindim, ama ne ağladı ne de herhangi bir çekingenlik sergiledi. Onu sinirlendiren tek şey diş fırçasını yanına almayı unutmuş olması oldu. Bunun üzerine otelin dükkânından ona bir tane getirttim.

Jimmy öbür odada yatmaya hazırlanırken, ben de Fern'e geceliğini giymesi için yardım ettim. Küçük bavuluna koyduklarını bana gösterdi.

Yanına yarım düzine külot, jimnastik dersinde taktığı bir sutyeni, soketler, sevgili tenis papuçlarını, birkaç bluz ve eteklik almıştı. Giysilerinin altında birkaç roman dergisi, bir saç fırçası ve bir ruj vardı. Clayton yasakladığı için evin içinde hiç dudaklarını boyamadığını, bu işi ancak okula giderken yaptığını itiraf etti.

Onun yaşındaki halimi ve yıpranmış küçük bavulumu anımsayınca, sevgili bebeğimi bavuluma koymamın benim için ne kadar önemli olduğunu hatırıma geldi. Bu, bir paçavra bebektir ve yüzünün yanak bölümü öylesine incelmışti ki, altındaki dolgu maddesi ortaya çıkmıştı. Fern'in bebekleri de yoktu, hatıra eşyası da. Bavulu o zamanlar sahip olmayı düşünemeyeceğim kadar pahalıydı, içinde de son derece pahalı giysi

ler vardı, ama ona tatlı bir anıyı, bir sevgi gösterisini anımsatacak hiçbir şey yoktu içinde. Ona gerçekten acımiştim.

Ben saçlarımı fırçalarken banyoda yanıma geldi.

«Bundan böyle saçlarımı uzatacağım,» dedi. «Sırtımın orta yer kadar inmeli saçlarım. Clayton uzun saçlardan nefret ediyor.»

«Uzun saçlar çok iyi bakım ister,» diye belirttim.

«Gerekeni yaparım. Zaten otelde bir güzellik salonunuz var, d\$T mi? Jimmy öyle dedi.»

«Evet var.»

Fern, «Güzel. Evde bir de hizmetçi var, değil mi?» diye sordu.

«Yine de kendi eşyamızla kendimiz ilgileniriz,» dedim ve kızı uy dım. «Hizmetçi bize yardımcı oluyor, ama kimsenin kölesi değildir.» I
«Pasaklı olmayacağım, ama ben de otelde çalışmak istiyorum Jimmy'nin de dediği gibi.» Fern'in heyecanı beni gülümsetti. Onun C
ler Koyu'na gelişi benimkinden ne kadar farklı olacaktı. O, sevginin eğ
men olduğu, onun da istendiği bir eve gidiyordu.

Fern, «Christie'yi ve ikizleri görmeye sabırsızlanıyorum,» dedi.

Elimde değildi. Sormaktan kendimi alamadım. «Osborne'lan terk tiğin için hiç pişmanlık veya üzüntü duymuyor musun, Fern?»

«Bilmem...» Merakla bekliyordum. Fern devam etti. «Arkadaşları özleyeceğim tabii. Özellikle Melissa'yı. Ama Cutler Koyu'nda yeni arkadaşlar edinirim, değil mi?»

Bir dünyadan koparılıp bir başkasına sürüklendiğim zamanla anımsıyordum. Edineceğim yeni arkadaşları ya da göreceğim yeni yer leri düşünmenin üzüntümü hafifletmeye hiçbir yararı olmazdı. İnsanla bırakıp gitmek her zaman o kadar üzücü oluyordu ki. Bir yeri terkedi gittiğim zaman daima arkamda kendimden bir şeyler bırakıyordum Sonunda, yeni bir yere götürülecek hiçbir şeyimin kalmamasından kork maya başlamıştım.

Fern'in şimdiye kadar kimseye, hatta gerçek anne ve babası san dıklarına dahi kendinden bir şeyler vermediği anlaşılıyordu. Öte ya dan, babası varsaydığı adamın çirkin okşayışlarına hedef olmak da ko kunç bir şey olsa gerekti. Bu kadarı insanın kaçmayı istemesine yet de artardı bile.

Yine gülümsedim. Jimmy haklıydı. Fern'in kendi yuvasına dönme daha iyiydi.

Onu çekiyata yatırıp üstünü örttüm. «Lambanın yanar kalmasını istiyor musun, tatlım?» diye sordum.

«Hayır, gerekmez. Daha önce de defalarca otellerde yattım,» diye karşılık verdi.

«Neyse, bize ihtiyacın olursa hemen yanındayız. İyi geceler.»

«Sana da iyi geceler,» dedi.

Yatakta yanına uzandığım sırada Jimmy, «Fern ne âlemde?» diye sordu.

«İyi olmasına iyi, ama olanları tam anlamıyla kavradığımı sanmıyorum,» dedim. Jimmy gülümsedi.

«Ne güzel, değil mi Dawn? Küçük Fern yine yanımızda, ona biz bakacağız. Annem ne kadar mutlu olurdu. Babam da sevincinden deliye dönecek.» Jimmy derin bir göğüs geçirdi. «Demek ki insan yeterince umut ve dua ederse, iyi şeyler gerçekleşebiliyor. Sen de öyle düşünüyor musun, Dawn?»

«Ben de öyle düşünmek istiyorum, Jimmy,» dedim.

Ama hâlâ korkuyordum, mutlu olmaya korkuyordum. Korkularımı elimden geldiğince bilinçaltıma ittim ve gözli'iimi k.ıpadım. Hâlâ kapının vurulmasından korkuyordum. Hatta bunun karabasanını bile gördüm, ama korktuğum olmadı.

Yine de bu korktuğumun hiçbir zaman olmayacağı anlamına gelmezdi.

Uyum Sağlamak

Fern başladığı bir cümlelin yarı yerinde uykuya dalmış olsa bu kadar olurdu. Gözünü açtığı andan itibaren konuşmaya başladı. Hâlâ hiçbir şeye esef etmiyor, üzüntü duymuyordu. Jimmy ile ben onun tükenmez enerjisinden bayağı etkilenmiştik. Biz daha kalkmadan o kalkmış ve yıkanıp giyinmişti. Ben aşağıya kahvaltıya inmeye hazırlandığım sürede dairenin içinde peşimden ayrılmadı ve küçük bir kuş gibi şakiyip durdu. Durup soluk almaya bile gerek görmeden bir konudan ötekine atlıyordu: arkadaşlarının giysileri, saç biçimleri, beğendiği şarkıcılar, sevdiği filmler sayısız konuşma konularından sadece birkaç tanesiydi.

Ben ona yeni evimizi biraz anlatmamın arkasından zengin arkadaşı nın evlerini, Clayton izin verdiği zaman gece yatısına gittiği evleri anı tı, durdu.

Anlattıklarını dinlediğimiz kadar Jimmy ile ben, Clayton ile Lesl Osborne'un onu gerçekten pek çok yere götürdüğünü anlamışt Londra'ya ve İngiliz taşrasına, Fransa'ya, İspanya'ya ve İtalya'ya git ti. Her kış iki Karayip tatiline de çıkmışlardı. Eve dönmek için havaal na geldiğimizde Fern'in gerçekten de deneyimli bir gezgin olduğ u gördük. Uçaktaki koltuğunda kemerini ustalıkla bağladı ve en küçük heyecan belirtisi göstermeden hareket dakikasını beklemeye koyuld

Uçak havalanıp bulutların arasına yükseldiğinde, herhangi bir p manlık duyup duymadığını görmek için Fern'e baktım, ama o sadece etrafında olan bitenlere dikkatini vermişti. Dönüp bana gülümsedi, Jimmy de bana göz kırptı. Kocam bundan fazla hoşnut olamazdı.

Hava kusursuzdu. Sonbahar ortaları olmasına rağmen, hava hâli yazın olduğu kadar sıcaktı. Turistler kumsallarla deniz kıyısındaki otelle re akın etmeyi sürdürdüklerinden Virginia Beach havaalanı tıklım tıklım dı.

Julius bizi kapıda bekliyordu. Ortamızda Fern'le yaklaştığımızı» görünce şaşırmış göründü, Jimmy küçük kızı kızkardeşi olarak tanıtın ca da kaşları havaya kalktı. Fern şoförün elini sıktı ve nazik bir tavırla» «Tanıştığımıza sevindim,» dedi.

Fern'in nazik tavrıyla gülümseyişinden etkilenen Julius ona hemen kapıyı açtı, Fern de vakit kaybetmeden limuzinin içine yerleşti.

Limuzin, Cutler Koyu'na doğru yol alırken Fern etraftaki manzara nın güzelliğini övdü durdu. Hele deniz kıyısındaki köyümüze geldiğimiz de heyecanla ellerini çırpı. «Buraya bayıldım!» diye bağırdı. «Küçük yar kenlileri, balıkçıları ve minik dükkânlarıyla öykü kitaplarındaki köylei benziyor. Her tarafını görmek istiyorum.»

Jimmy'nin ağız kulaklarına varıyordu. Bakışları bütün sabah öyles ne bir sevgi ve mutlulukla doluydu ki, ben de onun hesabına mut'' oldum. Fern her ne zaman esprili bir şey söylese ya da dünya bilgisiyl bizi şaşırtsa koltukları kabarıyordu. Ben ise Fern'in ona bu kadar çabu ısınmasına ve onu ağabeyi olarak kabul etmesine şaşıyordum. Arada ayrılık yılları birkaç dakika olmuş olsa bu kadar olurdu. Fern fırsatını bul dukça Jimmy'nin elini tutuyor, ona sarılıp öpüyordu. Bu sevgi seli koca

mı sarhoş etmişti. Başka zaman olsa büyümüş de küçülmüş on yaşında bir kızın herkesin önünde ona sarılması ve öpmesi kanın yüzüne hücum etmesine yol açardı, ama şimdi utangaçlığını hasıraltı ederek, bu sevgi gösterisini sevinçle karşılıyor, arada da bana bakarak ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu.

Otelin ilk gördüğünde Fern, Jimmy'nin elini yakalamıştı. «Ah Jimmy burası tam düşlerimde gördüğüm gibi,» diye solumuştu.

«Burasını mı düşledin?»

«Evet. Dün gece oteli düşünerek uykuya dalmıştım. Düşümde otelin bir tepenin üstünde bina edildiğini terasından kilometrelerce okyanusun görülebildiğini gördüm.»

Jimmy bu sözler üzerine yine bana baktı. Bu çocuğun hayallerinde tinsel bir anlam bulduğu, bütün bunların, burada bize ait olduğunu kanıtladığını düşündüğü belliydi.

Fern özlem dolu bir sesle, «Ah, çok, çok uzun zamanlar önce beni almaya gelmenizi ne kadar isterdim,» dedi.

İkimizin de gözleri yaşarmıştı.

Jimmy, «Bunu telâfi edeceğiz, canım,» dedi. «Sana söz veriyorum.»

Otelde durmadık. Julius'dan bil/ doğru ove götürmesini istedik. Christie o sırada okuldan dönmüştü. Bizi duyunca, arkasında Bayan Boston olduğu halde kapının önünde belirdi ve altın renkli iki örgüsünü sırtında hoplatarak basamaklardan aşağı koştu, Jimmy'nin kollarının arasına atıldı. Fern'e bakınca gözlerinin kısıldığını ve dudaklarının zora-ki bir gülümsemeyle gerildiğini gördüm. Jimmy, Christie'yi kucaklayarak ona döndü.

«Christie, seni kızkardeşim Fern'le tanıştırmak istiyorum. Bizimle oturmaya geldi,» dedi.

Bayan Boston'un şaşkınlıktan gözleri iri iri açılmıştı.

Fern, «Merhaba, Christie,» dedi. Kızım ona kuşkuyla baktı. Belli ki duygularından emin değildi. Evde başka bir çocuğun varlığı onu heyecanlandırıyordu, ama aynı zamanda Jimmy'nin sevgisini başkasıyla paylaşma olasılığı onu korkutuyordu. Fern ona, «Sana bir merhaba öpücüğü verebilir miyim?» diye sordu. Christie tepkimi görmek için bakışını bana çevirdi. Benim gülümsemiğimi görünce, Fern'e olur gibilerden başını salladı.

Fern eğildi ve Christie'yi yanağından öptü. Christie örgülerinden

birini parmaklarının arasında çevirerek ona huşu içinde bakmayı sürdürüyordu.

«Bu hanım da Bayan Boston'dur, Fern,» dedim. «Kendisi kâhya ve en yakın dostumuzdur.»

Bayan Boston'a, «Fern'e Christie'nin yanındaki odayı vereceği dedim. Kâhya kadın «olur» der gibi başını eğdi.

«Yatağın çarşaflarının değiştirilmesi ve odanın havalandırılması' ilgileneyim,» deyip işinin başına döndü.

Jimmy kızımı yere bırakınca, «Christie, Fern'e niçin evimizi gezmiyorsun?» diye önerdim. Christie bunu isteyip istemediğini anlam için Fern'e baktı, Fern başını eğince küçük kızın gözleri parladı.

«Gel?» deyip ok gibi merdivene koştu. Fern, Jimmy'ye gülümsed ten sonra küçük kızı izledi.

Yeni teyzesi Christie'yi gerçekten büyülemişti. Ona bütün oyuncuları ve bütün güzel giysilerini göstermeden rahat edemeyeceği belidi. Fern, Christie'nin avludaki salıncağıyla kaydırağına varıncaya kadar her şeyi gördükten ve odasına yerleştikten sonra otele gittik. Jimmy kil kardeşini herkesle tanıştırmaya sabırsızlanıyordu. Fern ilk önce PhW ve Betty Ann'le tanıştı, hemen arkasından da Christie onu ikizleri gömesi için koşturdu. Ben, yokluğumuzda nelerin olup bittiğini öğrenm için ofisime yollandım. Bırakılan mesajlardan annemin bütün gün be telefonla aradığını öğrendim.

Ben ona telefon edince, «Niçin New York'a alışverişe gittiğini haber vermedin? Ben de seninle gelebilirdim. Yoksa beni yanında istemiyor muydun?» diye ağlamaklı bir sesle sitem etti.

Asıl amacımızın ne olduğunu ve olanları ona anlatmam üzeri, annem şaşırdı. Onun, ikinci bir çocukla uğraşmamın ne kadar zor ocağını söylemesini beklerken, Fern'e gösterdiği sempatiyi görüne* şaşırmak sırası bana geldi.

«Zavallı çocuk,» dedi annem. Sonra ekledi. «Cinsel tacize uğramnin ne demek olduğunu çok iyi acarım ben. içine kapanık bir kız mı?»

«Hayır, anne. Aksine çok girgin ve enerjik bir küçük kız.»

«Sahi mi? Baban... kayınpederim... bana tecavüz ettikten sonra nasıl olduğumu çok iyi anımsıyorum.»

«Belki de Fern kalben hâlâ küçük bir kız,» dedim. «Jimmy'nin dşöylediği gibi, çocuklar daha esnek oluyorlar. Başımdan geçenler

düşündükçe ona hak vermemek elimde değil.» Bunları söyledimse de, annemin bu konuyu duymak istemediğine emindim.

Annem sonunda, «Şimdi de bütün bunları kutlamak için yemekli bir davet vermem gerekecek,» dedi. «Hazırlıkları yapınca sana telefon ederim.»

«Anne, basit bir yemek olsun. Bütün kenti davet etme sakın,» diye onu uyardım.

Bundan sonraki birkaç gün hemen bütün vaktimi Fern'e ayırdım. Ona daha fazla giysi almak ve okula başlamak konusunda ihtiyaçlarını sağlamak için alışverişe çıktık. Eşyasının en büyük kısmını bir an önce Osborne'ların evinden kaçmak telaşı arasında New York'ta bırakmıştı çünkü. Jimmy, Clayton Osborne'un kızın arkasından hiçbir şey yollama□ yacağını, bu masrafı göze alamayacağını Söylemişti.

Öyleyken, Fern'in seçtiği giysilerden ve ayakkabılardan, onun en pahalı malları satın almaya alışık olduğunu farkettim. Ünlü modacıların adlarının da hiç yabancıysa değildi. Manevi kızının gereksindiği ve istediği şeyler sözkonusu olduğu zaman, Clayton Osborne'un hiç de cimri biri olmadığı anlaşılıyordu. Buna dikkatini çektiğimde Fern hemen kul-punu buldu: «Bana neler yaptığını kimseye söylememem için her ne istersem satın alıyordu.»

Virginia Beach'teki çok katlı mağazadan çıktığımız sırada, «Öyleyse sana niçin o Noel istediğin bebek evini satın almadı?» diye sordum.

Fern uzunca bir süre yanıt vermedi, ama sonra, «Sonunda aldı,» dedi. «Tekrar banyoya girip beni yıkadıktan sonra. O olayı mutlaka anlatmak mı lâzım?»

«Tabii ki hayır canım,» dedim. «Sadece merak etmiştim.»

Ertesi gün Fern'i Cutler Koyu Okulu'na yazdırdım. Müdür Bay Youngman, Fern'in kayıtları için Marion Lewis Okulu'yla bağlantı kuracağını bildirdi.

«Fern'e yararlı olabilmek için kuvvetli ve zayıf yanlarını bilmemiz gerek,» dedi. «Bir çalgı çalıyor musun, kızım?»

Fern, «Hayır,» diye atıldı. Bana baktıktan sonra acele ekledi. «Flüt çalmayı öğrenmek istiyordum, ama manevi babam zaman kaybı olacağını düşündüğünden engel oldu.»

«Demek öyle. Neyse, istersen burada flüt çalmayı öğrenebilirsin. Yeğenin Christie daha şimdiden yetenekli bir küçük piyanist.» g

Fern'in bir çalgı çalmayı öğreneceği için sevineceğini sanmıştım,

ama hiç de hevesli görünmüyordu. Hatta okuldan çıktığımızda gelişimizden beri ilk kez somurttu. Ben bunu yeni bir okula başlamanın onu kaygılandırmasına yordum. Bir okuldan ayrılıp arka arkaya başka okullara devama başlamanın ne demek olduğunu ben çok iyi biliyordum. Yeni bir okula başladığım zaman adeta bir büyütecin altında incelendiğimi farketmekteydim. Başka kızların, giysilerimi incelediklerini ve saçlarım üzerinde kafa yorduklarını biliyordum. Erkek çocukların vücudumla yüzümden bakışlarını ayıramadıklarını, öğretmenlerin de nasıl bir öğrenci olduğumu merak ettiklerinin de farkındaydım.

Fern'in bize anlattıklarına bakılırsa, o da bir sürü okuldan geçmi ve benzer deneyimler yaşamıştı.

«Burada çok iyi bir okul sistemimiz var, Fern,» diye ona güven aşılamaya çalıştım. «Burası hoşuna gidecek. Herkes güler yüzlü ve ilgilidir. Öğretmenler öğrencilerini iyi tanırlar ve burada küçük bir toplum olduğumuz için aileleri de iyi tanırlar.»

Fakat Fern rahatlamış görünmedi.

Böylece, onu neşelendirmek umuduyla, «Her gün Christie'yle birlikte limuzinle okula gideceksin,» dedim, ama benim beklediğim tepkinin tam aksini gösterdi.

«Zengin bir küçük kız olduğum için öbür öğrenciler benden nefret edecekler,» diye yakındı. Bir şey hoşuna gitmediği zaman dudaklarının köşelerini yukarı kıvrırmak ve dişlerini gıcırdatmak gibi çirkin bir alışkanlığı vardı.

«Daha önce böyle bir şey başından mı geçti?»

«Bazan,» dedi Fern. «Zengin bir aileden geldiğin ve onların sahip olamayacakları kadar çok şeyin olduğu için öğretmenler de bazan sana içerlerler.»

«Hayır, Fern, burada başından böyle bir şey geçmeyecektir. Christie öğretmenlerini seviyor, onlar da Christie'ye bayılıyorlar. Yeni okulunla çok kolay uyum sağlayacağına eminim.» Öyle dememe rağmen, Fern hiç de kanaat getirmişe benzemiyordu.

Sonra, birden yüzü güldü. «Ne zaman otelde çalışmaya başlayabilirim?» Heyecanlı bir sesle, «Resepsiyon masasında çalışmak isterim,» diye atıldı.

«Pekâlâ,» dedim. «Seni Bayan Bradly ile tanıştıırım. Resepsiyon masası onun sorumluluğunda.»

Fern'in dudaklarının köşeleri yine aşağı sarktı. «Ben her şeyin senin sorumluluğunda olduğunu zannediyordum.»

«Öyle ama, otelin bütün departmanlarının sorumlu bir yöneticisi vardır,» diye açıkladım.

«Ama sen şu Bayan Bradly'ye ne yapması gerektiğini söyleyebilirsin, değil mi?»

Gülümsedim. «Evet, Fern. Ne var ki, Bayan Bradly benim gelişimin çok öncesinden beri burada ve ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyor. Ona benim bir şey söylememe hiç lüzum yok.»

Bayan Bradly, gümüş renkli saçlarını görebileceğiniz en güzel bağa firketelerle tutturan altmış yaşlarında çok şık ve sevimli bir kadındı. Yeşil gözlerinden tatlı gülümsemesi hiç eksik olmuyordu. Departmanını büyük bir beceriyle yönetiyor ve otelin bir demirbaşı sayılıyordu. Konuklar, gelişlerinde onun tarafından karşılanmayı dört gözle bekliyorlardı.

Dul olan Bayan Bradly, köydeki küçük bir evde oturuyordu. İki kızı evliydi. Biri başkent VWashington'da, öbürü ise Richmond'da oturuyordu. Ben, Bayan Bradly ile iyi geçinmeyen tek bir insan bilmiyordum. Buna her yaştaki çocuklar da dahildi. Zaten kendisinin de üç torunu vardı. Fern'i onunla tanıştırap küçük kızın resepsiyondakiere yardım etmeyi ne kadar istediğini söylediğimde, yaşlı kadın küçük kızı sevinçle karşıladı.

«Ben de zaten becerikli bir yardımcı arıyordum,» dedi gülümseyerek. Fern'in gülümsemesi daha çok yapmacıklı bir sırtıştı. Noel Baba'nın gerçekte var olmadığını bilen ve kendisine çocuk masalları anlatılmasına içerleyen bir çocuğa benziyordu.

«Pekâlâ,» dedim. «Seni burada Bayan Bradly'nin yanında bırakıyordum. Neler yapacağını sana o açıklar. Tamam mı?»

Fern olur gibilerden başını salladı. Ben bir ara Bayan Bradly'yi bir kenara çekerek, Fern'in güç günler geçirdiğini ve şefkat gereksindiğini fazla ayrıntıya girmeden izah ettim.

Bayan Bradly, «Sen onu bana bırak, Dawn,» dedi. «Zaten yeterince büyükannelik yapmaya fırsat bulamıyorum.»

Fern beni bir kez daha şaşırttı. Sokulgan davranıyor ve özellikle Jimmy'nin kızkardeşi olduğunu herkesin öğrenmesini sağlıyordu. Jimmy'nin yanında olmak için her fırsatı değerlendiriyor, Jimmy otel binasının dışındaki çalışmaları denetlerken de saatlerce yanında duru

yordu. Yemeğini otelin yemek salonunda yemeği seviyor, Jimmy'nin yanında gururla oturuyordu. Bütün garsonları ve lokanta işçilerini tanıması uzun sürmedi. Otel hayatına o kadar kolay ve çabuk uyum sağladı ki, bir bilmeyen, yıllardır orada yaşadığını zannedebilirdi. Bir akşam yemekten sonra Jimmy'ye bundan söz ettim.

«Ben de bunu görüyorum,» deyip omuzlarını silkti. «Önceki hayatında çoğu zaman yalnız olmasından kaynaklanıyor olmalı. Ne de olsa bir annenin yapması beklenen şeyleri Leslie Osborne'da bulamadı kızcağız. Bir de o sapıkla aynı evde yaşamasını düşün. Onun yolu üstünde olmamak ve yalnız kalmak için fırsat aradığına eminim.»

«Haklı olabilirsin,» dedim. Derken gülmeye başladım. «Fern'in bebekliğini anımsıyorum. Ne kadar ısrarcı olduğunu hatırlarsın. Örneğin, onu kucağıma alıp şarkı söylememi istedi mi, dediğini yaptırıncaya kadar kriz geçirirdi. Longchamp Baba odaya girip önce onun yanına gelmeyince de hemen ağlamaya başladı. Bu kızın pısrık olarak doğmadığı muhakkak. Şimdi de pısrık olması için bir neden yok.» diye tamamladım.

Jimmy gülümsedi. «Babam dedin de... Fern'in yanımda olduğunu söylediğimde hattın öbür ucunda ağladığını duydum. Birkaç güne kadar bana telefon edip Edvina ve Gavin'le ne zaman gelebileceklerini söyleyecek.» Jimmy ekledi. «Harika olacak, değil mi? En sonunda hepimiz yine birlikte olabileceğiz.»

«Yalnız Longchamp Anne aramızda olamayacak,» dedim. Jimmy'nin neşesini bozmak istemezdim, ama bana annelik eden kadını düşünmemek ve onun da aramızda olmasını istememek elimde değildi.

Jimmy'nin gözleri yaşlarla doldu, ama yutkunarak onları içine akıttı.

Akşamlar hep birlikte otelden döndüğümüzde Christie, Fern'e, oynamaları için odasına gelmesini yalvarıyordu, ama ben Fern'in, Cutler Koyu Okulu'nda iyi bir başlangıç yapmasını istiyordum.

Christie'ye, «Fern'e ödevlerini yapması için rahat vermelisin,» dedim. «Onları bitirince yanına gelebilir.»

Christie küçük yüzünü somurtma olarak anlamlandırılabilir şekil de buruşturdu ve beklemeye koyuldu. Fern yanına gelince boyanacak resimlerle dolu kitaplarıyla oyalanıyor ya da Christie'nin bebekleri ve

oyuncaklarıyla oynuyorlardı. Bir akşam Christie'nin odasının dışından geçerken, Fern'in onu, kendisine «Fern Hala,» demesi için uyardığını duydum.

«Jimmy'nin öz kızkardeşiyim, bu da beni senin halan yapar, onun için de bana bundan böyle hala demelisin, aksi halde seni duymamış gibi davranırım. Beni anlıyor musun?»

Christie uysal uysal, «E...vet,» dedi.

Fern devam etti. «Yaşça senden çok büyüğüm, ama sana bir şeyler öğretebilmek için seninle oynuyorum.» Büyüklüğe özenen ses tonuna bakarak, onun, Clayton Osborne'u gerçekten iyi şekilde taklit ettiğini düşündüm.

Devam etti. «Bana sorular sorabilirsin, istediğin her şey hakkında, hatta,» Sesini alçattı. «Erkek çocuklar hakkında da sorular sorabilirsin. Erkek çocukların niçin farklı olduklarını biliyorsun, değil mi?»

Fern hemen ekledi. «Hayır, bilmiyorsun. 'Evet' der gibi başını eğdin, ama bilmediğini ben yüzünden okuyorum. Şu halde sana anlatabilirim.»

O sırada odaya girdim ve Fern'in dikkatini çekmek için hafifçe öksürdüm, ama o bana baktığı zaman gözlerinde garip bir parıltı dikkatimi çekti. Gözleri yapmak istediği şeyin engellenmesinden dolayı duyduğu öfkeyi yansıtıyordu. Aynen yapmak istediği bir iş sırasında rahatsız edilen bir yetişkine benzemişti. Ama az sonra bakışlarındaki öfke kayboldu ve yüzünde bir gülümseme belirdi. «Selam, Dawn,» dedi.

«Fern, tatlım, seninle bir dakika konuşabilir miyim?» diyerek onu koridora çıkardım. «Geçerken senin Christie'ye bazı söylediklerini iste miyerek duydum,» diye devam ettim. Başımı sallayarak ekledim. «O, arılarla kuşları öğrenemeyecek kadar küçük henüz.» Gülümsedim. «Düşün bir kere, daha altı yaşında bile değil.»

Fern, «Onun yaşındayken ben bütün bunları bilirdim,» diye sert bir sesle karşılık verdi. «Clayton bilmemi sağladı.»

«Ama burada durum çok farklı, Fern'ciğim. Burada bir Clayton yok. Christie'nin seks konusunu öğrenmek için önünde daha uzun vakitleri var. Onun önce küçük bir kız olmasına olanak tanimalıyız, değil mi? Senin ona iyi bir abla olmanı istediğini biliyoruz, ama yine de...»

Fern bana düşmanca bir bakış fırlattı. «Clayton da aynı şeyi yapıyordu.»

«Ne yapardı, tatlım?»

Fern beni suçlayan bir tavır takındı. «Arkadaşlarım geldiği zaman casusluk yapar, bizi dinlerdi.»

«Ben casusluk yapmıyordum, Fern. Kapının dışından geçerker konuşuklarınızi duydum.»

«Bu aynı şey,» dedi Fern. «İki kişi bir odada güzel bir konuşma yapıyorlarsa, üçüncü bir kişinin kapının dışında durup dinlememes gerekir.»

Kıpkırmızı kesildim. «Böyle bir his duymana üzüldüm, Fern,* dedim. «Ama Christie benim kızımdır ve yaptığı, gördüğü ve duyduğu her şey beni ilgilendirir. Onun için de senden bir daha ona erkek çocuklar konusunu açmamani rica edeceğim. Zamanı gelince ona büyük yaradımın dokunabilir. Çok olgun bir genç hanımsın sen...»

Fern, «Peki, peki,» dedi. «Bebekçe konuşuruz onunla. Zaten artık içim sıkıldı. Yatağı yatıp uyukum gelinceye kadar okuyacağım. Bir sakıncası yok, değil mi?»

«Nasıl istersen, yavrum. İyi geceler.»

Sonradan aşağı inince, Jimmy'ye, Fern'le Christie'nin arasındaki konuşmayı, arkasından da benim Fern'e dediklerimi anlattım. Jimmy yastıktı büyük bir koltuğı yerleşmiş olarak otomobil dergilerinden birini okuyordu.

«Zavallı Fern onu azarlamama pek şaşırdı,» diye ekledim.

Jimmy başını salladı ve dergiye elinden bıraktı. «Yavrucağ zaten şaşkın,» dedi. «Manevi babasının cinsel okşayışlarıyla geçirdiğı yıllar onda büyük yaralar açmış olmalı.»

«Belki de bir çocuk psikologuna gösterilmesi yararlı olur,» di önerdim.

Fakat Jimmy, «Ben o fikirde değilim,» dedi. «Bana kalırsa, norma. bir dünyada onu seven, onunla ilgilenen insanların arasında yaşamak ona her şeyden fazla yararlı olacaktır. Başından geçenler bir süre sonra belleğinde silikleşecek.»

«Bilemem, Jimmy. Dediğıne göre, yıllar yılı acı çekmiş. Bunun unutulması için değil günler, aylar bile yetmez. Tabii Christie de var...»

«Ne?» Jimmy dergiye elinden atarak doğrudu. «Kızkardeşimi Christie'nin ahlakını bozacağını söyleme sakın.» Jimmy'nin gözleri dForn'inkiler gibi tehlikeli bir ışıla parlıyordu.

«Öyle bir şey demek istemedim, Jimmy.» diye atıldım. «Ne var ki, Fern bu kadar genç bir çocukla birlikte olmamıştır. Özellikle Christie kadar zeki ve uyanık olan küçük bir çocukla...» Yumuşak bir sesle önerdim. «Fern'le şöyle biraz konuşsan diyorum...»

Jimmy'nin yüzü yumuşadı. Koltuğunda tekrar arkasına yaslanarak, «Tabii,» dedi. «Onunla konuşacağım. Ama ona karşı anlayışlı davranmalıyız. Çekmediği kalmamış zavallının. Bir cehennemden kurtulup bir başkasına yuvarlanmış olduğunu düşünmesini istemeyiz.»

«Burada bizimle yaşamamanın cehennemle kıyaslanabileceğini sanmıyorum, Jimmy,» diye sitem ettim.

«Tabii ki hayır.» Jimmy derin bir soluk aldıktan sonra, «Peki,» dedi. «Bu işi üstleniyorum. Sert konuştumsa özür dilerim. Ama onun başına gelenleri düşündükçe aklım başımdan gidiyor »

«Anlıyorum, Jimmy,» Gidip kocamın yanağına bir öpücük kondurdum. O, gülümseyerek tekrar dergisine dondu, ama ben, evliliğimizin cilâsındaki minik çatlağın daha da genişlediğini düşünmekten kendimi alamadım.

Hem de anlayamadığım sebepler nedeniyle.

Fern bir akşam önce onu azarladığım için mutsuz ölmüş olsa bile ertesi sabah bunu halinden hiç belli etmiyordu. Christie ile o limuzinle okula gitmek üzere yola çıkacakları sırada, Christie'nin beni öpmesini bekledikten sonra yanıma yaklaştı.

«Hoşçakal, Dawn,» dedi. «Okuldan sonra seni otelde görürüm.» Bu sözlerden sonra bana sarıldı ve Jimmy'ye yaptığı gibi beni de yanağımdan öptü. Benim bir karşılığa bulunmama vakit bırakmadan da Christie'yi elinden tuttuğu gibi onunla dışarı koştu. Elim yanağımda olarak dönünce Jimmy'nin mutlu bir gülümsemeyle bize baktığını gördüm.

«Fern karanlık ve nemli bir bodrumda tutsak edilmiş, sonunda da güneşte özgür kalmış bir bitki gibi,» dedi. «Şimdi ise çiçek açıyor. Müt-hiş bir küçük kız o.»

Şaşıarak, «Herhalde öyledir,» diye doğruladım.

Ne çare ki, aynı gün öğleden sonra okul müdürü Bay Youngman telefon edince iyimserliğimden eser kalmadı.

«Çok meşgul olduğunuzu biliyorum, Bayan Longchamp, onun içi de buraya gelmenizi istemek yerine telefon etmeyi yeğledim,» diye bala ladi. «Bana ayıracak bir dakikanız var mı?»

«Evet, Bay Youngman. Ne var?» diye sorarken kalbim kötü önseziyle çarpmaya başlamıştı.

«Fern'in □ yani Kelly Ann'in □ okul dosyası Marion Lewis Okulu' dan geldi. Korkarım ki oradaki durumu hiç de parlak değilmiş. Dersi rinde ne kadar çok kırk aldığını biliyor muydunuz?»

«Orada mutsuz olduğunu duymuştuk,» diye geveledim.

Müdür, «Bütün derslerinden kalıyormuş,» dedi. «Bu kadarla kal gene iyi. Eski öğretmenleri davranışlarından da şikâyetçiler.»

«Bütün bunların kızcağızın mutsuz aile hayatından kaynaklandığı eminim, Bay Youngman,» dedim. «Belki kocamla birlikte sizi görmey geliriz. Bazı özel durumlar var da...»

«Evet, konuşmamızda yarar olabilir,» dedi müdür. «Sizi işlerinizde alıkoyduğum için özür dilerim.»

«Orasını hiç düşünmeyin. Bugün öğleden sonra kaçta gelmemi sizin için daha uygun olur?» diye sordum ve Jimmy ile gidiponu göre bilmemiz için bir randevu aldım.

Durumu Jimmy'ye açtığımda o da benim kararına katıldı. «Ba; Youngman'a her şeyi anlatmalıyız,» dedi. «Öğretmenleri de Fern'in özel durumunun bilincinde olmalılar. Böylece, daha anlayışlı ve hoşgörülü olabilirler.»

Bay Youngman'la konuşmamızı yapıp otele döndüğümüz sırad Jimmy, «Gördün mü?» dedi. «Müdür zeki ve anlayışlı biri. Gerçek psikolog sanki.»

Jimmy'nin iyimserliğine katılır gibi davranmakla birlikte, sorunları Jimmy'nin sandığından çok daha ciddi olmasından kaygı duymakta kendimi alamıyordum. Gerçekten de kısa bir süre sonra kuşkularım haklı çıkarabilecek bir şey oldu.

Bayan Bradly iki gün sonra beni görmeye geldi. Çok telaşlı ve şaş kındı, hatta yanaklarına yaşlar süzülüyordu. Hemen yerimden kalkı ona doğru yürüdüm.

«Neyiniz var, Bayan Bradly? Ailenizle ilgili bir sorun mu çıktı?» diye sordum.

Kadıncağız hayır gibilerden başını salladı. Onu maroken koltuğa oturttum ve eline bir bardak su verdim.

Bayan Bradly sudan birkaç yudum içtikten sonra, üzüntüsünün nedenini açıkladı. «Küçük kasadaki paradan üç yüz dolara yakın para eksik,» dedi. «Ben burada çalışmaya başlayalı hiç böyle bir şey olmamıştı. Benim ise ne kadar uzun zamandan beri burada olduğumu biliyorsun, Dawn.»

«Gerçekten mi, Bayan Bradly, o paranın eksik olduğuna emin misiniz?»

«Florence Eltz'le birlikte hesapları tekrar tekrar gözden geçirdik. Bütün hesaplarımız tıpyakine doğrudur, bu nedenle de o paranın gittiğinden en ufak bir kuşum yok.»

Kadıncağızın yanına oturdum. Kalbim çarpıyordu. Bayan Bradly onun söylemesinden korktuğum şeyi söylemeyecek kadar nazikti. Benim sormamı bekleyecekti.

«Sizce ne oldu acaba, Bayan Bradly?» dedim. «Para bir yere konmuş, başka bir hesaba geçilmiş olamaz mı? Hatalı bir depozito olanaksız olmasa gerek.» Resepsiyon şefinin yüzüne umutla bakıyordum.

Ama o, «Dawn, Florence'la ben bütün olasılıkları dikkatle araştırdık,» dedi. «Hatta zavallı Bayan Avery'ye haftanın bütün depozitolarını birer birer gözden geçirttik. Zavallı hiç yakınmadı. O da hatayı yakalamaya bizim kadar hevesliydi.»

Kadıncağız içini çekti. «Ama ne yazık ki hiçbir hata yoktu. Artık o parayı birinin aldığından hiçbirimizin kuşusu yok, Dawn. Departmanımdaki görevliler uzun yıllardan beri benimle çalışıyorlar. Hepsinin dürüstlüğüne parmağımı basarım. Bir tartesininkinin dışında,» diye ekledi.

Son sözleri, üzerimde, suratıma çarpılmış bir tokat etkisi yaptı. Başımı eğerek, «Ona bu konuda bir şey sordunuz mu?» dedim.

«Telaş içinde arandığımız sırada o da oradaydı. Paranın eksildiğini farkettiğimizi görüyordu, ama tek kelime söylemedi.»

Başımı kaldırarak, «O paraya ulaşabilmesi mümkün müydü?» diye yine sordum. Bayan Bradly alt dudağını ısırarak başını eğdi. Gözleri yine yaşlarla dolmuştu. «Korkarım, bunun başka hiçbir açıklaması

yok,» dedi. «Telaşı, patırtıyı görünce gitmek zorunda olduğunu, yapılacak ödevleri olduğunu söyledi. Bu iş hakkında bir şey bilip bilmediğini sorduğumda da çabuk tarafından bir 'hayır'ı bastı ve kaçtı.» Baya Bradly ekledi. «Bunu size söylediyim için üzgünüm.»

«Hayır, siz en doğrusunu yaptınız,» diye kadının elini okşadı. Hemen sonra sordum. «Kocam henüz bir şey bilmiyor, değil mi?»

«Oh hayır, kimseye bir şey söylemedim, adamlarıma da çenelerin tutmalarını emrettim. Onlar da tek kelime söylemeyeceklerdir. Buna emin olabilirsiniz.»

«Pekâlâ. Durumu biraz da ben araştırayım,» dedim. Yaşlı kadın h an yeniden ağlamaya başlayacakmış gibi bana baktı. Bunun üzerine ona sarıldım ve kalkmasına yardım ettim. «Siz hiç tasalanmayın, Bayan Bradly, bu işin size hiçbir yansıması olmayacak.»

«Teşekkür ederim, Dawn,» diye geveleyen Bayan Bradly heme odadan çıktı.

Birden üşümüştüm. O akşam New York'ta otelden ayrıldığımız sıra da Fern'in çantasında koca bir para tomarı gördüğümü anımsamıştım. Harçlığı konusunda yalan söylemiş olabilir miydi? Yoksa Clayton'da para mı çalmak âdetindeydi?

Jimmy'yi bu işe karıştırmadan kendime göre bir kovuşturma yapmaya karar verdim ve ofisimden çıkarak eve döndüm. Beni kapıda karşılayan Bayan Boston, Fern'in odasında olduğunu söyledi. Acele merdiveni çıkınca kapısının aralık olduğunu gördüm. Fern yatağının üstünü yüzükoyun uzanmış, bir romans dergisi okuyordu.

«Okul ödevlerini yapmak için eve döndüğünü sanmıştım,» deme üzerine hızla kendi etrafında döndü.

İçindeki bütün öfkeyi yansıtan o karanlık bakışını yüzüme dikerek «İnsanları gözetlemek hiç hoş değil,» diye karşılık verdi.

«Seni gözetlemiyorum. Çalışıp çalışmadığını kontrol etmeye geldim. Bayan Bradly'ye okul ödevlerini yapmak için eve döneceğini söylemişsin. Niçin onları yapmıyorsun?»

Fern hemen oturarak dergiyi kapadı. «Orada oturmaktan sıkıldığım için ona öyle dedim. Otelde çalışmak çok sıkıcı, sandığımdan da sıkıcı. Otelde başka bir iş yapmak isterim. Belki garsonlara ve lokanta görevlilerine yardım edebilirim.»

Odanın içinde biraz"ahuterledim. Ona bakmayı sürdürmem üzeri-
ne Fern kuşkulandı ve bakışını benden kaçırdı. Bu tepkisini suçluluk ola-
rak anlamlandırdım.

«Resepsiyon masasından ayrılmak istemenin oradan kaybolan
parayla bir ilgisi olmasın sakın?» diye sordum.

«O paranın nerede olduğunu bilmiyorum. Yoksa Bayan Bradly bil-
diğimi mi söyledi?» Fern'in gözleri yine öfkeyle parlamaya başlamıştı.

«Bayan Bradly öyle bir şey söylemedi, ama ben o parayı bulmamı-
za yardımcı olabileceğini düşündüm,» dedim.

«Ne yazık ki yapamam. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bayan
Bradly parayı belki kaybetti. Ya da onu öbür kadınlardan biri aldı. Yok-
sul görünüyorlar, parayı görünce dayananaş olabilirler.»

«Bütün öbür kadınlar yıllardan beri buradu çalışıyorlar ve hepsi çok
güvenilir insanlardır,» diye atıldım.

«Ben de onlar kadar güvenilirim. Ben hırsızlık yapmam.»

«Kimse seni hırsızlıkla suçlamıyor, Fern. Bütün istediğim, paranın
nerede olabileceği hakkında bir fikrin olup olmadığını öğrenmek. Belki
yanlış bir çekmeceye ya da yanlış bir zarfa konulmuştur.»

Fern ısrar etti. «Ben o parayı hiç görmedim.»

Durmuş, ona bakıyordum. Fern bakışını yataktan ayırmıyordu.

«Resepsiyonda çalışmak hoşuna gitmiyor idiye, niçin gelip bana
söylemedin?» diye sordum.

O hemen, «Bu gece... söyleyecektim,» diye karşılık verdi.

«Bu, durup yalan söylemekten çok daha iyi olurdu,» dedim.

Küçük kız yumruklarıyla dizlerini döverek, «Ben o parayı çalma-
dım,» diye yineledi.

«Pekâlâ. Paradan söz etmeyelim. Senin yapacak hiçbir okul öde-
vin yok mu?»

Fern inler gibi yanıt verdi. «Ödevlerimi yapmak için önümde çok
vakit var.»

Yatağın üstündeki dergiye göz atarak, «Ne kadar zamandan beri
böyle şeyler okuyorsun?» diye sordum. New York'ta dergiyi bavuluna
yerleştirdiğini anımsıyordum.

Fern, «Bilmiyorum,» diye omuzlarını silkti. «Ama kastettiğin oysa o
dergiler pis şeyler değil.»

«Öyle bir şeydemedim. Kastettiğim, senin yaşında bir kızın okuyacağı şeyler olmadıkları.»

«Hiç de değil. O öyküleri seviyorum. Dergilerimi elimden almayacaksın, değil mi? Clayton öyle yapardı.»

«Hayır, onları elinden almayacağım, ama... »

Fern, «Sen de onun gibi kötü kalplisin,» diye bağırarak yüzünü yatağına gömdü. Hıçkırığı kadar omuzları kalkıp iniyordu.

«Fern,» diye onun yanına yaklaştım. «Dergilerini alacağımı söylemedim.» Yatağın üstüne ilişerek elimi omuzunun üstüne koydum, ama dokunduğum yeri yakmışım gibi yataktan atladı.

«Ben o parayı çalmadım. Çalmadım!» diye bağırarak yumruklarını bacaklarının üstüne çarpmaya başladı. «Bayan Bradly ihtiyar bir cadı, ona inandığın için sen de onun kadar kötüsün!» Küçük kız bu şekilde bağırarak odadan dışarı fırladı.

«Fern!»

Ayağa kalkarak onu izledim, ama o yuvarlanır gibi merdiveni indi, ve kendini ön kapıdan dışarı attı. Bayan Boston o sırada merdivenin dibine gelerek bize baktı.

«Sanırım durumu pek iyi idare edemedim, Bayan Boston,» dedim.

Kâhya kadın başını salladı ve, «O kızı idare etmek kimse için kolay olamaz,» deyip işinin başına döndü. Ben otele yollandım. Kısa bir süre sonra Jimmy öfkeyle ofisime girdi.

«Fern'le aranızda ne geçti?» diye sorarken sesi öfkeden boğuklaşmıştı. Aramızdaki havanın ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum.

«Jimmy,» diye yavaşça ona doğru uzandım. «Öyle sanıyorum ki Fern resepsiyondaki kasadan para aldı.»

Onun bir şey demesine vakit bırakmadan Bayan Bradly'nin bütün söylediklerini ona aktardım. Jimmy beni dinledikten sonra başını salladı

«Fern niçin para çalsın?» dedi. «Hele bizden? Ona ne isterse verebiliriz. Para gereksinmiyor ki.»

Butlun üzerine kocama New York'tayken kızkardeşinin çantasında gördüğüm parayı anlattım.

«İyi ya,» dedi Jimmy. «Bil da para gereksinmediğini kanıtlar. Fazla-
sıyla parası var demektir.»

«İyi ama Jimmy, insanlar bazan başka nedenlerle de para çalar,»
diyecek oldum.

Ama Jimmy, «O bizden para çalmaz,» diye ısrar ediyordu. Eklledi.
«Gidip onu suçlamana çok şaştım doğrusu.»

«Onu suçlamadım, Jimmy. Sadece paranın nerede olduğunu bilip
bilmediğini sordum. O da birdenbire sinir krizi geçirmeye başladı.»

Jimmy, «Sorun işte burada,» diye sesini yükseltti. «Kızcağızın,
başından geçenlerden dolayı ne kadar duyarlı ve kolay incinir olduğu-
nu biliyordun. Ona karşı senin herkesten fazla anlayışlı olman gerekirdi,
Dawn. Koşup bana geldi. O kadar çok ağlıyordu ki onu hiç sakinleştire-
meyeöğimi sandım. Gömleğim onun gözyaçlarından sırlsıklam oldu.»

«Üzgünüm, Jimmy. Ben sadece daha büyük bir sorunu önlemeye
çalışıyordum. Düşündüm ki...»

Jimmy, «Ona seninle konuşacağıma, sonlu do sonra ondan özür
dileyeceğine söz verdim,» dedi.

Kocama bakakaimıştım. Sözleriyle öfkosl sanki beni uyuşturmuştu.
Gözlerim yaşlarla doldu, ama onları tuttum.

Sadece, «Ben yanlış bir şey yapmadım, Jimmy,» diyebilirdim.

«Önemli olan senin ne yapıp yapmadığın değil, Dawn. Önemli olan
Fern'in neler hissettiği. Onun sevilme ve aile özlemini anlayabildiğini
sanıyordum.»

Gururumu ayaklarımın altına alarak, «Pekâlâ,» dedim. «Doğru ola-
nın bu olduğunu düşünüyorsan ondan özür de dilerim.»

Jimmy, «Doğru olan da bu,» diye diretti ve ayağa kalktı. «İleride
Fern'le ilgili bir sorun çıkacak olursa, lütfen önce bana gel.»

Kalbim göğsümün içinde kurşun gibi ağırlaşmıştı. Yutkunamıyor
dum. Gözlerimi yakan yaşlardan biri, gözümün kenarından yanağıma
yuvarlandı, ama Jimmy odadan çıkmak üzere olduğundan bunu görme-
di.

Jimmy kapının yanına varınca ona seslendim. Döndü. «Ne var?»

«O para ne oldu dersin?» diye sordum.

«Bilmiyorum, Dawn. Bayan Bradly yaşılanıyor. O parayı günün birin

de kâğıtlarının altına sıkışmış olarak bulursa hiç şaşmam.» Jimmy bu sözlerden sonra bir daha arkasına bakmadan ofisimden çıktı.

Birden, sevginin kötü de olabildiğini, büyü gibi gözü boyayara gündüzü geceye, siyahı beyaza ve suçu suçsuzluğa dönüştürebileceğini kavradım.

Fern'in İpliği Pazara Çıkıyor

Öylesi benden de çok onun için kötü olacağından Fern'den özü dilemek istemiyordum. Başından geçen üzücü olaylara rağmen, onu birçok bakımlardan fazla şımarık bir küçük kız olduğunun farkındaydım. Böylesine üstüne düşmekle olgunlaşmasına ve iyiye doğru değişmesi* ne yardımcı olmuyorduk, ama Jimmy üzüldüğü için, başka seçeneği yoktu. Eve dönünce Fern'i odasında buldum. Bu kez kapısını vurdum, ancak o, «Girin» diyene kadar bana kapıyı iki kere vurdurdu.

Ben içeri girer girmez, «Okül ödevlerimi yapıyorum,» dedi.

«Bunu kontrol etmek için gelmedim, Fern,» diye karşılık verdim. Küçük kız yatağının üstüne oturmuş, kitaplarını kucağının üstüne yaymıştı, ama defterinin altında romans dergilerinden biri gözüme ilişti. Fern önüne bakarak kalemiyle oynamaya başladı. «Jimmy'ye gidip on resepsiyon kasasındaki parayı çalmakla seni suçladığımı söylemişsin, dedim.

Fern, «Suçladın da,» diye beni tersledi.

Yutkundum. Kusurları görmezlikten gelmek bana göre bir iş değidi, ama şimdi bunu yapmaya mecburdum.

«Maksadım seni suçlamak değildi, Fern,» dedim. «Öyle zannettin□ se çok üzgünüm. Jimmy ile ben seni çok seviyoruz, en büyük isteğimi de senin mutlu olman.»

Küçük kız, «Sen beni sevmiyorsun,» diye karşılık verdi. Bu arad gözlerini öyle"pe yoğun bir bakışla yüzüme dikmişti ki adeta soluğu kesildi. Longchamp Baba'nın öfkeli karakteri ona da geçmişti anlaşılan. O kara gözlerdeki ateşi daha önce de görmüştüm, özellikle fazla içtiği

zamanlarda. Ve her defasında korkudan yüreğim hoplamıştı.

Fern'e, «Tabii ki seni seviyorum,» dedim.

«Hayır, sevmiyorsun,» diye beni suçladı. «Gerçekten kızkardeşin olmadığımı öğrenir öğrenmez, kalbinde bana karşı sevgiden eser kalmadı.»

«Bu doğru değil, Fern. Seni daima sevdim, senin için kaygılandım, özellikle birbirimizden ilk ayrıldığımız sırada seni çok, çok özledim. Sana söylemiştim,bebekliğinde sana en çok ben bakmıştım.» Gülümsemedim. «Herkesinkinden önce benim adımı söylediğini biliyor musun? Ağzından çıkan ilk kelime belki de poldu.»

«Anımsamıyorum,» dediyse de, yüzündeki anlam yumuşamıştı.

«Anımsayamazsın ki,» dedim. «O tarihte küçücük bir bebektin. Gerçekte seninle kardeş değiliz, ama kocamın kardeşisin ve kendini daima kardeşim olarak düşünmeni istiyorum.»

Fern birden beklenmedik bir şey söylödi .Kadınlar kocalarının, küçük kardeşine fazla ilgi göstermesinden hoşlanmazlar.»

Gülümsemeye çalıştım. «Bunu sana kim söyledi?»

Fern gayet ciddi olarak, «Okudum,» dedi.

«Nerede okudun ki?» Birden anlayarak, «Yani şu romans dergilerinden birinde mi okudun?» diye sordum.

«Öyle de olsa yanlış olması gerekmez,» diye karşılık verdi Fern.

«Ama benim için bu geçerli değil,» diye konuştum. «Jimmy'nin kalbi, hepimize şana, bana ve Christie'ye□ yetecek kadar sevgiyle dolu. Ayrıca, ben o kadar da bencil değilim. Seni bulduğumuzdan beri Jimmy'nin ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum.»

«Jimmy beni bulduğu için mutlu,» diye düzeltti ve ekledi. «Ayrıca, beni üzgün görmek hiç hoşuna gitmiyor.» Fern bu sözlerin arkasından bakışını yüzüme çevirdi. Gözlerindeki anlam daha çok tehdide benziyor gibime geldi.

«Ben de seni üzgün görmek istemiyorum, Fern.»

«Güzel,» dedi hemen. «Şu halde artık lokanta görevlileri, garsonlar, oda hizmetçisi çocuklarla çalışabilir miyim?»

«Bence okul ödevlerini yapman otelde çalışmaktan daha önemli,» dedim.

Fern yine somurttu. «Jimmy çalışabileceğimi söyledi. Hatta söz verdi,» diye inledi. Benim bir şey dememem üzerine, «Hayır diyeceğini biliyordum,» diye hırladı. «Biliyordum bunu!»

«Peki, peki,» diye geriye dönüş yaptım. «Kat garsonlarımızın başı Robert Garwood'la konuşurum. Belki konukların bazı işlerine seni koşturabilir. Ama eğer okulda derslerinde başarılı olamazsan...»

«Başarılı olacağım,» diye söz verdi.

«Buradaki okulu sevdin mi?» diye sordum.

«Fena değil. Yarın oteldeki yeni işime başlayabilir miyim? N olur...»

«Yarın mı?» Birden yarın Longchamp Baba'nın geleceğini anımsadım. Jimmy babasının bu yolculuğu ne zaman yapabileceğini öğreni öğrenmez ona uçak bileti için para göndermişti. Fern'e, «Onlar gelince bütün boş zamanını babanla ve yeni küçük erkek kardeşinle geçirmek isteyeceksindir,» dedim.

Küçük kızın dudaklarının köşeleri yukarı kalktı. Dişlerini gıcırdatacak, «Bütün zamanımı onlarla geçirmeye mecbur değilim, öyle değil mi?» diye sordu.

«İstemiyor musun yani?» diye şaşkınlığımı dile getirdim. «Longchamp Baba seni göreceği için çok heyecanlı. Ya sen onu görmeye sabırsızlanmıyor musun? Ne de olsa gerçek baban o.»

«Ama beni alıp götürmelerine ve Osborne'lara verilmeme göz yumdu, öyle değil mi?»

«Sana bütün bunların açıklamasını yapmıştık, Fern. Anladığını sanmıştım.»

Jimmyville ben bir gece onu yanıma oturtarak her şeyi anlatmıştık, ama Fern bize sorular soracak yerde, New York'taki hayatımla ve Christie'in doğumuyla ilgilenmişti: Jimmy'nin yanında bana sorduğu sorulara sıkıldığımdan konuşmamıza hemen son vermiştim. Ama Fern şimdi geçmişi hakkında yeterince bilgi sahibiydi ve Longchamp Baba'nın gelişinin kendisi için anlamını kavrayabilecek durumdaydı.

«Hiç değilse onlar gelinceye kadar kat garsonlarıyla çalışabilir miyim?» diye sorau.

Yumuşayarak, «Olur,» dedim. «Okuldan döner dönmez git, Robert

Garv'ood'u gör. Ben yarın sabah onunla konuşurum. Ama yolcular akşam yemeğinden önce gelecekler. Onlara, otelin yemek salonu yeri- ne burada yemek vermek zorunda kalacağız.»

Fern, «Niçin?» diye bağırdı. «Ben otelin yemek salonunda yemek yemeği yeğliyorum. Çok daha eğlenceli orası.»

«Gerçek babanla baş başa olmak istemiyor musun?» diye sordum. «Yeni kardeşin de var...»

Fern omuzlarını silkti. Hemen arkasından, «Burada ne kadar kalacaklar?» diye sordu.

«Sadece iki üç gün. Longchamp Baba İşinden uzun süre uzak kalmaz.»

Fern, «Bu iyi,» diyerek dikkatini önündeki kitaplara verdi.

Ona bakarken, iyi ha, diye düşünüyordum. Buraya ilk gelişimde Longchamp Baba'nin beni görmeye geleceğini bana söylemiş olsalardı, tepkim ne kadar farklı olurdu. Onu görmeyi, sesini duymayı, boynuna sarılmayı ne kadar özlemiştim.

Jimmy aşağıda benden haber bekliyordu. Ona Fern'in babasının gelişine ne kadar kayıtsız davrandığını söyledimse de, Jimmy bunu yadırgamadı. «Onun duygularını anlayabiliyorum,» dedi. «Başka bir babası olduğunu henüz kısa bir zaman önce öğrendi. Longchamp Baba onu için hâlâ bir yabancı.»

«İyi ama daha heyecanlı olması, babasını merak etmesi gerekmez miydi, Jimmy?» diye sordum.

Kocam «hayır» der gibi başını salladı. «Bu çocuktan beklenemez bu. Onu sözüm ona seven insanların elinden çok çekti. Onun için de sevgisini kazanmak için özellikle çaba göstermek zorundayız. Başka çaresi yok.»

«Bu bir yerde onu şımartmak anlamına gelir, Jimmy,» diye onu uyardım.

«Dawn, çocukcağızın neler çektiğini bildiğine göre, nasıl böyle düşünebilirsiniz? Babası her gün ona o çirkin şeyleri yaptıktan sonra yatağa yatıp uyumaya çalışmanın onun için ne kadar güç olduğunu bir gözünün önüne getirsene. Adamın ona her yaklaşışında zavalılık korkudan sinip kalıyordu.» Jimmy yüzünü buruşturdu. «Fern'i önce yorganın altından mincıklamadan uyumasına izin vermezmiş.»

«Bütün bunları sen nereden biliyorsun?» diye dehşet içinde sordum.

«Artık bana güvenmeyi öğrendiği ve onu sevdiğime inandığı için giderek açılıyor bana.»

«Oysa o konuları benimle hiç konuşmak istemiyor,» dedim. «Hatt o günlerle uzaktan yakından ilişkili bir şey söyleyecek olsam konuyu kapamam için yalvarıyor.»

Jimmy gazetesini indirerek, «Dawn,» dedi. «Fern senin ondan hoşlanmadığını, hatta ona içerlediğini sanıyor.»

«İyi ama niçin?» diye kollarımı iki yana açtım. «Gereksindiği şeyler için onu alışveriş yapmaya götürdüm, istediği her şeyi satın aldım, onu okula yerleştirdim, otelde yapmak istediği işleri yapmasını sağladım...»

«Bu tutumu aklîve duygusal durumuyla ilgili. O kayıp para hikâyesi de büsbütün işi bozdu. Bu yüzden ondan özür dilemen için sana ısrar ettim. Fern avuç içinde hapsedilerek kanatlarını kullanması engellenen küçük bir kuşa benziyor. Birisi ona yaklaşıp sevgi göstermek isteyince kuşkulaniyor. Babamın gelişine fazla sevinmiş gözükmemesi de bu yüzden.» Bir şey dememem üzerine Jimmy, «Sence haklı değil miyim?» diye sordu. Sözlerinin doğruluğunu onaylamamı beklediği belliydi.

«Herhalde öyledir,» dedim sonunda.

Jimmy gülümsedi. «Babam yarın geliyor. Bunu düşünelim,» dedi.

Bütün gece bunu düşündüm. Longchamp Baba'yı en son bir karakolda görmüştüm. Beni Cutler Koyu'na götürmeye hazırlanıyorlardı. Polis bana, babam sandığım adamın beni kaçırdığını ve suçunu itiraf ettiğini söylemişti. Olanlara inanamıyordum. Jimmy'nin nerede olduğunu ya da Fern'i nereye götürdüklerini bilmiyordum ve yüzlerce kilometre uzağa hiç tanımadığım bir ailenin yanına götürülmenin düşüncesi beni dehşet içinde bırakıyordu. Babam bunu engellemek için mutlaka bir şey yapacaktı. Beni otomobille karakola götürmelerine ve bir kapının açılmasıyla onu bir sandalyede başı önüne düşmüş durumda oturur görene kadar buna inanmamıştım.

«Babal» diye bağırarak ona doğru koşmuştum. Longchamp Baba sosimi duyunca Haşini kaldırmış ve ipnotize edilmiş gibi bomboş gözlerin bana bakmıştı. «Babacığım, bunun doğru olmadığını söyle bana!

Bütün bunların korkunç bir hata olduğunu söyle!» diye yalvarmıştım. O konuşmaya yeltenmiş, ama hemen sonra başını öne eğmek suretiyle yenikliğini kanıtlamıştı.

i Polisler beni dışarı sürüklerlerken, Longchamp Baba en sonunda bana bakıp, «Üzgünüm, tatlım. Gerçekten çok üzgünüm,» demişti.

Uzunca bir zaman bununla yetinmek zorunda kalmıştım. Ama sonra gerçeği keşfetmiştim: onunla Longchamp Anne'nin beni alıp götürmekle en doğrusunu yaptıklarını inandıklarını ve Çutler Nine'nin komplo-yu hazırlayarak herkesi nasıl kullandığını.

Ama bu karabasan sona ermişti, yarın ise Longchamp Baba'yı tekrar görecektim. Bunun heyecanıyla gözüme uyku girmede ve bütün gece yatağımda dönüp durarak sabahı ettim.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Robert Garvwood'u görerek ona Fern'i söyledim. Adamcağız bu habere hiç de sevinmiş görünmedi.

«Kız zaten ne zamandır garsonlarımın ve kat görevlilerinin peşinden ayrılmıyor,» dedi. «Belki benim üstüme vazife değil, ama...»

«Ama ne, Robert?» diye sordum.

«Önce şu: Fern sigara içiyor,» diye açıkladı. «Delikanlılarla boş zamanlarında toplastıkları bodrum katına iniyor ve onlardan sigara istiyor.»

Şok olmuştum. «Ne dedin? Ne dedin?»

«Kendinden çok büyük kızlar gibi davrandığı bir gerçek. Benim onun yaşlarında bir kızkardeşim var, onun ise bu şekilde davranmayı aklından bile geçirmeyeceğine eminim. Kusuruma bakmayın ama, Fern'in sağa sola koşturulmak için dahi olsa, yanımızda çalışmasının iyi bir fikir olduğunu hiç sanmıyorum.» Adamın konuşuş tarzından söyleyebileceği daha pek çok şey olduğunu anlamıştım. Jimmy'nin ona ileri geri vaatlerde bulunmasına hayıflanmamak elde değildi.

«İstemeyerek de olsa, senden onu bir süre yanında çalıştırman rica edeceğim, Robert,» dedim. «Ama uygunsuz bir davranışta bulunduğunda bana haber ver, olmaz mı?» Adamcağız kabul ettiyse de, bu yüzden hiç de mutlu olmadığının farkındaydım.

Konuyu Jimmy'yle tartışmaya karar verdim. Ama ben onunla yalnız kalmaya fırsat bulamadan Longchamp Baba, yeni karısı Edwina ve oğulları Gavin çıkageldiler. Julius onları havaalanında karşılamış ve ote-

le getirmişti. Longchamp Baba limuzinden inerken biz de sokak kapının önüne çıkmıştık. Gavin'i elinden tutan Edvina da kocasının yanındaydı. /

Longchamp Baba hâlâ uzun boyluydu, ama çok zayıflamıştı Yanaklarıyla çenesi de daha kemikli ve sert görünüşlüydü. Kara göğle hâlâ ileriye fırlamıştı, şakaklarının kırılmış olmasına rağmen saçları d hâlâ hayli gürdü. Üstünde lâcivert bir ceket, ayaklarında siyah çizmel vardı. At kafalı bir gümüş tokayla kapanan geniş bir kemer takmış oldu¹ ğunu gördüm. Babam artık birTexas'lıydı ne de olsa.

Jimmy ile Fern'in altı yaşındaki üvey kardeşleri Gavin yaşına gör odukça iriydi. Mavi kostümü ve papyon kravatıyla çok şeker bir çocu tu. Babasının siyah saçlarını almıştı, ama yüzü yuvarlak, teni de ço açıktı. Onda Edvina'nın kahverengi gözleriyle yumuşak, küçük ağız vardı, ama güçlü düz burnu tıpkı babasınıninki gibiydi. '

Edvina gördüğüm resimlerindekiinden daha genç görünüyordu. Longchamp Anne'ninkini andıran sıcak ve tatlı bir gülümseyişi vardı Longchamp Baba'yı asıl çeken yanı bu olsa gerekti. Hemen heme kocası kadar uzun boyluydu. Uzun kolları ve bacakları, incecik bir bel vardı. Arkasında lâcivert bir mantıyla yine lâcivert bir elbise vardı. Kes tanerengi saçlarını arkaya doğru taramış ve sedef taraklarla tutturmuş tu. Yüzünde pek az makyaj vardı. Yalnız dudaklarını parlak bir kırmızı renge boyamıştı.

Jimmy babasının elini sıkmak ve Edvina'yı kucaklamak için merdivenden aşağıya koştu. Üvey annesinden ne kadar hoşlandığını görebiliyordum. Sonra, o Gavin'i yakalayıp havaya kaldırırken ben de küçük gruba yaklaştım.

Longchamp Baba gülümseyerek ve başını sallayarak bana bakıyordu. «Çok güzel bir kadın olmuştun, Dawn. Çok güzel bir kadın,» dedi.

¹ «Teşekkür ederim, baba.» Yanaklarıma yaşlar süzülüyor, ama be umursamıyordum. Longchamp Baba bana kollarını açınca, onların arasına atıldım. Böylece, onun da en az benim kadar acı çekmiş olduğunu anladım. Beni alnımdan öptü, sonra da uzun ve ince elinin tersiyle yanaklarımdaki ıslaklığı sildi.

«Artık gözyaşı yok,» dedi. «Mutlu bir buluşma, bu. Artık hüzüne yer yok, tamam mı?»

\ «Peki, baba,» dedim gülümseyerek.

O dönerek, «Edvina'mla tanışmanı istiyorum,» dedi.

\ Genç kadın bana elini uzattı. Eli avucumun içinde ılık ve yumuşaktı. İçten bir gülümseyişi olan kalbi sevgiyle dolu bir kadın olduğunu görebiliyordum.

\ «Nasılsınız?» dedi. «En sonunda tanıştığımıza çok sevindim.»

«Ben de,» diye karşılık verdim. «Hoş geldiniz.»

Edwina etrafına bakınarak, «Burası ne kadar güzel,» dedi. «Jimmy hiç abartmamış.» Sonbahar sonlarının ılık ve aydınlık öğleden sonra saatlerinin Cutler Koyu'nun parlaklığına ve çekiciliğine büyük katkısı olmuştu. Tepemizde gök koyu bir maviye dönüşmüştü, bulutlar da dolgun ve süt gibi beyazdı.

Longchamp Baba, «Şimdi de Gavin'le tanışın,» dedi.

Jimmy'nin kollarının arasındaki sevimli çocuğa, «Merhaba Gavin,» dedim. «Benim adım Dawn. Seni kızım Christle'yle tanıştırmak istiyorum.» •

Longchamp Baba o sırada etrafına bakınarak, «Ya Fern nerede?» diye sordu.

«İçeride kat garsonlarına yardım ediyor, baba,» dedim.

Orta yaşlı adam, «Onu şimdiden çalıştırıyorsunuz, öyle mi?» dedi.

Jimmy, «O çalışmayı çok seviyor, baba,» diye atıldı. «Okuldan döner dönmez otele koşuyor. Haydi, içeri girelim. Julius bavullarınızı eve getirecek, ama önce size oteli göstermek istiyoruz.» Edvina'ya döndü. «Karnınız aç mı?»

Genç kadın, «Hayır. Uçakta bir şeyler yedik,» diye karşılık verdi.

Gavin incecik sesiyle, «Benim karnım açıldı,» diye öttü. Herkes gülmeye başlamıştı.

Babası, «Onun daima karnı açtır,» dedi.

Otele girdim. Longchamp Baba'yla Edvina her şeye şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

Longchamp Baba, «Otel hatırımda kaldığından çok daha büyük-müş,» diye homurdandı.

Jimmy, Edvina'ya, «Yemek salonu ileride,» diye orayı parmağıyla işaret etti. «Solda ise oyun ve çay odaları var. Sağdaki balo salonunda konuklar şovlar seyrediyor ya da geceleri dans ediyorlar. Sizi dışarıda

yüzme havuzuyla tenis kortlarını da görmeye götüreceğiz.»

Fern o sırada koridor yönünden koşarak gelince, Jimmy'nin anı sı yarım kaldı.

Jimmy, «İşte bu da küçük Fern'imiz, baba,» dedi.

Longchamp Baba bakışını kızı dikmişti. Fern, Robert Garvwood'a bir şeyler söyledi, sonra bize ağır ağır yaklaştı.

Babası, «Sally Jean'in kopyesi,» diye homurdandı.

Jimmy, «Fern, bu da baban,» dedi.

Fern gülümseyen babasına soğuk bir dikkatle bakıyordu. Longchamp Baba, «Babanı kucaklamayacak mısın, Fern tatlım?» diye sordu.

Küçük kız omuzlarını silkti. Babası anlayışla dolu bir tavırla, «Bu biraz zaman alacak tabii,» dedi. «Ama en azından el sıkışabiliriz, değil mi?» Fern babasının eline hastalıklıymış gibi baktı, sonra da kendi elini istemeye istemeye orta yaşlı adamın avucuna terketti. Sonra da hızla çekti onu.

«Merhaba,» dedi. Hemen arkasından ekledi. «Birbirimize hiç benzer miyormuşuz.»

Babası başını arkaya atarak gürültülü bir kahkaha salıverdi. Fern başını öte yana çevirdi, ama çirkin çirkin sırtıttığı dikkatimden kaçmamıştı: l: . > „ > — . i

Longchamp Baba ona, «Doğru, sen annene benziyorsun,» dedi.

Jimmy söze karıştı. «Fern, işte bu da kardeşin Gavin.» Fern çocuğa ilgiyle baktı ve, «Hoş geldin Gavin,» dedi. Sonra şaşılacak şey, eğilip onu yanağından öptü. «Onu alıp herkese gösterebilir miyim?» diye sordu. «izin verirseniz balo salonuna götüreyim onu. Christie orada piyano dersi alıyor.»

Jimmy çocuğa, «Gavin, ablanta gitmek istiyor musun?» diye sordu. Gavin önce Jimmy'ye, sonra da gülümseyen babasına baktı ve başını eğdi. Jimmy bunun üzerine onu yere bıraktı, Fern de çocuğun elini yakalayarak sürükledi.

Ben birden, «Dur, Fern,» diye atıldım. Edvina'ya döndü ve, «Merhaba,» dedi. , .

Edvina da gülümseyerek, «Merhaba,» diye karşılık verdi.

Jimmy, Gavin'le uzaklaşan Fern'in arkasından, «On dakika sonra burada buluşalım,» diye seslendi.

Longchamp Baba başını sallayarak, «Fern ne kadar güzel bir kız olmuş,» dedi. «Günün birinde erkekleri kendine tutsak edeceği şimdi- den belli oluyor.»

Longchamp Baba'yla Edvvina'ya tesisi gezdirmemize kadar Cutler Koyu'yla ne kadar gurur duyduğumun farkında değilmişim. Her şeyden çok etkilendiler. Longchamp Baba da, «Bütün bunların senin olduğuna inanamıyorum, tatlım. Annen seni şimdi görebilse ne kadar mutlu olur- du,» gibilerden sözler söyleyip duruyordu.

Onlara oteli göstermemizden ve Longchamp Baba yapılan bütün değişiklikleri gördükten sonra, Fern'i, Gavin'i ve Christie'yi de toparla- yarak eve yollandık. Jimmy orada babasına inşaatın bazı ayrıntılarını gösterirken, ben de Edvvina'ya yemek odasıyla salonu gezdirdim ve ona möbellerimizle sanat eserlerimizi gösterdim. Çocuklar ise Chris- tie'nin, Gavin'e oyuncaklarını gösterebilmesi için yukarı çıkmışlardı. Fern kaşla göz arasında ablalık rolünü benimsetmişti"

Edvvina, «Fern'in yaşına göre bu kadar olgun olmasına inanamıyo- rum,» dedi.

Jimmy'nin babasına, kardeşiyle ilgili her şeyi anlattığını bildiğim için, Fern'in trajik öyküsünü yinelememize gerek kalmadı. Edvvina bunun yerine bana daha önce de evlenmiş olduğunu, ancak, iki yıllık kocasını Texas'da bir kamyon kazasında yitirdiğini anlattı. Aradan bir yıl geçmeden Longchamp Baba'ya rastlamış ve birbirlerine kısa zaman- da ısınmışlardı. Jimmy ile babası evle bahçeyi gezerlerken Edvvina'yla epeyi konuşmaya fırsat bulduk. Edvvina'yı çok beğenmiştim. Onun Longchamp Baba üzerinde dengeleyici bir etkisi olacağına güveniyor- dum. Edvvina bana patronunun Longchamp Baba'yı ne kadar sevdiğini anlatırken, baba oğul Longchamp'lar yanımıza geldiler. Longchamp Baba hayatından gerçekten hoşnut görünüyordu. Jimmy'nin onun hak- kında yanlışladığını görüyordum, tamamen'değişmiş, daha uysal, daha sağlıklı ve dengeli bir adam olmuştu.

Gavin, Fern ve Christie'ye bakmaya gidince, Gavin ve Christie'yi yerde oturur durumda bulduk. Fern de kollarını göğsünde çaprazlamış durumda tepelerinde duruyordu. Bu haliyle sert bir öğretmene benze- mişti. Christie ile Gavin sayısız oyun ve oyuncakla çevriliydiler.

Fern, «işler yolunda,» dedi. «Çocuklar yaramazlık yapmıyorlar.»

Babası, «Fern tam bir küçük hanımefendi olmuş,» demekten kendini alamadı.

Edvina da, «Keşke bütün dünya da çocuklar gibi iyi' geçinebilse,» dedi.

Longchamp Baba'yla Edvina'ya bundan sonra, duş yapıp akşam yemeği için giyinebilmeleri amacıyla odalarını gösterdik. Bayan Boston çeşitli garnitürlerle çevrili nefis bir hindi kızartması hazırlamıştı. Gerçek bir Şükran Tortusu yemeği yiyeceğimiz anlaşılıyordu.

Jimmy, Gavin' le daha fazla vakit geçirebilmeleri için ertesi gün Christie'yle Fern'i okula yollamamaya beni razı etmişti. «Aksi halden zavallı yavru akşama kadar sıkıntıdan patlar,» dedi.

Jimmy sabahleyin kahvaltıdan sonra babasını denetlediği çalışmalar göstermeye götürdü. ikisinin kazanları ve motorları tartışmaktan mutlu olacaklarını biliyordum. Edvina'yla Longchamp Baba'yı Betty Ann ve Philip'le tanıştırmıştım. Betty Ann, Edvina'yla çok iyi anlaşmış ve ben bazı işlemlerimle ilgilenirken, onu, ikizleri ve otelin eski bölümünde kaldıkları daireye görmeye götürdü.

Saat birde hepimiz otelin restoranında öğle yemeği yedik. Philip bundan sonra Edvina'yla Betty Ann'i, görülecek yerlerini ve dükkânları göstermek için kente götürmeye gönüllü oldu. Longchamp Baba ve''ni otel çevresinde Jimmy ile geçirmekten mutluydu. Hâlâ abla rolü oynayan Fern, Christie'yle Gavin'i eve geri götürdü. Ben ise Bay Dorf* man'la bir iş görüşmesi yapmak için ofisime döndüm. Konuşmamı/öngördüğümünden de uzun sürdü, saate bakınca dörde yaklaştığını gördüm.

Çocukların ne yaptığını merak ettiğimden bir koşu eve gitmeye karar verdim. Bayan Boston mutfakta'' rosto pişirmekle meşguldü. Longchamp Baba ertesi sabah gideceği için, Philip, Betty Ann ve ikizler* ri evimizde akşam yemeğine davet etmiştik.

Mutfakta ne olup bittiğine baktıktan sonra, «Çocukların başını ağrıttı'' madiğini umarım, Bayan Boston,» dedim.

«Çocuklar mı dedin?» Kadıncağız bir an düşündü. «Çok garip, onları

rın burada olduklarını tümüyle unutmuşum, Dawn. O kadar sessizdiler ki.»
f,

Acele merdiveni çıkınca onların Christie'nin odasında olmadıklarını gördüm. Fern'in odasıydılar, kapı da kapalıydı.

Elim tokmağa gittiği sırada Fern'in, «Ona dokunabilirsin, Christie. Seni ısıracığından korkma,» dediğini duydum.

Eve küçük bir yılan ya da kertenkele getirmiş olmamalarını diledim. Bayan Boston öyle bir yaratıkla karşılaşacak olsa mutlaka düşüp bayılır-
dı. Kendi kendime gülerek kapıyı açtığımda, Christie'yle Gavin'i çırpıp
lak olarak karşı karşıya durur görünce şoka uğradım. Fern bana arkası
dönük olarak duruyordu ve görünüşe bakılırsa içeri girdiğimi duyma-
mıştı.

Christie, «Anne,» diye bağırdı. Fern hızla bana doğru döndü ve
yüzü pancar kesildi.

«Bu da nesi? Burada ne oluyor, Fern?» diye bağırdım.

«Hiçbir şey,» dedi. «Yani... bilmiyorum...» Kekeleye başlamıştı.
iki küçük çocuktan biraz uzaklaştı.

«Bilmiyor musun? Niçin soyundular?»

«Kendileri öyle istediler. Ben aşağıdaydım, yukarı çıkınca da onları
bu vaziyette buldum.» Parmağını suçlar gibi erkek çocuğuna çevirerek,
«Gavin'in fikriydi,» dedi. «Christie'ye, o cicisini gösterirse, o da kendi
cicisini göstereceğini söylemiş.»

Gavin'e baktım. Dehşet içindeydi.

«Doğru mu bu, Christie?» diye sordum.

Kızım, hayır der gibi başını sallamaya başlamıştı ki, Fern'in bakışla-
rındaki öfkeyle karışık uyarıyı farkettiler. Bunun üzerine ağlamaya başladı.

Fern'e, «Onları giydir,» diye emrettim. «Hemen.»

Fern, «Gel, Gavin,» diyerek oğlanı giysilerinin bulunduğu yatağın
yanına çekti. Ben Christie'yi giydirirken, o da çocuğu yatağın üstüne
oturttu ve giysilerini arkasına geçirmeye koyuldu.

«Bu işi niçin yaptığınızı anlayamadım, Christie,» dedim. «Erkek
çocuklarının karşısında soyunmanın ayıp olduğunu bilmiyor musun?»
Christie ağlamayı sürdürüyor, ben ise içimden köpürüyordum. Fern'in
yalan söylediğini biliyor, Christie'den bunu bana söylemesini bekliyor-
dum.

«Çok üzgünüm, anneciğim,» diye hıçkırıyordu. «Çok üzgünüm.»
«Gavin'in annesiyle babası da çok kızacaklar,» dedim.

Fern, «Belki de onlara bu olanları söylememek daha iyi olur,» diye söze karıştı. «Longchamp Baba, Gavin'in derisini yüzecek kadar hain birine benziyor.»

«Fern!» Hızla döndüm. «Zavallı çocuğun babasına umacı gözüyle bakmasına neden olacaksın.»

Kız omuzlarını silkti.

«Hiçbir şey olmadı ki. Sadece birbirlerine baktılar. Hiçbir şey şöyle mene gerek yok,» diye ısrar etti.

«Orasını sonra konuşuruz,» dedim. «Sen şimdi Oğlanı giydirmen bak.»

İki küçük giyindikten sonra onları aşağıya yolladım. Fern'le yalnız kalmak istiyordum. Yatağın üstüne oturmuş, bekliyordu.

«O kadar küçük çocuklara nasıl böyle bir şey yapabildin?» derken, kendisi de on yaşından büyük olnayan bir çocukla konuştuğumu unutmuş gibiydim.

Bana nefretle bakarak, «Sana söyledim,» dedi. «Ben yapmadım.»
«Yalan söyleme. Kapıyı açmadan önce seni duydum.»

Fern yüzüme şöyle bir baktıktan sonra ağlamaya başladı. «Şimdi her şeyi Jimmy'ye de söyleyeceksin, Longchamp Baba'ya da. Herkes de benden nefret edecek. Senin istediğin de bu, değil mi?» diye hıçkırıyordu.

«Hiç de değil, Fern. Kimsenin senden nefret etmesini istemiyorum,» dedimse de, o giderek daha gürültülü ağlıyordu. Sonunda, «Onlara bir şey söyleyecek değilim. İnan bana,» diye söz vermek zorunda kaldım.

Ağlaması anında dürdü. Gözlerini yumruklarıyla silerek, «Sahi, söylemeyecek misin?» diye sordu.

«Hayır. Ama bu senin yaptığın çok çirkin bir şey. Niçin yaptın ki?»

Fern bir an düşündükten sonra açıkladı «Bebeklerle oynuyorlardı, Gavin de erkek bebeklerde onda olanların niçin olmadığını merak ediyordu. Christie bunun ne olduğunu sorunca, aradaki farkı bilmelerinin gerektiğini düşündüm. Bu da eğitimin bir parçası. Fen dersleri gibi.»

«Bu gibi şeyler öyle öğretilmez, Fern. Daha önce de bir kere Chris

tie'yle bu gibi şeyler konuşmamanı istemiştin senden. O daha o kadar küçük ki,» dedim.

«Pekâlâ,» dedi Fern. «Kimseye bir şey söylemeyeceksin, değil mi?»

«Söylemeyeceğimi sana söyledim, ama bu kızmadığım anlamına gelmez. Bir daha asla böyle bir şeyin olmasını istemiyorum.»

Fern başını eğdi. Sonra gözlerini kısarak, «Söylemeyeceğine söz verdikten sonra Jimmy'ye bir şey söylersen, senden hayatımın sonuna kadar nefret ederim,» diye beni uyardı.

Nefretini o kadar güçlü bir dille seslendirmişti ki soluğum kesildi. Bir an konuşamadım.

«İnsanları tehdit etmek güzel bir şey değil, Fern,» diye karşılık verdim, ama o bakışını benimkinden kaçırmadı. Dönük bir bakışla bana bakmayı sürdürdü, ancak, ağzını açıp bir şey söylemedi. Bunun üzeri- ne kalbim çarparak odayı terkettim.

Belki hata ettim, ama olay hakkında Jimmy'ye hiçbir şey söyleme- dim. Herkes o kadar mutluydu ki akşamımızı berbat etmek istememe- miştin. Çok hoş bir akşam yemeği yedik. Züppelik ve üstünlük taslaya- cağından korktuğum Philip bile Longchamp Baba'ya dostça davrandı. Jimmy seyahatleyken bana karşı çirkin davranışını bağışlatmak için elin- den geleni yaptığını varsayıyordum. Ondan hoşnut olup olmadığımı anlamak için ikide birde bana bakıyordu.

Akşam sona ermeden ben piyano çaldım ve şarkı söyledim. Longc hamp Baba'nın gözlerinin yaşardığını görebiliyordum. Ben şarkımı bitirince hemen yanıma geldi ve beni kucakladı.

«Ah, annen burada olup seni görebilseydi,» dedi. İkimiz de biraz ağladık. Sonunda Betty Ann, Christie'yi de biraz piyano çalmaya razı etti. Küçük Gavin, Christie'den kesin şekilde büyülenmişti. Hiç kımıldama- dan oturuyor, bakışını kızımdan ayırmıyordu. Sonradan hepimiz Christie'yi alkışlarken, sanırım o, küçük ellerini hepimizden hızlı çırpı- tı.

Daha sonra Betty Ann ikizlerine benim piyanomun eşliğinde küçük bir dans gösterisi yaptırdı. Altın saçlı küçüklerin birbirlerine tutunup dön- meleri ve ellerini çırparak kendi kendilerini alkışlamaları herkesi büyü- lenmişti. Bir ağızdan güldük.

İçimizde yalnız Fern mutsuz görünüyordu. Bir köşede herkesin

uzağında oturuyor, Jimmy'nin ona bakmadığı ya da onunla konuşmadığı zamanlar somurtuyordu. O zamanlar ağabeyine sevgiyle gülümsüyordu. Akşamın ilerleyen saatlerinde babası onunla konuşmaya, ona okul hakkında sorular sormaya çalıştı, ama Fern son derece ilgisiz davranırdı. Adamcağız da sonunda gülere gülere vazgeçti.

Zaten çocukların yatma zamanı gelmişti. Betty Ann'le Philipsabahleyin Longchamp Baba'yla Edvvina'ya sabah kahvaltısı için otelin restoranında randevu verdikten sonra, ikizlerini alıp gittiler. Onlar gittikten sonra Longchamp Baba, Edvvina, Jimmy ve ben salonda oturup Fern'i konuştuk.

Babası, «Siz ikiniz onu, o feci hayattan kurtarıp buraya getirmekle çok iyi bir iş yaptınız. Burada sürüyle avantajları olduğunu görüyorum. Fern böyle bir yerde yetişeceği için çok şanslı,» dedi.

Jimmy, «Onun seninle oturmaması seni rahatsız etmiyor mu? baba?» diye sordu.

«Hayır, Jimmy. Burada daha iyi bir hayatı olacağını görüyorum. Fern koca bir kız olmuş. Ve doğrusunu istersen, kazancım küçük ailemize ancak yetiyor. Ayrıca, Gavin için elimizden gelenin en iyisini yapmak istiyoruz.»

Jimmy babasına hak verdiyse de, bana baktığında, gözlerinde duyduğu hüznü okudum. Belli ki Gavin'in yaşında olduğu zaman babasının onun için de aynı şeyleri düşünmüş olmasını isterdi, ama zaman başka bir zamandı, yer ise hemen hemen başka bir dünya.

Jimmy sonunda, «Peki, baba,» dedi. «Fern için elimizden gelen her şeyi yapacağız ve seninle de bağlantıyı kaybetmeyeceğiz.»

Yaşlı adam, «Bundan hiç şüphem yok,» dedi. Bakışı Jimmy'den bana, benden Jimmy'ye kaydıktan sonra aramıza bir sessizlik çöktü. Jimmy ile bakiştik. Longchamp Baba'nın aklından geçerleri okuyabiliyorduk. Bizi bir zamanlar çocukları olarak görürken, şimdi karı koca olarak karşısında oturuyorduk. Bu hissini elinden geldiğince gizlemeye çalıştı.

«Neyse,» dedi. «Sanırım, artık Edvvina'yla odamıza çekilsek iyi olacak. Yarın önümüzde uzun bir yol var.» Ayağa kalkarak ekledi. «Nefis akşam yemeği için teşekkür ederim.»

Yaşlı adam önce Jimmy'yi öptükten sonra, beni kucakladı. O

kadar duygulanmıştım ki konuşamadım. Longchamp Baba bundan sonra Edvina'yla odadan çıktı. Çoktandır hissetmediğim bir melankoli üstüne me çökmüştü.

Jimmy bana gülümseyince, yüzümü onun omuzuna dayayıp ağlayabilmek için kollarının arasına atıldım. Kocam kollarını omuzlarıma dolayarak beni kapıya götürdü. Böylece, daha önce birçok geceler yaptığımız gibi, yine birbirimizin kollarının arasında uyumak için yukarı çıktık.

Longchamp Baba'yla Edvina, Fern'le vedalaşabilmek için sabah erken kalktılar. Onlar gibi ben de küçük kızın, yumuşayıp babasının yanağına bir öpücük konduracağını umut ediyordum. Ne çare ki, Fern sadece Longchamp Baba'nin elini sıkmakla yetindi. Edvina üvey kızını öptü, ama Fern onun kollarında rahatsız oldu ve kendini hemen kurtardı. Ama Gavin'le öpüşerek vedalaştı. Longchamp Babâ"ocukları okula gidecekleri limuzine kadar geçirmek için bonimlo birlikte kapının önüne çıktı.

«Hoşçakal, Fern,» dedi. «En kısa zamanda yine gelip seni görmeye çalışacağım.»

Fern otomobile binerken dönüp ona bakmadı bile. Yaşlı adam limuzin hareket ederken elini sallıyordu, ama Fern önün durduğu yana bakmadı bile.

Limuzin bahçe yolunun ucunda gözden kaybolurken, adamcağız, «O ailenin yanında yaşamak kızcağızın içine kapanmasına neden olmuş,» diye homurdandı.

Edvina bavullarını yapar yapmaz sabah kahvaltısı etmek için hep birlikte otele gittik. Betty Ann'le Philip sofrada bizi bekliyorlardı. Tatlı tatlı sohbet ettik, arkasından da çocukları okullarına bırakıp dönmüş olan Julius, Longchamp Baba'yla Edvina'nin bavullarını limuzine yüklemiş olarak otelin önüne geldi.

Vedalaştığımız sırada Edvina, «Konukseverliğiniz için size çok teşekkür ederiz,» dedi. «Küçük tatilimizden çok hoşnut kaldık. Umarım, bir gün siz de bizi görmeye gelirsiniz.»

«Ben de bunu isterim,» dedim. Öpüştük. Longchamp Baba Jimmy'nin elini son bir kez daha sıktı, Jimmy de Gavin'i kucakladı. Ben de çocuğu kucaklayıp öptüm, sonra da Longchamp Baba'yı da öpme□

ye hazırlandım. «Seni seviyorum, babacığım,» dedim. Yaşlı adam bana gülümseyince onu bir an eskisi gibi genç ve güçlü olarak ve dudaklarında o tatlı gülümseyişiyle görür gibi oldum. Onu ben küçücük bir kızken olduğu gibi «dünyanın en güçlü, en yakışıklı adamı olarak» anımsıyordum.

Çok geçmeden Longchamp'lar limuzine bindiler. Jimmy ile ben evimizin önündeki basamaklarda durarak onların yolun ucunda gözden kaybolmalarını izledik. Jimmy'ye bakınca, gözlerinin yaşlı olduğunu gördüm. Serin sonbahar rüzgârı alnına dökülmüş saç perçemlerini uçuruyordu. Hava her geçen an biraz daha soğuyor ve tatsızlaşıyordu.

Jimmy, «Artık işimin başına gitmeliyim,» diye homurdanarak hızlı adımlarla uzaklaştı.

Jimmy haklıydı, ancak çalışmak bizi geçmişimizde bıraktığımız üzüntüleri düşünmekten alıkoyabilirdi. Ofisime giderek defterlerimin arasına gömüldüm ve tâ ki telefon çalınca kadar başka bir şey düşünmedim. Hattın öbür ucundaki ses beni şaşırttı. Bu ses Leslie Osborne'a aitti.

Kadın, «Size telefon ettiğimi bilse Clayton çok kızardı,» diye başladı. «Ama kendimi tutamadım. Kelly nasıl?»

«Otel hayatının keyfini çıkarıyor,» dedim. «Yeni okuluna da uyum sağlıyor. Ancak, aldığı notları henüz göremedim, öğretmenleriyle de konuşmadım.»

«Buna sevindim.» Leslie Osborne'un sesi titredi. «Marion Lewis Okulu'nda sık sık başı derde giriyordu. Olanların tümünü Clayton'a anlatmadım bile.»

«Biliyorum. Dosyasını buradaki okula iletiler ve müdür yardım istedi. Onun rokyaptığı kanısında,» dedim.

Leslie, «Buna üzüldüm,» dedi. «Ancak, size Clayton hakkında anlatıklarına inanmam. Bana inanmanızı isterdim. Clayton öyle adam değildir.» . . .

«Bayan Osborne, Fern'in bazı sorunları olduğunu bilmenizi isterim,» dedim. «Duygusal sorunlar.. Başından bir şeylerin geçtiği muhakkak,»

«Daha küçücükken problemlili bir çocuktur.» Leslie Osborne içini

çekti. «Okulun birinci sınıfına giderken dahi onunla başımız dertteydi. Ne diyeceğimi bilemiyorum.»

«Umarım, bundan sonra değişir,» dedim. «İyiye doğru...»

Leslie, «Bizim hiçbir suçumuz yok,» diye direndi. «Ona, isteyebileceği her şeyi vermeye çalıştık.»

«Belki de hata orada, Bayan Osborne. Fern şımartılmış bir çocuk izlenimi uyandırıyor. Örneğin, o kadar genç bir kıza bu kadar yüklü bir harçlık vermek doğru değildir...»

«Ne harçlığı? Kelly'nin düzenli bir harçlığı olmamıştır. Clayton buna karşıydı. Kelly'ye belli bazı şeyler almak için para gereksindiği zaman para veriliyordu. Ama Clayton bir çocuğa, saçma şeyler alıp çarçur etmesi için haftalık para verilmesini doğru bulmuyordu.»

«Demek harçlığı yoktu ha? Öyleyken yüzlerce dolar biriktirmeyi başarmış,» dedim. «Paraları ben kendim onun çantasında gördüm»

Hattın öbür ucunda hafif bir çığlık duyuldu.

«Bir şey mi oldu?» diye sordum.

Leslie, «O benim param,» dedi. «Korkarım, benden para çalışıyordu. Cüzdanımdan niçin hiçbir zaman hatırımda kaldığı kadar para çıkmadığını merak ederdim.» Devam etti. «Kelly bir keresinde bizde bir gece geçiren bir dostumuzun cebinden de para çalmıştı. Bu gibi şeylere müt-hiş kızdığı için Clayton'a bir şey söylemedim. Kelly'nin niçin çaldığını anlayamıyorum. Hiçbir şeyi eksik değildi.» Kadıncağız endişeyle sordu. «Yoksa hâlâ mı öyle şeyler yapıyor?»

Yalan söylemeyi yeğledim. «Hayır.»

«Buna sevindim. Belki artık değişir. Yalnız sizden bir ricam olacak, Bayan Longchamp.»

«Tabii. Söyleyin,» dedim.

«Uygun bir zamanda ona, onu hâlâ çok sevdiğimi söyleyin. Olmaz mı?»

«Olur,» dedim.

Leslie, «Size yakında yine telefon etmeye çalışırım,» dedi ve telefonu kapadı.

O günün sonraki bir saatinde Jimmy'ye bodruma indiği sırada rastladım. Onu durdurarak Leslie Osborne'la yaptığım telefon konuşmasını anlattım. Gözlerini kıstı ve başını salladı.

Fern'in yaptığı hırsızlıkları ona anlatmam üzerine, «Okul müdürü söyledi ya,» dedi. «Fern dikkati üzerine çekmeye, başından geçen o korkunç olayların etkisini silmeye çalışıyordu»

«İyi ama Jimmy, burada ona kötü bir şey yapılmıyor ki,» dedim. «Niçin hâlâ çalsın?»

«Çaldığını kesinlikle bilmiyoruz ki,» diye söylendi Jimmy, «Otelde kaybolan paranın bir yere konulup sonra da unutulduğunu düşünüyorum. O parayı Fern çalmış olsa bile, bu bir kötü alışkanlık sonucudur. Bize ve kendine daha fazla güvenmeyi öğrendiği zaman her şey değişecektir. Göreceksin.»

Jimmy bir yandan konuşurken yavaş yavaş kızmaya başlıyordu. «Ayrıca, o kadının söylediklerinin tek kelimesine inanmam,» dedi. «Leslie Osborne kocasının ne yaptığını nasıl bilmez?» Bir daha telefon ederse onunla konuşmayacaksın,» diye emretti. «O ya kördü ya da burnunun dibindekini göremeyecek kadar bencil.»

Jimmy'nin koridorun köşesini dönmesine bakarken, ah Jimmy, b kez kör olan sensin, diye korkuyla aklımdan geçirdim.

Onun gerçeği görmesi için ne yapmalıydım acaba?

Bulanmış Görüntüler

Annem sözünü tutarak Fern'in onuruna bir yemek verdi. Bun

daha çok şölen demek gerekirdi. On buçuk yaşında bir kız çocuğun ne diye etkilemek gereğini duyduğunu bilemeyeceğim, ama uzun masanın etrafında oturanların arasında en başta şık tuvaletlerinden birinin içindeki annem, bordo bir ceket giymiş ve buna uygun kravat takmış Bronson dikkati çekiyor, hizmetkârlar bu arada etrafımızda sanki uçuşuyorlar, bardaklarımıza şarap ve su dolduruyorlar, salatalarımıza sos döküyorlar, birimizden birimiz tuzluğa uzanacak olsa hemen yardıma atılmaya hazır durumda tepemizde bekliyorlardı. Annemin o akşam yaptıkları içinde tek hoşuma gideni başka konuk davet etmemiş olmasıydı. Sofrada yalnız aile bireyleri vardı: Jimmy ile ben ve Christie, Phil

lip, Betty Ann ve ikizler ve tabii»ki annemin, masanın başında oturmasını da ısrar ettiği Fern. • □

Annem, «Fern ne de olsa şeref konuğumuz,» diye açıkladı. «Hem de çok güzel bir konuk olduğunu itiraf etmeli.»

Bu sözler Fern'i belli ki çok sevindirmişti. Jimmy benden, onu Virginia B"ach'in en iyi mağazalarından birine götürerek, doğum günü için yeni bir elbise satın almamı istemişti. Fern de beyaz dantelden yakası ve kol ağızları olan mavi kadifeden pahalı bir model seçmişti. Elbisenin geniş bir kuşağı ve kalça üstünde bir fiyongosu da vardı. Gerçekte bu on beş yaşını geçmiş bir kıza göre bir elbiseydi, ama ufak tefek ayarlamalar Fern'e de uymasını sağlayabilecekti. Fern ayrıca okuldaki bütün yeni arkadaşlarının taktıklarını iddia ederek, ona kauçuklu bir sütyen almamda da ısrar etmişti. Bundan da, New York'taki Marion Lewis Okulu'nda yaptığı gibi daha büyük çocuklarla dolaştığı sonucunu çıkardım, ama bunu ona yüzleyip işi uzatmadım. •

Tabii ki elbisenin renginde bir çift ayakkabı ile satın almak zorunda kalmıştım. Üstelik bir kuyumcu dükkânının önünden geçtiğimiz sırada, Fern altın kaplama bir kolyeyle buna uygun sallantılı küpelere o kadar arzuyla baktı ki, dayanamayıp bu takımı da onun için satın aldım. Küçük kız bana sarılıp uzun uzun teşekkür ettikten sonra, yaptığıma pişman olmaya başladım.

Yoksa ben de Clayton ve Leslie Osborne gibi onun sevgisini satın almaya mı çalışıyordum?

Fern'e oteldeki güzellik salonuna gitmesine izin vermiştim. Baş kuaförümüz Elaine saçlarını yıkayıp biçim verince çok daha olgun bir Fern karşımıza çıktı. Meğer Elaine benden habersiz onun yüzüne hafif bir makyaj yapmış. Arkasında yeni elbisesi, boynunda ve kulaklarında yeni ziynetleri, yapılmış saçları, alık sürülmüş yanakları, boyalı göz kapakları ve parlak bir pembeye boyalı dudaklarıyla odasından çıkan Fern, olduğundan birkaç baş büyük gözüküyordu. Jimmy'nin şaşkınlıktan ağız açık kaldı.

«Bu benim küçük kızkardeşim mi?» diye bağırdı ve Fern'i kucakladı. Küçük kızın kara gözleri oniks gibi parlıyordu. Bana o kendinden hoşnut bakışlarından birini yöneltince, kara gözlerinde yakaladığım

anlamdan irkildim. Sanki Jimmy'nin romantik aşkı için benimle yarış-
yordu ve partiyi kazanmıştı. Ağabeyini yanağından öptü.

«Teşekkür ederim, Jimmy,» dedi. »

«Bana teşekkür etme, tatlım. Asıl Dawn'a teşekkür et. Bütün bunla-
rı sana o satın aldı.» Fern dönüp bana da sarıldı. O sırada Jimmy'ye
gözüm ilişti, mutluluktan uçuyordu. Haklı olduğuna inandığını anladım
küçük kızkardeşine sevgi yağdırmak onu daha iyi bir insan yapmay
yeterliydi.

Fern hiçbir zaman annemin evinde olduğu kadar terbiyeli ve sevi
li olmamıştı. Sofra etiketi konusunda Osborne'lar onu iyi eğitmişlerd
Hangi çatalı ve kaşığı kullanacağını ona gösterilmesine lüzum bırakm
yordu. Bronson bile ondan büyülenmişti. O ya da annem kendisine bi
soru sordukları vakit, yumuşak bir ses ve ölçülü cümlelerle yanıt veri
yor, ziyaret ettiği yerleri, gördüğü şeyleri, tanıdığı olduğu sanat olayları
anlatıyordu. Kendi yadının iki katı bir kızın deneyimini sergilemekteydi
Herkesin ne kadar etTndjğjini, Jimmy'nin de onunla ne kadar guru
duyduğunu görebiliyordu :

Annem o akşam sona ererken bana, «Ne kadar hoş bir genç kız,
dedi. «Çok iyi yetiştirildiği belli oluyor.»

Jimmy'nin Osborne'lara övgü yöneltilmesinden hiç hoşlanmadığını
derhal farkettim. Onun bir şey söylemesine vakit bırakmadan, «Fer
henüz küçük bir kız, anne,» dedim. «Evet, varlıklı bir evde büyüdü, arri
orada mutlu bir hayatının olmadığına inanabilirsin.»

«Biliyorum, biliyorum,» dedi annem. «Yalnız, günümüzde bir çocu
ğın bu kadar görgülü ve terbiyeli olması hoşuma gidiyor.» Derin b
göğüs geçirdi. Ve bayılacakmış gibi elini kalbine bastırarak, «Unutma
dan,» diye devam etti. «Çlara Sue'dan haber aldım. Kuzey Carolina'd
Raleigh yakınlarında bir yerde o kamyon şoförüyle yaşıyormuş. Bro
son'a para istemek için telefon edince öğrendik bunu. Adamın kamyo
nunda oturup onunla memleketi dolaşıyormuş. Düşünebiliyor musun?

Annem inlemeye başladı. «Tanrım, bir çocuğumun böylesine b
üzüntü kaynağı olması için ne yaptım ben?»

Sesime hafif bir alayın yansımasının önüne geçemeyerek, «Yaptı
ğın önemli değil, anne. Asıl önemli olan yapmadıkların,» dedim.

«Lütfen, Dawn, Clara Sue'yla ilgili şu meşhur nutuklarından biri

çekmeye kalkışma, özellikle bu gece, Jimmy'nin kayıp kız kardeşinin dönüşünü kutlamak için çok tatlı bir akşam geçirmemizden sonra...» Annem böyle derken çekiciliğini onun üzerinde denemek için dönüp Jimmy'ye bakmıştı.

Jimmy anneme teşekkür etti, sonra hepimiz Bronson'a teşekkür ettik ve gitmek için izin istedik. Annem saatin henüz çok erken olduğunu ileri sürdüyse de, ertesi gün okul olduğunu hatırlattım. Ayrıca, Fern'in bütün okul ödevlerini tamamlamadığına emindim. Sonuçta yanıldığım anlaşılacaktı: Fern okul ödevlerinin hiçbirini yapmamıştı. Hem de günlerden beri.

Bay Youngman ertesi sabah telefon ederek Fern'in, onu Cutler Koyu Okulu'na yazdırmamızdan beriki faaliyetlerinin bir özetini yaptı.

«Buradaki bütün öğretmenlerin ondan şikâyetleri aynı,» diye devam etti. «Bazen ödevini yapıyor, hem de çok iyi yapıyor, bazen de ödevini hiç yapmıyor, hem de günlerce yapmıyor. Bunun için türlü bahaneler buluyor. Bariz uydurmalar tabii.

«Fern iki kez de öğretmenlerine başkaldırmış. Hele bir keresinde öğretmen beni çağırtmaktan başka çare bulamadı. Sanırım, sorunuz benim önce tahmin ettiğimden de ciddi. Onun şu sırada gereksindiği sadece sevgi değil, aynı zamanda çok sıkı bir disiplin de gerektiriyor.»

Fırsatını bulur bulmaz Jimmy'yi görmeye gittim ve Bay Youngman'ın bütün söylediklerini ona aktardım. Bakışları gölgelendi ve «hayır» der gibi başını salladı.

«Adam bence haklı, Jimmy,» dedim. «Fern'e karşı daha katı davranmalıyız.»

«Ben ise her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum.»

«Bizi Fern buna inandırdı, Jimmy,» diye belirttim. «Oysa gerçek olan bu değilmiş.»

Jimmy, «Pekâlâ,» dedi. «Onunla konuşacağız.»

O akşam Jimmy ile ben Fern'le odasında konuştuk ve ona yeni kurallar koyduk.

Jimmy, «Okuldan sonra doğru eve gelecek ve başka hiçbir işe kalkışmadan okul ödevlerini yapacaksın,» dedi. «Ödevlerini tamamlayınca, kontrol etmesi için Dawn'a götüreceksin. Eğer ödevlerini iyi yaptıysan otelde istediğini yapabilirsin.

«Ama öğretmenlerine yine karşı geldiğini duyarsak, otele hiç gelemeyeceksin. Hatta odana kapatılacaksın. Kötü günler geçirdiğini biliyoruz, Fern, ama ödevlerini yapmalı ve büyüklerinin sözünü dinlemelisin. Bunu garantilemezsek, senin için çok kötü vasiler olmuş olacağız ve o zaman seni burada alıkoymak hakkımız son bulacaktır. Beni anlıyor musun?»

Ağabeyi konuştuğu sürece Fern önüne bakmıştı. Hatta yüzünü bize çevirmeden «olur» der gibi başını eğmişti. Jimmy'ye bakınca bu sahnenin onun için ne kadar üzücü olduğunu gördüm, ama bunu yapmak zorunda olduğunu o da biliyordu.

Fern bir şey söylemememişti, ama biz odadan çıkarken başını kaldırıp bana baktı. Yüzü öfkeden şekilsizleşmişti. Gözleri kısılarak kara birer çizgi halini almış, dudaklarının gerilmesinden diş etleri meydana çıkmıştı. Nefretle dolu bakışı kanımı dondurdu. Beni Jimmy'yi onun aleyhine çevirmekle suçladığını biliyordum, ama ben de iş iştenden ona karşı daha katı bir tutum izlememiz gerektiğinin bilincindeydim.

Bununla birlikte, Fern somurtacak ve küsecek yerde tamamen değişti. Konuşmanızı izleyen ilk haftalarda ondan istediklerimizi yaptı: okulda ve evde bütün dikkatini ödevlerine verdi, sınıfta da iyi davrandı. Okul ödevlerini kontrol etmem için bana ilk gelişinde aksilik edeceğini sanmıştım, ama bana karşı çok tatlı davrandı. Sonra da otelde kendinden büyük erkek ve kızlarla birlikte olmaya koşacak yerde Bayan Boston'a ev işlerinde yardımcı olmaya gönüllü oldu, ayrıca, Christie'nin okul ödevlerini yapmasına yardım etti. Sergilediği değişiklik o kadar çarpıcı olmuştu ki, Bay Youngman telefon ederek bana teşekkür etti. Vakit kaybetmeyerek bunu Jimmy'ye de anlattım, o akşam yemekte ise değişmesine ne kadar sevindiğimizi Fern'e bildirdik.

«Teşekkür ederim,» dedi. «Herhalde sizlerin çok canını sıktım.»

Jimmy, «gördün mü» der gibi bana gülümsedi, ama daha yemek faslı sona ermeden Fern, Jimmy'ye dönerek özel bir istekte bulundu, «Danslı bir partiye davet edildim,» dedi. «Gidebilir miyim? Davn'ın annesindeki yemek için bana aldığı elbiseyi giyebilir, ziynetleri takabilirim.»

«Ne? İlkokulda danslı bir parti mi?» Jimmy bana bakarak bunu sormuştu, ama ben bu konuda hiçbir şey bilmiyordum.

Fern sonunda, «Danslı parti ilkokulda değil, ortaokulda,» diye itiraf etmek zorunda kaldı.

Jimmy merak etmişti. «Peki, kim seni ortaokulun danslı partisine götürmek istiyor?»

«Sadece bir erkek çocuk. Gidebilir miyim?» Fern, Jimmy'ye bakarak yalvarmaya başlamıştı.

Kocam bekleyerek konuştu. «Bilmiyorum... Ortaokul...»

Fern, «Ben ilkokul son sınıfta olduğuma göre, aşağı yukarı ortaokulda sayılırım,» diye inledi.

«Seni davet eden bu çocuk kaç yaşında?» diye sordum.

Fern, «Bilmiyorum,» dedi hemen. «Zaten onların çoğu bebekten farksız davranıyorlar.»

«O çocuk kaç yaşında Fern?» diye yineledim. «Yedinci sınıfta mı, sekizincide mi?»

Kız, «On birinci sınıfta,» diye itiraf etti.

/

«On birinci sınıfta mı? İyi ama bu ortaokul değil, lise,» diyerek Jimmy'ye baktım.

Fern, «Dans ederken bu neyi farkettiler ki?» diye omuzlarını silkti.

«O yaşta bir delikanlı seni ne diye danslı bir partiye davet etsin ki?» diye Fern'e sordum. «Sen daha on bir yaşında bile yoksun. Senin yaşında da bir kız bence...»

Fern sözümü keserek, «Hayır diyeceğini biliyordum,» diye bağırdı. «Biliyordum bunu!»

Jimmy, «Bir dakika, Fern,» diye başladı.

Küçük kız, «O benden nefret ediyor, buraya geldiğim andan beri nefret ediyor benden,» diye bağırdı. «Hiç vakit kaybetmeden sana benim hakkımda kötü şeyler anlatıyor.»

Jimmy, «Yeti artık, Fern!» diye onu susturdu.

Küçük kız ağabeyine baktı, sonra da bakışını eğdi. Bu kez gözlerinden gerçek yaşlar süzülüyordu. Karşısındaki sahne Christie'nin gözlerini iri iri açmasına neden olmuştu.

Jimmy, «Dawn haklı,» dedi. «On birinci sınıftaki bir gencin senin

yaşında bir kızla ilgilenmemesi gerekir. Sen fazla hızlı büyüyorsun.»

Fern hızla başını kaldırdı. Gözlerinde yaşlardan ve üzüntüden donuk bir parıltı vardı. «Ama siz ikiniz büyümeyi beklemediniz,» diye saldırıya geçti.

Jimmy kıpkırmızı oldu.

«Bu seninkisi haksızlık, Fern,» dedim. «Biz farklı bir zamanda taban tabana farklı koşullar altında yaşadık.»

Jimmy, «Bize bir özür borçlusun,» dedi. «Gerçekten.»

Fern yine önüne ba+ctı. Omuzları sarkmıştı. «Üzgünüm,» diye mırıldandı. «Artık yukarı çıkabilir miyim?»

Jimmy, «Yemeğini daha bitirirnedin,» diye işaret etti.

«Artık aç değilim.»

«Fern, bizi dinlesen daha iyi olur. Senin için en doğru olanı yapmaya çalışıyoruz,» dedim.

Fern yanaklarını peçetesiyle silerek, «Pekâlâ,» dedi. «Yukarı çıkıp okumak istiyorum.»

«Çık öyleyse,» dedi Jimmy.

Fern odadan çıkar çıkmaz Christie bana döndü. «Fern Hala'nin nesi var?» diye sordu.

«O gereğinden hızlı büyüyor,» dedim.

Christie bana merakla baktı. «Ben de gereğinden hızlı büyüyümuyum anne?» diye sordu.

«Dilerim öyle değildir, tatlım,» dedim. Bu sözlerim üzerine Jimirrin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, ama yine de kaygıyla Fern'i. çıktığı kapiya bakmaktan kendini alamıyordu. Masanın üzerinden uzanıp eline dokundum. «Ben onunla konuşurum, Jimmy,» diye konuştum.

Biraz sonra yukarı çıkıp usulca Fern'in kapısını vurdum.

«Girin,» dedi. Yatağının üstünde kıvrılmış, kütüphaneden aldığı bir kitabı okuyordu.

«Fern,» diye başladım. «Seninle baş başa samimi bir konuşma yapmamızın zamanı geldi.»

«Yani seks hakkında mı konuşacağız?»

«Evet. Görünüşe bakılırsa fazla hızlı büyüyorsun. Leslie hiç senin karşına oturup seninle bu konuları konuşmadı mı?»

Fern gülmeye başladı. «Sayılmaz." Sonra eğilip fısıltı halindeki bir sesle açıkladı. «Clayton'la Leslie'nin artık birlikte bir şey yaptıklarını sanmıyorum. Yatak odaları bile ayrı. Clayton belki de o yüzden bana bunları yaptı.»

Donakalmıştım. Bu kadar genç bir kız nasıl olur da seks konusunda bu kadar bilgili olabilirdi? Ama sonra, belki de New York kentinde yaşamanın buna neden olduğunu düşündüm. Orada oturan kızlar daha çok şeye maruzdular, dolayısıyla da daha çabuk öğreniyorlardı.

«Görünüşe bakılırsa, sen benim senin yaşındaki halimden çok daha fazla şey biliyorsun,» dedim. Omuzlarını silkti. «Leslie eğer seninle bu konuları konuşmadıysa, bildiklerini nereden ğrendin?»

Fern kayıtsız bir tavırla, «Arkadaşlardan, şundan bundan,» diye yanıtladı.

«şundan bundan da ne demek?»

«Kitaplar, dergiler, onun gibi şeyler.»

«Anlıyorum.» Küçük kız en sonunda benim söyleyeceğim bir şeyle ilgilenmiş görünüyordu.

«Vücudun genç bir kadının vücuduna dönüşüyor,» dedim. «İçinde birçok şey değişiyor...»

«Biliyorum. Gğslerim şekil alıyor. Erkek ocuklar da bunu farketmeye başlıyorlar.» Fern kendi kendisinden hoşnut görünüyordu.

«nemli olan, sadece göğüslerin büyümesi değildir, Fern. Yetişkin bir kadın olmak çok daha fazla şey içerir. Farklı duygular hissedersin. Olacağını hiç beklemediğin şeyler olmaya başlar. Sebepsiz yere ağlırsın, bazı şeyleri hissetmeyi, onlara dokunmayı, onları duymayı ve görmeyi zlersin. Ve bunlar seni eskiden pek o kadar ilgilendirmeyen şeylerdi.

«Erkek ocuklar da senin için birden büyüleyici olmaya başlayabilirler. Onlar hakkında daha önce farketmediğin şeyler farketmeye başlarsın, onlarla daha fazla beraber olmak istersin.»

«Dahası,» diye devam ettim. «Onların seni küçük bir kız olarak değil de, genç bir kadın olarak görmelerini istersin. Doğru değil mi? Bu nedenle otelde senden büyük delikanlıların etrafında dolaşıyor, onlardan sigara dileniyor, onlarla birlikte bodrumda sigara tttryorsun.»

Küçük kızın gözleri iri iri açıldı. «Bunu sana kim söyledi? Robert Garvood olduğuna bahse girerim. O adam bir canavar. Ondan hoşlanmıyorum. Yalan söylüyor!»

«Fern, senin otelin bodrumunda sigara içtiğini biliyorum, ama Jimmy'ye söylemedim,» dedim. «Onu senin aleyhine çevirmek istediğimi zannetmemelisin. Ben öyle bir şey yapmam, ama büyümenin zamanını beklemezsen sen kendin onu kendi aleyhine çevireceksin.

«Sana saçma gibi geldiğini biliyorum. Ama duyguların konusunda dikkatli olmalısın. Bazan onlara kapılır, sonradan pişman olacağın şeyler yapabilirsin.»

Fern, «Senin Christie'ye hamile kalman gibi mi?» diye hemen sordu.

«Evet, ama beni seven Jimmy olduğu için ben şanslıydım. Herkes o kadar şanslı olamaz, Fern. Şansına güvenecek yerde, aklına güvenmelisin. Senden yaşça büyük erkek çocukların peşinden koşacak olursan, senin çok akıllı olmadığını düşünerek senden yararlanmaya kalkışır. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?»

Evet gibilerden başını eğdi. «Ama ben sadece danslı bir partiye gidecektim,» dedi.

«Senden yaşça büyük erkekler öyle düşünmezler ve sanırım, seni davet eden çocuk sende, senin de öyle düşünmediğini sanmasına yol açan bir şey gördü. Aksi halde seni davet etmeyebilirdi,» dedim.

Fern dudak büktü. «Niçin yani? Ben de dokuzuncu sınıftaki kızların birçoğu kadar güzelim.»

«Senin onlardan daha bile güzel olduğuna eminim, ama sorun o değil. O çocuk, o kızlardan birini niçin davet etmedi? Senden bütün istediğimiz, büyümekte acele etmemen. Zamanı gelince bir yığın erkek arkadaşın olacaktır. Ve eminim, hayatta hiçbir şeyi kaçırmayacaksın.»

Fern, «Öyleyse ne zaman bir danslı partiye gidebileceğim?» diye sordu.

«Herhalde yakın bir gelecekte. Uygun zaman gelince de seni engel*, lemeyeceğimize emin olabilirsin. Aksine, senin hesabına sevineceği. Kızın elini okşadıktan sonra ayağa kalktım.

Fern, «Jimmy bana çok kızdı, değil mi?» diye sordu.

«Hayır, kızmadı, sadece kaygılanıyor. Niçin aşağı inip onunla konuşmuyorsun?»

Küçük kız, «Olur,» diyerek yataktan kalktı. Sonra kapının aralığında durup bana baktı. Yaptığımız küçük konuşma için bana teşekkür edeceğini sanmışım ama o bunun yerine, «Bir gün bana nasıl âşık olduğunu ve o kadar küçük yaşta nasıl hamile kaldığını anlatacak mısın?» diye sordur"

«Bir gün belki,» dedim. Fern gülümseyerek odadan çıktı. Garip isteği karşısında soluğum kesilerek öylece kalmışım.

Michael Sutton'u düşünmeyeli hayli zaman olmuştu. Arada bir Tris ha telefon ettiği ya da geldiği zaman, bana onun hakkında ya da meslek hayatı hakkında duyduğu veya dergilerde okuduğu dedikoduları aktarıyordu. Ama Fern'in, ona trajik aşk öykümü anlatmam istemi üzerinde soğuk düş etkisi yaptı. Tuhaf değil mi, aradan bir hafta geçmeden de en beklenmedik bir telefon küçük dünyamı allak bullak etti. Beni arayan Michael'in tâ kendisiydi çünkü.

«Merhaba, Dawn.» diyen sesi duyar duymaz telefondakinin «o» olduğunu anladım. New York'ta yaşadığım ve Sarah Bemhardt Okulu'na devam ettiğim günlerde düşlerimde bana seslenen o müzik gibi, tanınan sesi asla unutamazdım. Bir an yanıt veremedim. Boğazıma bir şey düğümlenmişti. Arada geçen zaman bir düştü sanki. O sonunda, «Ben, Michael,» dedi.

«Michael mi?»

«Evet.» Gülmeye başladı. «Bir daha sesimi duymayı beklemediğini, büyük bir olasılıkla istemediğini de biliyorum, ama seni aramaktan kendimi alıkoyamadım. Virginia Beach'deyim.»

«Virginia Beach mi?»

«Evet, aramızda sadece birkaç kilometre var. Bunca zamandan sonra sadece birkaç kilometre uzaklıktayız. Sen ne âlemdesin?»

Beni sevdiğini ve daima yanında istediğini söyleyen, hamile olduğumu öğrenince sevindiğini anlatan, sonra da beni terkederek bir kar fırtınası esnasında kent sokağında ağlar vaziyette bırakan adamdı.¹

«Ben mi ne âlemdeyim?» Böyle bir soruyu gerçekten sorduğunu doğrulamasını bekler gibi onun sözlerini yinelemiştim.

Michael yine güldü. Sinirli bir gülüştü bu. Büyük Michael Sutton mu sinirli ya da ürkek olacaktı? Böylesi olacak şey değildi. Hele hele bunu göstermesi.

«Birleşik Amerika'ya dönünce seni araştırdım. Duyduğuma göre, zengin tatilcilerin rağbet ettikleri ünlü bir otel sana miras kalmış,» diye anlatmaya başladı.

Cutler Nine'yi dahi kıskandırabilecek kadar resmi bir sesle, «Orası doğru, Michael,» dedim. «Aynı zamanda mutlu bir evliliğim de var.»

«Biliyorum, biliyorum.» Michael zayıf bir gülüş salıverdi. «Kardeşin sandığın o genç askerle evlenmişsin. Yoksa yanılıyor muyum?»

«O, aynı zamanda da sevgi dolu, olağanüstü bir baba,» diye ekledim. Sözlerim nişan tahtasını tam ortasından vuran oklar kadar keskin-di.

Michael, «Sahi mi?» dedi. «Buna sevindim. Her neyse, seni görmek istedim.»

«Beni görmek mi? Ne diye, Michael?» diye sordum. «Beni niçin şimdi görmek isteyesin?» Sözlerim öfke ve alayla doluydu.

«Bana kızmakta haklı olduğumu biliyorum, Dawn,» dedi hemen. «Ama bana bir açıklamada bulunmak fırsatını verirsen...»

«Ne açıklaması?» Gülme sırası şimdi bendeydi.

' Michael daha yüksek sesle, «O zamanlar sana söyleyemediğim şeyleri duyarsan, hiç değilse beni anlarsın,» diye ekledi. Daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti. «Ayrıca, çocuğumuzu görmek istiyorum.»

«Çocuğumuz mu? Artık o, çocuğumuz değil, Michael. O, benimle Jimmy'nin çocuğudur. Bütün yasal formaliteleri yerine getirdik. Jimmy onu resmen evlat edindi.»

«Anlıyorum,» dedi Michael. «Ama onu yine de bir kerecik görme' istiyorum.»

Sert bir sesle sordum. «Niçin şimdi birdenbire onunla ilgileniyor sun, Michael? Bunca yıl neredeydin?»

«Dediğim gibi, buluştuğumuz zaman her şeyi anlayacaksın. Tele fonda anlatılabilecek şeylerden değil, bu. 'Dune' adlı çok güzel bir ote. de kalıyorum.»

Benliğimin iki zıd yanı umutsuz bir savaşa girişmişti. Bende iy

olgun ve sağduyulu olan her yanım ona bağırmamı, ne kadar duygu-suz, sorumsuz ve iğrenç olduğunu suratına çarptıktan sonra da bir daha telefon etmesini yasaklayarak telefonu kapamamı öneriyordu Adam niçin kızını, kızı da babasını görmesindi? Michael belki de davranışından pişmanlık duyuyordu ve hiç değilse kızından özür dilemek için bir yol arıyordu. Ben kimdim de ondan bunu esirgeyecektim? Ayrıca, adamn/eğöyküsünü de merak ediyordum. Bana yaptığını mazur gösterecek ne anlatabilirdi ki?

Ama Jimmy duyarsa bana müthiş kızardı. Daha da beteri, fena halde kırılırdı. Bir türlü karar veremiyordum.

Kararsızlığımı sezen Michael, «Ona kim olduğumu söylemek zorunda değilsin,» diye akıl verdi. «Ziyarete gelmiş eski bir dostmuşum gibi davranırız. Böylece kimsenin bir şey bilmesine gerek kalmaz. Zaten burada olduğumu kimse bilmiyor. Kentte sahneye çıkacak değilim. Sadece geçiyordum.»

«Bilemiyorum, Michael,» diye mırıldandım.

Adam, «Kızımızın adı ne?» diye birden sordu.

Adının babası tarafından bilinmemasının ne kadar acı olduğunu düşünerek, «Adı Christie,» dedim.

Michael, «Güzel bir ad,» dedi. «Bu adı biz mi seçtik? Anımsayamıyorum.»

• •

«Hayır, Michael, kızımın adını birlikte seçmedik,» diye karşılık verdim.

O akıllıca konuyu değiştirdi. «Her neyse, seninle Christie'nin o kadar yakınında olup da sizleri görememem gerçekten günah olur.»

«Lütfen bana günahıtan söz etme,» diye ona çattım.

«Oh hayır, seni suçlamak aklımdan geçmez. Kendi kendimi suçluyorum. Ne yazık ki, biriktirdiğim günahlara bir tane daha eklenmiş olur. Dawn, sizi birkaç dakikacık göreyim, sadece on dakikacık...»

Biraz yumuşayarak, «Yarın öğleden sonra geç saatte Christie'nin okuldan dönmesinden sonra olmak zorunda,» dedim.

«Güzel. Benim otelimde bir çay içeriz. Saat kaçta olur?»

Nasıl razı olduğuma kendim de şaşırarak, «Saat dörtte,» dedim.

«Mükemmel. Bütün gün saat dördü ile çekeceğim. Teşekkür ederim»

rim. O vakte kadar hoşçakal.» Michael tekrar düşünmememe vakit bırakmadan telefonu kapadı.

«Michael, bekle...» diye atıldımsa da, telefonda çevir sesi gelmeye başlamıştı. Ben de ahizeyi yerine koydum ve arkama yaslandım. Bu işi Jimmy'ye söylemeden yapmamam gerektiğini düşünüyordum. Ama ona söylersem de müthiş kızacaktı. Hatta benden önce Virginia Beach'e giderek Michael'i tepelemesi bile mümkündü.

Hayır, ona bir şey söylememem daha doğruydı. Birkaç dakikadan fazla kalmamak koşuluyla. Aynen Michael'in önerdiği gibi, Christie'ye, eski bir dostu göreceğimizi söyleyecektim.

Tir tir titrediğimi farketтикçe kendi kendime şaşıyordum. Korku etkisiyle mi titriyordum, yoksa heyecanın etkisiyle mi? Michael'in yakışıklı yüzü gözlerimin önünde canlandı. Bu anıları kalbimin en kuytu köşelerine hapsetmeyi başarmışken, Michael bir anın içinde yeni hayatıma dalmış ve anıların karanlık kutusunu aralayarak onların bilincimin yüzeyine çıkmasına neden olmuştu. Bir kez daha müziği duydum, adamın gözlemindeki alaycı parıltıyı gördüm, kahkahası kulağıma geldi ve kendimi onun kollarında hissettim. Böylesine keyifli, bilgiç ve yakışıklı bir erkeğe âşık olmamın benim yaşımda bir kızın aklını başından alacağı kuşkusuzdu. Bu anıların gücü korkunçtu. Hâlâ yüzümü kızartabiliyor ve soluğumu kesebiliyorlardı.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Michael'e randevumu aklımdan çıkaramıyordum. Her sessizlik anı onun sesiyle, onun şarkısı ya da gülüşünün anısıyla doluydu. Çalışmayı bir an bile bırakacak olsam, aklım New York'ta onunla yaşadığım bir sahneye kayıyordu. Bu, okulun koridorlarında onun yanında yürümek olsa bile...

Jimmy akşam yemeği sırasında dalgın olduğumu farkederek bir aksilik olup olmadığını sordu. Bu arada bakışı Fern'e kaymıştı.

Ne kadar suçlu görüldüğümün bilincine vararak, «Oh hayır,» diye atıldım. «Bay Dorfman'ın otelin genişletilmesi konusundaki bazı önerilerini düşünüyordum da...»

Sonradan Christie'yi yatağında öpmeye gidince, okuldan eve döner dönmez onunla Virginia Beach'de alışverişe gideceğimizi söyledim.

«Fern Hala da gelecek mi?» diye sordu.

«Hayır, yalnız ikimiz gideceğiz, canım. Fern Hala'nın, okul ödevlerini yapması lazım. Aslında ona hiçbir şey söylememelisin, aksi halde o da gidemeyeceği için üzülür,» dedim. Christie'yi bu aldatmacaya karıştırmaktan nefret ediyordum, ama öylesi daha doğruyd.

Yavrumu öperken onun ertesi gün gerçek babasını göreceğini, ancak bundan haberinin olmayacağını düşünüyordum. Ama hiç değilse sonradan ona gerçeği açıkladığım zaman böyle bir anısı olacaktı. Bunu düşünerek küçük kızımı ikinci defa öptüm.

Kapıyı arkamdan kapadıktan sonra koridorda kısa bir süre durdum. Michael'le bir daha karşılaşmaktan korkmaktan kendimi alamıyordum. Onu tekrar görmeye nasıl bir tepki gösterecektim acaba? Ağzımdan ne gibi sözler çıkacaktı? Öfke ve şiddet anlamına gelen sözler mi, yoksa üzüntü ifadesi mi? Delice âşık olduğu bir erkeği yıllar sonra görünce, insanın hiçbir şey hissetmemesi mümkün mü acaba, diye düşünüyordum.

Yarın bunu öğrenecektim.

Ertesi gün Christie ile Fern okuldan getirilinceye kadar diken üstündeydim denebilir. Christie ile beni Virginia Beach'e götüreceğini daha önceden Julius'a haber vermiştim. Şoför arabayı otelin önünde durdurunca koşa koşa basamakları inerek arka koltukta Christie'nin yanına yerleştim. Jimmy'ye, Christie bazı şeyler gereksindiği için alışverişe çıkacağımızı söylemiştim. Kocam beni sorgulamadı. Bunun üzerine ben de ona istediği bir şey olup olmadığını sordum.

«Hayır,» dedi. «Ama keşke ben de sizlerle gidebilseydim. Ne çare ki dört numaralı brülör başımıza dert açtı.»

«Önemi yok, Jimmy. Zaten gitmemizle gelmemiz bir olacak,» diye karşılık verdim. Sonradan karar verip bize katılmak istemesinden korkmuştum.

Şimdi limuzin hareket ederken attığım yalanları düşünüp kendimi çok kötü hissediyordum.

Christie bir ara, «Fern Hala niçin evin önünde otomobilden inmediğimi bilmek istedi, anne,» dedi.

«Ya? Peki, sen ona ne dedin?»

«Ona otele gideceğimi söylemedim. Bana tuhaf baktı. Nereye gidiyoruz peki?»

«Biraz alışveriş yapacağız, sonra da Virginia Beach'deki bir otelde kalan eski bir dostu birkaç dakika göreceğiz,» dedim. Elimden geldiğince kayıtsız görünmeye çalışmışım.

Ama Christie bir şeyi kolay kolay kabul etmeyecek kadar uyanıktı. «O eski dost niçin bizim otelde kalmıyor?» diye sordu.

«Virginia Beach'de bir işi varmış. Ayrıca, sadece bir gün kalıp gide çekmiş,» diye karşılık verdim. Artık bana öyle mi geliyordu bilemem, ama Christie pek de inanmış gözükmemiştir.

Julius'dan bizi doğru Dune Oteli'ne götürmesini istedim. Niyetim Michael'i görüp bu işten hemen sıyrılmaktı. Ondan sonra Christie'yi büyük bir mağazaya götürüp ona birkaç parça yeni iç çamaşırı ve soketler, bir de yeni kazak satın alacaktım. Kışa az bir zaman kalmıştı. Sonbaharın sonuyla kışın ortası arasındaki süre bana daima hüzün duyururdu. Yapraklarını kaybeden ağaçlar göze çıplak gözüküyorlardı. Üstlerinde kar veya buz kristalleri oluşuncaya kadar ay ışığında iç kapayıcı gözükceklerdi. Ama buz tanecikleriyle ışıdayınca bana Noel ve Yılbaşıyı düşündürüyorlardı.

Julius, «İşte geldik,» diye bildirdi. Dune Oteli'nin kapıcısı Julius'dan önce davranıp bize limuzinin kapısını açtı. Christie'nin arkasından ben de otomobilden indim. Kalbim balyoz gibi göğsümü dövüyordu. Soluk alabilmek için durmak zorunda kaldım. Christie bana merakla bakıyordu.

Kararlı bir tavırla, «İçeride on beş dakikadan fazla kalmayacağız, Julius,» dedim.

«Peki, Bayan Longchamp. Sizi burada beklerim.»

«Gel, Christie.» Küçük kızımı elinden tutup otelin kapısına yürüdüm. Bacaklarımın titrediğini hissediyordum. Herkesin bana bakması korkusuyla sağıma soluma bakındım, ama kimse benimle ilgilenmiyordu. Kapıcı bize kapıyı açtı, böylece lüks lobiye adımımızı attık.

Uzun bir süre onu göremedim, daha doğrusu, tanıyamadım. Karşımıza düşen koltukların birinde oturmuş, gazete okuyordu. Bunu indirip bize gülümsedi. Kalbim bir an durdu, sonra tekrar atmaya başladı.

Yüzümdeki bütün kan çekilmişti. Bir an, bayılıp herkese rezil olmaktan korktum.

Fakat Michael ayağa¹ kalkınca, heyecanım şaşkınlık ve meraka dönüştü. Anımsadığımdan çok, çok daha yaşlı gözüken bir adam bize yaklaşıyordu. Bir zamanlar ipek gibi olan siyah saçları donuklaşmış ve yer yer kırılarak rengini kaybetmişti. Hâlâ bir seksen beş boyundaydı tabii, ama/omuzları öne kıvrılmıştı, o kendinden emin ve gururlu duruşundan/da eser kalmamıştı. Çok da zayıflamıştı, yüzü Longchamp Baba'ninki kadar uzamıştı. Arkasında lâcivert ceket ve pantolon olmakla birlikte, kılıksızmış gibime geldi. Pantolonu ütülenmemiş, ceketini şeklini kaybetmişti. Kravatının düğümü bile beceriksizce yapılmış hissini veriyordu. Göz açıp kapayana kadar yoğun bir aşkla bağlandığım o neşeli ve kusursuz adam bu olamazdı. Bu adam oda hizmetçilerimden birinin bile başını döndüremezdi bence.

«Dawn,» deyip bana elini uzattı. Altın yüzüğü ve pırl pırl altın saati yok olmuştu. Parmakları avucumun içinde titriyordu. «Bunca yıldan sonra seni görmek ne güzel,» dedi: Yüzünün kül gibi olmasına karşın, safir renkli gözlerinde hâlâ o muzip parıltı vardı.

«Merhaba, Michael,» dedim.

Bir iki adım geri giderek kızımı tepeden tırnağa süzdü. «Bu da Christie olmalı. Yaşının bir sürü okullu kızın arasında bile tanırdım seni.» Bakışını yüzüme çevirerek ekledi. «Mükemmel bir iş yapmışsın. Merhaba, Christie.» Küçük kıza elini uzattı, Christie de onun elini alarak hanım hanım avucunda sıktı. Michael gülmeye başladı. «Sana bir şey satın aldım,» dedi ve ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkardı.

«Öf Michael,» dedim.

«Korkma, özel bir şey değil,» diye karşılık verdi.

«İyi de onu açıklamak zorunda kalacağım,» dedim.

«Ona bir şey vermek arzumu yenemedim.»

Christie, «O ne?» diye sordu.

Michael bana göz kırptı. «Ben ziynetler satarım, sattıklarımın bir örneğe sahip olmak isteyebileceğini düşündüm.»

Christie armağanı aldı.

«Ne diyecektin, Christie?»

«Teşekkür ederim. Onu açabilir miyim?»

«Tabii,» dedi Michael. Salonu işaret etti. «İçeri girip bir çay filan içelim.»

«Uzun kalamayız,» dedim. «Şoförüm dışarıda bekliyor.»

«Biliyorum. Sadece birkaç dakika otururuz. Christie...» Michael küçük kıza elini uzattı ve onu salona götürdü. Arkalarından yürüdüm. Loca gibi bir bölmede oturduk. Michael, Christie'ye çikolatalı süt ismarladı. Bana da, «Çay mı istersin yoksa daha sert bir şey mi?» diye sordu.

«Çay iyidir.»

Michael garsona, «Bayana bir çay, bana da bir viski soda,» diye siparişini verdi. Masanın öbür yanından bana gülümsedi. «Seni kapuçino içmeye götürdüğüm ilk günü anımsıyor musun?»

«Anımsıyorum. Ama daha önemlisi, seni bulamadığım günü anımsıyorum,» dedim. Michael'in yaşlanmış ve dağınık görünümü, gerçeği gözümden silecek ve alçakça davranışının hayatımın üstündeki etkilerini görmezlikten gelmeme neden olacak sihri yok etmişti. Şimdi ona baktıkça, karşımda sadece bir erkek görüyordum. Sahne ışıkları üzerinde değildi. Arka planda müzik yoktu. Yüzü dergi kapaklarından bakan yüz değildi artık.

Christie kutuyu açtıktan sonra, «Bak, anne!» diye bağırdı. Kutunun, içinde altın bir zincirle bunun ucundaki bir madalyonu çıkarmıştı. Madalyonun dış yüzüne bir müzik notası işlenmişti.

Michael bana bakarak, «Bir zamanlar bunun gibi bir madalyonu çok sevdiğim birine vermiştim,» dedi.

Çok iyi anımsıyordum. Bir şükran günüydü. Ama doğum yapmak için zorla Meadovvs'a götürülürken birçok eşyam gibi bunu da arkamda bırakmıştım.

Christie, «Nota bir 'la'ya benziyor,» dedi.

«Yoksa o da mı bir müzisyen?»

«Piyano dersleri alıyor,» dedim.

Michael, «Herhalde çok yeteneklidir,» dedi. «Annesiyle babasından onu geçen jenler gözönüne getirilirse öyle olması gerekir. Kaçınıcı sınıfı İHU'nun, Christie?»

Küçük kız, «Birinci sıfıftayım,» diye gururla yanıtladı. «Hem de birinci gruptanım.»

«Birinci gruptan mı?»

«Christie hızlandırılmış öğretim görüyor,» diye açıkladım. «İkinci sınıfın da derslerini görüyor.»

«Anlıyorum. Çok güzel. Christie benim gördüğüm en müthiş kız.» Adam gülüncseddi. «Ne kadar çok şey kaybetmişim, değil mi?» O sırada garson kız/içkilerimizi getirmişti. Ben çayımı yudumlariken, Michael güçlenmek ister gibi viski sodasından koca bir yudum aldı.

«Evet, Michael,» dedim sonunda. «Bazı şeyler kaybettin, arkanda bir pusula bile bırakmadan her şeyi elinin tersiyle itip geçtin. Benim bu arada neler hissettiğim hakkında bir fikrin var mı?» Gözlerim ateş saçıyordu. Michael'in gözleri gözlerimde olduğu halde devam ettim. «Bana en küçük bir uyarıda, bir imada bile bulunmadın, bir telefon bile etmedin,» Gözlerimden yaşlar fışkırmak üzereydi, ama onları zaptetmeyi başaramdım. Onu gururlandırmamak için alamamaya kararlıydım.

Michael, «Biliyorum, alçaklık ettim,» diye mırıldandı. Bakışını bardağının içine eğdi, sonra başını kaldırarak bana baktı. «Ama benim için çok yanlış olduğu halde, sana âşık olmaktan kendimi alıkoyamadım.»

«Güçlüklerin üstesinden gelecektik, Michael. Planlar yapmıştık. Herkesin, hatta ailemin ne diyeceğini umursamadığımı biliyordun. Aramızdaki yaş farkının önemi yoktu. Senin öğretmenim oluşun ve öğretmenlik kariyerini tehlikeye atmana gelince, ünlü bir sanatçıydın. Herhalde bir öğretmen olarak kalmaya niyetli değildin.»

Michael, «Hayır, hayır, demek istediğim bu değildi,» diye karşılık verdi. «Başka sebeplerden dolayı yanlıştı.» Bakışını benden kaçırdı.

Sordum. «Hangi sebeplerden söz ediyorsun, Michael?»

Erkek burnundan derin bir soluk aldı ve arkasına yaslandı.

«Sanırım, artık her şeyi öğrenmemin zamanı geldi. Haklı değil miyim?» dedim.

Michael «doğru» der gibi başını eğdi. «New York'ta seninle tanışıp buluşmaya ve sevişmeye başladığımızda ben zaten evliydim,» diye itiraf etti.

«Ne?» diye bağırdım.

«Hemen hemen iki yıldır evliydim.»

«İnanmıyorum. Hiç kimse bir şey söylemedi. Dergilerde çıkan seninle ilgili yazılarda da böyle bir şey yoktu.»

«Hiç kimse bilmiyordu,» dedi Michael. «Kamu ilişkileri uzmanım evliliğimi gizli tutmamı önermişti. Evli olduğumun duyulmasının kariyerime zarar vereceğini, genç kızların ve kadınların düşlerindeki erkek olmama son vereceğini söylemişti.»

«Peki, karın bunca zamandır neredeydi?» diye kuşkuyla sordum.

«Londra'daydı. Bir şovda çalışırken tanıştığım bir İngiliz kızıyla evlenmiştim. O set dekoratörleriyle çalışıyordu. Birbirimize kısa zamanda âşık olmuş, günün birinde de bir arabaya atlayarak kent dışına çıkmış ve eski bir kiliside evlenmiştik. O günlerde çok akılsız ve heyecanlıydım. Emprezaryomla reklam işlerime bakanlar çok sinirlenmişlerdi.

«Çalışmalarım ve hayatımın büyük bir kısmının yolculuklarda geçmesi birkaç zaman sonra birbirimize olan aşkımızı zayıflatmıştı. Aslında sana durumu anlatmayı ve karımdan boşanmamıza razı olmasını istemeyi planlıyordum, ama buna daha vakit bulamadan Londra'da bir böbrek hastalığından ölüm döşeğinde olduğunu haber aldım, öyle oluca da onunla beraber olmak için Londra'daki bir şovda bir rol kabu ettim. Karım ölmeden aylarca hasta yattı, her şey olup bittikten sonra da seni bulamadım. Gitmiştin. Seni bulmak için çok çalıştım, am bulunduğun yer bir sır olarak saklanıyordu.

«Hayal kırıklığına uğrayarak meslek yaşamımı sürdürmek için Avrupa'ya döndüm. Neden sonra evlendiğini vs. öğrendim.»

. «Bana karını niçin anlatmadım?» diye sordum.

Michael, «Korktum,» dedi. «Beni terketmenden korktum.»

«İyi de sonunda bana niçin gerçeği açıklamadın ya da en azında arkanda bir not bırakmadın?»

«Yapamadım. Çok zayıftım. Kusurumu biliyorum. Hayatımın kontrolünü emprezaryoma ve reklamcılara kaptırmıştım. Beni terketmekle tehdit ettiler. Sana daha başka ne söyleyebilirim?» Bakışını yüzüme dikti, Gözleri yaşlarla doluydu sanki. Her an yanaklarına boşanabilecek yaşlımla... Devam etti. «Romantik mutluluk ve kariyerim arasında bir seçirir ynpmak zorunda kaldım, ben de kariyerimi seçtim.

«Sanırım, bir kadından da çok sahneyle evliydim. İlk ve en büyük aşkımdı. Bunun yanında her şey silinebiliyordu. O zamanlar daha gençtim, kendime ve ünüme âşıktım.

«Ama şimdi sana ve güzel Christie'ye baktıkça kaybımın ne kadar büyük olduğunu anlıyorum. Oysa şimdi öyle olması gerekmez. Artık aklım başıma geldi. Hiç kuşkusuz, aradan yıllar geçtikten sonra, ama işte sonunda burada, karşıdayım.»

«Sen neler söylüyorsun, Michael? Bana ne teklif ediyorsun?»

«Bir zamanlar aramızda bir büyü vardı. Bir aşk büyü. İki kişinin arasında duygunun böylesi olunca, kaybettiklerini yeniden kazanabilirler,» dedi Michael.

Sesindeki titreme beni rahatsız etmişti. Olanaksızın olmasını yalvaran küçük bir çocuğa benziyordu.

«Şimdi olduğumdan daha mutlu olamam, Michael,» dedim. «Dünyada hiçbir kuvvet beni Jimmy'den koparanın/ Aramızda belki kısa bir süre dediğin gibi bir büyü oldu, ama son onu yok ellin Beraber olduğumuz zaman bana derdini anlatmadığın için ü/günüm. O takdirde aramıza hiçbir şey giremezdi, ama şimdi ben bambaşka bir insanım. O romantik genç kız çoktan tarihe karıştı,»

Michael bardağındaki viskiyi sonuna kadar içtikten sonra, «Böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmiştim,» dedi. Christie'ye bakıp gülümsedi. Küçük kızım gazozunu bitirmekle meşguldü.,

Ben, «Artık gitmek zorundayız, Michael. Christie'yi alışverişe götürreceğim,» dedim.

«Tabii.» Michael garsona hesabı getirmesini işaret etti.

«Virginia Beach'e ne yapmaya geldin?» diye sordum.

«New York'a giderken buradan geçiyordum,» dedi. «Atlanta'daydım.»

«Otomobille mi yolculuk ediyorsun?»

«Evet. Biraz vaktim vardı, buralarda da görmediğim şeyler vardı. Onun için Virginia Beach'de bir iki gün kalayım dedim.»

Garson kız çok geçmeden hesabı getirdi, Michael de cüzdanını çıkarmak için eline cebine attı. Hesaba baktıktan sonra bu kez cüzdanının içindeki paraya göz attı. «Bir çek bozdurmak için resepsiyona gitmek zorundayım,» dedi. «Yanımda yeterince nakit yok.»

«Boşver. Hesabı ben öderim,» dedim.

Michael gülümseyerek masanın üzerinden bana doğru uzandı. «Aslında seni görmek istememin bir nedeni daha vardı.»

«Ya?»

Adam gülümsemeyi sürdürüyordu. «Şimdi işlerin tıklarında gittiğine göre, bana biraz ödünç para verebileceğini düşündüm,» dedi. .

«Ne dedin?»

«Toparlanmak için biraz paraya ihtiyacım var. Beş bin dolar işimi görür.»

«Beş bin dolar ha!»

«Ülkenin en ünlü deniz kıyısı otellerinden birinin sahibi için bu 0 kadar büyük bir para olmasa gerek.»

Adama kulaklarıma inanamayarak bakıyordum. Bu benimle Chris tie'yi görmek istemesinin nedenlerinden biri değildi. Bu esas nedendi. Michael gözüme hiç bu kadar şerefsiz ve âdi gözükmemiştii.

«Michael, sana o parayı vermeyi istemiş olsam bile, ki istemiyorum, bunu dikkati çekmeden yapmak olanaksız. Bütün parasal işlerim bir muhasebe müdürünün denetiminde,» dedim.

Adam ısrar etti. «Kişisel banka hesapların vardır mutlaka.»

«Jimmy ile ortak hesaplarımız var,» dedim.

«Öyleyse?»

«Jimmy böyle bir şey yapmamı asla onaylamaz.» Bu adamın yüz-
süzlüğünün hiç mi sınırı yoktu?

Michael omuzlarını silkti. «Kocan hesaptan para çektiğini bilmese de olur.»

«Jimmy ile benim birbirimizden gizlimiz yoktur,» dedim. «Evliliğimiz güven temeli üstünde kurulu.»

Michael bana bakıyor, gözleri kısıyor, bakışındaki muzip parıltı yerini katı ve sinsi bir anlama bırakıyordu.

«Buraya benimle buluşmaya geldiğini ona söyledin mi?» diye sor-
du.

«Tabii ki hayır. Müthiş kızar ve gelmeme izin vermezdi.»

Michael, .«yi ya,» deyip gülümsedi ve kollarını iki yana açtı. «De-
mok ona daha önce de yalan söyledin.»

Başımı salladım. «Çok iğrençmişsin, Michael. Buraya sana acıdı»

ğım için geldim. Christie'yi hiç görmemiş olmanın çok acı olduğunu düşünmüştüm, sen ise bu görüşmeye çirkin bir anlam verdin. Artık gitmek zorundayım.» Yerimden kalktım ve, «Haydi gel, Christie,» dedim.

Çantamdan bir miktar para çıkardım ve hesap pusulasına karşılık masanın üstüne fırlattım:

Michael, «Bir dakika bekle, Dawn,» dedi.

«Hayır, Michael. Burada daha fazla kalmam için hiçbir neden yok.»

Michael bakışını gözlerimin içine dikmişti. «O para bana mutlaka lâzım, Dawn,» dedi. «Hayatta bu ikinci fırsatı gereksiniyorum, sen de şimdi bana yardım edebilecek durumdasın.»

«Sebeplerin ne olursa olsun, bana yaptıklarından sonra benden nasıl bir istekte bulunabilirsin?» dedim ve kapıya doğru yürüdüm.

Michael, «Dawn!» diye bağırdı, ama ben dönüp bakmadım bile.

Christie, «Anne, o adam seni çağırıyor,» dedi

«Sen yürü, tatlım,» dedim. Kızımı elimimi tutarak, bir zamanlar sevmiş olduğum adamın bu kötü ve çirkin yanından bir an önce kaçmaya çalıştım.

Cezalarını Bulanlar

Otele döndüğümde ofisimdeki telefon aralıksız çalıyordu. Beni arayanın Michael olacağını tahmin ettim.

Öfkeyle, «Dawn, beni öyle piç gibi bırakıp kaçmaya hakkın yoktu,» diye bağırdı.

«Senden kaçmaya hakkım yoktu ha? Sen buna kaçmak mı diyor-sun? Ya senin benden kaçmana ne demeli?»

«Sanırım, sana nedenlerini açıklamıştım,» dedi.

«Michael, artık söylenecek bir şey kalmadı. İkimiz de hayatlarımızı sürdürmek zorundayız.»

«Benim yapmak istediğim de bu,» dedi Michael. «Onun için de o paraya ihtiyacım var.»

«Michael, o parayı sana veremem.»

«Biliyorsun, benim de bazı haklarım var.»

«Ne hakkı?»

«Christie üzerinde haklarım var. O benim de kızım,» dedi Mihcael. «Demin otelde senin küçük oyununa katıldım ve bir yabancıymış gibi davrandım. Ama oraya gelirsem...»

Ağır ağır koltuğuma oturdum. «Michael, bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?»

O ise, «Ağza alınmasına değmeyecek bir beş bin dolar gereksiniyorum. Şimdilik...» diye diretti.

«Şimdilik mi?»

«Böylece, eğer istersen, Jimmy'nin Christie'nin babası olduğun iddia etmeyi sürdürebilirsin. Ben de evlat edinme işlemine itim etmem.»

«Evlat edinme işlemine itiraz ha? Mahkemede en küçük bir şansın olur mu sanıyorsun? Reşit olmayan bir kızı hamile bırakıp terkedene adam...?» Michael'in böyle bir olasılığı ağzına bile almasına şaşmıştım.

«Belki itirazım kabul edilmez, ama dava beni ihtiyacım olan üne kavuşturur. Emprezaryomun dediğine göre de reklam reklamdır. Benim işimde kötü ün diye bir şey yoktur. Sanatçılar bu yüzden dedikodu gazetelerine konu edilmekten yakınmazlar.

«Ayrıca, iyi bir avukat mahkemeye bambaşka bir senaryo sunabilir, sevdiği kadının hayatındaki lekeyi silmek için gerekeni yapmaya hazır bir adamın tablosu. Ortadan kaybolan, sonra da gidip uzun yıllar kardeşin olarak yaşayan adamla evlenen sensin. Dedikodu gazeteleri böyle bir haberi dillerine dolamaya görsünler...» Michael gülmeye başladı.

«İğrençsin,» dedim. «Bütün tahminlerimden daha iğrenç.»

Michael, «Senden bütün istediğim biraz para,» diye inledi. «Beş bin dolar senin için nedir ki, ama benim belimi doğrultabilmem için bir fiyat.»

«Beş bin dolar azımsanacak bir para değil,» diye adama çıkıştım. «Ayrıca, sorun yalnız para değil. Jimmy de var,»

«Ve Jimmy, ona yalan söyleyip benimle gizlice buluştuğunu bilso müthiş kızar.» Michael'in sesi erotik imalar yansıtıyordu.

«Aman Tanrım, bu kadar alçalabileceğini tahmin etmezdim,» diye notlandırdım.

Michael ses tonunu değiştirdi. «Sana iki gün veriyorum. Parayı otele getireceksin,» diye emretti. «Otele hesabımı ödemek için. bana para lâzım. İki gün,» diye.yineledi ve telefonu kapadı.

Boş sesi vererr ahize elimde olduğu halde oturduğum yerde kalamışım. Yüzüm kıpkırmızıydı ve kalbim çarpıyordu. Ne yapacaktım şimdi? Jimmy'nin müthiş kızacağı ve büyük düşkırıklığına uğrayacağı kuşkusuzdu. Üstelik, o beş bin doları Michael'e versem bile işin burada bitmeyeceğini biliyordum. Daima ense kkmde olacak, sürekli daha fazla para isteyecek, daima beni tehdit edecekti. Ayrıca, Christie'yi kendi yaşadığım kaostan korumak istiyordum. Tüm gereksinimlerinin karşılandığı sfevgi dolu, mutlu bir hayatı vardı, güven dolu bir dünyada yaşıyor, korunuyor, kapılarımızın dışındaki karanlık gleri tanıımıyordu bile.

Jimmy'ye bütün bunları anlatırsam kıyametleri koparır, Michael tehdidini yine de yerine getirebilirdi. Sesindeki ı aresi/lığı ve kararlılığı farı ketmiştim. Kaybedecek bir şeyi yoklu vo bı unlumda haklıydı, bu işten önlenebilirdi. Öte yandan, avukatları < < ı.ıM çarpıtarak beni kötü kişi görüntüsüne sokabilirlerdi. Christie ın iyin •< daima etrafında fıslıdaşan insanların arasında büyür, herkesin gözünde bir ucubeden farksız olurdu. Başka kızların ne kadar gaddarı olabildiklerini kendi deneyimlerimden biliyordum. Böyle bir skandalın Christie'ye hayatı zehir etmesine nasıl göz yumabilirdim?

Ne yapacaktım şimdi?

Yüzümü avularımla örterek hıçkırmaya başladım. Bu karabasan hiç mi son bulmayacaktır? Gençliğimin günahları ve akılsızlıkları benim ve sevdiklerimin sonsuza dek rahatını mı kaçıracaktı? Kendimi şimdi-den yenik hissederek koltuğumda yığılıp kaldım.

Bakişim babamın portresine kaydı. Bakışı yzmdeydi, alaycı glmseyişinde bir beklendi seziliyordu. Ne yapacağımı, bu yeni ve beklenmedik krizle nasıl başa çıkacağımı görmeyi bekliyordu sanki. Güçlü olup kazanacak mıydım, yoksa zayıf kalıp kaybedecek miydım? Cutler Nine'nin koltuğunda oturuyor, ona ait yazı masasının başında çalışıyor, onun büyük bir beceriyle kurduğu işi denetliyordum.

Böyle bir krizin onu paniğe uğratmayacağına emindim. O, oturup ağlamaz ve kendi kendine acımazdı. Onun gibi katı ve soğuk bir insanı

kendime örnek almak istemedim, ama görünüşe bakılırsa, dünyada bu gibi insanların ve bu gibi davranışların da bir yeri vardı.

Bazan maske takıp nefret ettiğimiz ya da hayranlık duyduğumuz bir kimse olmak zorunda olduğumuzu birden kavradım. Üstümdeki sorumluluk ne kadar çok olursa, bunun olması olasılığı b kadar fazla oluyordu. Cutler Nine'yi şimdi daha iyi anlıyor ve ona hak veriyordum.

O kadar gereksindiğim gücü ve kararlılığı, Cutler Nine'nin uzun yıllar başarıyla doldurduğu bu ofisin duvarlarından emdim sanki. Michael'in hayatıma yeniden girip en sonunda bulduğum mutluluğu yıkmasına izin vermeyecektim. Ondan daha önemlisi, kızımıza zarar vermesine izin vermeyecektim. Acımasız ve bencil olmak isterse artık karşısında, üründen ve çekiciliğinden büyülenmiş toy bir genç kız bulmayacaktı.

Koltuğumda sırtımı aynen Cutler Nine'den gördüğüm gibi doğrulttum. Sonra, telefonu önüme çekerek Bay Updike'ı aradım. Avukat, olayları ve Michael'in istekleriyle tehditlerini anlattığım kadar beni dikkatle dinledi.

«Sizi yeni bir Cutler aile kriziyle uğraştırmak istemiyorum, Bay Updike, ama sizin sağduyunuzu ve yasal önerilerinizi istiyorum,» diye tamamladım.

«Sorun değil,» dedi. Ancak, bu sözleri izleyen sessizlik süresi hoşuma gitmedi. Avukat, «Bu çocuk vesayeti davaları bazan çok çirkin olabiliyor,» diye devam etti. «Ama sen zaten bunu, yıllar önce Christie' almaya gittiğin zamandan biliyorsun.»

Birden telaşlanmaya başlayarak, «İyi ama bana yaptıklarından sonra Michael için gerçek bir hak söz konusu olabilir mi?» diye sordum.

«Gerçek anne, babaların mahkemede daima bazı hakları vardır. Evet, adamın seni ve bebeğini terkettiği doğru, ama senin doğum yapmak için gizli bir yere gönderilmen durumu karmaşılaştırıyor. Michael Sutton hamileliğini öğrenir öğrenmez seninle bağlantı kurmaya çalıştığını, fakat seni bir türlü bulamadığını iddia edecektir.»

«Peki, ya aradan geçen bunca zamandır neredeydi?»

«İyi niyetini biraz gölgelese bile, mahkeme eğer öylesini uygun görürse, babalığını ve babalık hakkını engellemez. Şöyle ya da böyle ünü olan bir kimse dikkatleri üzerine çeker. Özetle, Michael'in bir dava

açmasını önleyemeyiz, bunun yol açacağı gerilim ve türlü tatsızlıklar ise herkesin canını sıkacağı gibi, hiç kuşkusuz otel için hiç de yararlı olmayacaktır.»

Yutkundum. Boğazıma bir şey düğümlenmişti. «Şu halde ne öneri□ yorsunuz, Bay Updike?» diye sordunpi. «Yani ona istediği parayı vermeli□ miyim?»

«Hayır. İzin ver de önce şu adam hakkında daha fazla bir şeyler öğreneyim. Sonra seni ararım.»

Kendimi başka işlerle meşgul etmeye çalıştım, ama aklım sürekli olarak Bay Updike'la yaptığım konuşmaya kayıyor, bu arada kalbimin atışlarının hızlanmasının önüne geçemiyordum. Telefon çaldıkça Bay Updike olması umuduyla ahizeye sarılıyordum. En sonunda onun sesini duydum. Londra'da bir hukukçu arkadaşı olduğunu, onunla bağlantı kurarak bir kovuşturma yaptırdığını anlattı

«Michael Sutton'un meslek yaşamı yokuş aşağı gidiyor,» diye başladı. «Geçen yıl alkol problemi yüzünden poş peşe birkaç rolüne son verilmiş.»

«Ben de öyle bir şeyden şüphelenmişim,» dedim.

«Evliliğine ve ölen karısına gelince...»

Heyecanla, «Sizi dinliyorum,» dedim.

«Başından sonuna kadar uydurmaymış. Üstelik adam zampara diye nam salmış. Rol arkadaşlarıyla ve teknik görevlilerle olan maceraları çok kez prodüksiyonlara zarar bile vermiş.»

«Bütün bunların anlamı ne?» diye sordum.

«Şu: avukatı onu, babalık hakkı elinden alınmış güvenilir ve sorumlu bir kişi olarak tanıtmakta büyük güçlkle karşılaşacak. Ama yine de bir davanın olumsuz etkilerini hesaba katmak gerekir.

«Bence en doğrusu bu şantaj olayına karşı önlem almamızdır. Onun için de onunla tekrar buluşmanı istiyorum, Dawn.» Bay Updike ekledi. «Yalnız başına olarak.»

«Niçin?» diye sordum. «Bunun düşüncesi bile beni rahatsız ediyor.»

«Bunu anlıyorum. Ama onun, taleplerini yinelemesini istiyorum.»

«Öyle de olsa, bu iki kişi arasında geçecek bir konuşma olacak. Bir kanıt değeri taşımaz.»

«Hayır,» dedi Bay Updike. «Ben ve özel araştırmacı olarak kullandığım bir iş arkadaşım da orada olacağız. Bay Sutton hiç kuşkusuz bunu bilmeyecek. Sana söylediklerini banta kaydetmek istiyorum. Bu işi başarabilir misin acaba?»

Bir duraklama geçirdim. Ya Michael aklımdan geçenleri okur ve, çevirdiğimiz numarayı anlarsa? Mutlaka başımıza daha da fazla dert açardı Tekrar babamın portresine baktım. Alaycı gülümsemesi yerli yerindeydi, ama yüzündeki anlam düşünceli, hatta gergindi.

Kararlı çıkmasına çalıştığım bir sesle, «Evet, Bay Updike, dediğinizi; yapabilirim,» dedim. «Yalnız nasıl davranacağım?»

Bay Updike iş arkadaşıyla görüştüktan sonra beni tekrar arayacağını söyledi. Söylemeye gerek yok, bütün o gün ve gece diken üstündeydim. Allahtan ki, oteldeki bazı mekanik sorunlar Jimmy'nin kafasını meşgul ettiğinden benim sinirliliğimi farketmedi.

Bay Updike ertesi sabahın ilerleyen saatlerinde telefon etti.

«Ona otelin restoranında randevu ver,» dedi. «Sizin arkanızdaki bölmede oturacağız. Bugün öğleden sonra ofisine geleceğim ve ona şantajdan söz ettirmek için neler söyleyeceğini sana tekrarlatacağım.»

Ben hemen, «Kendim sizin ofisinize gelmeyi yeğlerdim, Bay Updike,» diye atıldım.

Avukat kısa bir sessizlikten sonra gerçek bir sezişle, «Jimmy'ye hiçbir şey söylemedin, değil mi?» dedi.

«Hayır. Onu işe karıştırmadan bu probleme bir son vermeyi umut ediyordum. Jimmy'nin oldukça öfkeli bir mizacı vardır...»

«Anlıyorum,» dedi Bay Updike. Saat ikide buluşmayı kararlaştırdık.

Bay Updike'in ofisinde otuz beş, kırk yaşlarında tıknaz yapılı biri olan arkadaşı Bay Simons'la tanıştım. Bay Simons bir zamanlar polisten, bir sakatlık malulen emekli olmasına yol açmıştı. Hafif bir topallaması vardı, ama bunun dışında bir bar fedaisi olabilecek kadar iri ve güçlü görünüyordu.

Bay Updike'in söylememi istediklerini birkaç kez yinelemeden sonra, Bay Simons, Michael'in tehditlerini kaydetmek için kullanacakları pille çalışır kayıt cihazını bana gösterdi.

Bay Simons, «Adamın gözüne sinirli gözükmekten korkmayın,»

dedi. «Bunun, durumun geređi olduđunu dűşünecektir. Eđer sizce műmkűnse bizi unutun ve adamı konuřturun ki kendini ele versin. Bu gibi durumlarda ۆyle olur.»

Otele dۆnűnce Michael'e telefon ettim ve ona restoranda buluşmak için saat birde randevu verdim.

«Parayı getirecek misin?» diye sordu.

«Seni birde gۆreceđim, Michael,» dedim ve lāfı uzatmasına meydan vermeyerek telefonu kapadım.

Otele birkaç dakika erken geldim. Bay Updike'la Bay Simons lobi de oturuyorlardı. Derken Michael gۆrűndű, ۆnceki buluşmamızdakiñden daha iyi giyinmiřti. Arkasında mavi ceket, pantolon, ayaklarında yeni mokasen ayakkabılar vardı.

Merhaba diyecek yerde, «Nasıl gۆrűnűyorum?» diye sordu. «Bu yeni takımı bu sabah otelin butiđinden satın aklı.»

«đyi gۆrűnűyorsun, Michael,» dedim,

• Adam gűlűmseyerek bana anlamlı bir bakıř fırlattı. «Bari gidip bir kahve içelim.» Bana kolunu uzattı, ama ben ۆnűnden yűrűdűm. Bay Updike iki bۆlme için garson kadınla anlařtıđından, kadın bizi gűlűmseyerek karřıladı ve ayarlanan bۆlmeye gۆtűrdű.

Garson kadına, «Bana sadece kahve getirin,» dedim.

Michael listeye bakarak, «Yalnız kahve mi?» dedi. «Ben karides kokteyli ve bir fincan kahve istiyorum.»

Garson kadın sipariřleri alarak bizi yalnız bıraktı. Michael ellerini masanın ۆstűne dayadı ve bana tekrar gűlűmsedi. «Bűtűn parayı nakit olarak getirmediđini umarım,» dedi.

«Buraya sırf benden para istemek için geldiğine inanamıyorum, Michael,» diye başladım.

Michael omuzlarını silkti. «O para senin için bozukluktan farksız.»

«Ųa o parayı sana vermezsem?» diye sordum.

«şaka mı ettiğimi sandın? Sana sۆyledim, bir avukat tutup Chris tie'nin vesayetini elde etmek için sana dava açacağım,» dedi.

«En kűűk bir kazanma řansın yok.»

«Kazanıp kazanmamayı umursamadığımı sana sۆyledim. Kۆtű reklam sana zarar verecek, ama bana yardımcı olacak.»

«Bütün bunların kızımız üstündeki etkisini de mi umursamıyor□ sun?»

Michael dudak büktü. «Atlatır. Çocuklar çabuk unutulur,»

«Bunda ne kadar yanlışlığını bilemezsin, Michael. Christie yaptığın-
dan dolayı senden nefret edecektir.»

«Bu neyi farkettilir ki? Çocuğun, benim varlığımdan haberi yok. Bana bak, Davn, benim hiç şakam yok. Bu benimle ikinci buluşman ve kocana bir şey söylemediğine eminim.» Michael gülümsedi. «Eğer gerekirse ona randevularımızı açıklarım... Dahası... birkaç şey de eklerim.» Adam bana göz kırptı. «Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?»

O sırada garson kız kahvelerimizi getirdi. Onun çekilmesini bekle-
dikten sonra, «Hayır, Michael, ne demek istediğini anlayamadım,» dedim.

Adamın yüzünden gülümseyişi silindi. «Anlayıp anlamaman umu-
rumda değil. Beş bin doları getirdin mi?»

Hayır gibilerden başımı salladım. «Sana dünyada bu şekilde para
vermem. Hiç sonu gelmez çünkü.»

«Seni uyarıyorum.»

Ama ben ayağa kalktım. «Umarım, hesabı ödemek için yeterli
paran vardır,» diyerek kendi etrafımda döndüm. Michael bana ağzı açı'
bakakalmıştı.

Restoranın kapısında durup arkama bakınca, Michael tam kalkar
ken Bay Simons'la Bay Updike'in onun bulunduğu bölmeye girip karşı-
sına oturduklarını gördüm. Michael de az önce terkettiği koltuğa çö-
müştü. Bay Simons'la Bay Updike konuşmaya başlayınca yüzünün ren-
gi solmaya başladı. Derken Bay Simons teybi ortaya çıkardı.

Michael hızla dönerek benim bulunduğum yöne baktı. Ama ben
onun bakışını karşılıksız bıraktım. Ona arkamı döndüm ve sonsuza dek
olmasını umut ederek terkettim onu.

Cutler Koyu'na dönüp lobiye girer girmez tatsız bir şey olduğunu
mıladım. Ortalık fazla sessizdi. Personelden bazılarıyla konuklardan bir
dü/ine kadarı resepsiyon masasının yanında yavaş sesle konuşuyorlar□

di. Bayan Bradly resepsiyondaki yerini terkederek beni karşılamaya koştu. Yüzünde kaygılı bir anlam vardı. Kalbimin atışları hızlanmaya başladı.

«Ne oldu, Bayan Bradly?» diye sordum.

Kadıncağız yaşlı gözlerle, «Bayan Clara Sue feci bir kamyon kazası geçirmiş,» dedi. «Alabama'da bir yerde.»

«Jimmy nerede? Kocam nerede?» diye bağırdım.

«Ofisinizde olduğunu sanıyorum, Bayan Longchamp. Çok üzgünüm.»

Ofisime koştum. İçeri girince Jimmy'nin telefonda konuştuğunu gördüm. Bana bakarak başını salladı. Mantomu kanepenin üstüne attıktan sonra oha yaklaştım.

Jimmy telefona, «Dawn şimdi döndü,» dedi. «Hemen geliyoruz.» Eliyle ahizeyi örttü. «Telefon eden Philip'ti. O ve Betty Ann, Beulla Korusu'ndalar. Sen neredeydin?»

Sorusunu yanıtsız bırakarak, «Ne oldu?» diye bağırdım ve avucumu kalbime bastırdım.

«Traktör treyleri devrilip şoför kabinini ezmiş.»

Sendeledim. «Aman Jimmy, ne kadar kötü!»

«Biliyorum,» dedi. «Böyle bir ölüm Clara Sue gibi berbat biri için bile çok kötü.»

«Annem nasıl?» diye sordum.

«Tahmin edebilirsin. Hiç durmadan seni soruyor.» Jimmy bana bakarak yine sordu. «Nerelerdeydin?»

Yalan söylemeyi yeğledim. «Bazı yeni vergi yasaları için Bay Updike'L görmeye gittim.» Jimmy'nin gözlerimi görmemesi için başımı eğmiştim.

«Ben Bayan Boston'la konuştum. Fern ve Christie ile ilgilenecek. Gecikmeden Beulla Korusu'na gitsek iyi olacak.» Jimmy içini çekti. «Philip, annenin doktor ve sakinleştirici diye feryat ettiğini, Bronson'un da ne yapacağını şaşırdığını anlatıyordu.»

Jimmy elimi tuttu. Böylece, otomobiline koştuk. Beulla Korusu'na vardığımızda kalbim o kadar kuvvetli çarpıyordu ki kimseye bir yararımın dokunamayacağına emindim. Livingston bize kapıyı açtı ve her

zamankinden daha kl renkli bir yüzle geçmemiz için kenara çekildi. Philip'le Betty Ann salonda çay içiyorlardı. Biz içeri girince ikisi birden ayağa kalktı. Betty Ann ile birbirimize sarıldık.

Philip, «Korkarım haber dehşet verici,» dedi. Dudakları titriyordu. Gözlerinde yaların parlıtısını ve yanaklarından aşağı süzülürken bıraktıkları izleri gördüm. Devam etti. «Clara Sue'yla kamyon ofrn ezi-len kamyon kabininden çıkarmak için oksijen kaynağıyla saatlerce çalışmak zorunda kalmışlar.» Philip, Jimmy'ye bir yabancıymış gibi baktı. «Son yıllarda aramız pek iyi değıldi, ama çocukken durum çok farklıydı. Çoğu zaman birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Annemle babam daima bir şeylerle meşguldüler, biz de saatlerce yalnız kalırdık.»

Gülümsedi. «Ama çocukluktan çıktığımızda Clara Sue bambaşka bir insan oldu. Belki de onunla daha çok zaman geirmeliydim.»

«Bronson nerede?» diye sordum.

«Yukarıda annenin yanında,» dedi Betty Ann. Koşarak yukarı ıktım. Jimmy aşağıda Betty Ann ve Philip'le kalmıştı. Aralık duran yatak odası kapısını yavaşça vurdum. Bronson yatağın kenarında oturmuş, annemin elini tutuyordu. Annem büyük ipekli yastığının üstüne devrilmiş, sağı eliyle gözlerini örtmüştü. Saçları dağılmıştı. İçeriye güneş ışığının girmesini önlemek için bütün perdeler kapatılmıştı.

Bronson, «Ah Davn,» diye ayağa kalktı. Annem elini gözlerinin üstünden çekerek bana baktı. Bronson, «Geldiğine sevindim,» dedi. «Belki sen annenin aklını başına getirebilirsin. Her nedense bütün bunların onun suçu olduğunda ısrar ediyor.»

Annem, «Benim suçum!» diye bağırdı ve yine gözlerini örttü. O hiç kırdıka omuzları kalkıp iniyordu.

«Saçmalama, anne,» dedim. «Kendini niçin suçluyorsun sanki? Kamyonun devrilmesine sen neden olmadın ki?»

Annem, «Burada bizimle oturması için onu zorlasaydım, o kamyon-da öyle bir adamın yanında olmazdı,» diye bağırdı.

«Clara Sue zorlanabilecek bir kız değıldi, anne. Bunu hepimiz biliyoruz. Kim ne düşünürse düşünsün, o her istediğini istediğı zaman yapıyordu. O kamyon ofryle tanışmasaydı, başka birini bulup yine giderdi. Sürekli bir İsyân halindeydi.»

Bronson bu sözlerimi başının hareketiyle onayladı, ama annem bağırmaı sürdürdü.

«Tam üstüne bastın. O, isyan ediyordu, ama ben umursamadım. Buradan uzakta isyanını sürdürdüğü ve kimse bunu bilmediğı sürece umursamadım.» Annem inlemeye başladı. «Şimdi de bak ne oldu.»

«Sen ne yapabiliridin ki, anne? Onu duvara mı zincirleyecektin? Sen ne dersen de o yine giderdi.»

Annem bu kez beni suçlamaya başladı. «Onun karakterinden beni sen hep sorumlu tutardın, Dawn. Şimdi beni sakinleştirmek için inkâr etme bunu.»

«Bu aklımdan geçmez, anne. Sen Clara Sue için yapman gerekeni yıllar önce o büyürken yapmalıydın. Ama Oırsat kaçtığına göre, artık kimseyi suçlamanın bir yararı yok. Clara Sue tiyatıda dilediğini yaptı, sonu da feci oldu ve hiçbirimiz öyle olmasını istemezdik.» Kararlı bir tavırla ekledim. «Öyle olunca da zaton yeterince kötü olan bir durumu daha beter etmenin hiçbir anlamı yok.»

Annem bir an yüzüme baktıkları sonra Bronson'a döndü. «Dawn büsbütün kayıinvalideme benzedi, Bronson. Her zaman güçlü, mantıklı ve daima haklı.» Sesinde gerçek bir hayranlık seziliyordu. Yüzüm kıpkırmızı oldu. Annem yine bana döndü. «İçimizde en güçlü olan artık sensin, kızım. Evet, sensin.»

«Hiç de öyle değil, anne,» diyerek önüme baktım.

«Hayır, hayır, öylesin ve ben seni böyle gördüğüm için çok mutlum. Sen benim gibi ayakta çıkarak ve başkalarının sana yapabildikleri yüzünden zamanından önce ihtiyarlayarak hayatını zehir etmeyeceksin.» Annem gülümseyerek bana kollarını açtı. «Senin beni avutmanı istiyorum, güzel kızım.»

O da ağlama raddelerinde gözükten Bronson'a baktıktan sonra anneme yaklaştım ve onun bana bütün gücüyle sarıldığını hissettim.

Çok geçmeden doktor da gelerek anneme uyuması için bir ilâç verdi. Doktor yukarıdayken hepimiz oturma odasında toplandık.

Philip. «Derhal Alabama'ya hareket edip Clara Sue'nun buraya getirilmesi için gerekeni yapacağım,» diye bildirdi. •

«Güzel. Ben de buradaki hazırlıkların çaresine bakarım,» dedim.

Gideceğimiz sırada Bronson beni bir kenara çekti. «Hiç kimse, Philip'e, Clara Sue'nun gerçek babasının ben olduğumu söylemedi, değil mi?» diye sordu.

«Herhalde ben söylemedim, annemin de söylediğini zannetmem. Philip bunu hiç ağzına almadığına göre, Clara Sue'nun gizli tutulmasını istediği anlaşılıyor,» dedim. «Bazı aile sırlarının sır olarak kalması en doğrusu.»

Orta yaşlı adam buruk bir gülümsemeyle onayladı. «Biliyor musun, Laura Sue haklı. Sen ailenin temel direği oldun. Bugünlerde anneni bir sen idare edebiliyorsun. Zaman zaman bunu gereksindiğini bildiğim halde, ben ona sert davranamıyorum.» İçini çekti. «Zavallı Clara Sue! Onu doğru dürüst tanıyamadım bile.»

«Çok üzgünüm, Bronson.»

Üvey babam beni yanağımdan öptü, ben de otomobile Jimmy'nin yanına koştum. Otele dönünce Bay Updike'in telefon ettiğine dair bir mesajı beni bekler buldum. Jimmy işini bitirmeye gidince, ben de ofisime koştum.

Bay Updike, «Clara Sue'yu yeni duydum,» dedi. «Al sana bir kriz daha.»

«Öyle,» diye içimi çektim.

«Hiç değilse bir tanesi sona erdi. Adamla yüzleşip ona teybi göstermem üzerine, seni rahat bırakacağına söz verdi. Ama bantı, ne olur ne olmaz diye kasamda saklayacağım.»

«Teşekkür ederim, Bay Updike. Size bunu daha önce söylemek fırsatını bulamamıştım, ama Cutler Nine'nin gözünde niçin bu kadar değerli olduğunuzu şimdi daha iyi anlıyorum,» dedim.

Bundan sonraki birkaç gün Clara Sue'nun cenaze töreni hazırlıklarla meşgul olduk Randolph'un cenaze töreninde olduğu gibi, bir sürü eski dost ve çevrede oturanlardan epeyi kişi geldi. Annem de mevkilint yaraşır biçimde hareket etti. Süslenip püslenmedi ve yaslı bir anne gibi davrandı. Philip'le Bronson iki yanında durarak mezarın başında âyinin sonuna kadar ona destek oldular. Dostlar daha sonra aileye başsağlığı dilemek için Beulla Korusu'na geldiler. Annem konuklar gidene k odasından çıkmadı ve kimseyi görmemekte direndi. Betty Ann ile b

gelenleri karşılayıp ağırladık. Jimmy ise vaktinin en büyük kısmını Fern ve Christie'yle geçirdi, ikizlerle ilgilendi. Otel ise konuklara kapılarını kapamıştı.

Zaten ölü mevsime girmek üzereydik. Kış yaklaşmıştı. Sürekli müş- terilerimizin çoğu tatilleri için daha sıcak iklimlere doğru yola çıkmışlar- dı. Personelin bir kısmı da Florida'da çalışmak üzere bizden ayrılmıştı. Bunun, oteli büyütmek için en uygun zaman olduğuna karar vermiştik. İnşaat sırasında ustabaşı olarak görev yaptığından, Jimmy için en hare- ketli zaman olacaktı bu. Clara Sue'nun cenaze törenini izleyen günler- de kocamın dalgınlığının ve benden kaçmasının, işinin ve sorumluluğu- nun ağırlığından ileri geldiğini sanmıştım. Ama bir sabah Bay Dorf- man'ın yıl sonu raporlarını incelediğim sırada, Jimmy ofisime geldi ve böylece davranışının temelinde başka bir şey olduğunu anladım.

Gözlerinde, onda daha önce görmediğim garip bir bakış vardı. Yüzü de ciddi ve öfkeliydi, ama ondan da beter, fena halde kırılmış ve kederli gözüküyordu. Konuşmadan masama yaklaştı.

«Senden doğru cevap istiyorum,» diye başladı>Şeşinin soğukluğu içimi dondurdu. Avuçlarını masaya dayayarak bana doğru eğildi. Kara gözleri taş kadar sertti.

Soluğumu tutarak, «Bir şey mi var, Jimmy?» diye sordum.

• «Geçen hafta Christie'yi Virginia Beach'e götürdüğün zaman ora- da kiminle buluştun?» diye sordu.

Fena halde bozulmuştum. Bir an konuşamadım, yutkunamadım, hatta soluk alamadım. Jimmy'nin üzerime dikili gözleri öylesine bir öfke yansıtıyordu ki, ağzımı açmaktan korkuyordum.

Jimmy, «Gerçeği istiyorum!» diye bağırarak avucunu masanın üstü- ne çarptı. Yerimden hopladım.

«Michael'le buluştum,» dedim.

Kocam başını salladı.

«Sana söyleyecektim, Jimmy,» diye inledim. «Gerçekten. Yalnız aradan biraz daha fazla vakit geçsin istedim.»

Jimmy, «Sana yaptıklarından sonra nasıl ona gidebildin?» diye keli- melerinin üstüne basa basa sordu. «Nasıl bu kadar alçalabilirsin!»

«Jimmy, gitmek istemedim. Ama telefonda yalvardı. Christie'yi hiç

değilse bir kez görmek istedi, ben de hayır deme hakkını kendimde göremedim. Ama oraya gidince amacının farklı olduğunu gördüm.»

«Nasıl farklı?» Jimmy'nin bakışları ateş saçıyordu.

Ona sakın bir tavırla her şeyi anlattım. Bay Updike'la Bay Simons'un bu işi nasıl sonuçlandırdıklarını anlatmama sıra gelince Jimmy oturup dikkatle dinledi. Sonra, başını salladı.

«Bütün bunları yaptın ve bana tek kelime söylemedin ha?» Bakışı duyduğu üzüntüyü yansıtıyordu. «Ben senin koçanım, Davvn. Ayrıca, Christie'nin de babasıyım. Senin bana gelmen, ikinizi koruyanın ben olmam gerekirdi. Bunu yapacak yerde.bana yalan söyledin.»

«Michael'e kötü bir şey yapmandan korktum, Jimmy. Sana sonradan söyleyecektim. Bir iki kere denedim, ama arkasını getiremedim. Sonra da Clara Sue öldü...»

"Genç adam tükürür gibi, «Denedin ha?» diye söylendi.

«Evet, denedim, Jimmy,» dedim. «Sana yalan söylemekten nefret ediyordum. Bütün rahatım kaçmıştı...»

«Üstelik Christie'yi de o aldatmacaya karıştırdın,» diye beni suçladı. «Çocuğa, bir ziynet satıcısının ona mallarından bir örnek verdiği söyledin.»

«Öylesi, Michael'in kim olduğunu ona söylemekten iyiydi, Jimmy, dedim. Kocam bana o kadar soğuk bir bakışla baktı ki, gözlerim ondan kaçırdım. «Sana söylemediğim için gerçekten çok üzgünüm.»

Jimmy, «Büyük bir olasılıkla sonra da söylemeyecektin,» dedi, «Fern olmasa hiçbir şeyden haberim olmayacaktı.»

«Fern mi?» Hızla başımı kaldırdım.

«Christie'ye o madalyonu sordu, böylece Michael Sutton'un adını öğrenmiş oldu. Michael'in kim olduğunu anımsayınca da bana gelip her şeyi anlattı.»

«Ah Jimmy, Fern sadece bana zarar vermeye çalışıyordu. N«kadar korkunç,» dedim.

«Tabii, her şeyi çarpıtıyor. Ama bu kez yalan söylemedi, değil mi? Gerçeği de gizlemedi. Beni sevdiği için gelip bana gerçeği açıkladı Jimmy sözlerinin etkisini artırmak için yumruğunu göğsüne çarptı. Arkı (tından ayağa kalktı. «Buralarda beni umursayan, beni seven bir tek ki

var hiç olmazsa!» diye bağırdı ve ofisten çıkarak kapıyı arkasından çarp-
tı. .../...
p;

Arkasından, «Jimmy!» diye bağırdım, ama o geri dönmedi.

Başımı masanın üstündeki kollarıma dayadım ve hiçkır a hiçkır a ağlamaya başladım.

Dünyada, beni herkesten daha fazla seven tek insanın kalbini kır-
mışım. Ondan bir şey saklamam doğrusu akılsızlık olmuştu. Ona layık
değildim. Beni bağışlamasını sağlamak için gerekirse gidip ona yalvarıp
yakarmaya karar verdim.

Onu bulmak için otel binasından çıktım ve bahçelerde aranmaya başladım. Otelin bakım ve onarım işlerinde çalışan işçilerden hiçbiri Jimmy'yi görmemişti. Arabasına atlayıp gitmesinden korkarak otomobili park ettiği yere gidince otomobilin orada olduğunu gördüm. Gazebonun yanından geçerken ana binanın arkasına gözüm ilişti ve bir zamanlar Philip'inken şimdi Jimmy'nin bir tür sığınağı olan yerin kapısının açık olduğunu gördüm. Kalbim çarpmaya başlamıştı.

Jimmy ile beri, birbirimize olan sevgili/in kardeşçe olmaktan çok öteye gittiğini ilk kez orada birbirimize itiraf etmiştik. Birbirimize ilk kez orada romantik bir öpücük vermiş, orada birbirimizb âşıkların ihtirasıyla dokunmuştuk. O kadar kırdıktan ve kendini ihanete uğramış hissetmesinden sonra oraya dönmüş olması, gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu.

«Ah Jimmy,» diye bağıarak çimlerin üstünden sığınağın kapısına koştum. Basamakların tepesinde durup içeri baktım. Bir kordonun ucunda asılı tek çıplak ampul, karanlık odaya soluk bir sarı ışık yayıyordu. Basamakları indim. Jimmy eski sedirin üstünde sırtüstü ve ellerini başının altına dayamış olarak yatıyor ve tavana bakıyordu.

«Jimmy,» dedim yavaşça. Dönüp beni görünce yine kafasını öte yana çevirdi. Koşarak yanına diz çöktüm ve bir şey demeden başımı göğsüne dayadım.

«Ah Jimmy,» diye ağlamaya başladım. «Çok üzgünüm. Seni kırmayı hiç istememiştim. Ne olur, benden nefret etme. Lütfen...»

«Senden nefret, etmiyorum, Dawn. Sadece bir zamanlar o kadar hor gördüğün kadına giderek daha fazla benzemenden korkuyorum,» dedi.

«Hayır Jimmy, yanılıyorsun.»

Jimmy yüzüme baktı. «Ona gittiğini ilk duyunca sana niçin o kadar kızdığımı biliyor musun?» diye sordu.

«Evet. Sana söylemediğim için.»

«Hayır. Seni yine elimden alacağından korkmuştum.»

«Sahi mi, Jimmy?» Evet gibilerden başını eğmesi üzerine, «Beni kimse senin elinden alamaz, Jimmy,» dedim. «Asla. Sen ofisimden koşarak dışarı fırlayınca, asıl ben seni kaybetmekten korktum.»

«Bu duyguları bir daha yaşamak istemem, Davv. Birbirimize bir daha asla yalan söylemeyeceğimize söz vermeliyiz. Söz verecek misin?»

«Tabii ki, Jimmy.»

Genç adam etrafına bakıp gülümsedi. «Burada seninle geçirdiğim zamanın her saniyesini anımsıyorum. İlk öpücüğümüzü, dudaklarımı seninkilere değdirmenin ne kadar uzun sürdüğünü anımsıyorum. İlk kez burada iki sevgili olmuştuk.»

«Şimdi de aynı yerde karı kocayız,» dedim.

Jimmy bana sevgiyle gülümsedi. Sonra, uzun uzun öpüştük. Jimmy beni divanın üstüne çekti ve biraz geri çekilerek bana yanında yer açtı.

Onu beni kendisine çekmesi üzerine, «Jimmy... burada mı?» diye geveledim.

«İlk kez öpüştüğümüz yerde karı koca olarak sevişmemizden daha romantik ne olabilir?» diye sordu.

Ben de onun öpücüğüne daha uzun, daha ihtiraslı bir öpücükle karşılık verdim ve divanda yanına sokularak kendimi okşayışlarına ter koltm.

İş basamakları çıkarken gizlice buluşan iki genç gibi davrandık. Kimsenin sulularını yanıtlamak istemiyorduk. Jimmy etrafta birilerinin ı > M. ı < İH jı l. .unu olmak için başını dışarı uzatıp baktı.

Sonım, »ilen işimin başına dönsem iyi olacak,» dedi. Böylece, o ımt l...»nın giinoy ucundaki inşaat yerine giderken ben de ofisime dön

düm. Öğleden sonra güneşi zayıftı, ama yine de onu yanakları^{r,min} üstünde sıcak bir okşayış gibi hissedebiliyordum. Uzaklarda d^{OV} iki bulut, bir mavilik denizinin üstünden birbirlerine doğru koşan t>^{ev,vaz} pamuk dağlarını çağırıştırıyorlardı. Kış rüzgârı, her nasılsa çimenb^{icerlin} koluna takılmış bir çuvalı meçhul bir ülkenin bayrağı gibi şaklatıyo^{rdu}□

Doğanın üzerimde beni filozofça düşündürme etkisi

oiuy ordu.

Jimmy'i kaybetmeme ramak kaldığını düşünüyordum. Beni bu^{.....} sevdiği için gerçekten çok şanslıydım. Ona sonunda Michael <?lay^{lnl} anlatır mıydım? Buna doğrusu emin değildim. Bunu düşünmek^{.....} Fern'in yaptığını anımsattı. Beni niçin bu kadar sevmiyordu? ^{.....} Jimmy ile aramı açmak istiyordu? Bir zamanlar öz çocuğum gibi sevdiğim ve baktığım bebeğin, kinci ve hain bir küçük kıza dönüşt^{esi} ne kadar acıydı. Yaptıklarının ne kadarını başından geçenlere

bağlayarak

mazur görebilirdik? Jimmy ile ben, yaptıklarını görmezlikten ge^{rek} ve bağışlayarak ona ne kadar zarar veriyorduk acaba?

Doğrudan otele gidecek yerde evimize yürüdüm. Bu #^Kşam yemekten önce Fern'le özel bir konuşma yaparak yaptıkları^{11m1} ne kadar yanlış olduğunu kafasına sokmak istiyordum. Sevgiyle d^{olu} evde yaşadığı için mutlu olmalıydı. İsteddiği bu değil miydi? Dah^{u on ce} sevgisiz bir ortamda yaşadığı için mutsuz olmamış mıydı?

Eve gelince yukarı çıktım. Fern'i okul ödevleriyle baş başa bulacağımı sanıyordum. Kapalı kapısını vurup bekledim, ama içeriden^{.....} ses gelmedi. Kapıyı tekrar vurdum, sonra da açtım. Fern odada değildi. Etrafıma bakınca, son günlerde odasıyla pek ilgilenmediğini a^{11adım}□ Giysilerinden bazıları etrafa saçılmış, sandalyelerin üstüne ge^{rim mis} tuvalet masasının ve kötü yapılmış yatağın üstüne atılmıştı. Bir çⁱtenis papucunun bir teki_yatağın önünde, öbürü ise dolabın yanlaydı. Gardrop da ardına kadar açıktı ve giysiler, askılarının üstünden^{ner an} yere kayacaklarmış gibi gözüküyorlardı, bazıları kaymışlardı bile□

Bakışım, gardrobun dibindeki kazak ve eteklik yığınının ta^{klı'd} Ve aralık duran bir ayakkabı kutusunun üstünde durdu. Bunun içinde bir şey dikkatimi çektiğinden yaklaşık eğildim ve kutuyu tamamen a^çtim□ içinde bir para destesi vardı. Saymaya başladım. Sekiz yüz d^{olar}dan fazla para saymak beni hiç şaşırtmadı. Belli ki resepsiyon kas^{s,nd}an

eksilen para da buradaydı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Fern hiç kuşkusuz bunun New York'tan beraberinde getirdiği para olduğunu iddia edecekti. Oysa bu miktar New York'ta cüzdanında gördüğüm miktardan çok fazlaydı.

Yerden doğrulup odadan çıkmaya hazırlandığım sırada, küçük kızın okunmaktan eskimiş romans dergilerinden birinin yatağın üstünde açık olarak durduğuna dikkat ettim. Asıl garibime giden, Fern'in bunun bazı paragraflarının altını çizmiş olmasıydı. Öykünün başını bulmak için sayfaları geri çevirdim. Öykünün başlığını görünce kanım beynime fırladı. Şakaklarım zonkluyordu. İnanmak için o kelimeleri yüksek sesle duymaya ihtiyacım varmış gibi başlığı yüksek sesle okudum:

«Üvey Babam Bana Tecavüz Etti, Ama Derdimi Anlatacağım Hiç Kimsem Yoktu»

Parmaklarım titreyerek dergiyi önüme çektim ve okumaya başladım.

«Kendimi bildim bileli annem benimle ilgilenmeyecek kadar meşguldü. Ünlü bir terzi olduğundan aklı daima işindeydi. Bana bakan, beni giydiren, hatta karnımı doyuran hep üvey babamdı. Bana gösterdiği ilginin fazla üzerinde durmuyordum, ama dördüncü sınıfta olduğum yıl bir arkadaşşıma, üvey babamın ben yıkanırken mutlaka içeri girdiğini ve «önemli yerler»i yıkadığını görmekte ısrar ettiğini anlattım.

Arkadaşım bana bir tuhaf bakarak, «Hangi önemli yerler?» diye sordu.

Kıkırdayarak, «Biliyorsun canım,» dedim. «Sende de olan önemli yerler.»

Arkadaşım hâlâ anlamamış gibi baktığından önemli yerleri ona işaret ettim. Korkmuş göründü ve konuyu değiştirdi, ama çok geçmeden onun niçin rahatsız olduğunu anladım. Hiç kimsenin babası kızına, üvey babamın bana yaptığını yapmıyordu.

Dergiyi elimden bıraktım. Kalbim çarpıyor, alnımda tane tane müük terlerin biriktiğini hissediyordum. Bir an boyu kımıldayamadım,

Dergiye bir kere daha baktıktan sonra, hemen telefona gidip oteli aradım ve Robert Garvwood'u istedim.

Telaş içinde, «Robert,» dedim. «Lütfen bana Jimmy'yi bul. Onu derhal evde istediğimi söyle. Lütfen.»

Adam, «Hemen Bayan Longchamp,» deyip telefonu kapadı. Jimmy'yi beklerken dergiye biraz daha okudum. Öyküdeki kız, annesinin, doğum gününü unutmasından yakınıyordu. Bu satırın da altı çizilmişti. Üvey babanın tecavüzü, yatağında yatan kıza öperek iyi uykular dilemesiyle başlıyor, üvey baba kızı öpmekle kalmayarak yorganın altına da onu mıncıklıyordu. Derken bir gece yatakta küçük kızın yanına girip uzanıyordu.

Dergiye okumayı sürdürürken aşağıda kapının açıldığını duydum.

Jimmy, «Davın!» diye bağırdı.

«Yukarı gel, Jimmy.» Kocam hızlı adımlarla merdiveni tırmandı ve bunca yolu koşmaktan soluk soluğa halde kapı aralığında durdu. «Bir şey mi oldu?» diye sordu.

«Jimmy... Şuna bak,» diyerek dergiye kocama uzattım.

«Romans dergileri ha?» Jimmy yüzünü buruşturdu. «Fern'in o paçavraları okuduğunu zaten bitiyorduk,»

«Şu öyküye bak ve Fern'in altını çizdiği paragrafları oku.»

«Altını çizdiği paragraflar mı?» Jimmy dergiye elimden alarak okumaya başladı. Koşmaktan kızarmış olan yüzü göz göre göre soluyordu. Kara gözleri şok ve dehşet yansıtıyordu. «Aman Tanrım,» diye dergiye elinden attı. «Her şeyi buradan çıkarmış!»

«Fern, romans dergilerinin ürettiği bir hayal dünyasında yaşıyor-muş meğer. Biz de ona inanarak o insanları korkunç şeylerle suçladık,» dedim.

Jimmy, «İyi ama eğer söylenenler doğru değilse, Clayton Osborne kendini niçin daha güçlü savunmadı?» diye kuşkusunu dile getirdi.

«Bir skandalın meslek hayatına ne kadar zararlı olacağını, Fern'in ise uydurduğu öyküden caymayacağını biliyordu da ondan.» Devam ettim. «Gardrobun dibinde parayla dolu bir ayakkabı kutusu var. Sanırım ki bu paranın bir kısmı resepsiyondan kaybolan para.»

Jimmy bir koltuğa çökerek bakışını yere dikti. «Biz ne yapacağız?» diye mırıldandı.

«Onunla yüzleşmek zorundayız, Jimmy. Bütün yaptıklarını bildiğimi-
zi anlaması gerek.»

Jimmy, «Onu geri mi yollayacağız?» diye sordu.

Kocamın şimdi ona ne söylesem yapacağından şüphem yoktu. İçimden bir ses, bu kötü ruhlu kızıdan kurtulmanın bizim için en iyisi olacağını fısıldıyordu. Oluşturduğu sorunu çözümlemeye tüm dikkat ve enerjimiz yetmezdi sanıyorum. Ayrıca, Fern'in Christie'ye kötü etki yapmasından sürekli olarak korkacaktım.

Fakat Fern, Jimmy'nin kızkardeşiydi ve ilkinden daha güçlü bir ses, bir aile bireyini yuvadan uzaklaştırmanın doğru olmadığını söylüyordu bana. Kendi hayatımda bunu fazlasıyla yaşamıştım ben.

«Bence çözüm onu Osborne'lara geri postalamak değil, Jimmy,» dedim. «Onlar kuşkusuz ki Fern'in betimlediği gibi kötü insanlar değil-ler, ama her ikisi de Fern'le başa çıkamadılar. Hem Fern'in çirkin huylarını yenmek için gereksindiği zaman ve enerji özverisini yapmaya istekli de olmayabilirler.»

«Hayır, Fern bizimle kalmalı, ama bambaşka koşullara tâbi olarak,» diye tamamladım. Jimmy bu fikrimi onayladı. O sırada aşağıda kapının açılıp kapandığını duyduk. çocuklar eve dönmüşlerdi. Christie, Bayan Boston'un süt ve kurabiyelerle onu beklediği mutfığa koşarken, Fern ağır ağır odasına çıkmaya koyuldu. İkinci kat sahanlığına varmasını bekledikten sonra, ikimiz birden onu karşılamaya çıktık. Fern bize şaşkınlıkla baktı.

Özellikle bana kuşkuyla bakarak, «Niçin herkes bu saatte evde?» diye sordu.

Kararlı bir tavırla, «Seninle konuşmak istiyoruz, Fern,» dedim. «Senin odanda.»

«Ne? Niçin?» diye karşılık verdi.

«Hemen şimdi,» dedim, o da önümüz sıra yürüdü. Kitaplarını yatağının üstüne attı, kendi de yatağın üstüne çökerek kollarını küstah bir tavırla göğsünün üstünde çaprazladı. «Anlaşıldı,» dedi. «Michael Sutton'la buluştuğunu Jimmy'ye söylediğim için bana kızdm öyle değil mi?»¹

«Bunu söyleyiş biçimine kızdığım doğru, ama şimdi seninle konuşmak isteyişimi/in nedeni o değil,» diye karşılık verdim.

Fern merakla yüzüme baktı. «Öyleyse neymiş?» diye sordu.

«İşte bu,» diyerek ona dergiyi uzattım. Küçük kız etimdekini ne olduğunu kavrayınca sapsarı oldu ve gözleri korkuyla doldu. Korkusu-
nu öfkeyle maskeleymeye çalıştı.

«Demek eşyayı karıştırdın,» diye bağırdı.

Jimmy bana arka çıktı. «Dawn kimsenin eşyasını karıştırmaz!»

«Burada önemli olan, derginin içeriği, senin okuyup ezberlediğin
ve başına geldiğini iddia ettiğin şeyler,» diye atıldı.

Fern ağlamaya başladı. «Ben bir şey yapmadım!»

Dergiyi avucumun içine çarptım. Sanki bir silah patlamıştı. Fern'in
ağlaması anında kesildi. «Artık numara yok, Fern, gerçeği söylemek
zorundasın,» dedim. «Ayrıca seni uyarıyorum: bize bir kez daha yalan
söyleyecek olursan seni buradan uzaklaştıracamız. Osborne'lar seni
istememezse, senin gibi âsi kızların gönderildiği bir eğitime yurduna
gidersin.»

Bu sözleri söylemek için gerekli gücü ve soğukluğu nereden buldu-
ğumu bilemem, ama konuştuğum kadar kendimde Cutler Nine'den yan-
sımlar gördüm. \

Fern sindi. «Oradan nefret ediyordum,» dedi.

Jimmy söze karıştı. «Bütün yapacağın bize gerçeği söylemekti.»

«Yasalara göre onların olduğum için, beni geri alamayacağınızı bili-
yordum.»

«Öyle olunca da her şeyi sen uydurdun, bu öyküdeki fikirleri kopye
ettin, öyle değil mi?» diye sordum. Bunu ona itiraf ettirmek zorunday-
dım. Fern önce durakladı, sonra evet gibilerden başını eğdi. «Söyle,»
dedim.

«Hepsini uydurdum. Ama ne olur, ne olur, beni onlara geri yollama-
yla Clayton çok katı, çok hain, beni hiç sevmiyor, Leslie'den de fayda
yok. Adam ona çocukmuş gibi davranıyor.»

Başımla gardrobu işaret ederek, «Dolabındaki ayakkabı kutusunda
bir yığın para var,» dedim. «Nereden buldun onları? Hepsini?»

Kız, «çaldım,» diye mırıldandı.

Jimmy, «Ne?» diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Fern de gözyaşları arasında, «çaldım,» diye bağırdı. İtiraf etti. «Bir

kısmını Leslie ile Clayton'dan, bir kısmını da resepsiyonun kasasından.»

Jimmy, «Niçin bizden para çalmak istedin?» diye sordu. «Senden gereksindiğin ya da istediğin neyi esirgedik ki?»

«Bir gün gitmemi isteyebileceğinizi düşündüm. O zaman kaçacağım ve tabii ki paraya ihtiyaç duyacaktım.»

«çok kötü bir şey yaptın, Fern,» dedim. «Yalnız parayı çalman değil, sevgimizi ve ilgimizi kazanmak için bizi Osborne'ların aleyhine kışkırtman çok kötü. Onların yanında hayatın nasıl olursa olsun, adamcağıza bu tür suçlamalar yöneltmek çok yanlış.»

Fern'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bir bana, bir Jimmy'ye bakarak, «Beni geri mi yolluyorsunuz?» diye sordu.

Jimmy kararlı bir tavırla, «Bu Dawn'a kalmış,» dedi. Fern'in gözleri dehşetin etkisiyle irileşti. En kötüsünü bekleyerek bana baktı.

«Seni yollamamız gerekirdi,» diye başladım. «Sevginin egemen olduğu bir aile istediğin için bizimle geldiğini söylemiştin, ama bize her şekilde kötülük yapmaya çalıştın.» Kız önüne baktı. Ben devam ettim «Jimmy ile ben birbirimizi, bu dünyada iki insan birbirini ne kadar çok sevebilirse o kadar seviyoruz ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Ama bu, başkalarını da sevmeyiz demek değil. Birbirimizi bu kadar sevdiğimiz için, sevginin ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyoruz.

«İnsanların seni sevmesini istersen, bencil olamazsın Fern. Ama daha önemlisi, kendini daha fazla seversen insanları sevemezsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

Küçük kız başının hareketiyle sözlerimi onayladıysa da, onun anladığını ya da anlamak istediğini sanmıyordum. Gözleriyle bize hâlâ meydan okur gibiydi.

«Geri dönmek zorunda mıyım?» diye yineledi.

«Hayır,» diye yanıt verdim. «Bizimle kalabilirsin.»

Şaşırarak başını kaldırdı.

Ben konuşmayı sürdürdüm. «Kalmanı istediğimiz için, daha iyi bir insan olmanı istiyoruz, seni sevmeyi ve senin de bizi sevmeni istiyoruz. Ama bu ancak bir daha yalan söylemediğin, kimseyi aldatmadığın ve • almadığın ılımlı olabilir. Dürüst olduğun ve sevgi duyduğun takdirde» gerçekleşebilir.»

Jimmy, «Burada bir deneme süresi geçireceksin,» diye söze karıştı. «Bunu anlıyorsun, değil mi?»

«Evet, Jimmy.»

«İyi öyleyse. Şimdi ilk yapacağın iş çaldığın parayı alıp otele gitmen ve onu bağışlanmanı isteyerek Bayan Bradly'ye iade etmen,»

Fern, «Yapamam!» diye bağırdı.

«Bazan doğru olanı yapmak, yanlış yapmaktan çok daha zordur, ama bir kere gerekeni yaptıktan sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin, tatlım,» dedi Jimmy.

Kız, «Herkes benden nefret edecek, benim hakkımda korkunç şeyler düşünecek,» diye inledi.

«Belki bir süre,» dedim. «Ama senin hakkında iyi şeyler düşünülmesini istersen, önce bunu hak etmen gerekecektir.»

Jimmy, «Haydi, Fern, dediğimi yapı» diye emretti.

Fern yutkunarak yataktan indi. Ayakkabı kutusunun başına giderek çaldığı paraları saydı. Banknotları cebine sokarak odadan çıktı.

Jimmy bana, «Acaba değişecek midir dersin?» diye sordu.

«Bilmiyorum, Jimmy,» dedim. «Yıllardır süren kötü davranışları, güvensizliği ve sahtekârlığı bir gecede silemezsin. Ama,» içimi çektim. «Ona bu fırsatı vereceğiz.»

Jimmy kolunu omuzlarıma doladı. «Her sabah yataktan kalkmam için en güçlü nedenin sen olduğunu'hiç sana söylemiş miydin?» diye sordu.

«Bilmem ki. Acaba söylemiş miydin?» diye kocama takıldım.

«Öyleyse izin ver de söyleyeyim,» dedi Jimmy. Beni yatak odamıza doğru çekerek ekledi. «Daha iyisi, sana göstereyim.»

Değişiklik Rüzgârları

O kış hayatlarımızda pek çok değişiklik oldu. Ne yazık ki, Fern'in davranışlarında fazla bir değişiklik olmamıştı. Vaatlerine rağmen, okuldaki durumu bizim için bir sorun olmayı sürdürdü. Jimmy iki kez işini

bırakıp müdürle ve Fern'in öğretmenleriyle görüşmeye gitmek zorunda kaldı. Fern sınıfta hâlâ küstahlık ediyordu. Onu bir süre cezalandırıyor-
duk, o da bir süre için iyiye doğru gidiyordu, ama beklenmedik bir sıra-
da yaptıkları başladığımız noktaya dönmemize neden oluyordu.

Bencil ve düşüncesiz olmayı sürdürüyordu. Duvarlardan yansıya-
cak kadar hızlı rock □ and □ roll müziği çalıyor, evdeki işlere yardımcı
olmamak için türlü bahaneler buluyor, geceleri de yatması gereken
saatte eve dönüp yatmıyordu. Mizacı da bir kutuptan ötekine kayıyor-
du. Bazan bir felâkete uğramış kadar küskün oluyor, yok yere ağlayıp
kendini harap ediyor ve neredeyse yemeden içmeden kesiliyordu, son-
ra aniden değişivererek sanki mutluluktan uçuyor, evin içinde yeni bir
erkek arkadaşı düşleyerek uçar gibi dolaşıyordu.

Gerçek bir esmer güzeli olmuştu. Saçlarını uzatmıştı. Saatlerce
tuvalet masasının başında oturarak onları fırçalıyor, Christie de yanında
yerde oturarak türlü zıvalıklar geveliyordu. Fern ne yazık ki kendisin-
den çok yaşlı okul arkadaşları seçmeyi sürdürmüştü. Biz yine de ona
anlayışlı davranıyorduk. Böylece, okuldaki ilk danslı partisine gitmesine
izin verdik. Oraya kendisinden üç yaş büyük bir delikanlıyla gitti, o
gece eve döndüğü zaman ise saptanan dönüş saatini iki saat geçirmiş
bulunuyordu.

Jimmy öfkeden kuduruyordu. Kardeşine bağırıp çağırıyor, onu teh-
dit ediyor, türlü cezalar icat ediyordu. Fern kötü davranışını mazur gös-
termek için hepimizin alıştığı bahaneler öne sürüyordu. «Feci bir çocuk-
luk geçirdim. Gerçek ailem beni terketmişti. Çok çaba gösteriyorum...»

Jimmy de sonunda üzülerek yumuşuyor, Fern de böylece bağış-
lanmış oluyordu.

Christie o ilkbahar otelin konuklarına ilk piyano resitalini verdi. Ete-
ği kabarık pembe bir şifon elbise giymişti, uzun sarı saçları da altın
renkli bir şelâle gibi sırtının orta yerine kadar dökülüyordu. Salona girip
konuklara roversans yapması, herkesin gönlünü fethetmesine yetti. Bun-
dan sonra oturup bir Mozart konçertosundan bir bölümü ve Brahms'
tan bir ninni çaldı. Philip'le Betty Ann'in ikizleri Richard'la Melanie en
"ı □ıalla olmayı ulardı. Anneleri onlara eş takımlar giydirmişti. Kuzinle
m 111 m ık avuçları kıpkırmızı oluncaya kadar alkışladılar. Jimmy ile ben

Christie'yle çok gururlandık. Hele övgüleri kabul edişine, yaşlı centilmenlere kirpiklerini kırıştıtararak bakmasına, eşlerinin ise onu yanağından öpmelerine izin verişine bayıldık.

Longchamp Baba,Edwina ve Gavin ilkbahar sonlarında bizi ikinci kez görmeye geldiler. Gavin artık ailesi saydığı Christie'yle ve Fern'le, hatta ikizlerle tekrar buluşacağı için çok heyecanlanmıştı. Babası bize, ağabeyiyle üvey ablasının doğudaki büyük oteliyle ne kadar böbürlendiğini anlattı.

«İlk seyahatten dönüşümüzden itibaren her gün ne zaman tekrar Cutler Koyu'na döneceğini sordu durdu,» dedi.

Fern babasına, ilk defakinden daha fazla bir yakınlık göstermedi. Sanırım, ondan utanıyordu. Gözümüz üstünde olduğu için oturup onun sorularını nazıkçe yanıtladı, ama ilk fırsatta izin isteyip yeni erkek arkadaşına telefon etmeye koştı.

Longchamp Baba, «Fern gün geçtikçe güzelleşiyor,» dedi. «Sizi epeyi yorduğunu biliyorum, ama sen ve Jimmy büyük iş başardınız, Davn. Hepinizle iftihar ediyorum.»

Hayatımızda o kadar çok iyilikler birbirini izliyordu ki, soğuk rüzgârın esmesini yağla karanlık bulutların dönmesini bekliyordum. Jimmy bu yüzden beni az azarlamamıştı.

«İle de dert mi arıyorsun, Davn. Eğer gelecekte bizi üzüntüler bekliyorsa, onlar biz onları beklemesek de geleceklerdir. Ama o zamana kadar mutluluğumuzun doya doya tadını çıkaralım.»

Azarları bu kadarla kalmıyordu. «Bir türlü gevşeyip rahat etmiyorsun, Davn. Gergin olmak iyi şeylerin olmasını güçleştirir.» Neyi kastettiğinin farkındaydım. Doktor bile tekrar hamile kalmamamı, duygusal tutumuma bağlamıştı.

«Rahatlamaya, gevşemeye çalışıyorum, Jimmy. Ama elimde değil, biraz ihtiyatlıym galiba,» dedim.

Jimmy yakındı. «Öyleyse bir süre olsun boşver. Zaten gereğinden fazla çalışıyorsun.»

Bunun aksini iddia edemezdim. Otel büyütmemizin yararını görmüştük. Şimdi fazladan yüz yirmi beş müşteriye hizmet veriyorduk, bu ise personelin sayısını arttırmak ve bununla ilgili her şeyin fazlalaşması

anlamına geliyordu. Yalnız benimkiler değil, herkesin sorumluluğu artmıştı.'

İlkbahar sonlarında, yaklaşık Longchamp Baba'yla ailesinin ziyaretleri sıralarında otelimizde ilk konferans düzenlendi. Bu konferansın katılımcılarını da konuk etmek anlamına geliyordu. Belki çok kalabalık bir konferans değildi ama, Bay Dorfman buna rağmen çok telaşlandı. Cutler Nine yıllar yılı otelinde bir konferans düzenlenmesine karşı koyduğundan, bu otelin yönetiminde yaptığım en çarpıcı değişiklik olmuştu. Her şeyi gözleyip denetlerken Bay Dorfman'ın gerilim içinde olduğunu bakışlarından okuyabiliyordum. Arada bir de, Cutler Nine'nin koridorundan koşup gelmesini ve böyle bir şeye izin verdiği için onu haşlamasını bekiermiş gibi, dönüp arkasına bakıyordu.

Ama girişim başarılı oldu, Philip de konferansları sorumluluğunun önemli bir bölümü yapmaya karar verdi.

Hayatımızın tek üzücü yanı o günlerde Beulla Korusu'yla ilgiliydi. Clara Sue'nun ölümünden kısa bir süre sonra annemin hayatı kökünden değişti. Giderek daha fazla içine kapanmaya başlamıştı. O savurganlık örneği ziyafetleri hemen hemen yok denecek derecede azalmış, Bronson'la bir yere gittiği de hemen hemen görülmez olmuştu. Onda fiziksel değişiklikler de dikkati çekiyordu. Saçlarını boyamayı bırakmış, kır perçemlerin ortaya çıkmasına aldırmaz olmuştu. Güzellik bakımlarına, çamur banyolarına ve yüz masajlarına da son vermiş. Beulla Korusu'na güzellik uzmanlarının akını son bulmuştu.

O günlerde o kadar meşguldüm ki beni ne kadar seyrek telefonla aradığını ve onu son görüşümün üzerinden ne kadar çok zaman geçtiğini farketmemişim. Ama günün birinde Bronson telefon ederek annemi görmeye gelmemi ve onu melankolinin pençesinden kurtarmak için bir şeyler yapmamı yalvardı.

«Otelde yaşadığı zamanlardaki ruhsal çöküntü haline döndü,» diye yakındı. «Bazı günler onu değil odasından çıkarmak, yatağından bile kaldıramıyorum. Ne kadar kilo aldığını görsen şaşardım.»

«Annem mi kilo aldı?» Annemin yarım kilo bile almaya göz yumacağına inanamıyordum. Çift gerdanlı bir kadın olmanın düşüncesi ona dehşet duyururdu.

Bronson, «Bütün gün yatağında yatıyor ve çikolata, şeker yiyor,» dedi. «Bütün bunların, üzerindeki etkisinin de farkında. Geçen gün hizmetçiden tuvalet masası aynasını bir çarşafıla örtmesini istedi. Artık aynada kendini görmek istemediği belli.

«Eskiden yaşlanmayı önlemek için yeni mucizevi ürünlere bir servet harcamasına göz yumardım. Şimdi ise o halini şimdiki haline bin kat yeğlediğimin farkına varıyorum. Son günlerde ağzına hemen hiçbir şey koymadı. Bütün yaptığı şey uyumak, hiç aralıksız uyumak. Sanki silinip gitmek istiyor.» Adamcağızın sesi titredi.

«Bu gece mutlaka gelirim, Bronson,» diye söz verdim.

Telefonu kapadıktan sonra annemin şimdi bana bu kadar bağımlı olmasının yazgımızın ne kadar garip bir oyunu olduğunu düşünmeye daldım. Ondan bu yardımı es\geyecek kadar katı kalpli olamazdım. Zaten kendi hayatımdaki trajediler, bana başkalarına karşı daha hoşgörülü ve anlayışlı olmayı öğretmişti. Hepimiz bir bakıma birer kurbandık. Sadece, ruhu bizleri hâlâ rahat bırakmayan Cutler Nine'nin acınmaya layık olmadığı kanısındaydım.

Öğleden sonra Beulla Korusu'na geldiğimde annemi, Bronson'un anlattığı gibi, odasında kayıtsızca yatağında yatar halde buldum. Onu makyajsız ve pahalı ziynetleriyle öüslenmiş olmadan görünce bir an sanki dilim tutuldu. Yüzü soluktu, saçları ise fırçalanmamıştı bile. Dairesine girdiğimde dalgın haldeydi ve sanki bana görmeden bakıyordu. Yanımda beliren Bronson, «Sana söylediğimden de beter halde,» diye itiraf etti. «Son birkaç gündür kimseye tek kelime bile söylemedi.»

Yatağa yaklaştım ve, «Anne?» dedim. Annem gözlerini kırıştırdı ve yüzünü ağır ağır bana çevirdi. Ancak, gözlerinde beni tanıdığına dair en küçük bir belirti farketmedim. Kalbim çarpmaya başladı. Karısına kaygıyla bakan Bronson, «Laura Sue, Dawn'ı istiyordun, işte geldi,» dedi.

Annem birdenbire gülmeye başladı, ama tüyler ürpertici bir gülüştü bu. Derken, yüzündeki garip gülümseyiş silindi ve bana öfkeyle bakmaya başladı.

«Sen kimsin?» diye sordu. «Yine onun hastabakıcılarından biri mi? > Cevap ver. Kimsin sen?»

Bronson, «Aman Tanrım!» diye inledi.

«Kim miyim? Anne, kim olduğumu gerçekten bilmiyor musun?» diye yatağa biraz daha yaklaştım.

Annem korkudan büzülerek, «Hayır!» diye bağırdı. «Git. Git. Suç benim değil.» Bronson'a döndü. «Hepiniz gidin. Beni rahat bırakın!» Sinek kovarmış gibi elini sallamaya başlamıştı.

Bronson onun yanına koşarak, «Sana ne oluyor, Laura Sue?» diye sordu. Annem yorganın altında büzülüyor, başını sallıyor, gözleri irileşiyordu.

Bronson bana, «Anlamadım gitti,» dedi. «Ona ne oluyor böyle?»

«Daha önce hiç böyle olmadı mı?» diye sordum.

«Hayır, şimdiye kadar sadece kendi içine kapanmış görünüyordu.»

Bronson, «Laura Sue, lütfen,» diye anneme yalvarmaya başladı.

Annem bir bebek gibi yüzünü buruşturarak ağlıyordu şimdi.

«Ben istemedim. Suç benim değil, babacığım,» diye inliyordu.

Bronson büsbütün telaşlanmıştı. «Babacığım mı? Aman Tanrım, ona ne oluyor böyle?»

«Anne,» diyerek onun elini yakaladım. «Kendine gel lütfen. Sana ne oldu?»

Annem gözlerini bir yana kaydırarak, «Herkes bana bakıyor,» diye fısıldadı. «Her ne zaman aşağı insem, hepsi bana bakıyor. Biliyorlar. Hepsi biliyorlar. İhtiyar kadın söyledi onlara. Herkesi bana düşman etti. Bir sürü yalan yayıyor, herkes de ona inanıyor.» Annem öbür eliyle kolumu yakaladı ve kuvvetlice sıktı. «Bana yardım etmeni istiyorum,» diye yalvardı. «Benim suçum olmadığını anlat onlara.»

En doğrusunun, istediğini yapar görünmek olacağına karar vererek, «Peki, anne, anlatacağım,» dedim.

Kolumu salivererek, «Evet,» dedi. Bu defa Bronson'a döndü. «Doktor, daha kuvvetli bir şey istiyorum, unutmama yardım edecek bir şey. Kuvvetli bir ilâcın yok mu? Uyuyamıyorum,» diye bağırdı. «Her ne /uman gözlerimi kapasam her şey yeniden olacak zannediyorum. I lykuya dalacak olsam bile, uyanıyorum ve kapımın dışında ayak sesleri duyuyorum Kapının çatlaklarının arasından güçlü solukları kulağımı doluyor. Adımı fısıldıyor, bana sesleniyor.» Birden emretti. «Kapıma

bir kilit daha istiyorum. Ve buraya hizmetkârlardan başka kimse girmeyecek. Başka hiç kimse, anladın mı beni?» Bana dönmesi üzerine gözlerinde korkuyu okudum, korkuyu ve kederi. Bu kez ona gerçekten çok acımıştım.

Bronson, «İhtiyar Bay Cutler'in ona tecavüzünü yeni baştan yaşıyor,» dedi.

Yavaşça, «Anne,» dedim. «Burada güvenliktesin. Sen istemedikçe kimse odana girmeyecek. Sana söz veriyorum.»

Annem bana baktı, sonra dudakları titremeye başladı. Az sonra gürültülü hıçkırıklarla ağlıyordu.

«Lütfen,» diye inledi. «Bir kerecik daha göreyim onu.» Kolumu yakalayarak ekledi. «Ona elimi sürmeyeceğim. Sadece onu görmek istiyorum. Onunla vedalaşabilirim, değil mi?»

Başını yana eğerek gülümsedi. «O hiçbir şey bilmeyecek. Bilemeyecek kadar küçük o. Anımsamayacağına göre, ne zararı var ki? Yalnızca rırım, bir kere daha...»

Bronson derin bir üzüntüyle, «Senden söz ettiğini anladın, değil mi?» dedi.

«Üzülme, anne. Her şey düzelecek,» diye fısıldadım.

Annem bakışını bizden uzaklaştırdı. Bana ya da Bronson'a değil, kendi kafasının içindeki bir şeye bakıyordu. Gözleri ufaldı, başını yavaşça salladı.

«Yine vedalaşıyorum, değil mi? Bir tanesi daha elimden alınıyor. Ne kadar da... güzel... altın gibi... saçları vardı.» Gözleri kapanan annem yine yastıklarının üstüne devrildi.

Bronson onun elini yakalayarak, «Laura Sue,» diye bağırdı.

Kadıncağız, «O kadar yorgunum ki,» diye mırıldandı. «Ne olur bırak, biraz uyuyayım. Sana söz veriyorum, yine kalkıp giyineceğim, eskisi gibi güzel olacağım. Güzellik uykumu uyumak istiyorum.» Hemen arkasından başını öbür yana çevirdi ve birkaç saniyeye kalmadan derin bir uykuya daldı.

Yorganını annemin üstüne çektim, Bronson da ışığı söndürdü ve birlikte odadan çıktık.

Adamcağız koridorda alnını mendiliyle silerek, «Üzgünüm,» dedi.

«Durumunun bu kadar kötüleştığının farkında değildim.»

«Annemin tedaviye ihtiyacı var, Bronson. Onu bir kliniğe yatırmak zorunda kalabilirsin,» dedim.

«Oh hayır,» diye atıldı. «Bütün gereksindikleri buraya getirilecektir. Ailedeki en yakınları dışında kimse bir şey bilmemeli. İyileşecek çünkü.» Bronson kararlı gözüküyordu. «Laura Sue iyileşecek, bir zamanlar olduğu gibi buraların en güzel kadını olacak. Göreceksin.»

«Evet, Bronson,» dedim. «Annemin doktor tedavisiyle iyileşmeye başlayacağına ben de inanıyorum.» Öyle demekle birlikte, onun kadar iyimser değildim. Ama adamcağızın, cesaretlendirilmeyi gereksindiğinin farkındaydım.

«Evet,» diye atıldı. «Ona en iyi doktorları getireceğim. Hem de derhal. Hemen şimdi telefona gidip oraya buraya telefon edeceğim. Sen de sık sık geleceksin, değil mi?»

«Tabii ki geleceğim, Bronson.»

«Çocukları da getir. Daima çocukları getir. Laura Sue ne kadar güzel torunları olduğunu görünce, kendi kendine acımayı unutacaktır.» Adamcağız ağzından çıkan sözleri vurgular gibi başını sallıyordu.

Sonra dudağını ısırdı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. «Hiç değilse kısa bir süre birlikte mutlu olduk,» dedi.

«Annemin iyileşeceğine eminim, Bronson. İkinizin de önünde uzun mutluluk yılları olacak,» dedim.

Bronson, «Tabii, tabii,» dedi. Yine gülümsüyordu. Derin bir soluk aldıktan sonra, «Annenin seni ve Clara Sue'yu ne kadar sevdiğini düşün yada tahmin edemezsin,» dedi. «Çeşitli güçler onu dört bir yana çekiyordu sanki. Ama bazan geceleri uyanır senin ya da Clara Sue'nun adını haykırırdı.» İçini çekti. «Anne olmak kolay mı? Doğurur, çocukları artık rahminin içinde değildir, ama onlardan bir parça yine de içinde kalır. Ne kadar yalanlarsa yalanlasın, sonunda bebeğinin ona seslendiğini duyar gibi olur. Haklı değil miyim?» diye sordu.

«Evet, Bronson. Çok haklısın,» dedim. Elimden alındıktan sonra Christie'yl ne kadar özlediğimi anımsamıştım.

Yaz başlarında Bronson'la hemşireler annemi giydirmeyi ve kamerl yi'de ya da verandada oturtmayı başarıyorlardı. Annemin bazı günleri

öbürlerinden daha iyi geçiyordu. İyi günlerinin bazılarında bizi tanıyabiliyor, çocukların varlığından da zevk alıyordu. Başka günlerde onun için birer yabancıydık ya da bizi geçmişine ait insanlar olarak görüyordu. Hemşirelerden biri ona nakış yapmayı öğretti, bu da annem için en iyi tedavi yöntemi oldu. Saatler boyu bir nakış üzerinde çalışır, elindeki iş tamamlandığında da düş kırıklığına uğramış görünürdü.

Bronşun iyimserliğini hiçbir zaman tamamen kaybetmedi, ama buna rağmen şimdiki durumun sonsuza dek sürmesi olasılığını kabul etmeye başlamıştı. Ona çok acıyordum ve annemden çok onun hatırı için Beulla Korusu'na gidiyordum. Zaten kötü günlerinde benim ya da Bronson'un kim olduğu hakkında annemin hiçbir fikri olmuyordu. Bronson hayatının o kadar büyük bir kısmını özürlü kızkardeşine bakmakla geçirmişken, şimdi de başka bir özürünün sorumluluğunu yüklenmişti.

Bu yük onu yıpratmakta gecikmeyecekti. Yaşını göstermeye başlamıştı. O şık havasından, enerjik yürüyüşünden eser kalmamıştı. Karı kocanın her ikisi de tökezlemişler, hayatlarının sonbaharına yuvarlanmışlardı sanki.

Yeni ve her zamankinden verimli bir yaz mevsiminin gelişiyle başımızı kaşıyacak vaktimiz kalmadı. Hâlâ anneme gitmek için vakit ayırıyorduk, ama ziyaretlerimiz giderek seyreliyor ve kısalıyordu. Hiçbir şeyin dikkatimi otelden uzaklaştırmasına olanak tanııyordum. Otel bütün hayatımdı.

Günün birinde mutfaktaki bir durumu denetlemek için koridorda koşarken duvardaki bir aynaya yansıyan hayalim gözüme ilişti ve zıngındak durdum.

Tevekkeli annem beni tanıyamıyordu. Ben kendim bile kendi kendimi tanıyamamıştım. Kaygı, telaş ve sorumluluk alnımdaki çizgileri derinleştirmişti. Saçlarım sıkı sıkı arkaya taranmış olarak dolaşıyordum. Pamuklu takımlar ve bluzlar giymeye başlamıştım. Aslında fazla makyaj yapan bir kadın olmayabilirdim, ama şimdi, günlerce dudaklarımla gözlerimde en küçük bir boya izi olmadan dolaşıyordum. Bu görüntüm beni gerçekten korkuttu. Sanki Cutler Nine'nin ruhu vücuduma girmeye ve beni değiştirmeye koyulmuştu.

Ama bu konuyu daha fazla düşünmeme sıra gelmeden Fern koşan

«Durumunun bu kadar kötüleştığının farkında değildim.»

«Annemin tedaviye ihtiyacı var, Bronson. Onu bir kliniğe yatırmak zorunda kalabilirsin,» dedim.

«Oh hayır,» diye atıldı. «Bütün gereksindikleri buraya getirilecektir. Ailedeki en yakınları dışında kimse bir şey bilmemeli. İyileşecek çün-kü.» Bronson kararlı gözüküyordu. «Laura Sue iyileşecek, bir zamanlar olduğu gibi buraların en güzel kadını olacak. Göreceksin.»

«Evet, Bronson,» dedim. «Annemin doktor tedavisiyle iyileşmeye başlayacağına ben de inanıyorum.» Öyle demekle birlikte, onun kadar iyimser değildim. Ama adamcağızın, cesaretlendirilmeyi gereksindiği-nin farkındaydım.

«Evet,» diye atıldı. «Ona en iyi doktorları getireceğim. Hem de der-hal. Hemen şimdi telefona gidip oraya buraya telefon edeceğim. Sen de sık sık geleceksin, değil mi?»

«Tabii ki geleceğim, Bronson.»

«Çocukları da getir. Daima çocukları getir. Laura Sue ne kadar güzel torunları olduğunu görünce, kendi kendine acımayı unutacaktır.» Adamcağız ağzından çıkan sözleri vurgular gibi başını sallıyordu.

Sonra dudağını ısırdı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. «Hiç değil-se kısa bir süre birlikte mutlu olduk,» dedi.

«Annemin iyileşeceğine eminim, Bronson. İkinizin de önünde uzun mutluluk yılları olacak,» dedim.

Bronson, «Tabii, tabii,» dedi. Yine gülümsüyordu. Derin bir soluk aldıktan sonra, «Annenin seni ve Clara Sue'yu ne kadar sevdiğini dün-yada tahmin edemezsin,» dedi. «Çeşitli güçler onu dört bir yana çeki-yordu sanki. Ama bazan geceleri uyanır senin ya da Clara Sue'nun adı-nı haykırırdı.» İcini çekti. «Anne olmak kolay mı? Doğurur, çocukları artık rahminin içinde değildir, ama onlardan bir parça yine de içinde kalır. Ne kadar yalanlarsa yalanlasın, sonunda bebeğinin ona seslendi-ğini duyar gibi olur. Haklı değil miyim?» diye sordu.

«Evet, Bronson. Çok haklısın,» dedim. Elimden alındıktan sonra Christie'yl no kadar özlediğimi anımsamıştım.

Yaz başlarında Bronson'la hemşireler annemi giydirmeyi ve kameri-ye lo ya da verandada oturtmayı başarıyorlardı. Annemin bazı günleri

öbürlerinden daha iyi geçiyordu. İyi günlerinin bazılarında bizi tanıyabiliyor, çocukların varlığından da zevk alıyordu. Başka günlerde onun için birer yabancıydık ya da bizi geçmişine ait insanlar olarak görüyordu. Hemşirelerden biri ona nakış yapmayı öğretti, bu da annem için en iyi tedavi yöntemi oldu. Saatler boyu bir nakış üzerinde çalışır, elindeki iş tamamlandığında da düşkürlüğüne uğramış görünürdü.

Bronson iyimserliğini hiçbir zaman tamamen kaybetmedi, ama buna rağmen şimdiki durumun sonsuza dek sürmesi olasılığını kabul etmeye başlamıştı. Ona çok acıyordum ve annemden çok onun hatırı için Beulla Korusu'na gidiyordum. Zaten kötü günlerinde benim ya da Bronson'un kim olduğu hakkında annemin hiçbir fikri olmuyordu. Bronson hayatının o kadar büyük bir kısmını özürlü kızkardeşine bakmakla geçirmişken, şimdi de başka bir özürünün sorumluluğunu yüklenmişti.

Bu yük onu yıpratmakta gecikmeyecekti. Yaşını göstermeye başlamıştı. O şık havasından, enerji yürüyüşünden eser kalmamıştı. Karı kocanın her ikisi de tökezlemişler, hayatlarının sonbaharına yuvarlanmışlardı sanki.

Yeni ve her zamankinden verimli bir yaz mevsiminin gelişyle başımızı kaşıyacak vaktimiz kalmadı. Hâlâ anneme gitmek için vakit ayırıyorduk, ama ziyaretlerimiz giderek seyreliyor ve kısalıyordu. Hiçbir şeyin dikkatimi otelden uzaklaştırmasına olanak tanııyordum. Otel bütün hayatımdı.

Günün birinde mutfaktaki bir durumu denetlemek için koridorda koşarken duvardaki bir aynaya yansıyan hayalim gözüme ilişti ve zingadak durdu.

Tevekkeli annem beni tanıyamıyordu. Ben kendim bile kendi kendimi tanıyamamıştım. Kaygı, telaş ve sorumluluk alınımdaki çizgileri derinleştirmişti. Saçlarım sıkı sıkı arkaya taranmış olarak dolaşıyordum. Pamuklu takımlar ve bluzlar giymeye başlamıştım. Aslında fazla makyaj yapan bir kadın olmayabilirdim, ama şimdi, günlerce dudaklarımla gözlerimde en küçük bir boya izi olmadan dolaşıyordum. Bu görüntüm beni gerçekten korkuttu. Sanki Cutler Nine'nin ruhu vücuduma girmeye ve beni değiştirmeye koyulmuştu.

Ama bu konuyu daha fazla düşünmeme sıra gelmeden Fern koşan

rak geldi ve telefonda komik konuşan bir adamın, Lillian Cutler'le görüşmek istediğini haber verdi.

«Lillian Cutler mi? Onun kim olduğunu biliyorsun. Adama onun öldüğünü haber vermedin mi?» /

«Evet, Ona, patronun şimdi sen olduğunu da söyledim, folunun üzerine seninle konuşmak istedi. Onun kim olduğunu mutlaka bileceğini söyledi.» . I

«Sahi mi? Adamın adı neymiş?»

«Luther gibi bir şey. Soyadını bilmiyorum.»

«Luther mi?» Luther, Luther. Tamam, Meadovvs'daki Luther olmalıydı bu. Acaba niçin telefon ediyordu?

Bir kez daha aynada kendime bakınca, Cutler Nine'nin hoşnut sırtının ağzımın köşelerine yerleştiğini görür gibi oldum.

Ahizeyi elime alıp kim olduğumu söylememden sonra Luther, «Bayan Emily öldü,» dedi.

«Öldü mü?» O hain ruhlu, katı kadının ölebileceğini hiç düşünmemiştim. Ölümün bile ona dokunmak istemeyeceği kadar çirkin ve sevimsizdi.

Luther, «Sizi Nelson'un dükkânından arıyorum,» dedi. Tabii!.. Meadovvs'da telefon olmadığını anımsamıştım.

«Ona ne oldu, Luther?» diye sordum.

«Kalbi ona ihanet etti sanırım.»

Kalbi ha? Bildiğim kadarıyla, Bayan Emily'de kalp diye bir şey yoktu. Sadece göğsünün içinde koca bir parça kötülük çarpıyordu.

Adam devam etti. «Charlotte gelip Bayan Emily'nin sabah kalkıp kahvaltı hazırlamadığını söyledi, ben de odasına çıktım, kapıyı vurdum, ama o ses vermedi. İçeri "girince onu yatağın üstüne serilmiş buldum. Gözleriyle ağzı açık kalmıştı.

«Bir doktor çağırdınız mı?» diye sordum.

«Ne diye çağıracaktım? Taş kadar ölüydü. Bir doktor onun için hiçbir şey yapamazdı.»

«Yine de doktor çağırmak zorundasınız, Luther. Yasal olarak ölü

ilan edilmesi gerekir. Ancak bundan sonra cenazesinin kaldırılması için hazırlık yapabilirsiniz,» dedim.

«Hiçbir hazırlık gerekmez. Aile mezarlığında bir çukur açıp onu içine atarım.»

O korkunç kadının daha iyisine layık olmadığını düşünmekle birlikte, «Yine de önce bir doktor çağırmadan bunu yapamazsınız, Luther,» dedim.

Adam, «Bu gibi durumlar için parasını nereye sakladığını bilmiyorum,» diye bildirdi.

«Parayı düşünme sen. Ben çaresine bakarım. Charlotte nasıl?»

«İyidir. Mutfakta şarkı söylüyor ve kendine yumurta yapıyor.» Luther'in sevinçli olduğu sesinden belliydi.

Ben de gülecekken, Bayan Emily'nin bize yedirdiği kıt kanaat yemekleri anımsadım: acıyı tatmamız ve cefanın ne olduğunu anlamamız için içine sirke katılmış o feci yulaf ezmelerini, öğle yemeği niyetine yediğimiz bir tek elmayı ve akşam yemeğimizi oluşturan ölçülü porsiyonları. İçme suyumuz bile ölçüyle verilirdi.

Luther, «Herhalde buraya gelip her şeyin çaresine bakarsınız,» dedi.

Evet, diye düşündüm, oraya gidip özellikle zavallı Charlotte'la ilgilenmek gerekirdi. «Peki, Luther,» dedim. «Hemen yola çıkıyoruz. Ama sen önce şu doktoru çağır.»

«Çağırayım, ama bunun para ziyanı olacağını bilmiş olun,» dedi.

Telefonu kapadıktan sonra Jimmy ile Philip'e durumu haber vermeye gittim. Jimmy ile ben Meadovvs'a gidecektik. Philip otelde kalmak istiyordu. Emily ile Charlotte teyzelerini yıllardan beri görmemiş olduğundan onlarla ilgilenmiyordu.

Bayan Boston, «Christie ve Fern için tasalanma,» dedi. «İkisine de göz kulak olurum. Bayan Amerika'nın da uslu oturmasını sağlarım. Aksi halde...» Yaşlı kadın elini kaldırdı ve bana göz kırptı.

Jimmy ile birbirimize bakıp gülümsedik. Bu yolculuk sırasında tek gülümseyişim oldu. Meadovvs'da geçirdiğim köle hayatını anımsamam mümkün değildi çünkü. Cutler Nine, Christie'yi gizlice doğurmam için beni oraya postalamıştı. Kızkardeşi Emily ebeydi, daha önemlisi

de, günahlarımın cezasını bana çektirmeyi aklına koymuş bir din buda-
lasıydı.

O daracık yüzündeki çelik mavisi ve buz gibi soğuk bakışlı gözleriyle bana baktığı karabasanları hâlâ görüyordum. Sarı bir teni ve incecik, renksiz dudakları vardı. Yırtıcı bir kuş gibi tepeme dikilir ve cehennem alevi tehditleriyle beni sindirmeye çalışırdı.

Beni içinde yatırdığı o korkunç küçük karanlık odayı, bana yaptırdığı ağır işleri, kendi kullanıp kirlettiği suyun içinde yaptırdığı haftalık banyoları ve bebeğimi düşürmek için bana içirdiği yüksek müshil dozlarını nasıl unutabilirdim...

Sanırım, Cutler Nine beni oraya yollarken bütün bunların olacağını biliyordu. Christie'yi doğar doğmaz yabancılara vermek için o ve Emily benden habersiz planlar yapmışlardı ne de olsa. Jimmy gelip beni kur-tarmasaydı, ben de o pis yerde solup gidecektim.

Şimdi yine o eski çiftliğe gitmek üzere yola çıkmıştık. Gitmeyi ne Jimmy istiyordu, ne de ben. Ama Charlotte'a içten acıyordum. Kafaca küçük bir kızdan farkı yoktu ve bugüne kadar ablasına şamar oğlanı vazifesini görmüştü.

Hava limanında bir otomobil kiraladık ve Upland İstasyonuna doğru yola çıktık. Dar ve uzun şosede hopyaya zıplaya ilerledikten sonra Meadovvs çiftliği arazisinin başladığı patikaya saptık. Çok geçmeden ağaçların ötesinde büyük çiftlik evinin tuğla bacaları ve sivri damı görüldü.

Ortalıkta değişen bir şey yoktu. Mermer çeşmeler hâlâ kuru ve kırık. Çitler hâlâ ölü ve düzensiz, taş yollar hâlâ eskisi gibi kırık ve çat-laktı. Evin önündeki büyük kolonlara sarılmış yapraksız sarmaşıklar akşam güneşinde çürüyen ipleri hatıra getiriyorlardı. Otomobilden inip kapı önündeki verandaya yaklaşırken adeta bulutlara değen dama bak-tım. Çatı pencereleri, bize tepeden öfkeyle bakan kara gözlere benzi-yorlardı. Hâlâ soğuk ve karanlık bir evdi burası.

Ayak seslerimiz taşları sallanan verandada yankılandı. Pirinç kapı tokmağını takırdatıp bekledik. Çok geçmeden içeride hızlı ayak sesleri duyduk, hemen arkasından da kapı açıldı ve Charlotte merakla dolu mavi gözlerini u/erimize dikti. Arkasında çuval gibi bir entari, ayakların

da babasının terlikleri vardı. Kır saçları uzun iki örgü halinde beline kadar uzuyordu. Onun, daha da tombullaşması dışında son görüşüm-
den beri hiç değişmediği söylenebilirdi.

«Merhaba, Charlotte,» dedi. «Beni anımsıyor musun?»

Evet gibilerden başını salladıysa da, pek de anımsadığını sanmıyorum.

«Emily öldü,» diye bildirdi. «Öldü ve bir süpürgeye binerek göğe çıktı. Luther öyle diyor.»

Jimmy, «Bir süpürgenin üstünde mi?» dedi ve bana gülümsedi.

«Luther'in ne demek istediğini anladım,» diye karşılık verdim. «Doktor geldi mi, Charlotte?»

«Evet,» dedi.

«Luther nerede?» diye sordum.

«Aile mezarlığında bir mezar kazıyor. İlk kez çukur kazmaktan zevk alacağını söyledi bana.»

Jimmy gülmekten kendini alamadı.

Charlotte'a, «İçeri girebilir miyiz?» diye sordum.

«Gelin, gelin. Size nane çayı getireyim.»

«Çok iyi,» deyip bir zamanlar dehşeti yaşadığım eve adımımı attım.

Ürpermekten kendimi alamadım. Hole girip meşe tahtasından konsolu, üstünde oturulamayacak kadar rahatsızlık verici tahta iskemleleri ve toz yuvası bir kumaşla kaplı koltukları görünce anılar birbiri arkasından üşüştüler. Duvarlarda ata portreleri asılıydı, koyu renkli giysiler içindeki sıska yüzlü ve saçları sıkı sıkı arkaya taranıp tutturulmuş kadınlarla yüzleri gülmeyen, ciddi erkekler... Emily'nin bu korkunç insanların soyundan geldiği şüphe götürmezdi.

Charlotte, «Emily hâlâ yukarıda. Yatağında yatıyor,» diye açıkladı.

«Luther bir cenazeci çağırmadı mı?» Jimmy'ye baktım. O omuzlarını silkti.

«Yukarı çıkıp bir bakayım,» dedi. Gelirken, oradaki zamanımın büyük bir kısmında Emily'ye ait ofisteki kâğıtlarla belgeleri gözden geçirmeme karar vermiştik.

Canavar kadının ofisine adımımı attığım anda köşedeki büyük dolaplı saat, içeri girmemem için beni uyarır gibi güm güm çalmaya

başladı. Masanın üstündeki gaz lambasını yaktım. Çıkan alev, aydınlığını Bay Booth'un dev portresinin üstüne düşürdü. Adam sanki bana kaşlarını çatarak bakıyordu. Bir masanın üstünde bir başka gaz lambası gördüm ve onu da yaktım. Emily'nin bizi nasıl karanlıkta yaşamaya mecbur ettiğini ve yakıtı adeta gramla verdiğini anımsadıkça, gözümün gördüğü bütün gaz lambalarını yakmaya çalışıyordum.

Masanın arkasına geçtim ve çoğu alelade masraf faturaları olan kâğıtları taramaya başladım.

«Eğer bir vasiyetname arıyorsan bulamayacaksın.» Luther apansız kapı aralığında belirmişti. Yüzündeki gözeler, onu hatırımda kaldığından daha zayıf ve daha yaşlı gösteriyordu Yaklaşması üzerine bunun dışında pek fazla değişmediğini gördüm. Bu yerdeki her şey ve herkes sanki zaman içinde donmuş, karabasanlarımdan birinin içinde sonsuza dek hapsedilmişti. Adamın kirli kestane rengi saçlarının perçemleri uzun ve taraz tarazdı. Her zamanki gibi tıraş olmayı gereksiniyordu, kır ve kahverengi sakalları beyaz yüzünün üstünde çirkin lekeler oluşturuyordu.

Çamurlu ellerini işçi tulumunun üstüne silerek, «Emily bir keresinde bana vasiyetnamesi olmadığını söylemişti,» dedi. «O öldükten sonra olacakları umursamıyormuş.»

«Anlıyorum,» diyerek arkama yaslandım. «Şu halde iş veraset mahkemesine kalıyor. Bir tabut getirilmesi için bir cenazeciye haber vermediniz mi, Luther?»

«Hazırda bir tane vardı,» dedi. Sonra gözlerini kısarak ekledi. «Onu çoktandır yapmış, ambarda bekletiyordum.»

Masanın önündeki deri koltuğu işaret ederek, «Otur, Luther,» dedim. Adam ona tuzak kuruyormuşum gibi bana kuşkuyla baktı. «Lütfen,» diye devam ettim. «Seninle konuşmak istiyorum. Artık Bayan Emily gittiğine göre, birbirimizden korkmamızın bir anlamı yok, öyle değil mi?»

Bu sözlerim adamın hoşuna gitmişti Oturdu.

«Ondan o kadar nefret ediyorsan, niçin kalıp kötülüklerine katıldın?» diye sordum.

«Sana bir koro söylemiştim,» dedi. «Bu yerden başka yer tanı mıyor»

dum. Başka bir evim yoktu. Emily buraya sahip olduğunu sanıyordu, ama değildi. Bu çiftliği tanıımıyordu bile. Bir yere sahip olmak için orayı çalıştırmak lazımdır.»

«Emily, yıllar önce Charlotte'u hamile bıraktığın için seni kendine köle yaptı,» diye saldırıya geçtim. «Öyle değil mi? Bununla seni daima tehdit etti.» Charlotte'un bana, Luther'in onun üstünde kıpır kıpır yaptığı- nı, bundan sonra da hamile kaldığını anlattığını anımsamıştım.

Adam yanıt olarak, «Utanılacak bir şey yapmadım,» dedi. «Emily, Tanrının dünya yüzündeki elçisiymiş gibi davranıyordu, Bayan Booth'un dışındaki Booth'lar dünyada herkesten üstün olduklarını sanı- lardı. Babamı adi bir köleye dönüştürdüler, anamı da çalıştırma çalıştırma mezara soktular, ama ben onları günahlarıyla birlikte tanıyordum.» Gülümseyerek ekledi. «Daha küçük bir çocukken bile biliyordum bunla- rı. Hem anam da bütün olan bitenleri bana anlatırdı.»

«Olan biten neydi?» diye sordum. Luther'in şimdi bu kadar konu- şkan kesilmesine şaşmıştım, ama bunun Emily Booth'un gölgesinden kurtulmasının etkisi olduğuna karar verdim.

«İhtiyar adam iyi bir çiftçiydi, ama hanımları da, içkiyi de çok sever- di,» dedi.

«Nasıl yani?»

«Bay Booth konyağı su gibi içerdi. Bayan Booth iyi hanımdı, onu severdim. Bana iyi davranır, başkalarına belli etmeden öteberi verirdi. Ama hep hasta ve güçsüzdü. Annem, Bay Booth'un, Bayan Booth'un kanını emdiğini söylerdi.»

Çiftlikteyken tek tük öğrendiklerimi toparlamaya çalışarak, «Charlot- te'u doğurduktan kısa süre sonra da hastalanıp öldü, değil mi?» diye sordum.

Adam yüzünde hoşnut bir gülümseyişle arkasına yaslandı. «O Charlotte'u doğurmadı ki,» dedi. «Öyleymiş gibi davrandı, ama babam- la anam gerçeği biliyorlardı. Bebeğe anam bakmak zorundaydı. Lilli- an'a da,» diye ekledi.

«Lillian mı? Yani Cutler Nine mi? Ne demek istiyorsun?» diye atıl- dım,* Jimmy o sırada kapıda belirmişti, ama içeri girmedi. Konuşmayı yarıda kesmek istemiyordu.

Luther, «Charlotte'u Lillian doğurdu,» dedi. «O da senin kaldığın küçük odada kalırdı.»

«Charlotte'u Lillian doğurdu demek. Demek Charlotte onunla Emily'nin kızkardeşi değildi?»

Luther'in sırtmaktan ağzı kulaklarına varıyordu. «Bir bakıma öyleydi de,» dedi.

«Anlamıyorum,» deyip Jimmy'ye döndüm. O da söylenenlerin hepsini duymuştu. Masaya doğru yürüdü.

Luther, «Babası,» diye başladı ve durdu.

«Yani Charlotte, Lillian'la babasından mı doğdu?» diye yarım kalmış korkunç cümleyi tamamladım.

Luther, «Anam bana öyle dedi,» diyerek Jimmy'ye baktı. Devam etti. «Benim anam zenginler hakkında hiç yalan söylemezdi. Kendi haklarında yalan söyleyenler hep onlardı... yani zenginlerdi.»

«Utancı örtmek için Bayan Booth'u hamileymiş gibi ortada dolaştırdılar, sonra da Charlotte doğunca ona aptal bir hayvan gibi davrandılar,» dedi. İlk kez öfkesini frenleyemiyordu. «Charlotte onu neresinden kırbaçladıklarını göstermek için daima bana gelirdi. Onu açıktan öldürme raddelerine getirdikleri zaman da ben ona yiyecek bulup getirirdim.»

Birden Luther'in, Charlotte'u kendine göre sevdiğini kavradım.

Ama ne kadar feci bir öyküydü onlarınkisi. Meadows gerçekten de bir dehşet eviydi. Cutler Nine'yle Charlotte'un arasındaki yaş farkını gözönüne getirince, bu korkunç şey başına geldiği zaman yaşının on dörtten fazla olamayacağını anladım. Sersemlemiş gibi arkama yaslandım. Jimmy ile göz göze gelince onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü farkettim.

Tevekkeli Cutler Nine o kadar korkunç bir kadın olmamıştı.

Jimmy ile ben Emily'nin cenaze törenini erteletmek için bir neden (lörmedik. Haber vermek için hiç kimse aklımıza gelmiyordu. Luther'in anlattıklarındım anlaşıldığına göre gerçek dostları yoktu. Luther bana rnhibin adını vıııııı, Jimmy de ona telefon etmem için beni Upland İstas□

yortuna götürdü. Adı Carter'di ve Emily Booth'u biliyordu. Ben durumu-muzu anlatınca, hemen gelerek mezarın başında kısa bir âyin düzenle-neceğini söyledi.

Çiftliğe döndüğümüzde Luther'e hazırlıkların tamam olduğunu söy-ledim. Tabutu acele yukarı çıkardı ve Emily'yi bunun içine yerleştirdi. Tabutu mıhlarken çekicinin çıkardığı ses bütün evin içinde yankılandı. Arkasından Jimmy ile o tabutu aşağı indirdiler ve Luther'in kamyonu-nun kasasına yerleştirdiler.

Şimdi Charlotte'a baktıkça ona her zamankinden fazla acıyordum. Dışarıda onu sıcak tutacak bir giysisi yoktu, gökyüzü de kurşuni renkli ve bulutluydu. Hafif hafif kar serpiştirdiğini görünce, Bayan Emily'nin odasına gittim ve orada lâcivert bir yün manto buldum. Önce bunu kabul etmekten korktu.

«Emily'ye ait olan her ne varsa artık senin. Hepsini sana bıraktı,» diye yalan söyledim. Bunun üzerine mantoyu alıp giydi.

Rahip Carter ufak tefek, kuş gibi bir kadın olan karısıyla geldi. İkisi de siyahlar giymişlerdi. Kadın hiç gülümsemiyordu, gözleri de günler-den beri ağlıyormuş gibi cam gibi ve şiş şişti.

Luther bizi, on dokuzuncu yüzyılın başından beri bütün Booth'ların yan yana yattıkları aile mezarlığınâlgötürdü. Emily için kazılan çukura bakınca, Luther'in bunu gereğinden de derin kazdığını düşündüm. San-ki Emily'nin mezarında kalması için üstünde tonlarla toprak olması gerektiğini düşünmüştü.

Rahibin okuduğu duadan sonra Luther'le Jimmy tabutu mezarın içine indirdiler. Charlotte'un yanında duruyor ve olan bitenleri gerçek-ten anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Dudaklarında o kadar tatlı bir gülümseme vardı.ki.

Daha sonra biz uzaklaşırken Luther mezarı doldurmaya girişti. Bütün işi kendisinin yapmak istediğini söylemişti. Dönüp de onu çuku-run içine kürek kürek toprak boşaltırken görünce bayağı bayağı neşeli gözüktüğüne dikkat ettim. Kamburlaşmış sırtını doğrultan bir enerjiyle çalışıyor, toprak toprakları Emily Booth'un tabutuna çarptıkça o sanki gençleşiyordu. Bir hayata yetecek kadar acı ve ıstırapın Emily ile birlik-te gömüldüğü söylenebilirdi.

Eve dönünce Jimmy ile ben en sonunda Charlotte'un yaptığı nane□

li çayı içtik. Kadının mutfaktaki gidiş gelişlerine baktıkça, onun Emily'nin anlattıklarından daha becerekli olduğunu görüyordum. Emily'nin zincirlerinden ve kısıtlamalarından artık kurtulduğundan sorumluluklarını isteyerek kabul ediyordu..

«Şimdi nereye gitmek istiyorsun, Charlotte?» diye sordum.

Başını kaldırarak, «Gitmek mi?» diye geveledi. Mutfakta bakışını gezdirdi. «Gitmek yok,» dedi. «Bugün temizlik yapmak zorundayım. Sonra da goblenime çalışacağım.»

Jimmy'ye dönerek, «Charlotte çok güzel işler işliyor,» dedim.

O sırada sokak kapısının açılıp kapandığını duyduk. Luther mutfığa girince, Jimmy ona, «Mezar taşı ne olacak?» diye sordu.

Luther masanın başına oturdu. «Yakında biter,» dedi. «Yıllardan beri üstünde çalışıyordum.»

Jimmy bana bakarak gülümsedi.

«Bundan sonra ne yapmak istiyorsun, Luther?» diye sordum.

«Ne yapacağım ki?»

«Burada kalacak mısın yani?»

«Birisi beni sürükleyip uzaklaştırırsa kadar kalacağım,» dedi. «Gidecek başka yerim yok. Hem de,» dönüp Charlotte'a baktı. «Birinin Charlotte'la ilgilenmesi lazım.»

Adamcağıza gülümsedim. «Çok doğru. Jimmy ile Cutler Koyuna dönünce avukatımızdan çiftlikle ilgili formaliteleri yoluna koymasını isteyeceğiz. Sonuç ne olursa olsun, Charlotte'la senin burada kalmamanız için bir neden görmüyorum. Yani ona gerçekten iyi bakabileceğini düşünüyorsan, Luther.»

Adam kara gözlerini yüzüme dikti. Yüzü her zamankinden ciddiydi. «Kendimi bildim bileli ona şu ya da bu şekilde bakıyorum zaten,» dedi.

Charlotte o sırada, «İşte naneli çayın,» deyip adamın önüne bir fincan koydu. Bakışlarında gurur okunuyordu.

Luther, «Teşekkür ederim, Charlotte,» dedi. Kadın ona mutlu gülümsedi. Sonra bana bakarak ellerini çırpı. «Az daha unutuyordum,» dedi. «Yarın doğum günüm.»

Onun homen her gün aynı şeyi söylediğini anımsayarak gülmeye hazırlandım. Ancak Luther gülümseyerek fincanından başını kaldırdı.

«Charlotte haklı,» dedi. «Yarın gerçekten onun doğum günü!»

S O N S Ö Z

O gün Jimmy ile ben arabamızla Meadovvs'dan uzaklaşırken, ben orada en çok acı çektirilen iki kişinin bugün orada mutlu yaşayabilecek olmalarının ne kadar haklı bir sonuç olduğunu düşünüyordum. Bu kara-basan yuvasının en kasvetli yanlarının, zamanla Bayan Emily'nin anısı□ la birlikte solacağından şüphe etmiyordum. Evin kuytu köşelerinde, ışığın kısıtlanması yolundaki çılgınca ısrarıyla yaşattığı gölgeler, mutlaka onunla birlikte mezarın yolunu tutmuşlardı.

Cutler Koyu'na dönünce Bay Updike'la Meadovvs'la ilgili bir görüş-me yaptım, avukat da Charlotte'la Luther'in diledikleri kadar orada yaşayabilmeleri için gerekeni yapacağını söyledi. Philip'e yolculuğumu-zu, Emily'nin cenaze törenini ve neye karar verdiğimizi anlattım. O, bu işe karıştırıl mamasına seviniyordu.

«Oraya gittiğim bir iki kez dehşet duymuştum,» dedi. «Emily Teyze bana cehennemlik bir günahkârmışım gibi davranmıştı.»

Bayan Emily'nin cenaze töreninde bulunmak benim için bir bakı-ma iyi olmuştu. Charlotte'la Luther'i mutlu görmek ve o uğursuz kadı-nın onların da, benim de hayatımızdan çıkmış olması, Meadovvs'la ilgili karabasanlarımızı noktalayacak, o günlerin anısından artık kurtulabilecek-tim.

Zaten bugünlerde yapacak o kadar çok işim vardı ki. Bir kere Christie'nin müzik eğitimini sürdürmek gerekiyordu. Evimizde yapıla-cak işler ve tabii ki otel de vardı. Jimmy ile ben, yaz sona erdikten son-ra ilk tatilimize çıkmayı kararlaştırdık. Balayımızı tamamlamak için Cod Burnu'na dönmeyi düşünüyorduk.

Böylece, evliliğimizin en romantik haftasını yaşadık. Birbirimize

olan aşkımızı düzinelerle küçük yolla birbirimize kanıtlıyorduk. Jimmy yanağımlı okşuyor, fakat bir şey demiyor, güneş batarken ben başımı onun omuzuna dayıyordum, ikimiz şafaktan önce uyanıyor, tam güneş doğarken kumsalda el ele yürüyorduk.

Cutler Koyu'na döndüğümüzde Bronson'un, Şükran Yortusu yemeğini Beulla Korusu'nda yememiz için gereken hazırlıkları yaptığını öğrendik. Ailesiyle çevrili olmasının anneme büyük yararı olacağına inanıyordu. Hepimiz oradaydık: Philip'le Betty Ann, ikizler, Fern ve Christie, Jimmy ile ben. Annem yemek boyunca şaşkın halde oturdu, ama sonra Christie ile piyanoda bir düet çaldığımızda, onun gözyaşları arasında gülümsediğini gördüm.

Akşam sona ererken çocukların onu öperek iyi geceler dilemelerine izin verdi. Bronson'un ağız kulaklarına varıyordu. Aylardır bu kadar mutlu ve yakışıklı gözükmemiştı.

Birbirimize sarıldığımızda, «Teşekkür ederim,» diye fısıldadı. «Benun, anımsayabildiğim en mutlu Şükran Günleri'nden biri olduğundan hiç kuşkuım yok.»

Ben de anneme sarılıp yanağını öptüm ve ona iyi geceler diledim. Beni salıvermek istemiyordu, ama geri çekildiğimde gözlerinin içi gülüyordu.

«Geri döndün,» dedi. (

«Evet, anne, geri döndüm.» \

«Güzel.» Elimi hâlâ salıvermemiştı. Bronson yaklaşıp kolunu onun omuzlarına doladı. «Çocukları yatırmalarının zamanı geldi, Laura Sue,» dedi yavaşça. /

«Oh tabii. İyi geceler. Herkese iyi geceler.»

Çocuklar gülüşerek dışarı fırladılar ve hepimiz otele dönmek üzere yola çıktık.

Ertesi gün kar yağdı: Yılın bu mevsiminde Cutler Koyu'nda görülen en yoğun tipilerden biri oldu. Ama onlara, yaklaşan Noel tatilini anımsattığı için herkes sevindi. Öğleden sonra çocuklar oteli/ı arkasında kızak kaymaya gittiler.

Eve dönmek üzere otelden ayrılacağım sırada Trisha telefon etti.

«Sana iyi bir tatil dilemek istedim,» dedi. «Ben de ailemle tatile çıkıyorum.»

Michael'in Cutler Koyu'na gelmesinden sonra Trisha'yla konuştuğumdan olayı biliyordu. Konuşmamızın sonuna doğru, «Michael hakkındaki haberlerim var,» dedi. «Greenvich Village'de şan dersleri veriyormuş.»

«Tüm mantığıma karşın ve eğer bilse Jimmy'nin müthiş kızacağını bildiğim halde adama acımdan kendimi alamıyorum,» dedim.

«O hiç değişmedi. Hâlâ öğrencilerinden güzel olanlarla flört etmeye çalışıyor.»

Gülmeye başladım. «Evet, o hiç değişmeyecektir. Güzel bir tatil geçir, Trish, döndüğün zaman da bana telefon et. Yaklaşan dans sınavının hakkında her şeyi bilmek istiyorum.»

«Sen iyi misin? Sesinde bir gariplik seziyorum.» Trisha'nın benim için kaygılandığı belliydi.

«Bugünlerde kendi kendime biraz acıyorum.»

«Beni dinlersen, şu otelden vazgeçer ve şanına dönersin.»

«Belli olmaz. Belki onu da yaparım. Çok şaşırdın, değil mi?»

«Evet.»

Gülüştük.

Eve dönünce piyanonun başına oturdum ve Jimmy, Christie'yle dönene kadar bir şeyler çalarak vakit geçirdim. Kocamla kızımın ikisi de kızak kaymaktan iliklerine kadar ıslanmışlardı. İkisini de haşladım ve sıcak bir banyo yapmaya yolladım.

Sonradan Christie'nin saçlarını kuruttuğum sırada, aniden müthiş bir bulantı hissettim. O kadar fena olmuştum ki, her şeyi bırakıp oturmak zorunda kaldım. Bulantı geçti, ama gece beni derin uykumdan uyandırdı ve kusmak için banyoya gitmek zorunda bıraktı. Sabahleyin bir kusma faslı daha geçirdim, ama Jimmy'den sakladım. Ben hastalandığım zaman ne kadar kaygılandığını çok iyi biliyordum. Bulantı hissi geçmeyince doktordan randevu aldım.

Ama her zaman olduğu gibi Jimmy bunu öğrendi. Bir otelin yüz çift gözü ve kulağı vardır. Bir otel bir sır saklamak için ideal olmasa gerek. En azından benim için. Doktordan döndükten sonra doğru eve gittim. Jimmy beni oturma odasında piyanonun başında buldu. Başıma her ne zaman bir şey gelse müziğime sığınmak gereksinimini duyuyordum. Jimmy içeri girdiğinde başımı eğmiş ve gözlerimi kapamıştım.

' lıııı İçeri girdiğini bile duymamıştım. O omuzuma dokununca ititi kıldıldırım.

«Ne var, canım? Bir aksilik mi oldu?» diye sordu.

«James Gary Longchamp sana bir şey söylemeyeceğim,» dedim.

«Seni dinliyorum... »

«Baba olacaksın.»

Jimmy'nin mutluluğu görülecek şeydi. Bana sarılıp öpmeye başladı. Heyecandan beni kollarının arasında öylesine sıkıyordu ki öleceğimi sandım.

Okyanusa bakan pencereye gözüm ilişince, güneşin iki bulutun arasından sıyrıldığını gördüm. Bulutlar birbirinden daha da uzaklaşınca, güneş olanca görkemiyle ortaya çıkarak okyanusu yalamaya başladı ve griyi pırl pırl pırl bir maviye dönüştürdü.

O gece birbirimize daha bir sıkı sarıldık ve uzun süre konuşmadık. Jimmy'nin çocukluk günlerimizde yalnız bırakıldığımız ve bir şeyin bizi korkuttuğu zamanları mı anımsadığını merak ediyordum. O zamanlar birbirimize sıkı sıkı sarılır ve Longchamp Anne'yle Baba gelerek bize yine güven duyurana kadar öylece kalırdık. Ancak o zaman Jimmy bana, ben de ona iyi geceler, iyi uykular dilerdik.

«Sakın korkma, Dawn. Bu kez hiçbir aksilik olmayacak, görecek-sin. Şimdi de mutlu olmaya bak,» diyen Jimmy'nin sesi beni anılarımın arasından kopardı.

«Çalışacağım, Jimmy. Ve sen yanımda olduğun sürece korkmaya-cağım,» diye söz verdim.

«Daima yanında olacağım.»

«İyi uykular, Jimmy,» deyip gözlerimi kapadım.

«İyi geceler, Dawn.»

Gençlik günlerimizi düşünerek uykuya daldım. Kulaklarımda müzik vardı. Her tarafta müzik vardı ve biz yemyeşil çimenlerin üstünden güneşe doğru koşuyorduk.